PARTEA A II-A

Viața - așa cum este ea în realitate – nu e o luptă între bine și rău,
ci între rău și mai rău.
JOSEPH BRODSKY

CHIPUL LIBERTĂȚII

Vârful cazmalei mușcă în țărână, cu un hârșâit ascuțit de metal pe pământ. Un sunet extrem de familiar. Nu mușcă adânc, cu tot efortul din spatele ei, căci solul era tare ca piatra și uscat de soare.

Dar n-avea de gând să se lase descurajată de nițel pământ tare.

Fusese nevoită să sape prea multe gropi, și în pământ mai greu de săpat ca acesta.

Când lupta ia sfârșit, sapi, dacă rămâi în viață, sapi morminte pentru tovarășii tăi morți. Un ultim semn de respect, oricât de puțin ai fi ținut la ei. Sapi cât de adânc te înduri, apoi îi arunci înăuntru, îi acoperi, ei putrezesc și sunt uitați. Așa a fost dintotdeauna.

Își smuci umărul și azvârli în aer o lopată de țărână. Ochii ei urmăriră firele de pământ și câteva pietre, despărțindu-se în aer și apoi căzând pe fața unuia dintre soldați. Un ochi o fixa cu reproș. Celălalt avea una dintre săgețile ei ruptă înăuntru. Câteva muște îi bâzâiau lenețe în jurul feței. El nu va avea parte de înmormântare, mormintele erau pentru oamenii ei. El și amicii lui ticăloși n-aveau decât să zacă în soarele nemilos.

În definitiv, vulturii trebuie să mănânce.

Tăișul cazmalei șuieră prin aer și mușcă din nou. Un alt bulgăre de pământ săltă departe. Ea se îndreptă și își șterse sudoarea de pe față. Privi cerul, cu ochii mijiți. Soarele strălucea chiar deasupra, absorbind toată umezeala care mai rămăsese în regiunea prăfoasă, uscând sângele de pe pietre. Se uită la cele două morminte de lângă ea. Încă unul și gata. Avea să-l termine pe acesta, să arunce pământul peste cei trei nătărăi, o clipă de odihnă, apoi la drum.

Aveau să vină alții după ea, cât de curând.

Înfipse cazmaua în pământ, înhăță plosca de apă și scoase dopul. Luă câteva înghițituri călduțe, chiar își îngădui luxul să-și toarne un firicel în mâna murdară și să se stropească pe

față. Morțile premature ale tovarășilor ei puseseră capăt, cel puțin, nesfârșitelor ciorovăieli pentru apă.

Acum va avea din belșug.

– Apă... gâfâi soldatul de lângă pietre.

Surprinzător, era încă viu. Săgeata ei nu-i nimerise inima, dar, totuși, îl omorâse - însă ceva mai puțin repede decât intenționase ea. Reușise să se târască până la pietre, dar zilele lui chinuite se sfârșiseră. Pietrele din jurul lui erau acoperite de sânge negru. Căldura și săgeata aceea aveau să-i vină în curând de hac, oricât era de rezistent.

Ei nu-i era sete, dar avea apă de prisos și n-avea cum s-o care pe toată. Mai luă câteva înghițituri, lăsând-o să i se reverse din gură, pe gât. O desfătare rară aici, în Ținuturile Aspre, să lași apa să curgă. Picături sclipitoare se împrăștiară pe pământul uscat, înnegrindu-l. Se mai stropi încă puțin pe față, își linse buzele și se uită către soldat.

– Îndurare... hârâi el, cu o mână la piept, în locul de unde ieșea săgeata, și cu cealaltă întinsă fără vlagă spre ea.

– Îndurare? Ha! Apăsă dopul la loc, apoi aruncă plosca lângă mormânt. Nu știi cine sunt? Apucă mânerul cazmalei și vârful mușcă iarăși din pământ.

– Ferro Maljinn! veni un glas de undeva din spatele ei. Eu știu cine ești!

O evoluție cât se poate de nedorită.

Balansă din nou cazmaua, cu mintea în alertă. Arcul zăcea pe jos la o întindere de mână, lângă primul mormânt pe care îl săpase. Azvârli nițel pământ, cu umerii asudați cuprinși de furnicături la gândul prezenței nevăzute. Aruncă o privire către soldatul muribund. Se uita fix într-un punct din spatele ei și asta îi oferi un bun indiciu despre locul unde se afla acest nou-sosit.

Înfipse din nou în pământ vârful cazmalei, apoi o lăsă din mână și săltă afară din groapă, rostogolindu-se pe pământ, înhățându-și între timp arcul, potrivind o săgeată, întinzând coarda, cu o singură mișcare lină. La vreo zece pași stătea un bătrân. Nu se apropia, nu avea nicio armă. Doar stătea acolo, privind-o cu un zâmbet blajin.

Dădu drumul săgeții.

Trebuie spus că Ferro era cât se poate de periculoasă, cu un arc în mână. Cei zece soldați morți ar fi putut depune mărturie, dacă ar fi avut cum. Șase dintre ei aveau săgețile înfipte în trup și în lupta aceea Ferro nu ratase nici măcar o singură dată. Nu-și amintea să fi ratat vreodată de aproape, oricât de iute ar fi tras și omorâse oameni la distanțe de zece ori mai mari decât se afla acum acest ticălos bătrân care zâmbea.

Însă de data aceasta rată.

Săgeata păru să se arcuiască în aer. O pană stricată, poate, dar tot nu părea tocmai firesc. Bătrânul nu se clinti, nici măcar cât un fir de păr. Rămase pur și simplu, zâmbind, exact acolo unde stătuse de la început, iar săgeata îl rată la câțiva centimetri și dispăru în josul povârnișului.

Și asta lăsă fiecăruia timp să cântărească situația.

Era un om ciudat, bătrânul acesta. Foarte oacheș, negru ca tăciunele, ceea ce însemna că era din Sudul Îndepărtat, de dincolo de vastul și potrivnicul deșert. Asta nu era o călătorie ușor de suportat, iar Ferro văzuse arareori asemenea oameni. Înalt și slab, cu brațe lungi și viguroase și un veșmânt simplu înfășurat peste trup. În jurul încheieturilor avea niște brățări ciudate, îngrămădite în așa fel încât îi acopereau jumătate din antebraț, aruncând scântei de lumină și întuneric sub soarele necruțător.

Părul lui era o claie de sfori cenușii în preajma feței, unele atârnându-i până la brâu, iar pe bărbia-i sfrijită, ascuțită, avea o miriște căruntă. Avea un burduf mare de apă prins peste piept și un mănunchi de saci de piele în jurul brâului, atârnați de centură. Nimic altceva. Nici-o armă. Era lucrul cel mai ciudat dintre toate, la un om aflat aici, în Ținuturile Aspre. Nimeni nu venea în acest loc uitat de lume în afară de cei care fugeau și de cei trimiși să-i urmărească. Și unii, și alții trebuiau să fie bine înarmați.

Nu era un soldat din Gurkhul, nu era o lepădătură venită pentru recompensa pusă pe capul ei. Nu era un bandit, nici un sclav evadat. Ce era, atunci? Și de ce se afla acolo? Mai mult ca sigur că venise după ea. Putea fi unul dintre ei.

Un devorator.

Cine altcineva ar cutreiera Ținuturile Aspre fără armă? Nu-și dăduse seama că o voiau atât de mult.

Bătrânul rămase acolo neclintit, zâmbindu-i. Ferro întinse mâna încet după o altă săgeată și ochii lui o urmăriră fără urmă de îngrijorare.

– Chiar nu e necesar, spuse el, cu glas domol, grav.

Ferro potrivi săgeata în arc. Bătrânul nu se mișcă. Ea ridică din umeri și ținti fără grabă. Bătrânul continua să zâmbească, fără nicio grijă pe lume. Ea dădu drumul săgeții. Îl rată din nou la câțiva centimetri, de data asta în partea cealaltă și zbură în josul povârnișului.

O dată era o posibilitate, trebuia să recunoască asta, dar de două ori însemna că ceva era în neregulă. Dacă Ferro știa ceva, atunci știa cum să ucidă. Bătrânul nătărău ar fi trebuit să-și verse ultimele picături de sânge pe pământul pietros, străpuns de săgeată. Dar prin felul cum stătea neclintit și

zâmbitor, părea să spună: „Tu știi mai puține decât crezi, eu știu mai multe."

Asta era exasperant.

– Cine ești, bătrân ticălos?

– Mi se spune Yulwei.

– Bătrân ticălos ți se potrivește mai bine!

Își azvârli arcul pe jos, își lăsă brațele să cadă într-o parte și-n alta, astfel că trupul îi ascundea mâna dreaptă de privirea lui. Își răsuci încheietura și cuțitul curbat îi alunecă din mânecă în palma care-l aștepta. Există multe feluri de a ucide un om și, dacă unul eșuează, trebuie să încerci altul.

Ferro nu fusese niciodată una care să renunțe la prima poticneală.

Yulwei începu să înainteze încet spre ea, cu picioarele goale lipăind pe pietre, cu brățările zornăind ușor. Era foarte ciudat, acum, că se gândea la asta. Dacă făcea zgomot la fiecare mișcare, cum reușise să se furișeze atât de aproape de ea?

– Ce vrei?

– Să te ajut.

Bătrânul se apropie și mai mult, până când era doar la un braț depărtare, apoi se opri și rămase acolo, zâmbindu-i larg.

Trebuie spus că Ferro era iute ca un șarpe și de două ori mai periculoasă, cu un cuțit în mână, așa cum ar fi putut depune mărturie acei soldați, dacă ar fi avut cum. Lama era un abur strălucitor în aer, legănată cu toată puterea și toată furia ei. Dacă bătrânul ar fi stat unde credea ea că stă, capul i-ar fi atârnat acum. Numai că nu stătea. Era cam la o jumătate de pas spre stânga.

Se năpusti asupra lui cu un strigăt de luptă, vârându-i vârful scânteietor al cuțitului în inimă. Dar străpunse numai aer. El era tot acolo, neclintit și zâmbitor în tot acest timp. Foarte ciudat. Îl ocoli tiptil, cu grijă, târșâindu-și sandalele în praf, cu mâna stângă rotindu-se în aer, în fața ei, cu dreapta strânsă pe mânerul cuțitului. Trebuia să fie prudentă - era o vrajă la mijloc.

– N-ai de ce să te înfurii. Sunt aici ca să te ajut.

– La naiba cu ajutorul tău! șuieră ea, drept răspuns.

– Dar ai nevoie de el, și încă foarte mult. Sunt pe urmele tale, Ferro. Sunt soldați în munți, mulți soldați.

– N-or să m-ajungă.

– Sunt prea mulți, nu poți fugi de toți.

Ferro aruncă o privire împrejur, la trupurile străpunse de săgeți.

– Atunci am să-i dau vulturilor.

– Nu de data asta. Nu sunt singuri. Au ajutor. Glasul lui grav coborî și mai mult când ajunse la cuvântul „ajutor".

Ferro se încruntă.

– Preoți?

– Da, și alții pe lângă ei. Ochii i se măriră. Un devorator, șopti el. Vor să te captureze vie. Împăratul vrea să te dea drept exemplu. Are de gând să te expună în piața publică.

Ferro pufni:– I-arăt eu împăratului.

– Am auzit că deja i-ai arătat ce era de arătat.

Ferro mârâi și ridică din nou cuțitul, dar nu era un cuțit. Un șarpe îi sâsâia în mână, un șarpe veninos, cu gura deschisă să muște.

– Pfui!

Îl aruncă pe jos, își coborî piciorul pe capul lui, însă călcă pe cuțitul ei. Lama plesni cu un sunet puternic.

– Te vor prinde, zise bătrânul. Te vor prinde și îți vor rupe picioarele cu ciocanele în piața orașului, ca să nu mai poți fugi vreodată. Apoi te vor plimba goală pe străzile din Shaffa, călare de-a-ndoaselea pe un măgar, cu capul ras, în timp ce oamenii vor sta înșirați pe străzi și-ți vor striga vorbe de ocară. Ferro se încruntă la el, dar Yulwei nu se opri. Te vor înfometa până la moarte într-o cușcă așezată în fața palatului, prăjindu-te în soarele fierbinte, în timp ce bunii oameni din Gurkhul te vor batjocori și te vor scuipa și vor arunca în tine cu bălegar printre gratii. Poate că-ți vor da să bei urină, dacă ai noroc. Când, în cele din urmă, vei muri, te vor lăsa să putrezești, iar mușchii te vor mânca, fărâmă cu fărâmă, și toți ceilalți sclavi vor vedea cum arată libertatea și vor decide că le e mai bine așa cum sunt.

Ferro era plictisită de asta. Puteau să vină, cu tot cu devorator. N-avea să moară într-o cușcă. Avea să-și taie beregata, dacă se ajungea până acolo. Îi întoarse spatele, cu o privire încruntată, înhăță cazmaua și începu să sape cu furie ultimul mormânt. Curând era destul de adânc.

Destul de adânc pentru o lepădătură care avea să putrezească în el.

Se întoarse. Yulwei era în genunchi lângă soldatul muribund, dându-i apă din burduful pe care-l avea la piept.

– La naiba! strigă ea, apropiindu-se cu pași mari, cu degetele strânse pe coada cazmalei.

Bătrânul se ridică în picioare, când Ferro ajunse mai aproape.

– Îndurare... horcăi soldatul întinzând mâna.

– Am să-ți dau eu îndurare! Muchia cazmalei mușcă adânc în craniul soldatului. Trupul zvâcni scurt, apoi rămase neclintit. Se întoarse către bătrân cu un aer de triumf. El o privi cu tristețe. Era ceva în privirea lui. Milă, poate.

– Ce vrei, Ferro Maljinn?

– Ce?

– De ce-ai făcut asta? Yulwei arătă către bărbatul mort. Ce vrei?

– Răzbunare, spuse ea, scuipând cuvântul.

– Împotriva tuturor? Împotriva întregului popor din Gurkhul? Vrei să te răzbuni pe fiecare bărbat, femeie și copil?

– Pe toți!

Bătrânul își roti privirea peste cadavre.

– Atunci trebuie să fii foarte mulțumită cu isprava de astăzi.

Ferro se forță să zâmbească.

– Da.

Dar nu era foarte mulțumită. Nu-și putea aminti senzația. Zâmbetul păru străin, nefiresc, strâmb.

– Și doar la răzbunare te gândești, în fiecare minut al fiecărei zile? E singura ta dorință?

– Da.

– Să-i rănești *pe ei?* Să-i ucizi *pe ei?* Să-i termini *pe ei?*

– Da!

– Nu vrei nimic pentru tine?

Rămase o clipă tăcută.

– Cum?

– Pentru tine. *Tu* ce vrei?

Se uită țintă la bătrân, bănuitoare, dar nu-i veni în minte niciun răspuns. Yulwei clătină cu tristețe din cap.

– Pare-mi-se, Ferro Maljinn, că ești mai sclavă decât ai fost vreodată. Sau vei fi vreodată.

Bătrânul se așeză pe o piatră, cu picioarele încrucișate.

Ea îl fixă cu privirea o clipă, încurcată. Pe urmă furia clocoti din nou, fierbinte și liniștitoare.

– Dacă ai venit să mă ajuți, mă poți ajuta să-i îngrop. Arătă către cele trei cadavre însângerate, înșirate lângă morminte.

– O, nu. Asta e treaba ta.

Ferro îi întoarse spatele, înjurând cu glas scăzut și se îndreptă către tovarășii ei de odinioară. Luă cadavrul lui Shebed sub braț și îl târî până la primul mormânt, săpând două șanțuri în țărână cu călcâiele lui. Când ajunse lângă groapă, îl rostogoli înăuntru. Următorul fu Alugai. O ploaie de pământ uscat se prăvăli peste el, când își găsi odihna pe fundul mormântului.

Se întoarse spre leșul lui Nasar. Fusese ucis de o tăietură de sabie peste față. Ferro era de părere că înfățișarea lui avusese de câștigat.

– Acela arată ca un om de treabă, zise Yulwei.

– Nasar. Ferro râse fără voioșie. Un violator, un hoț, un laș. Horcăi și scuipă pe fața lui moartă. Flegma căzu, împrăștiindu-se, pe fruntea bărbatului. De departe cel mai rău

dintre cei trei. Ferro privi în jos, la morminte. Dar au fost toți același rahat.

– Frumos anturaj ai.

– Cei urmăriți n-au privilegiul să-și aleagă tovarășii. Ferro se uită la fața însângerată a lui Nasar. Iei ceea ce ți se oferă.

– Dacă i-ai disprețuit atât de mult, de ce nu-i lași vulturilor, așa cum i-ai lăsat pe ceilalți? Yulwei făcu un semn larg cu brațul spre soldații nimiciți întinși pe pământ.

– Pe ai tăi îi îngropi. Îl împinse pe Nasar cu piciorul în groapă. Acesta se rostogoli, cu brațele fluturând și căzu în mormânt cu fața în jos. Așa a fost dintotdeauna.

Ferro luă cazmaua și începu să-i arunce pe spate pământul pietros. Muncea în tăcere, cu sudoarea adunându-i-se pe față și apoi picurând pe pământ. Yulwei o urmărea, în timp ce gropile se umpleau, încă trei grămezi de pământ în pustiu. Ferro azvârli cazmaua, care săltă pe unul dintre trupuri și zăngăni printre pietre. Un roi de muște negre se ridică, bâzâind cu furie, de pe cadavru, pe urmă se întoarse.

Ferro își luă arcul și săgețile, săltându-și-le peste umăr. Apucă burduful cu apă, îl cântări cu grijă, apoi îl puse și pe acesta pe umăr. După care cercetă cu atenție trupurile soldaților. Unul dintre ei - părea să fie șeful - avea o sabie curbată pe cinste. Nici măcar nu reușise s-o scoată, înainte ca săgeata ei să-l nimerească în gât. Ferro o luă acum și o testă cu câteva mișcări prin aer. Era strașnică: bine echilibrată, cu lama lungă scânteind, ucigător de ascuțită, cu soarele oglindit pe metalul strălucitor al mânerului. Avea și un cuțit pe potrivă. Ferro apucă armele și le vârî la cingătoare.

Cercetă cu atenție celelalte trupuri, dar nu prea avea ce lua. Tăie săgețile din cadavre, acolo unde putu. Găsi niște monede și le azvârli cât colo. N-ar face decât s-o împovăreze și ce să cumpere acolo, în Ținuturile Aspre? Țărână? Asta era tot ce se găsea, și era gratis.

Soldații aveau câteva fărâme de mâncare cu ei, dar nu ajungeau nici măcar pentru încă o zi. Asta însemna că mai existau și alții, probabil o grămadă, și nu departe. Yulwei spunea adevărul, dar pentru ea nu conta.

Ferro se întoarse și porni spre sud, în josul muntelui și către marele deșert, lăsându-l pe bătrân în urmă.

– Nu e bine în direcția aceea, spuse el.

Ea se opri, privindu-l cu ochii mijiți, în soarele strălucitor.

– Nu vin soldații?

Ochii lui Yulwei scânteiară.

– Există multe căi de a rămâne neobservat, chiar și aici, în Ținuturile Aspre.

Ferro privi către nord, peste întinderea monotonă a câmpiei. Hăt, departe, către Gurkhul. Nicio colină, niciun pom, nici măcar un tufiș, cât vedeai cu ochii. Niciun loc unde să te ascunzi.

– Neobservat, chiar și pentru un devorator?

Bătrânul râse.

– Mai cu seamă pentru porcii ăia aroganți. Nu sunt nici pe jumătate atât de deștepți precum se consideră. Cum crezi că am ajuns aici? Am venit prin ei, printre ei, prinprejurul lor: merg unde vreau și iau cu mine pe cine vreau.

Ferro își umbri ochii cu mâna și privi către sud. Pustiul se întindea în depărtare, cât vedeai cu ochii. Putea supraviețui aici, în sălbăticie, cine știe, dar acolo, în acel creuzet de nisipuri mișcătoare și căldură nemiloasă?

Bătrânul părea să-i citească gândurile.

– Sunt nisipuri nesfârșite. Eu le-am mai traversat. Se poate. Dar tu nu poți.

Avea dreptate, fir-ar să fie. Ferro era suplă și rezistentă ca un arc, dar asta nu însemna decât că avea să se învârtă în cerc ceva mai mult înainte să se prăbușească. Era de preferat deșertul în locul cuștii din fața palatului, ca loc unde să mori, dar nu cu mult. Voia să rămână în viață. Mai avea multe de făcut.

Bătrânul ședea acolo, cu picioarele încrucișate, zâmbind. Cine era el? Ferro nu avea încredere în nimeni, dar dacă bătrânul ar fi avut de gând s-o dea pe mâna împăratului, ar fi putut s-o lovească în cap pe când săpa, în loc să-și vestească sosirea. Avea puteri magice, văzuse asta cu ochii ei, și o șansă infimă era mai bună decât niciuna.

Dar oare ce-o fi vrând în schimb? Lumea nu-i dăduse niciodată nimic pe gratis lui Ferro și nu se aștepta ca lucrurile să înceapă să se schimbe tocmai acum. Își îngustă ochii.

– Ce vrei de la mine, Yulwei?

Bătrânul râse. Râsul acela devenea foarte sâcâitor.

– Să zicem că-ți voi fi făcut o favoare. Mai târziu, îmi poți face tu una în schimb.

Era un răspuns îngrozitor de zgârcit în detalii, dar când ți-e viața la mezat, trebuie să iei ceea ce ți se oferă. Ferro ura să se lase în puterea altcuiva, dar se părea că n-avea de ales. Dacă voia să supraviețuiască acestei săptămâni, adică.

– Ce facem?

– Trebuie să așteptăm căderea nopții. Yulwei aruncă o privire către trupurile contorsionate împrăștiate pe pământ și își încreți nasul: Dar poate nu aici.

Ferro ridică din umeri și se așeză pe mormântul din mijloc.

– Aici e bine, declară ea. Am de gând să privesc vulturii mâncând.

Deasupra, cerul senin al nopții era presărat cu stele strălucitoare, iar aerul devenise răcoros, rece chiar. Jos, în câmpia neagră și prăfoasă, ardeau focuri, o linie arcuită de focuri, care părea să-i împresoare, ținându-i la marginea deșertului. Ea, Yulwei, cele zece cadavre și cele trei morminte erau în capcană pe coama dealului. Mâine, la primele raze de lumină aveau să se strecoare peste ținutul arid, soldații aveau să părăsească acele focuri și să se furișeze către dealuri. Dacă Ferro mai era acolo când soseau, va fi, cu siguranță, omorâtă sau, mai rău, capturată. Nu putea să înfrunte atât de mulți de una singură, chiar presupunând că nu era niciun devorator cu ei.

Nu-i plăcea s-o recunoască, dar viața ei era acum în mâinile lui Yulwei.

Ridică ochii spre cerul înstelat.

– E timpul, spuse el.

Coborâră panta stâncoasă pe întuneric, alegându-și cu grijă calea printre bolovani și tufele răzlețe spinoase, pe jumătate uscate. Spre nord, spre Gurkhul. Yulwei se mișca surprinzător de repede și Ferro era nevoită aproape să fugă ca să țină pasul cu el, cu privirea în pământ, atentă unde pune piciorul printre pietrele uscate. Când, în cele din urmă, ajunseră la poalele muntelui și ridică privirea, văzu că Yulwei o conducea către capătul din stânga al liniei, unde focurile erau mai numeroase.

– Stai, șopti ea, apucându-l de umăr. Îi arătă spre dreapta. Acolo erau mai puține focuri și le-ar fi fost mai ușor să se strecoare printre ele. Ce-ar fi să mergem pe-acolo?

Zări doar dinții lui Yulwei zâmbind albi în lumina stelelor.

– O, nu, Ferro Maljinn. Acolo sunt cei mai mulți soldați... și celălalt prieten al nostru. Nu se străduia defel să vorbească încet și asta o scotea din sărite. Pe acolo se așteaptă să vii, dacă alegi să mergi spre nord. Dar nu te așteaptă. Se gândesc că vei prefera să te duci spre sud, să mori în deșert decât să riști să fii capturată, cum ai fi și făcut, dacă n-aș fi fost eu aici.

Yulwei se întoarse și porni mai departe, iar Ferro se furișă după el, mergând aplecată. Când se apropiară de focuri, văzu că bătrânul avusese dreptate. Se zăreau siluete așezate în jurul unora dintre ele, dar erau risipite. Bătrânul se îndreptă hotărât către patru focuri aflate la stânga, dintre care doar unul era străjuit de oameni. Nu se străduia să stea aplecat, brățările îi zornăiau încetișor, picioarele goale îi lipăiau sonor pe pământul uscat. Erau destul de aproape ca să deslușească

trăsăturile celor trei bărbați din preajma focului. Yulwei avea să fie văzut, cu siguranță, dintr-o clipă în alta. Ferro fluieră după el, să-i atragă atenția, convinsă că avea să fie auzită.

Bătrânul se întoarse, cu un aer nedumerit, în lumina palidă a flăcărilor.

– Ce-i? făcu el. Ferro tresări, așteptând să vadă soldații sărind în picioare, dar aceștia continuau să trăncănească nestingheriți. Yulwei aruncă o privire spre ei. Nu ne vor vedea, nici nu ne vor auzi, dacă nu cumva începi să le strigi în urechi. Suntem în siguranță. Se întoarse și își văzu de drum, ocolind soldații cu grijă. Ferro îl urmă, continuând să se furișeze tăcută, fie și numai din obișnuință.

Când se apropie, Ferro începu să distingă cuvintele conversației dintre oșteni. Încetini pasul, ascultând. Se întoarse. Porni spre foc. Yulwei întoarse capul.

– Ce faci? întrebă el.

Ferro se uită la cei trei. Un luptător încercat, vânjos, cu o înfățișare aspră, altul subțire, cu fața ascuțită și un tânăr cu un aspect de om cinstit, care nu prea aducea a soldat. Armele lor zăceau împrejur, în teci, înfășurate, nepregătite. Îi ocoli, prudentă, ascultând.

– Se zice că nu-i zdravănă la cap, îi șoptea cel slab tânărului, încercând să-l sperie. Se zice că a omorât o sută de oameni sau mai mulți. Dacă ești arătos, îți taie odoarele cât timp ești încă în viață - îl apucă strâns între picioare - și ți le mănâncă în fața ta!

– O, tacă-ți gura, zise vânjosul, nu se apropie ea de noi. Arătă către locul unde focurile erau mai rare, coborând glasul până ce deveni o șoaptă: Se va duce la *el,* dacă vine cumva în direcția asta.

– Ei, bine, eu sper că nu vine, spuse tânărul. Trăiește și lasă-i și pe alții să trăiască, zic eu.

Bărbatul slab se încruntă.

– Și cum rămâne cu toți oamenii buni pe care i-a omorât? Cu femeile și copiii? Ei n-ar fi trebuit lăsați să trăiască?

Ferro scrâșni din dinți. Nu omorâse niciodată copii, din câte își amintea.

– Păi, păcat de ei, bineînțeles. Nu zic că n-ar trebui prinsă. Tânărul aruncă o privire împrejur, agitat. Dar poate nu tocmai de noi.

Vânjosul izbucni în râs, la auzul acestor vorbe, însă bărbatul slab nu părea amuzat.

– Ești laș?

– Nu! răspunse tânărul, furios, dar am o soție și o familie care au nevoie de mine și aș prefera să nu mor aici, atâta tot.

Zâmbi larg. Așteptăm încă un copil. Sperăm să fie băiat, de data asta.

Vânjosul clătină din cap.

– Fiul meu e aproape bărbat deja. Cresc așa de repede!

Discuțiile despre copii, familii și speranțe nu făceau decât să strângă și mai mult gheara furiei în pieptul lui Ferro. De ce ei aveau dreptul să aibă o viață, când ea nu avea nimic? Când ei și ai lor îi luaseră totul? Scoase încet cuțitul curbat din teacă.

– Ce faci, Ferro? șuieră Yulwei.

Tânărul privi împrejur.

– Ați auzit ceva?

Vânjosul râse.

– Cred că te-am auzit făcând pe tine.

Slăbănogul râse pe înfundate, iar tânărul zâmbi, jenat. Ferro se strecură chiar prin spatele lui. Era doar la un pas sau doi distanță, puternic luminată de foc, dar niciunul dintre soldați nu aruncă măcar o privire spre ea. Înălță cuțitul.

– Ferro! strigă Yulwei.

Tânărul sări în picioare, scrută câmpia întunecată, cu ochii mijiți, cu fruntea încrețită. Se uita direct la Ferro, dar ochii lui erau concentrați departe, în spatele ei. Îi simțea răsuflarea. Lama cuțitului scânteie la două degete de gâtul lui noduros.

Acum. Acum era momentul. Putea să-l ucidă repede și să ia și viața celorlalți doi, înainte să sune alarma. Știa c-o putea face. Erau nepregătiți, iar ea era pregătită. Acum era momentul.

Dar mâna nu i se clinti.

– Ce ți-a intrat în fund? întrebă soldatul vânjos. Nu-i nimic în pustietatea asta.

– Aș fi putut jura c-am auzit ceva, zise tânărul, continuând s-o privească direct în față.

– Stai! strigă bărbatul slab, sărind în picioare și arătând cu degetul. Uite-o acolo! Chiar în fața ta! Ferro îngheță o clipă, holbându-se la el, apoi acesta și vânjosul începură să râdă. Cu un aer rușinat, soldatul tânăr se întoarse și se așeză.

– Mi s-a părut că aud ceva, atâta tot.

– Nu-i nimeni acolo, zise vânjosul.

Ferro începu să se retragă încet. Se simțea rău, cu gura plină de salivă acră, cu capul bubuind. Îndesă cuțitul la loc în teacă, se întoarse și se îndepărtă clătinându-se, cu Yulwei urmând-o în tăcere.

Când lumina focurilor și sunetul vorbelor se pierdură în depărtare, Ferro se opri și se prăbuși pe pământ. Un vânt rece bătea peste câmpia stearpă. Îi sufla praf înțepător în față, dar Ferro nici nu băga de seamă. Ura și furia dispăruseră,

deocamdată, dar lăsaseră un gol pe care nu avea cu ce să-l umple. Se simțea pustie, înfrigurată, bolnavă și singură. Își strânse brațele la piept, legănându-se încetișor înainte și înapoi, apoi închise ochii. Dar întunericul nu-i aducea alinare.

Apoi simți mâna bătrânului apăsând-o pe umăr.

În mod obișnuit, s-ar fi răsucit, l-ar fi azvârlit cât acolo, l-ar fi omorât, dacă ar fi putut. Dar toată puterea o părăsise. Ridică privirea, clipind.

– N-a mai rămas nimic din mine. Ce sunt eu? Își apăsă o mână pe piept, dar abia simți. N-am nimic înăuntru.

– Ei, bine, e ciudat că spui asta. Yulwei zâmbi spre cerul înstelat. Tocmai începeam să mă gândesc că ar putea exista acolo, înăuntru, ceva care merită salvat.

DREPTATEA REGELUI

De îndată ce ajunseră în Piața Mareșalilor, Jezal își dădu seama că era ceva în neregulă. Nu era niciodată nici pe jumătate atât de aglomerată pentru o întâlnire a Consiliului Deschis. Jezal aruncă o privire către grupurile de oameni în veșminte alese, în timp ce trecea în goană, ușor în întârziere și cu răsuflarea întretăiată de pe urma ședinței lungi de antrenament: glasurile erau șoptite, fețele încordate, în așteptare.

Își croi drum prin mulțime, către Rotonda Lorzilor, privind bănuitor la străjerii care flancau ușile incrustate. Ei, cel puțin, păreau la fel ca întotdeauna, ascunși în spatele vizierelor grele. Traversă anticamera, cu tapiseriile viu colorate fluturând ușor în bătaia curentului, se strecură pe ușile interioare și trecu în spațiul vast și rece de dincolo. Cupola aurită răsună de ecoul pașilor săi, în timp ce înainta grăbit de-a lungul culoarului, către masa de onoare. Jalenhorm stătea sub una dintre ferestrele înalte, cu fața împroșcată de lumina colorată a vitraliilor, privind încruntat către o banchetă cu o bară lungă de metal la bază, care fusese amplasată într-o parte.

– Ce se petrece?

– N-ai auzit? Glasul lui Jalenhorm era șoptit de emoție. Hoff a anunțat că se vor discuta treburi importante.

– Ce anume? Englia? Oamenii Nordului?

Bărbatul voinic clătină din cap.

– Nu știu, dar vom vedea imediat.

Jezal se încruntă.

– Nu-mi plac surprizele. Ochii lui se opriră asupra băncii misterioase. Pentru ce-i asta?

În clipa aceea, ușile mari se dădură în lături și un val de consilieri începură să se reverse de-a lungul culoarului.

Obișnuitul amestec, presupunea Jezal, chiar dacă puțin mai hotărâți. Mezinii, reprezentanții plătiți... Jezal rămase cu răsuflarea tăiată: În frunte se afla un bărbat înalt, în veșminte somptuoase, chiar și pentru această augustă companie, cu un impozant colan de aur pe umeri și o impozantă încruntătură pe față.

– Lordul Brock însuși, șopti Jezal.

– Ia uite-l pe Lordul Isher. Jalenhorm făcu semn cu capul către bătrânul cu aer grav aflat chiar în spatele lui Brock. Și pe Heugen și Barezin. E ceva important. Trebuie să fie.

Jezal trase adânc aer în piept, în timp ce patru dintre cei mai puternici nobili ai Uniunii se așezară în rândul din față. Nu mai văzuse niciodată un Consiliu Deschis nici pe jumătate atât de plin. În semicercul de bănci al consilierilor abia dacă mai găseai un loc gol. Sus, deasupra lor, galeria publică era un cerc îngrămădit de fețe agitate.

Hoff năvăli pe ușă și în josul culoarului, și nu era singur. La dreapta sa plutea un bărbat înalt, slab, cu o înfățișare semeață, cu un veșmânt alb, imaculat și o claie de păr alb. Arhilectorul Sull. La stânga lui pășea un alt bărbat, sprijinindu-se cu putere într-un baston, ușor aplecat, într-o mantie neagră cu auriu, cu barba lungă și căruntă. Înaltul Judecător Marovia. Lui Jezal nu-i venea să-și creadă ochilor. Trei membri ai Consiliului Închis, aici.

Jalenhorm se grăbi să-și ocupe locul, în timp ce conțopiștii își așezară mormanele de registre și hârtii pe tăblia lustruită a mesei. Lordul Șambelan se aruncă în jilț, în mijlocul lor, și ceru imediat vin. Capul Inchiziției Maiestății Sale se strecură în jilțul său, lângă el, mustăcind. Înaltul Judecător Marovia se lăsă încet într-un altul, încruntându-se în tot acest timp.

Volumul șoaptelor agitate din sală crescu ușor, fețele marilor magnați din rândul din față erau aspre și bănuitoare. Crainicul își ocupă locul din fața mesei, nu obișnuitul imbecil în haine sclipitoare, ci un bărbat tuciuriu, bărbos și cu pieptul bombat. Își înălță toiagul, apoi îl izbi de dale, de-ar fi putut trezi și morții.

– Chem la ordine Adunarea Consiliului Deschis al Uniunii! răcni el.

Hărmălaia se potoli treptat.

– Există doar o chestiune de discutat în dimineața aceasta, zise Lordul Șambelan, privind încruntat adunarea, pe sub sprâncenele-i grele, o chestiune legată de Dreptatea Regelui.

Se auziră murmure răzlețe. O problemă care privește licența regală pentru negoțul în orașul Westport. Zgomotul crescu: șoapte furioase, foieli stânjenite ale nobilelor dosuri pe băncile lor, obișnuitul scârțâit al condeielor în imensele catastife. Jezal văzu sprâncenele Lordului Brock apropiindu-se, colțurile gurii Lordului Heugen coborând. Nu părea să le placă. Lordul Șambelan pufni și luă o înghițitură de vin, așteptând să se potolească mormăiturile. Nu sunt cel mai calificat să vorbesc despre această chestiune, însă...

– Nu, într-adevăr! izbucni Lordul Isher cu asprime, foindu-se pe locul său din primul rând, cu o căutătură încruntată.

Hoff îl fixă pe bătrân cu privirea.

– Așadar, dau cuvântul unuia care este! Colegul meu din Consiliul Închis, Arhilectorul Sult.

– Consiliul Deschis îl recunoaște pe Arhilectorul Sult! tună crainicul, în timp ce șeful Inchiziției coborî cu grație treptele daisului și înaintă pe podeaua de lespezi, zâmbind prietenos chipurilor încruntate întoarse către el.

– Lorzii mei, începu el, cu un glas domol, muzical, însoțindu-și vorbele cu mișcări domoale ale mâinilor, de șapte ani, de la glorioasa noastră victorie în războiul cu Gurkhul, în mâinile onorabilei Ghilde a Pânzarilor se află o licență regală exclusivă pentru negoț în orașul Westport.

– Și au făcut treabă bună cu ea! strigă Lordul Heugen.

– Ne-au ajutat să câștigăm acel război! răcni Barezin, izbind cu pumnul cărnos în bancă, lângă el.

– O treabă bună!

– Bună! veniră strigătele.

Arhilectorul clătină din cap, așteptând ca zgomotele să se domolească.

– Într-adevăr, bună treabă au făcut, spuse el, pășind pe dale ca un dansator, în timp ce cuvintele sale își croiau drum, scârțâind, peste paginile catastifelor. Ar fi cel mai rău lucru să tăgăduim asta. O treabă bună! Se răsuci brusc, cu pulpanele mantiei albe pocnind, cu fața strâmbată de mârâit sălbatic. O treabă bună, de eludare a dărilor Regelui! urlă el. Se auzi un oftat colectiv. O treabă bună, de încălcare a legii Regelui! Un alt oftat, mai sonor. O treabă bună, de înaltă trădare!

Urmă un potop de proteste, de pumni agitați în aer și de hârtii aruncate pe podea. Fețe livide priveau uluite în jos din galeria publică, altele, îmbujorate, tunau și fulgerau de pe băncile din fața mesei de onoare. Jezal privi împrejur, nesigur dacă chiar auzise bine.

– Cum îndrăznești, Sult? răcni Lordul Brock la Arhilector, în timp ce acesta se grăbea să urce înapoi treptele daisului, cu un zâmbet palid atârnat pe buze.

– Cerem dovezi! urlă Lordul Heugen. Cerem dreptate!

– Dreptatea Regelui! veniră strigăte din spate.

– Trebuie să ne puneți la dispoziție dovezi! strigă Isher, când zgomotul începu să se potolească.

Arhilectorul își dădu la o parte, cu o smucitură, veșmântul alb și materialul delicat se undui în jurul lui, în timp ce se săltă lin înapoi pe scaun.

– O, dar asta și intenționăm, Lord Isher!

Zăvorul greu al unei mici uși laterale zbură în lături cu un pocnet răsunător. Urmară foșnete, în timp ce lorzii și mandatarii se întoarseră, se ridicară, se uitară să vadă ce se întâmplă. Oamenii din galeria publică priviră peste balustradă, aplecându-se periculos de mult, în dorința lor de a vedea. Sala se cufundă în liniște. Jezal înghiți. În spatele ușii, se auzi un sunet scârțâit, bocănit, zornăit, pe urmă o procesiune ciudată și sinistră se ivi din întuneric.

Sand dan Glokta intră primul, șchiopătând ca întotdeauna și sprijinindu-se cu putere în baston, însă cu capul ridicat și un rânjet știrb pe fața-i scofâlcită. Trei bărbați își târșâiau picioarele în spatele lui, legați împreună cu lanțuri, de mâini și de picioarele goale, zornăind și zăngănind către masa de onoare. Aveau capetele rase și erau îmbrăcați în pânză de sac maro. Veșmintele penitentului. Trădători mărturisiți.

Primul dintre prizonieri își lingea buzele, cu ochii alergând de colo-colo, palid de spaimă. Cel de-al doilea, mai scund și mai îndesat, se împleticea, trăgându-și piciorul stâng după el, cocârjat, cu gura atârnând deschisă. În timp ce Jezal îl privea, o linie subțire de salivă rozalie i se legănă pe buză și se scurse pe podea. Cel de-al treilea bărbat, îngrozitor de slab, cu imense cercuri întunecate în jurul ochilor, privi încet împrejur, clipind, cu ochii mari, dar, aparent, fără să-și dea seama de nimic. Jezal îl recunoscu numaidecât pe bărbatul din spatele celor trei prizonieri: uriașul albinos din noaptea aceea de pe stradă. Jezal își mută greutatea de pe un picior pe altul, simțindu-se dintr-odată înfrigurat și stânjenit.

Menirea băncii era acum evidentă. Cei trei prizonieri se prăbușiră pe ea, iar albinosul se așeză în genunchi, prinzându-le cătușele, cu un pocnet, de bara de la bază. Încăperea era cufundată cu totul în tăcere. Fiecare ochi era îndreptat spre inchizitorul infirm și cei trei prizonieri ai săi.

– Investigația noastră a început acum câteva luni, începu Arhilectorul Sult, extrem de mulțumit să domine atât de bine adunarea. O chestiune simplă legată de niște nereguli contabile. N-am să vă plictisesc cu detaliile. Le zâmbi lui Brock, lui Isher, lui Barezin. Știu că sunteți cu toții oameni foarte ocupați. Cine s-ar fi gândit atunci că o chestiune atât de

măruntă ne va conduce aici? Cine ar fi bănuit că rădăcinile trădării pot ajunge atât de adânc?

– Într-adevăr, zise Lordul Șambelan, nerăbdător, ridicând privirea din pocalul său. Inchizitor Glokta, ai cuvântul.

Crainicul izbi cu toiagul în lespezi.

– Consiliul Deschis al Uniunii îl recunoaște pe Sand dan Glokta, Inchizitor Privilegiat!

Infirmul aștepta politicos ca scârțâitul condeielor să înceteze, sprijinindu-se în baston, în mijlocul sălii, vădit neimpresionat de importanța evenimentului.

– Ridică-te și stai în fața Consiliului Deschis, spuse el, întorcându-se către primul dintre prizonierii săi.

Bărbatul îngrozit sări în picioare, cu lanțurile zornăind, lingându-și buzele palide, holbându-se la chipurile lorzilor din primul rând.

– Numele tău! ceru Glokta.

– Salem Rews.

Jezal simți un nod în gât. Salem Rews! Îl cunoștea! Tatăl său făcuse afaceri cu el, în trecut, într-o vreme fusese un musafir obișnuit al moșiei lor! Jezal îl cercetă cu oroare crescândă pe trădătorul îngrozit, cu capul ras. Mintea îi zbură la negustorul dolofan, bine îmbrăcat, mereu pus pe glume. El era, fără îndoială. Ochii li se întâlniră o clipă și Jezal își feri, neliniștit, privirea. Tatăl său vorbise cu omul acela în vestibulul lor. Își strânseseră mâinile. Acuzațiile de trădare sunt ca niște boli - te poți molipsi doar aflându-te în aceeași încăpere. Ochii îi erau atrași inevitabil de acel chip necunoscut și totuși atât de îngrozitor de cunoscut. Cum îndrăznea să fie un trădător, ticălosul?

– Ești membru al onorabilei Ghilde a Pânzarilor? continuă Glokta, punând un accent sarcastic pe cuvântul „onorabilei".

– Am fost, bâigui Rews.

– Care a fost rolul tău în cadrul ghildei? Pânzarul cu țeasta rasă se holbă disperat împrejur. Rolul? ceru Glokta, asprindu-și glasul.

– Am uneltit să-l înșel pe Rege! strigă negustorul, frângându-și mâinile. O undă de șoc străbătu sala. Jezal înghiți salivă acră. Îl văzu pe Sult zâmbind atotcunoscător spre Înaltul Judecător Marovia. Chipul bătrânului era neclintit ca o stâncă, dar pumnii îi erau încleștați pe masă, în fața lui. Am trădat! Pentru bani! Am făcut contrabandă, am mituit și am mințit... am fost părtași cu toții!

– Părtași cu toții? rânji Glokta, rotindu-și privirea peste întreaga adunare. Și dacă vreunul dintre voi se îndoiește de asta, avem registre, avem documente și avem cifre. Există o încăpere plină de ele în Casa Întrebărilor. O încăpere plină de

secrete, de vinovăție și de minciuni. Clătină încet din cap. O lectură jalnică, vă pot spune.

– A trebuit s-o fac! răcni Rews. M-au obligat! N-am avut de ales!

Inchizitorul schilod se încruntă spre publicul său.

– Firește că te-au obligat. Ne dăm seama că n-ai fost decât o cărămidă din această casă a infamiei. De curând s-a atentat la viața ta, nu-i așa?

– Au încercat să mă omoare!

– Cine a încercat?

– Omul acesta, scânci Rews, cu glasul frânt, arătând cu un deget tremurător către prizonierul de lângă el și trăgându-se cât de departe îi îngăduiau lanțurile cu care erau legați. El a fost! El! Lanțurile zornăiră când își flutură brațele, împroșcând salivă.

Se stârni un alt potop de glasuri furioase, mai sonor de data aceasta. Jezal văzu capul prizonierului din mijloc coborând și omul se prăbuși într-o parte, însă matahala albinoasă îl înhăță și-l ridică înapoi.

– Trezește-te, Maestre Carpi! strigă Glokta. Capul atârnat se ridică încet. Un chip necunoscut, umflat în mod ciudat și plin de ciupituri de acnee.

Jezal observă cu dezgust că îi lipseau cei patru dinți din față. Întocmai ca lui Glokta.

– Ești din Talins, da? Din Styria? Omul clătină din cap încet, prostește, ca unul pe jumătate adormit. Ești plătit să omori oameni, da? Clătină din nou din cap. Și ai fost tocmit să ucizi zece dintre supușii Maiestății Sale, printre care acest trădător mărturisit, Salem Rews? Un firicel de sânge se scurgea încet din nasul bărbatului și ochii începură să i se rostogolească în fundul capului. Albinosul îl scutură de umăr și acesta își reveni, clătinând amețit din cap. Ce s-a ales de ceilalți nouă? Tăcere. I-ai omorât, nu-i așa? O altă încuviințare și un straniu hârâit ieși din gâtlejul prizonierului. Glokta își roti o privire încruntată peste chipurile fascinate ale Consiliului. Vilem dan Robb, funcționar vamal, beregata tăiată de la o ureche la alta. Glokta își trecu degetele încet peste gât și o femeie din galerie scânci. Solimo Scandi, pânzar, înjunghiat în spate de patru ori. Glokta ridică două degete, apoi și le înfipse în stomac, ca și cum i-ar fi fost rău. Lista sângeroasă continuă. Toți uciși, pentru nimic altceva decât un profit mai mare. Cine te-a tocmit?

– El, făcu criminalul, cu glas răgușit, întorcându-și fața umflată spre omul sfrijit cu ochi sticloși, prăbușit pe bancă lângă el, străin de tot ceea ce se petrecea în jurul lui.

Glokta se apropie șchiopătând, cu bastonul bocănind pe lespezi.

– Cum te numești?

Capul prizonierului țâșni în sus, ochii i se concentrară asupra chipului diform al inchizitorului de deasupra lui.

– Gofred Hornlach! răspunse el instantaneu, cu glas ascuțit.

– Ești un membru de vază al Ghildei Pânzarilor?

– Da! răcni el, clipind prostește spre Glokta.

– Unul dintre locțiitorii Magisterului Kault, de fapt?

– Da!

– Ai uneltit cu alți pânzari să-l înșeli pe Maiestatea Sa Regele? Ai tocmit un asasin să ucidă zece dintre supușii Maiestății Sale?

– Da! Da!

– De ce?

– Ne temeam că vor spune ce știu... că vor spune ce știu... că vor... Ochii goi ai lui Hornlach se îndreptară către una dintre ferestrele colorate. Gura încetă treptat să se miște.

– Că vor spune ce știu? îl îmboldi inchizitorul.

– Despre activitățile trădătoare ale Ghildei, izbucni pânzarul, despre trădările noastre! Despre activitățile ghildei... activități... trădătoare...

Glokta îi întrerupse tăios:

– Acționai de unul singur?

– Nu! Nu!

Inchizitorul lovi cu putere cu bastonul în podea, în fața lui, și se aplecă:

– Cine a dat ordinele? șuieră el.

– Magisterul Kault! strigă Hornlach numaidecât, el a dat ordinele! Asistența rămase fără suflare. Arhilectorul Sult rânji puțin mai larg. Magisterul a fost! Condeiele scârțâiau nemiloase. El a dat ordinele! Toate ordinele! Magisterul Kault!

– Mulțumesc, Maestre Hornlach.

– Magisterul! El a dat ordinele! Magisterul Kault! Kault! Kault!

– Ajunge! mârâi Glokta.

Prizonierul său tăcu. Sala era înmărmurită.

Arhilectorul Sult ridică mâna și arătă către cei trei prizonieri.

– Iată dovada voastră, lorzii mei!

– E o înscenare! răcni Lordul Brock, sărind în picioare. E o insultă!

Însă puține glasuri îi veniră în ajutor, și acelea cu jumătate de gură. Lordul Heugen se remarca prin tăcerea lui prudentă, studiindu-și cu mare atenție pielea fină a pantofilor. Barezin se chircise, părând de două ori mai mic decât fusese cu un minut

înainte. Lordul Isher se holba la un perete, pipăindu-și colanul greu de aur, cu un aer plictisit, de parcă soarta Ghildei Pânzarilor nu-l mai privea. Brock apelă la însuși Înaltul Judecător, neclintit în jilțul său înalt de la masa de onoare:

– Lord Marovia, te implor! Ești omul cel mai chibzuit! Nu îngădui această... mascaradă!

Sala se cufundă în tăcere, așteptând răspunsul bătrânului. Acesta se încruntă, mângâindu-și barba lungă. Aruncă o privire către zâmbitorul Arhilector. Își drese glasul.

– Îți împărtășesc durerea, Lord Brock, zău ți-o împărtășesc, dar se pare că aceasta nu e o zi pentru oameni chibzuiți. Consiliul Închis a examinat cazul și e satisfăcut. Am mâinile legate.

Brock își frământă gura, simțind gustul înfrângerii.

– Asta nu e dreptate! strigă el, întorcându-se să se adreseze colegilor săi. Este limpede că acești oameni au fost torturați!

Gura Arhilectorului Sult se strâmbă cu dispreț.

– Cum ai fi vrut să ne purtăm cu trădătorii și criminalii? strigă el, cu glas sfredelitor. Tu ai ridica un scut, Lord Brock, ca în spatele lui să se ascundă cei neloiali? Arhilectorul izbi cu pumnul în masă, de parcă ar fi putut fi și ea vinovată de înaltă trădare. Eu, unul, n-am de gând să văd măreața noastră națiune dată pe mâna dușmanilor ei. Nici a celor din afară, nici a celor dinăuntru!

– Jos cu pânzarii! veni un strigăt din balconul publicului.

– Dreptate aspră pentru trădători!

– Dreptatea Regelui! răcni un bărbat gras, aflat în spate.

Urmă un val de indignată aprobare dinspre sală, însoțit de strigăte ce îndemnau la măsuri aspre și pedepse necruțătoare.

Brock își roti privirea, căutându-și aliați în primul rând, dar nu găsi niciunul. Își încleștă pumnii.

– Asta nu e dreptate! strigă el, arătând către cei trei prizonieri. Asta nu e nicio dovadă!

– Maiestatea Sa e de altă părere! răcni Hoff, și nu-ți cere ție permisiunea! Hoff ridică un document mare. Drept care, Ghilda Pânzarilor se dizolvă! Licența lor este revocată prin decret regal! Comisia pentru Negoț și Comerț a Maiestății Sale va revizui, în decursul următoarelor luni, cererile pentru drept de negoț în orașul Westport. Până se vor găsi candidații potriviți, traseele vor fi administrate de mâini capabile, *loiale.* Mâinile Inchiziției Maiestății Sale.

Arhilectorul Sult își înclină cu modestie capul, indiferent la strigătele delegaților și ale galeriei publice deopotrivă.

– Inchizitor Glokta! continuă Lordul Șambelan, Consiliul Deschis îți mulțumește pentru sârguința ta și îți cere să îndeplinești încă un serviciu în această chestiune. Hoff ridică o

hârtie mai mică. Acesta este un mandat pentru arestarea Magisterului Kault, purtând semnătura Regelui însuși. Îți cerem să-l duci numaidecât la îndeplinire.

Glokta se înclină ceremonios și luă hârtia din mâna întinsă a Lordului Șambelan.

– Tu, zise Hoff, întorcându-și ochii către Jalenhorm.

– Locotenent Jalenhorm, Lordul meu! strigă bărbatul vânjos, pășind prompt înainte.

– În fine, pufni Hoff nerăbdător, ia douăzeci din Garda Regelui și escortați-l pe Inchizitorul Glokta către Palatul Ghildei Pânzarilor. Ai grijă ca nimeni și nimic să nu părăsească clădirea fără ordinele lui!

– De îndată, Lordul meu!

Jalenhorm traversă spațiul din față și alergă pe culoar, către ieșire, ținând cu o mână sabia, ca să nu i se mai lovească de picior. Glokta șontâcăi după el, cu bastonul bocănind pe trepte, cu mandatul de arestare pentru Magisterul Kault mototolit în pumnul încleștat. Între timp, monstruosul albinos smulsese prizonierii de pe bancă și îi conducea, zornăind și atârnând fără vlagă către ușa pe care intraseră.

– Lord Șambelan! strigă Brock, cu un ultim efort.

Jezal se întreba câți bani trebuie să fi făcut de la pânzari. Câți mai sperase să facă? O grămadă, evident.

Dar Hoff era imperturbabil.

– Cu asta se încheie treaba noastră pentru astăzi, lorzii mei!

Marovia era în picioare înainte ca Lordul Șambelan să termine de vorbit, vădit nerăbdător să plece. Catastifele uriașe fură închise bufnind. Soarta onorabilei Ghilde a Pânzarilor era pecetluită. Murmure agitate umplură din nou aerul, crescând treptat în volum și însoțite curând de zornăieli și bocănituri, când delegații începură să se ridice și să părăsească sala. Arhilectorul Sult rămase așezat, privindu-și adversarii înfrânți cum părăsesc în șir rândul din față, fără tragere de inimă. Jezal întâlni ochii disperați ai lui Salem Rews pentru ultima oară, în timp ce era scos afară pe ușa mică, apoi Practicianul Frost smuci de lanț și Rews se pierdu în întunericul de dincolo.

Afară, piața era încă și mai ticsită decât înainte, gloata compactă devenind din ce în ce mai tulburată pe măsură ce vestea dizolvării Ghildei Pânzarilor se răspândea printre cei care nu fuseseră înăuntru. Oamenii rămâneau înmărmuriți, nevenindu-le să creadă, sau alergau de colo-colo speriați, mirați, zăpăciți. Jezal văzu un bărbat holbându-se la el, holbându-se la oricine, cu fața palidă și mâinile tremurând. Un pânzar, probabil, sau un om prea apropiat de pânzari, destul

de apropiat ca să fie distrus împreună cu ei. Aveau să fie mulți ca el.

Jezal simți dintr-odată un val de furnicături. Ardee West se sprijinea cu nonșalanță de pietre, puțin mai departe. Nu se întâlniseră de ceva vreme, de când cu acea izbucnire la beție a ei, și era surprins cât de încântat era s-o vadă. Probabil fusese pedepsită destul, își spuse el. Oricine merita șansa să-și ceară iertare. Grăbi pasul spre ea, cu un zâmbet larg pe buze. Apoi observă cine o însoțea.

– Ticălosul ăla mic, își șopti el în barbă.

Locotenentul Brint trăncănea nestingherit, în uniforma-i ieftină, aplecându-se mai aproape de Ardee decât considera Jezal că s-ar fi cuvenit și punctându-și remarcile anoste cu gesturi teatrale ale brațelor. Ea clătină din cap, zâmbind, apoi își dădu capul pe spate și râse, lovindu-l jucăuș pe locotenent peste piept. Brint râse și el, piticania hidoasă. Râseră împreună. Fără să știe exact de ce, Jezal simți un junghi ascuțit de furie.

– Jezal, ce mai faci? strigă Brint, continuând să chicotească.

Se apropie.

– Căpitane Luthar, vrei să spui, scuipă el, și ce fac nu-i treaba ta! N-ai nicio treabă de făcut?

Gura lui Brint se căscă prostește o clipă, apoi fruntea i se adună într-o încruntătură morocănoasă.

– Da, domnule, murmură el, întorcându-se și îndepărtându-se țanțoș.

Jezal îl urmări plecând, cu un dispreț chiar mai profund decât de obicei.

– Ei, bine, a fost încântător, zise Ardee. Astea sunt manierele pe care trebuie să le folosești în prezența unei doamne?

– Sincer, n-aș putea spune. De ce? Era vreuna prin preajmă?

Se întoarse să se uite la ea și prinse, doar pentru o clipă, un zâmbet mulțumit de sine. O expresie chiar nesuferită, de parcă ieșirea lui i-ar fi făcut plăcere. Se întrebă, preț de-o clipă năucă, dacă era posibil ca Ardee să fi aranjat întâlnirea, să se așeze împreună cu acel idiot într-un loc unde Jezal avea să-i vadă, sperând să-i stârnească gelozia... Apoi ea îi zâmbi și râse, iar Jezal simți furia topindu-i-se. Ardee arăta foarte bine, gândi el, bronzată și plină de viață în lumina soarelui, râzând zgomotos, fără să-i pese cine o aude. Foarte bine. Mai bine ca oricând, de fapt. O întâlnire întâmplătoare, atâta tot, ce altceva putea să fie? Ardee îl fixă cu acei ochi întunecați și bănuielile lui dispărură.

– Trebuia să fii atât de aspru cu el? întrebă ea.

Jezal își încleștă maxilarul.

– Un nimeni parvenit și arogant, probabil bastardul vreunui bogătaș. Fără obârșie, fără bani, fără maniere...

– Mai mult decât mine, în toate cele trei privințe.

Jezal își blestemă gura slobodă. În loc să-i smulgă o scuză, era acum nevoit să ofere el însuși una. Căută cu disperare o ieșire din capcana pe care și-o întinsese singur.

– O, dar e total imbecil, scânci el.

– Ei, bine - și Jezal fu ușurat să vadă un colț al gurii lui Ardee ridicându-se într-un zâmbet hâtru - asta așa e. Facem câțiva pași?

Ardee își strecură mâna pe după brațul lui înainte ca el să apuce să răspundă și începu să-l conducă spre Aleea Regelui. Jezal se lăsă călăuzit printre oamenii speriați, furioși, tulburați.

– Așadar, e adevărat? întrebă ea.

– Ce să fie adevărat?

– Că pânzarii sunt terminați.

– Așa se pare. Vechiul tău amic, Sand dan Glokta, a fost în miezul evenimentelor. A oferit un spectacol pe cinste, pentru un schilod.

Ardee își coborî privirea.

– N-ai vrea să-i calci strâmb, așa schilod cum e.

– Nu. Gândul lui Jezal zbură spre ochii îngroziți ai lui Salem Rews, privindu-l cu disperare când a dispărut în bezna culoarului boltit. Nu, nimeni n-ar vrea.

Se așternu între ei tăcerea, în timp ce străbăteau tacticos aleea, dar era o tăcere tihnită. Îi plăcea să se plimbe cu ea. Nu mai părea important dacă vreunul dintre ei își cerea scuze. Probabil avusese dreptate, oricum, în privința duelului. Numai puțin. Ardee părea să-i citească gândurile.

– Cum merge cu scrima? întrebă ea.

– Binișor. Cum merge cu băutura?

Ea ridică o sprânceană întunecată.

– Excelent. Numai de s-ar ține un Turnir pentru asta în fiecare an! Aș ajunge curând în atenția publicului.

Jezal râse, coborându-și privirea spre ea, iar Ardee îi întoarse zâmbetul. Atât de deșteaptă, atât de ageră, atât de curajoasă. Atât de al naibii de arătoasă. Jezal se întreba dacă mai existase vreodată o femeie ca ea. De-ar avea obârșia potrivită, gândi el, și ceva bani. Mulți bani.

CALE DE SCĂPARE

– Deschideți ușa, în numele Maiestății Sale! tună locotenentul Jalenhorm pentru a treia oară, bubuind în lemn cu pumnu-i cărnos.

Marele mocofan. De ce oamenii voinici tind să aibă creiere atât de mici? Probabil că se descurcă prea des cu mușchii și mințile lor se usucă asemenea prunelor la soare.

Casa Ghildei Pânzarilor era o clădire impunătoare, într-o piață aglomerată, nu departe de Agriont. O mulțime de gură-cască se adunaseră deja în jurul lui Glokta și al escortei sale înarmate, curioși, temători, fascinați, sporind cu fiecare clipă. *Simt mirosul sângelui, se pare.* Lui Glokta îi zvâcnea piciorul din pricina efortului de a ajunge repede acolo, dar se îndoia că pânzarii aveau să fie luați complet prin surprindere. Aruncă nerăbdător o privire împrejur, la străjerii în armuri, la practicienii mascați, la ochii neînduplecați ai lui Frost, la tânărul ofițer care bătea în ușă.

– Deschideți...

Destul cu nerozia asta.

– Cred că te-au auzit, locotenente, zise precipitat Glokta, dar aleg să nu răspundă. Ești atât de bun să spargi ușa?

– Ce? Jalenhorm se uită cu gura căscată la el și pe urmă la ușile duble, grele, bine zăvorâte. Cum să...

Practicianul Frost se repezi pe lângă el. Urmară un pârâit asurzitor și un sunet de lemn despicat, când își izbi umărul voinic de una dintre uși, smulgând-o din balamale și trântind-o, sfărâmată, pe podeaua încăperii de dincolo.

– Așa, mormăi Glokta, trecând prin bolta ușii, în timp ce țăndările abia se așezau.

Jalenhorm îl urmă, cu un aer năuc, cu o duzină de soldați în armuri zăngănind în urma lui.

Un slujbaș scandalizat blocă coridorul de dincolo:

– Nu puteți pur și simplu... aau! strigă el, când Frost îl azvârli din calea lui și fața i se strivi de zid.

– Arestați-l pe omul acela! strigă Glokta, fluturându-și bastonul către secretarul amuțit.

Unul dintre soldați îl apucă brutal cu pumnii înmănușați și îl azvârli în lumina zilei. Practicienii începură să se reverse prin ușile sparte, cu bâte grele în mâini, cu ochi fioroși deasupra măștilor.

– Arestați pe toată lumea! strigă Glokta peste umăr, șchiopătând de-a lungul coridorului cât putea de repede, urmărind spatele lat al lui Frost în măruntaiele clădirii.

Prin ușa deschisă, inchizitorul zări un negustor în veșminte colorate, cu fața plină de sudoare, în timp ce arunca la grămadă documente într-un foc strălucitor.

– Puneți mâna pe el! urlă Glokta.

Doi practicieni săltară pe lângă el în încăpere și începură să-l ciomăgească pe negustor cu bâtele. Acesta căzu, cu un strigăt, răsturnând masa și călcând în picioare un teanc de catastife. Prin aer fâlfâiră hârtii desfăcute și scântei de jăratic, în timp ce bâtele se ridicau și cădeau.

Glokta își continuă drumul grăbit, în timp ce trosnetele și țipetele se răspândeau în clădire, în jurul lui. Locul era plin de miros de fum, de sudoare și de frică. Ușile sunt toate păzite, dar Kault ar putea avea o cale secretă de scăpare. E un individ alunecos. Să sperăm că n-am ajuns prea târziu. Fie blestemat piciorul ăsta al meu! Să nu fie prea târziu...

Glokta rămase cu răsuflarea tăiată și tresări de durere, clătinându-se când cineva îl trase de haină.

– Ajută-mă! țipă omul. Sunt nevinovat!

Sânge pe o față dolofană. Degete agățate de veșmintele lui Glokta, amenințând să-l tragă la podea.

– Luați-l de pe mine! strigă inchizitorul, lovindu-l fără vlagă cu bastonul, apucându-se cu mâinile de zid, în efortul de a rămâne în picioare.

Unul dintre practicieni sări în față și îl lovi pe bărbat peste spate.

– Mărturisesc! scânci negustorul, în timp ce bâta se ridică din nou, pocnindu-l în cap.

Practicianul prinse de sub brațe trupul care se prăbușea și îl târî înapoi către ușă. Glokta înaintă grăbit, cu locotenentul Jalenhorm, uluit, lângă el. Ajunseră în dreptul unei scări largi și inchizitorul privi treptele cu ură. *Vechii mei dușmani, mereu prezenți, în fața mea.* Se căzni din răsputeri să le urce, făcându-i semn Practicianului Frost cu mâna liberă, să-l urmeze. Un negustor buimăcit fu târât pe lângă ei, bolborosind ceva despre drepturile lui, cu călcâiele lovindu-se de trepte.

Glokta alunecă și fu cât pe ce să cadă cu fața-n jos, dar cineva îl prinse de cot și îl sprijini. Era Jalenhorm, cu același aer dezorientat învăluindu-i fața puternică, de om cinstit. *Oamenii atât de voinici își au rostul lor, până la urmă.* Tânărul ofițer îl ajută să urce restul treptelor. Glokta nu avea energia să-l refuze. *De ce să-mi fac griji? Omul trebuie să-și cunoască limitele. Nu e nimic nobil în a cădea cu nasul în jos. Eu ar trebui să știu asta.*

În capul scărilor se afla o anticameră mare, somptuoasă, cu un covor gros și tapiserii colorate pe pereți. În fața unei uși imense erau postați doi străjeri, cu săbiile trase, îmbrăcați în livreaua Ghildei Pânzarilor. Frost stătea în fața lor, cu mâinile strânse în pumni albi. Jalenhorm scoase și el sabia, când

ajunseră pe palier, apropiindu-se și așezându-se lângă albinos. Glokta nu-și putu stăpâni un zâmbet. *Torționarul fără limbă și floarea cavalerismului. O asociere neverosimilă.*

– Am un mandat pentru Kault, semnat de mâna Regelui. Glokta arătă hârtia, ca străjerii s-o poată vedea. S-a isprăvit cu pânzarii. N-aveți nimic de câștigat stând în calea noastră. Vârâți săbiile în teacă! Aveți cuvântul meu, nu veți păți nimic!

Cei doi străjeri schimbară priviri nehotărâte.

– Vârâți-le în teacă! strigă Jalenhorm, apropiindu-se încă puțin.

– În regulă!

Unul dintre bărbați se aplecă și își trimise sabia alunecând peste podeaua de scânduri. Frost o prinse sub un picior.

– Și tu! îi strigă Glokta celuilalt. Acum!

Străjerul se supuse, aruncându-și sabia pe jos și ridicând mâinile. O clipă mai târziu, pumnul lui Frost îl trosni în vârful bărbiei, lăsându-l rece și izbindu-l de perete.

– Dar...! strigă primul străjer.

Frost îl înhăță de cămașă și îl azvârli pe scări în jos. Omul se răsuci și se răsuci, bufnind pe trepte, prăbușindu-se până jos, unde rămase neclintit. *Cunosc senzația.*

Jalenhorm stătea nemișcat, clipind, cu sabia încă ridicată.

– Credeam c-ați spus...

– Nu-ți face griji în privința asta. Frost, caută altă cale de intrare.

– Îhî.

Albinosul se îndepărtă tiptil în josul coridorului. Glokta îi lăsă un moment, apoi se apropie și încercă ușa. Mânerul se răsuci spre marea lui surprindere și ușa se dădu în lături.

Încăperea era opulența însăși, aproape cât un hambar de mare. Lucrătura de lemn de pe tavanul înalt era poleită cu foiță de aur, cotoarele cărților de pe rafturi erau incrustate cu pietre prețioase, mobila monstruoasă era lustruită ca oglinda. Totul era supradimensionat, excesiv de împodobit, excesiv de scump. *Dar cui îi trebuie gust, când are bani?* Camera avea mai multe ferestre după ultima modă, cu ochiuri mari despărțite de fire subțiri de plumb, oferind o splendidă panoramă a orașului, a golfului, cu corăbiile lui. Magisterul Kault ședea zâmbind la imensul său birou aurit, în fața ferestrei din mijloc, înveșmântat în straiele sale fabuloase de ceremonie, parțial umbrit de o imensă vitrină, pe ale cărei uși era gravat blazonul onorabilei Ghilde a Pânzarilor.

Așadar, n-a scăpat, e al meu, Eu... În jurul piciorului gros al vitrinei era legată o sfoară. Glokta îi urmări cu privirea traseul șerpuit pe podea. Celălalt capăt era legat în jurul gâtului Magisterului. *A! Deci are o cale de scăpare, până la urmă.*

– Inchizitor Glokta! Kault lăsă să-i scape un râs strident, nervos. Ce plăcere să te cunosc, în sfârșit! Am auzit totul despre investigațiile tale!

Degetele Magisterului traseră de nodul funiei, asigurându-se că era bine strâns.

– Ți-e colanul prea strâmt, Magister? Poate ar trebui să ți-l scoți?

Un alt chițăit vesel.

– O, nu cred! N-am de gând să răspund la niciuna dintre întrebările tale, mulțumesc!

Cu coada ochiului, Glokta zări o ușă din lateral, deschizându-se pe furiș. O mână mare, albă, își făcu apariția, cu degetele curbându-se încet peste tocul ușii. *Frost. Mai avem speranțe să-l prindem, așadar. Trebuie să-l țin de vorbă.*

– N-au mai rămas întrebări la care trebuie răspuns. Știm totul.

– Oare? chicoti Magisterul.

Albinosul se strecură fără zgomot în cameră, ținându-se în umbra de lângă perete, ascuns de privirea lui Kault de corpul masiv al vitrinei.

– Știm despre Kalyne. Despre micul vostru aranjament.

– Imbecilule! N-am avut niciun aranjament! Era mult prea onorabil să fie cumpărat! N-ar fi luat de la mine niciun sfanț! *Atunci cum...* Kault afișă un mic zâmbet dezgustat. Secretarul lui Sult, spuse el, chicotind din nou. Chiar sub nasul lui și al tău, schilodule! *Nătărău, nătărău - secretarul ducea mesajele, el a văzut mărturisirea, el a știut totul! N-am avut niciodată încredere în lingăul ăla. Kalyne a fost loial, așadar.*

Glokta ridică din umeri.

– Toți mai facem greșeli.

Magisterul afișă un rânjet sarcastic.

– Greșeli? Asta e tot ce-ai făcut, idiotule? Lumea nu e deloc așa cum crezi! Nici măcar nu știi de ce parte ești! Nici măcar nu știi cine de ce parte e!

– Sunt de partea regelui, iar tu nu ești. Asta e tot ce trebuie să știu.

Frost reușise să ajungă la vitrină și era lipit de ea, mijindu-și ochii roz, încercând să vadă după colț, fără să fie zărit. *Încă puțin timp, încă puțin mai departe...*

– Nu știi nimic, schilodule! O mică învârteală cu dările, nițică mită neînsemnată, doar de asta ne-am făcut vinovați?

– Și de o bagatelă precum nouă crime.

– N-am avut de ales! țipă Kault. N-am avut încotro! Trebuia să plătim bancherii! Ne-au împrumutat banii și trebuia să plătim! Îi plăteam de ani de zile! Valint și Balk, niște lipitori! Le-am dat totul, dar voiau mereu mai mult!

Valint și Balk? Bancheri? Glokta aruncă un ochi peste penibila opulență.

– Se pare că ai rămas pe linia de plutire.

– Se pare! Se pare! Numai praf! Numai minciuni! Bancherii au totul! Bancherii ne au pe toți! Le datorăm mii! Milioane! Kault râse înfundat. Dar presupun că acum nu le vor mai căpăta niciodată, ce zici?

– Nu, presupun că nu.

Kault se aplecă peste birou, cu funia atârnând și atingând tăblia de piele.

– Vrei criminali, Glokta? Vrei trădători? Dușmani ai Regelui și ai statului? Caută în Consiliul Închis. Caută în Casa Întrebărilor. Caută în Universitate. Caută în bănci, Glokta!

Magisterul îl văzu pe Frost, strecurându-se pe după vitrină, la nici patru pași. Ochii i se lărgiră și dădu să se ridice din scaun.

– Prinde-l! răcni Glokta.

Frost făcu un salt înainte, se aruncă peste birou, apucă de pulpana mișcătoare a veșmântului de ceremonie al lui Kault, în timp ce acesta se răsuci și se azvârli spre fereastră. *Al nostru e!*

Se auzi un pârâit dezgustător când haina se sfâșie în pumnul alb al lui Frost. Kault păru încremenit în spațiu preț de o clipă, când toată sticla aceea scumpă se sfărâmă în jurul lui, cu cioburi și așchii sclipind în aer, apoi dispăru. Funia plesni încordată.

– Tsssss! șuieră Frost, privind cu dușmănie la fereastra spartă.

– A sărit! gâfâi Jalenhorm, cu gura atârnând căscată.

– Evident! Glokta se apropie șchiopătând de birou și luă bucata sfâșiată de pânză din mâinile lui Frost. Adunată, nu mai părea somptuoasă deloc: viu colorată, dar prost țesută. Cine s-ar fi gândit? murmură el în barbă. Calitate proastă!

Inchizitorul șchiopătă către fereastră și se uită prin gaura sfărâmată. Capul onorabilei Ghilde a Pânzarilor se legăna încet încoace și încolo, la șapte metri dedesubt, cu veșmântul brodat cu aur, fluturând sfâșiat în bătaia vântului. *Haine ieftine și ferestre scumpe. Dacă materialul ar fi fost mai rezistent, l-am fi prins. Dacă fereastra ar fi avut mai mult plumb, l-am fi prins. Viețile atârnă de asemenea întâmplări.* Jos, în stradă, o mulțime îngrozită se aduna deja arătând, bolborosind, privind în sus la trupul spânzurat. O femeie țipă. *Teamă sau exaltare? Sună la fel.*

– Locotenente, vrei să fii așa de bun să cobori și să împrăștii oamenii? Apoi putem să tăiem funia prietenului

nostru și să-l luăm cu noi. Jalenhorm îl privi cu ochi goi. Mort sau viu, mandatul regelui trebuie executat.

– Da, desigur.

Ofițerul voinic își șterse sudoarea de pe frunte și se îndreptă, clătinându-se ușor, spre ușă.

Glokta se întoarse din nou spre fereastră și se uită în jos, la cadavrul care se legăna încet. Ultimele cuvinte ale Magisterului Kault îi răsunară în minte.

Caută în Consiliul Închis. Caută în Casa Întrebărilor. Caută în Universitate, Caută în bănci, Glokta!

TREI SEMNE

West se prăbuși în fund, cu una dintre arme alunecându-i din mâini și peste pietrele de pavaj.

– Asta e o tușă! strigă Mareșalul Varuz. Categoric, o tușă! Bine luptat, Jezal, bine luptat!

West începea să se satureze să piardă. Era mai puternic decât Jezal și mai înalt, cu o mai mare amplitudine în mișcare, dar micul ticălos fudul era iute. Al naibii de iute și devenea tot mai iute. Cunoștea, de-acum, mai mult sau mai puțin, toate trucurile lui West și, dacă o ținea tot așa, în curând avea să-l bată de fiecare dată. Jezal știa și el asta. Avea un zâmbet de enervantă îngâmfare pe față când îi întinse mâna lui West și îl ajută să se ridice de la pământ.

– Așa mai merge!

Varuz se plesni cu bățul peste picior, de încântare. S-ar putea chiar să ne alegem cu un campion, ce zici, maiorule?

– Foarte posibil, domnule, zise West, frecându-și cotul, învinețit și zvâcnind de pe urma căzăturii. Se uită pieziș la Jezal, care se desfăta în căldura elogiului Mareșalului. Dar nu trebuie să ne-o luăm în cap!

– Nu, domnule! zise Jezal cu emfază.

– Nu, într-adevăr, spuse Varuz. Maiorul West e un luptător capabil, desigur, iar tu ești privilegiat să-l ai drept partener, dar, ei bine - și îi zâmbi larg lui West - duelul e un sport pentru tineri, ce zici, maiorule?

– Firește că așa e, domnule, murmură West. Un sport pentru tineri.

– Bremer dan Gorst, bănuiesc, va fi un alt fel de adversar, ca și ceilalți din Turnirul de anul acesta. Mai puțin din iscusința unui soldat bătrân, dar mai mult din vigoarea tinereții, ce zici, West?

La cei treizeci de ani ai săi, West se simțea încă destul de viguros, dar n-avea rost să-l contrazică. Știa că nu fusese niciodată cel mai înzestrat săbier din lume.

– Ai făcut progrese mari în ultima lună, mari progrese. Ai o șansă, dacă poți să-ți menții concentrarea. Ai, categoric, o șansă! Ai făcut o treabă bună! Ne vedem cu toții mâine.

Și cu aceasta bătrânul Mareșal părăsi țanțoș curtea însorită.

West se duse până la arma-i rătăcită, care zăcea lângă zid, pe pietrele pavajului. Șoldul îl mai durea și acum din pricina căzăturii și fu nevoit să se aplece cu greu ca s-o ia.

– Trebuie să plec și eu, zise el printre dinți, în timp ce se ridică, încercând să-și ascundă disconfortul cât putea mai bine.

– Treburi importante?

– Mareșalul Burr a cerut să mă vadă.

– Va fi război, așadar?

– Poate, habar n-am. West îl cercetă pe Jezal de sus până jos. Acesta îi evita privirea, dintr-un anumit motiv. Și tu? Ce-ai de gând să faci astăzi?

Jezal se juca acum cu armele sale.

– Ăă, n-am planificat nimic... nu chiar. Ridică pe furiș privirea. Pentru un luptător atât de bun, era un mincinos lamentabil. West simți fiori de îngrijorare.

– Ardee n-are, din întâmplare, vreo legătură cu lipsa ta de planuri, nu-i așa?

– Ăă...

Fiorii deveniră palpitații reci.

– Ei, bine?

– Poate! se răsti Jezal. Ei, bine... da.

West păși direct spre bărbatul mai tânăr.

– Jezal, se auzi el spunând, încet, printre dinții încleștați, sper că n-ai de gând să te culci cu sora mea.

– Ascultă...

Emoția dădu în clocot. Mâinile lui West îl apucară pe Jezal de umăr.

– Nu, ascultă *tu,* mârâi el. N-ai să-ți bați joc de ea, pricepi? A mai suferit și nu vreau s-o mai văd rănită. Nici de tine, nici de nimeni! N-am să înghit una ca asta! Să nu te joci cu ea, m-auzi?

– În regulă, zise Jezal, cu fața dintr-odată palidă. În regulă! Nu i-am pus gând rău! Suntem doar prieteni, atâta tot. Îmi place! Nu cunoaște pe nimeni aici și... poți avea încredere în mine... nu-i nimic rău în asta! Ah! Dă-mi drumul!

West își dădu seama că îl strângea pe Jezal de brațe cu toată puterea. Cum se întâmplase? Nu intenționase decât să

poarte o discuție liniștită cu el și acum mersese prea departe. *A mai suferit...* la naiba! N-ar fi trebuit să spună asta! Îi dădu drumul brusc și se retrase, înghițindu-și furia.

– Nu vreau să te mai vezi cu ea, m-auzi?

– Stai așa, West, cine ești tu să...

Furia lui West începu să palpite din nou.

– Jezal! răcni el. Sunt prietenul tău, așa că te rog! Se apropie din nou de el. Și sunt fratele ei, așa că te previn! Stai deoparte! Nu poate ieși nimic bun din asta!

Jezal se lipi de zid.

– În regulă... În regulă! E sora ta!

West se întoarse și se îndreptă cu pași mari către galeria boltită, frecându-și ceafa, cu capul bubuind.

Lordul Mareșal Burr ședea și privea pe fereastră când West intră în biroul său. Un bărbat voinic, ursuz, cărnos, cu o barbă deasă, castanie, și o uniformă simplă. West se întreba cât de proastă putea fi vestea. Dacă fața Mareșalului era un indiciu, atunci era, într-adevăr, o veste foarte proastă.

– Maior West, zise el, privindu-l încruntat pe sub sprâncenele grele. Mulțumesc că ai venit.

– Cu plăcere, domnule.

West observă pe masă, lângă perete, trei cutii butucănoase de lemn. Burr văzu că se uită la ele.

– Daruri, zise el cu amărăciune, de la amicul nostru din Nord, Bethod.

– Daruri?

– Pentru rege, se pare. Mareșalul se încruntă, sugându-și dinții. De ce nu te uiți la ce ne-a trimis, maiorule?

West se apropie de masă, întinse mâna și deschise cu prudență capacul uneia dintre cutii. Un miros neplăcut se revărsă afară, ca de carne putrezită, dar înăuntru nu era nimic decât pământ brun. Deschise următoarea cutie. Mirosul era și mai urât. Alt pământ brun, lipit de pereții interiori și niște păr, niște șuvițe de păr galben. West înghiți, ridică privirea către încruntatul Lord Mareșal.

– Asta e tot, domnule?

Burr pufni.

– Bine-ar fi: Restul a trebuit să-l îngropăm.

– Să-l îngropați?

Mareșalul luă o coală de hârtie de pe birou.

– Căpitanul Silber, căpitanul Hoss, colonelul Arinhorm. Numele astea îți spun ceva?

Pe West îl luă cu amețeli. Mirosul acela! Îi reamintea oarecum de Gurkhul, de câmpul de luptă.

– Pe colonelul Arinhorm îl știu din auzite, bâigui el, holbându-se la cele trei cutii. E comandantul garnizoanei de la Dunbrec.

– A fost, îl corectă Burr, și ceilalți doi au fost la comanda unor mici avanposturi din apropiere, pe graniță.

– Pe graniță? șopti West, ghicind deja ce avea să urmeze.

– Capetele lor, maiorule. Oamenii Nordului ne-au trimis capetele lor! West înghiți, uitându-se la firele de păr blond lipite în interiorul cutiei. Trei semne, au zis. Când va veni vremea. Burr se ridică din scaun și rămase în picioare, privind pe fereastră. Avanposturile n-au fost nimic: construcții de lemn, în cea mai mare parte, o palisadă, șanțuri și așa mai departe. Prost apărate. Fără mare importanță strategică. Dunbrecul e altă treabă.

– Are sub stăpânire vadurile de pe Șuvoiul Alb, zise West stupefiat, cea mai bună cale de ieșire din Englia.

– Sau de intrare. Un punct vital. S-au cheltuit timp și resurse considerabile pentru zidurile de apărare de acolo. S-au folosit cele mai noi proiecte, cei mai buni arhitecți ai noștri. O garnizoană de trei sute de oameni, cu provizii de muniție și hrană cât pentru un an întreg de asediu. Era considerat impenetrabil, pilonul central al planurilor noastre pentru apărarea frontierei. Burr se încruntă și pe puntea nasului îi apărură șanțuri adânci. S-a dus.

Pe West începuse din nou să-l doară capul.

– Când, domnule?

– Asta e întrebarea. Trebuie să se fi întâmplat cu cel puțin două săptămâni în urmă, ca aceste „daruri" să fi putut ajunge la noi. Se spune că sunt defetist, zise Burr cu amărăciune, dar cred că oamenii Nordului au cale liberă și că au cucerit deja jumătate din Englia de Nord. O comunitate minieră sau două, mai multe colonii de deținuți, nimic de importanță majoră, până acum, niciun oraș despre care să se vorbească. Dar se apropie, West, și încă repede, poți fi sigur. Nu trimiți capete dușmanilor tăi și apoi aștepți politicos răspunsul.

– Ce măsuri se iau?

– Extrem de puține! Englia clocotește, desigur, Lordul Guvernator Meed adună toți oamenii, hotărât să pornească în marș și să-l înfrângă pe Bethod de unul singur, idiotul. Rapoarte diferite plasează oamenii Nordului oriunde și pretutindeni, cu o mie de oameni sau o sută de mii. Porturile sunt sufocate de civili disperați să scape, abundă zvonurile despre spioni și criminali care umblă liberi prin țară și gloate care caută cetățeni cu sânge nordic și îi bat, îi jefuiesc, sau mai rău. Pe scurt, e un haos. Între timp, noi stăm aici pe fundurile noastre grase, așteptând.

– Dar... n-am fost preveniți? N-am știut?

– Ba da, firește - Burr își aruncă mâna groasă în aer - dar nimeni n-a luat-o foarte în serios, îți vine să crezi! Un afurisit de sălbatic vopsit se înjunghie în sala Consiliului Deschis, ne provoacă în fața regelui și nimeni nu face nimic! Conducere reprezentativă! Fiecare trage în direcția lui. Nu poți decât să reacționezi, niciodată să te pregătești! Mareșalul tuși, râgâi și scuipă pe jos. Pfui! La naiba! Indigestie blestemată! Se așeză înapoi pe scaun, masându-și nefericit stomacul.

West nu știa ce să zică.

– Cum procedăm? mormăi el.

– Ni s-a ordonat să ne ducem imediat în Nord, adică de îndată ce poate fi cineva convins să-mi dea oameni și arme. Regele, adică bețivul ăla de Hoff, mi-a poruncit să-i îngenunchez pe acești oameni ai Nordului. Douăsprezece regimente ale Armatei Regelui - șapte de infanterie și cinci de cavalerie, să fie îngroșate cu recruți din rândul aristocrației și ce-a mai lăsat Englia neatins înainte să ajungem noi acolo.

West se foi stânjenit în scaun.

– Ar trebui să fie o armată copleșitoare.

– Ha! mârâi Mareșalul. Ar face bine să fie. E tot ce avem, mai mult sau mai puțin, și asta mă îngrijorează. West se încruntă. Dagoska, maiorule. Nu putem să înfruntăm gurkienii și oamenii Nordului deodată.

– Dar, domnule, gurkienii n-ar risca un război atât de curând, nu-i așa? Credeam că totul e doar trăncăneală.

– Așa sper, așa sper. Burr mișcă absent niște hârtii pe birou. Dar acest nou împărat, Uthman, nu e ceea ce ne așteptam. Era mezinul, dar când a aflat de moartea tatălui său... și-a sugrumat toți frații. I-a sugrumat cu mâna lui, zic unii. Uthman-ul-Dosht, așa i se spune. Uthman cel Nemilos. Și-a declarat intenția de a recuceri Dagoska. Vorbe goale, poate. Sau poate nu. Burr își țuguie buzele. Se spune că are iscoade peste tot. Poate chiar în clipa asta află despre necazurile noastre în Englia, poate chiar în clipa asta se pregătește să profite de slăbiciunea noastră. Trebuie să isprăvim rapid cu acești oameni ai Nordului. Foarte rapid. Douăsprezece regimente și recruți din rândul nobilimii. Și, din acest punct de vedere, nici că se putea un moment mai prost.

– Domnule?

– Afacerea cu pânzarii. O afacere proastă. Unii dintre marii nobili au fost țepuiți. Brock, Isher, Barezin și alții. Acum își târâie picioarele cu recruții. Cine știe ce ne vor trimite sau când! Probabil o ceată de cerșetori lihniți de foame, neînarmați, un pretext să-și curețe ținutul de căzături. O

gloată inutilă și guri în plus de hrănit, de îmbrăcat, de înarmat, iar nouă ne lipsesc cu disperare ofițerii buni.

– Am câțiva oameni buni în batalionul meu.

Burr zvâcni nerăbdător.

– Oameni buni, da! Oameni cinstiți, oameni entuziaști, dar fără experiență! Cei mai mulți dintre cei care au luptat în Sud n-au amintiri plăcute. Au părăsit armata și n-au de gând să se întoarcă. Ai văzut cât de tineri sunt astăzi ofițerii? Suntem o afurisită de școală de perfecționare! Iar acum Alteța Sa Prințul și-a exprimat interesul pentru un post de comandă. Nici măcar nu știe de unde se apucă sabia, dar i-a cășunat să se umple de glorie și nu-l pot refuza!

– Prințul Raynault?

– Bine-ar fi! strigă Burr. Raynault chiar ar putea fi cât de cât folositor. Despre Ladisla vorbesc eu! Să comande o divizie! Un om care cheltuiește lunar o mie de mărci pe haine! Indisciplina lui e notorie! Am auzit spunându-se că a siluit mai multe slujnice din palat, dar că Arhilectorul a reușit să le reducă la tăcere.

– Nu poate fi adevărat, zise West, deși, de fapt, auzise și el asemenea zvonuri.

– Moștenitorul tronului, pus în pericol, când sănătatea regelui e șubredă? O idee absurdă! Burr se ridică, sughițând și cutremurându-se. La naiba cu stomacul ăsta! Se îndreptă către fereastră și privi încruntat peste Agriont. Ei au impresia că e o problemă ușoară, spuse Burr cu glas scăzut. Cei din Consiliul Închis. O scurtă plimbare în Englia, isprăvită înainte de prima zăpadă. În ciuda acestui șoc cu Dunbrecul. Nu învață niciodată. Au spus același lucru despre războiul nostru cu gurkienii și aproape ne-a distrus. Acești oameni ai Nordului nu sunt primitivii care cred ei. Am luptat cu mercenari nordici în Starikland: oameni aspri, obișnuiți cu vieți aspre, crescuți în război, neînfricați și îndărătnici, experți în lupta în munți, în păduri, în frig. Nu urmează regulile noastre, nici măcar nu le înțeleg. Vor aduce pe câmpul de luptă o violență și o sălbăticie care i-ar face pe gurkieni să roșească. Burr se întoarse de la fereastră, privindu-l din nou pe West. Tu te-ai născut în Englia, nu-i așa, maiorule?

– Da, domnule, în sud, lângă Ostenhorm. Acolo era ferma familiei mele, înainte de moartea tatălui meu... Glasul i se stinse.

– Ai fost crescut acolo?

– Da.

– Atunci cunoști ținutul?

West se încruntă.

– În regiunea aceea, domnule, dar n-am mai fost de...

– Îi cunoști pe acești oameni ai Nordului?

– Pe unii. Mai sunt mulți care trăiesc în Englia.

– Le vorbești limba?

– Da, puțin. Dar ei vorbesc multe...

– Bun. Încerc să adun niște oșteni, oameni buni pe care mă pot bizui să-mi urmeze ordinele și vreau ca această armată a noastră să nu se destrame înainte să apuce să vină în contact cu inamicul.

– Desigur, domnule. West își stoarse creierii. Căpitanul Luthar e un ofițer capabil și inteligent. Locotenentul Jalenhorm...

– Aș! strigă Burr, dând din mână a pagubă. Îl știu pe Luthar, băiatul e un idiot! Genul de copil vioi despre care vorbeam! De tine am nevoie, West!

– De mine?

– Da, de tine! Mareșalul Varuz, nimeni altul decât cel mai celebru oștean al Uniunii, ți-a făcut o recomandare extrem de favorabilă. Spune că ești un ofițer deosebit de devotat, de tenace și de muncitor. Exact calitățile de care am nevoie! Ca locotenent, ai luptat în Gurkhul sub comanda colonelului Glokta, nu-i așa?

West înghiți.

– Păi, da.

– Și e bine cunoscut faptul că ai pătruns primul în Ulrioch!

– Ei, bine, printre primii. Am...

– Ai condus oamenii pe câmpul de luptă și curajul tău e mai presus de orice îndoială! Nu-i nevoie să fii modest, domnule maior, ești omul de care am nevoie! Burr se așează, cu un zâmbet pe față, convins că își atinsese ținta. Râgâi din nou, ridicând mâna. Scuze... afurisita de indigestie!

– Domnule, pot să vorbesc pe șleau?

– Nu sunt vreun curtean, West. Trebuie să vorbești întotdeauna pe șleau cu mine. Ți-o cer!

– O numire în comandamentul unui Lord Mareșal, domnule, trebuie să înțelegeți! Sunt fiul unui gentilom. Un om de rând. Am și așa dificultăți în a câștiga respectul tinerilor ofițeri, în calitate de comandant de batalion. Oamenii cărora ar trebui să le dau ordine, domnule, dacă aș fi în comandamentul dumneavoastră, oameni de vază, cu sânge nobil... Se opri, așteptând. Mareșalul îl privi absent. Nu vor permite una ca asta!

Sprâncenele lui Burr se împreunară.

– Să permită?

– Orgoliul nu le-o va îngădui, domnule.

– La naiba cu orgoliul lor! Burr se apropie, cu ochii săi întunecați fixați pe chipul lui West. Acum ascultă-mă, și

ascultă-mă cu atenție: Vremurile se schimbă. N-am nevoie de oameni cu sânge nobil. Am nevoie de oameni capabili să planifice și să organizeze, să dea ordine și să le urmeze. Nu-și vor găsi loc în armata mea cei care nu pot face așa cum li se spune, indiferent cât sunt de nobili. Ca membru al comandamentului meu, mă reprezinți pe mine și nu vei fi disprețuit sau nesocotit. Râgâi brusc și izbi cu pumnul în masă. Am să am grijă de asta! răcni el. Vremurile se schimbă! Poate că unii nu miros încă asta, dar în curând o vor face! West îl privea fără grai. În orice caz - și Burr flutură o mână, în semn de respingere - nu mă consult cu tine, te informez. Aceasta este noua ta numire. Regele tău are nevoie de tine, țara ta are nevoie de tine și asta e tot. Ai cinci zile să predai comanda batalionului tău.

Și Lordul Mareșal se întoarse la hârtiile lui.

– Da, domnule, bolborosi West.

Închise ușa pe bâjbâite în urma lui, cu degetele amorțite, și porni încet de-a lungul culoarului, cu privirea în podea. Război. Război în Nord. Dunbrecul căzut, oamenii Nordului umblând în voie prin Englia. Ofițerii alergau în jurul lui. Cineva trecu în goană pe lângă el, dar el nici nu observă. Erau oameni în pericol, în pericol de moarte! Oameni pe care-i cunoștea, poate, vecini de acasă. Se purtau lupte chiar acum, între granițele Uniunii! West își scărpină bărbia. Acest război ar putea fi un lucru cumplit. Chiar mai rău decât fusese conflictul cu Gurkhul, iar el avea să fie în miezul lui. Un loc în comandamentul Lordului Mareșal. El? Collem West? Un om de rând? Încă nu-i venea să creadă.

West simți un tainic, vinovat, licăr de satisfacție. Tocmai pentru o asemenea numire muncise ca un câine în toți acești ani. Dacă se descurca bine acolo, cine știe unde ar putea ajunge. Războiul era un lucru rău, un lucru îngrozitor, fără îndoială. Simți că zâmbește. Un lucru îngrozitor. Dar tocmai lucrul care ar putea să-l ridice.

PRĂVĂLIA DE COSTUME

Puntea pârâia și se mișca sub picioarele sale, pânza de vele flutura domol, păsările mării se adunau și țipau în aerul sărat.

– N-aș fi crezut vreodată că voi vedea așa ceva, murmură Logen.

Orașul era o imensă semilună albă, desfășurându-se împrejurul golfului larg, albastru, răsfirându-se peste numeroase poduri, minuscule în zare, și pe insulele stâncoase

din mare. Ici și colo, prin talmeș-balmeșul de clădiri se conturau parcuri verzi, iar firișoarele gri ale râurilor și canalelor străluceau în soare. Erau și ziduri, presărate cu turnuri, împrejmuind hotarul îndepărtat al orașului și țâșnind semețe prin învălmășeala de case. Logen stătea prostit, cu gura căscată, cu ochii țâșnind de colo-colo, incapabil să cuprindă întreaga priveliște.

– Adua, șopti Bayaz. Centrul lumii. Poeții îi spun orașul turnurilor albe. Frumos, nu-i așa, de la distanță? Magul se aplecă spre el. Dar crede-mă, duhnește când te apropii.

O cetate imensă se înălța din interiorul orașului, dominând cu zidurile-i albe și drepte covorul de clădiri dimprejur, cu soarele strălucitor scânteind pe cupolele-i sclipitoare. Logen nu visase vreodată la un lucru atât de măreț făcut de mâna omului, atât de semeț, atât de puternic. Un turn se înălța în văzduh, deasupra tuturor celorlalte, o aglomerare conică de pilaștri netezi, întunecați, care păreau să sprijine însuși cerul.

– Și Bethod are de gând să cotropească acest oraș? șopti el. Trebuie să fie nebun.

– Poate. Bethod, în ciuda nimicniciei și a trufiei sale, înțelege Uniunea. Bayaz făcu semn cu capul către oraș. Se pizmuiesc unii pe alții, toți oamenii aceia. Poate că e o uniune, cu numele, dar se războiesc între ei pe viață și pe moarte. Mărunta zâzanie pentru fleacuri. Marile războaie secrete pentru putere și avere, și ei numesc asta guvernare. Războaie de cuvinte, de șiretlicuri și de viclenie, dar nu mai puțin sângeroase, prin asta. Pierderile sunt numeroase. Magul oftă. În spatele acelor ziduri strigă și se ceartă și se lovesc la nesfârșit, pe la spate. Vechile vrajbe nu se domolesc niciodată, ci înfloresc și prind rădăcini, iar rădăcinile cresc mai adânc cu fiecare an care trece. Mereu a fost așa. Ei nu sunt ca tine, Logen. Aici, un om poate să-ți zâmbească, să te lingușească și să te numească prieten, să-ți dea daruri cu o mână, și să te înjunghie cu cealaltă. Vei găsi ciudat acest loc.

Logen îl găsea deja cel mai ciudat loc pe care-l văzuse vreodată. Nu se mai sfârșea. Pe măsură ce corabia lor pătrundea în golf, orașul părea să crească din ce în ce mai mult. O pădure de clădiri albe, presărate cu ferestre întunecate, înconjurându-i din toate părțile, acoperind dealurile cu acoperișuri și turnuri, îngrămădindu-se, zid lângă zid, înghesuindu-se către apa de la țărm.

Corăbii și bărci de tot felul se luau la întrecere în golf, umflându-și pânzele, cu echipajele strigând peste zgomotul talazurilor, alergând pe punți și mișunând printre tachelaje. Unele erau mai mici chiar decât micul lor velier cu două catarge. Altele erau cu mult mai mari. Logen privi uluit, cu

gura căscată, o imensă ambarcațiune care brăzda apele spre ei, înălțând stropi scânteietori la prora. Un munte de lemn, plutind prin cine știe ce vrajă a mării. Corabia trecu, lăsându-i să se legene în urmă, dar mai erau altele și altele, acostate la nenumăratele cheiuri înșirate de-a lungul țărmului.

Umbrindu-și ochii cu mâna, Logen începu să distingă oameni pe întinsele docuri. Începu și să-i audă, un vacarm îndepărtat de glasuri strigând, de care huruind și de mărfuri troncănind pe pământ. Erau sute de siluete minuscule, roind printre corăbii și clădiri, ca niște furnici negre.

– Câți oameni locuiesc aici? întrebă el cu glas șoptit.

– Mii. Bayaz ridică din umeri. Sute de mii. Oameni din fiecare țară din Cercul Lumii. Aici sunt oameni ai Nordului, kantici tuciurii din Gurkhul și de mai departe. Oameni din Vechiul Imperiu, din Vestul Îndepărtat și negustori din Orașele Libere ale Styriei. Și alții, din locuri încă și mai îndepărtate - din Cele O Mie de Insule, din îndepărtatul Suljuk, din Thond, unde încă e venerat soarele. Alții care nu pot fi numărați - trăind, murind, muncind, înmulțindu-se, cățărându-se unul deasupra celuilalt. Bine ai venit - și Bayaz își deschise larg brațele să cuprindă monstruosul, frumosul și nesfârșitul oraș - în civilizație!

Sute de mii. Logen se căznea să înțeleagă. Sute... de mii. Pot exista atât de mulți oameni în lume? Privea pierdut orașul, de jur împrejurul lui, întrebându-se, frecându-se la ochii ce-l dureau. Cum ar putea să arate o sută de mii de oameni?

O oră mai târziu știa.

Doar în timpul luptei mai fusese Logen vreodată atât de strivit, de împrejmuit, de înghesuit de alți oameni. Era ca o bătălie, aici, pe docuri - țipetele, furia, îmbulzeala, teama și confuzia. O bătălie în care nimeni nu arăta pic de milă și care nu avea nici sfârșit, nici învingători. Logen era obișnuit cu cerul deschis, cu aerul din jurul lui, cu propria companie. Pe drum, când Bayaz și Quai călăriseră aproape de el, se simțise strâmtorat. Acum avea oameni în toate părțile, împingându-se, înghiontindu-se, țipând. Sute! Mii! Sute de mii! Oare chiar puteau fi oameni cu toții? Oameni ca el, cu gânduri și toane și visuri? Fețele se iveau și treceau în goană - morocănoase, îngrijorate, încruntate, prinse în vârtejul ametitor de culori. Logen înghițea, clipea. Avea gâtul cumplit de uscat. Capul i se învârtea. Acesta era iadul, cu siguranță. Știa că merita să fie aici, dar nu-și amintea să fi murit.

– Malacus! șuieră el cu disperare. Ucenicul privi împrejur. Oprește-te o clipă! Logen își desfăcu gulerul, încercând să lase aerul să pătrundă. Nu pot respira!

Quai rânji.

– Poate că e din pricina mirosului.

Era posibil. Docurile miroseau îngrozitor, fără doar și poate. Duhoarea de pește împuțit, de mirodenii scârboase, de fructe putrede, de bălegar proaspăt, de cai asudați, de catâri și oameni, amestecate și sporite sub soarele fierbinte și devenite de departe mai insuportabile decât fiecare în parte.

– Mișcă!

Un umăr îl dădu cu brutalitate pe Logen la o parte și dispăru.

Se sprijini de zidul soios și își șterse sudoarea de pe față. Bayaz zâmbea:

– Nu e ca vastul și pustiul Nord, ai, Nouădegete?

– Nu.

Logen privi oamenii trecând buluc pe lângă el, caii, carele, nesfârșitele fețe. Un om îl privi cu suspiciune, când trecu pe lângă el. Un băiat arătă către el și strigă ceva. O femeie cu un coș îl ocoli cu grijă, ridicând o privire temătoare și îndepărtându-se în grabă. Acum avea un moment să se gândească: cu toții se uitau, îl arătau cu degetul, se holbau și nu păreau bucuroși să-l vadă.

Logen se aplecă spre Malacus:

– Sunt temut și urât pe tot cuprinsul Nordului. Nu-mi place asta, dar știu de ce. Un grup ursuz de marinari îl privi cu ochi aspri, șușotind. Îi urmări, nedumerit, până când dispărură în spatele unei căruțe huruitoare. De ce mă urăsc aici?

– Bethod s-a mișcat repede, șopti Bayaz, privind încruntat mulțimile. Războiul său cu Uniunea a început deja. Mă tem că vom afla că Nordul nu e prea agreat în Ardua.

– Dar de unde știu din ce parte sunt eu?

Malacus ridică o sprânceană.

– Te faci cumva remarcat.

Logen tresări când doi tineri goniră râzând pe lângă el.

– Zău? În mijlocul acestei mulțimi?

– Doar ca un imens stâlp de poartă, murdar și zgâriat.

– Ah! Se cercetă de sus până jos. Înțeleg.

Departe de docuri, mulțimea începea să se mai rărească, aerul devenea mai curat și zgomotul mai potolit. Aglomerația, duhoarea și gălăgia nu lipseau nici aici, dar Logen putea măcar să ia o gură de aer.

Traversară largi piețe pavate, decorate cu plante și statui, unde deasupra ușilor atârnau panouri de lemn viu colorate: pești albaștri, porci roz, ciorchini violeți de struguri, felii brune de pâine. Afară, în soare, se aflau mese și scaune unde oamenii ședeau și mâncau din străchini și beau din căni verzi de sticlă. Își croiră drum pe străduțe înguste, unde clădirile

șubrede de lemn tencuit se înclinau peste ei, aproape întâlnindu-se deasupra capetelor lor, lăsând doar o fâșie subțire de cer albastru. Cutreierară pe străzi largi, pietruite, mișunând de oameni și mărginite de monstruoase clădiri albe. Logen se uita clipind, cu gura căscată la tot ce-l înconjura.

În nicio mlaștină, oricât de cețoasă, în nicio pădure, oricât de deasă, nu se simțise Logen vreodată atât de pierdut. Nu avea idee în ce direcție se afla corabia, deși o părăsiseră cu nu mai mult de o jumătate de oră în urmă. Soarele era ascuns în spatele clădirilor impunătoare și totul arăta la fel. Era îngrozit să nu rămână în urma lui Bayaz și Quai în mulțime și să se piardă pe veci. Grăbi pasul după ceafa pleșuvă a vrăjitorului, urmărindu-l până într-un spațiu deschis. Un drum imens, mai mare decât oricare dintre cele pe care le văzuseră până acum, străjuit de palate albe în spatele unor ziduri și porți înalte și mărginit de copaci străvechi.

Aici oamenii erau altfel. Aveau veșminte viu colorate, țipătoare, croite în stiluri ciudate care nu aveau niciun rost. Femeile nici nu semănau a oameni: palide și osoase, înfășurate în materiale strălucitoare, făcându-și vânt în soarele fierbinte cu bucăți de pânză întinse pe niște bețe.

– Unde suntem? îi strigă el lui Bayaz.

Dacă vrăjitorul i-ar fi răspuns că erau pe lună, Logen n-ar fi fost surprins.

– Aceasta este Middleway, una dintre arterele principale ale orașului! Trece chiar prin mijlocul Agriontului!

– Agriont.

– Fortăreață, palat, cazărmi, sediul guvernului. Un oraș în oraș. Inima Uniunii. Acolo mergem.

– Zău? Un grup de tineri ursuzi îl priviră pe Logen cu suspiciune, când trecu pe lângă ei. O să ne lase să intrăm?

– O, da. Dar n-o să le placă.

Logen continua să-și croiască drum prin mulțime. Pretutindeni, soarele licărea pe ochiurile sutelor de ferestre de sticlă. Carleonul avea și el câteva ferestre de sticlă, la clădirile cele mai impozante, cel puțin înainte de a pustii ei orașul. Extrem de puține după aceea, trebuia recunoscut. Extrem de puțin din orice. Copoiului îi plăcuse sunetul pe care-l făcea sticla când se spărgea. Obișnuia să împungă ferestrele cu sulița, cu un zâmbet larg pe față, încântat de pocnet și de zornăit.

Dar ăsta nu fusese nici pe departe cel mai rău lucru. Bethod dăduse orașul pe mâna oamenilor lui vreme de trei zile. Era obiceiul lui, iar ei îl iubeau pentru asta. Logen își pierduse degetul în luptă cu o zi înainte și îi închiseseră rana cu fierul înroșit. Rana a pulsat, a pulsat și durerea îl

înnebunise. De parcă pe-atunci ar fi avut nevoie de o scuză pentru violență. Își amintea duhoarea de sânge, sudoare și fum. Țipete, bubuituri și râsete.

– Te rog... Logen se împiedică și fu cât pe ce să cadă. Ceva îl ținea de picior. O femeie, așezată pe pământ, lângă un zid. Avea hainele murdare, jerpelite, fața palidă, ascuțită de foame. Avea ceva în brațe. Un ghem de zdrențe. Un copil. Te rog... Nimic altceva. Oamenii râdeau, trăncăneau și goneau în jurul lor, ca și cum ei nici n-ar fi fost acolo. Te rog...

– N-am nimic, mormăi el. La nu mai mult de cinci pași, un bărbat cu joben ședea la o masă și chicotea cu un prieten, îndopându-se dintr-o farfurie aburindă cu carne și legume. Logen se uită de la farfuria de mâncare la femeia hămesită.

– Logen! Haide!

Bayaz îl luase de cot și îl trăgea de acolo.

– Dar n-ar trebui...

– N-ai observat? Sunt pretutindeni. Regele are nevoie de bani, așa că-i storc pe nobili. Nobilii își storc arendașii, arendașii storc țăranii. Unii dintre ei, bătrânii, bolnavii, fiii și fiicele de prisos, ei sunt stârpiți din rădăcini. Prea multe guri de hrănit. Cei norocoși devin hoți sau târfe, ceilalți sfârșesc prin a cerși.

– Dar...

– Faceți loc!

Logen se împletici către zid și se lipi de el, cu Malacus și Bayaz alături. Mulțimea se dădu la o parte și o coloană lungă de oameni trecu greoi, păstorită de străjeri înarmați. Unii erau tineri, doar niște copilandri, alții erau foarte bătrâni. Toți erau murdari și zdrențăroși, iar câțiva dintre ei păreau sănătoși. Vreo doi erau ologi, fără doar și poate, șchiopătând pe lângă ceilalți. Unul, aflat undeva în față, avea doar un braț. Un trecător, într-o fabuloasă tunică purpurie, își ținea un petic de pânză peste nasul încrețit, până când cerșetorii treceau târșâindu-și picioarele.

– Ce sunt aceștia? îi șopti Logen lui Bayaz. Răufăcători?

Magul chicoti.

– Soldați.

Logen se holbă la ei - jegoși, tușind, șchiopătând, unii desculți.

– Soldați? Ăștia?

– O, da. Se duc să se lupte cu Bethod.

Logen se frecă la tâmplă.

– Odată, un clan și-a trimis cel mai slab luptător, unul zis Forley Molâul, să mă înfrunte într-un duel. Gestul lor a fost un fel de capitulare. De ce-și trimite Uniunea oamenii cei mai

slabi? Logen clătină din cap posomorât. Nu-l vor înfrânge pe Bethod cu unii ca ei.

– Vor mai trimite alții. Bayaz îi arătă un alt grup, mai mic. Și aceia sunt soldați.

– Ăia?

Era un grup de tineri înalți, în veșminte țipătoare din pânză roșie sau de un verde strălucitor, câțiva cu pălării neobișnuit de mari. Aceștia, cel puțin, purtau un fel de săbii, dar nu arătau a luptători. A femei luptătoare, poate. Logen se încruntă, uitându-se de la un grup la altul. Cerșetori murdari și flăcăi în haine țipătoare. Îi era greu să spună care erau mai ciudați.

Un clopoțel zornăi și ușa se deschise, iar Logen îl urmă pe Bayaz pe sub arcada scundă, cu Malacus după el. Prăvălia era întunecoasă, după strălucirea din stradă, și ochii lui Logen avură nevoie de o clipă să se adapteze. De perete erau sprijinite niște plăci de lemn, pictate copilărește cu imaginile unor clădiri, păduri, munți. Lângă ele, pe niște cuiere, erau atârnate haine ciudate: mantii vaporoase, pelerine sângerii, armuri, pălării și coifuri imense, inele și bijuterii, chiar și o coroană grea. Armele ocupau un mic rastel, săbii și sulițe bogat ornamentate. Logen păși mai aproape, încruntându-se. Erau falsuri. Nimic nu era real. Armele erau lemn pictat, coroana era făcută din tablă scorojită, giuvaierele erau sticlă colorată.

– Ce e locul ăsta?

Bayaz aruncă un ochi la mantiile de lângă perete.

– O prăvălie de costume.

– O ce?

– Oamenii acestui oraș adoră spectacolul. Comedie, dramă, teatru de orice fel. Această prăvălie oferă recuzită pentru montarea pieselor de teatru.

– Povești? Logen împinse o sabie de lemn. Unii oameni au prea mult timp la dispoziție.

Un bărbat scund, dolofan, își făcu apariția pe o ușă din spatele prăvăliei, cercetându-i cu suspiciune pe Bayaz, Malacus și Logen.

– Vă pot ajuta, domnilor?

– Desigur. Bayaz păși în față, trecând fără niciun efort la limba comună. Punem în scenă o piesă și avem nevoie de niște costume. Înțelegem că ești cel mai mare negustor de costume de teatru din întregul Adua.

Negustorul zâmbi nervos, măsurându-le cu privirea chipurile murdare și veșmintele mânjite de pe urma călătoriei.

– Adevărat, adevărat, dar... ăă... calitatea e scumpă, domnilor.

– Banii nu intră în discuție. Bayaz scoase o pungă dolofană și o azvârli absent pe tejghea. Punga se deschise, fleșcăindu-se, și monedele grele de aur se împrăștiară peste tejgheaua de lemn.

Ochii negustorului se luminară de un foc tainic.

– Desigur! La ce anume v-ați gândit?

– Am nevoie de o mantie magnifică, pe potriva unui mag, a unui mare vrăjitor sau așa ceva. Ceva cu un aer ezoteric, firește. Pe urmă, ceva similar, dar mai puțin impresionant, pentru un ucenic. În sfârșit, avem nevoie de ceva pentru un războinic măreț, un prinț al îndepărtatului Nord. Ceva cu blană, îmi închipui.

– N-ar trebui să fie o problemă. Am să văd ce avem.

Negustorul dispăru pe ușa din spatele tejghelei.

– Ce-i toată aiureala asta? întrebă Logen.

Vrăjitorul rânji.

– Aici, oamenii se nasc cu statutul lor. Au oameni de rând care să lupte, să lucreze pământul, să facă treaba. Au boiernașii, să facă negoț, să construiască și să gândească. Au nobilimea, să dețină pământul și să dea ordine celorlalți. Au regalitate. Bayaz aruncă o privire spre coroana de tablă - am uitat exact de ce. În Nord, te poți ridica până unde te pot duce meritele. Uită-te numai la prietenul nostru comun, Bethod. Aici nu e așa. Un om se naște la locul lui și e de așteptat să rămână acolo. Trebuie să dăm impresia că venim cu adevărat dintr-un loc de seamă, dacă vrem să fim luați în serios. Îmbrăcați așa cum suntem, n-am trece nici de porțile Agriontului.

Negustorul îl întrerupse, reapărând pe ușă, cu brațele încărcate de pânzeturi strălucitoare.

– O pelerină mistică, pentru cel mai puternic dintre vrăjitori. Folosită anul trecut pentru un Juvens într-o punere în scenă a *Sfârșitului Imperiului,* în timpul festivalului primăverii. Este, dacă mi-e îngăduit s-o spun, una dintre cele mai bune creații ale mele.

Bayaz ridică bucata sclipitoare de pânză purpurie în lumina palidă, privind-o cu admirație. Diagrame ezoterice, inscripții mistice și simboluri ale soarelui, lunii și stelelor, scânteind în fire de argint.

Malacus își trecu o mână peste pânza strălucitoare a propriului său veșmânt ridicol.

– Nu cred că te-ai fi grăbit așa să mă iei în răspăr, dacă aș fi sosit la focul tău de tabără astfel îmbrăcat, ce zici, Logen?

Logen tresări.

– Ba poate că da.

– Iar aici avem un splendid exemplar de veșmânt barbar! Negustorul ridică pe tejghea o tunică din piele neagră, ornată cu arabescuri de alamă lucitoare, tivită cu o împletitură inutilă de zale delicate. Făcu semn către mantia de blană a aceleiași costumații. Aceasta e din samur veritabil!

Era o haină grotescă, ce nu oferea nici căldură, nici protecție.

Logen își încrucișă mâinile peste vechea-i tunică.

– Crezi că am să port asta?

Negustorul înghiți nervos.

– Trebuie să-l iertați pe prietenul meu, zise Bayaz. E un actor de modă nouă. Crede în contopirea totală cu rolul.

– Chiar așa? scânci bărbatul, cercetându-l pe Logen de sus până jos. Oamenii Nordului sunt... presupun... moderni.

– Categoric. O declar cu tărie, Maestrul Nouădegete este cel mai bun în ceea ce face. Bătrânul vrăjitor îl împunse pe Logen în coaste. Cel mai bun. Am văzut-o.

– Dacă spuneți... Negustorul părea departe de a fi convins. Aș putea să întreb ce puneți în scenă?

– O, e o piesă nouă. Bayaz își lovi tâmpla capului pleșuv cu un deget. Încă lucrez la detalii.

– Serios?

– Într-adevăr. E mai mult o scenă, decât o piesă întreagă. Aruncă o privire înapoi la mantie, admirând felul în care lumina scânteia pe simbolurile ezoterice. O scenă în care Bayaz, Întâiul dintre Magi, își preia în sfârșit locul în Consiliul Închis.

– A! negustorul clătină cunoscător din cap. O piesă politică. O satiră mușcătoare, poate? Va avea un ton comic sau unul dramatic?

Bayaz se uită cu coada ochiului la Logen:

– Asta rămâne de văzut.

BARBARI LA POARTĂ

Jezal străbătu în goană aleea de lângă șanțul cu apă, făcându-și turul Agriontului de fiecare zi, cu picioarele bubuind pe dalele roase, cu imensul zid alb alunecând fără sfârșit la dreapta lui, un turn după altul. De când se lăsase de băut, condiția sa fizică se îmbunătățise considerabil. Nici măcar nu răsufla greu. Era devreme și străzile orașului erau aproape goale. Trecătorii răzleți ridicau privirea spre el, poate chiar îi strigau un cuvânt de încurajare, dar Jezal nici nu-i

observa. Avea ochii ațintiți spre apa ce scânteia și clipocea, iar mintea îi era în altă parte.

La Ardee? Unde altundeva îi fusese vreodată? Presupusese, după acea zi când West îl avertizase să stea deoparte, după ce încetase să se mai vadă cu ea, că gândurile i se vor îndrepta în curând spre alte lucruri și spre alte femei. Se dedicase cu hotărâre antrenamentelor, încercase să arate interes față de îndatoririle sale de ofițer, dar se pomeni incapabil să se concentreze, iar alte femei îi păreau acum ființe insipide, anoste, plicticoase. Lungile alergări, exercițiile monotone cu drugul și bârna ofereau minții sale vaste posibilități să hoinărească. Lâncezeala serviciului militar pe timp de pace era încă și mai rea: să citești hârtii plicticoase, să stai de strajă lângă lucruri care nu trebuie păzite. Atenția îi aluneca, inevitabil, și în clipa următoare ea era acolo.

Ardee, în veșminte simple, țărănești, îmbujorată și transpirată de munca grea a câmpului. Ardee în găteli de prințesă, scânteind de giuvaiere. Ardee scăldându-se în lacurile din pădure, cu el privind-o din tufișuri. Ardee cuviincioasă și sfioasă, privind timidă pe sub gene. Ardee o târfă lângă docuri, făcându-i semn din pragul unei uși soioase. Fanteziile erau de o diversitate infinită, dar toate se sfârșeau în același fel.

Turul de o oră al Agriontului era gata și pașii lui Jezal bubuiră peste pod și înapoi pe poarta sudică.

Jezal tratã gărzile cu porția zilnică de indiferență, tropăi prin tunel și în susul rampei lungi care urca în fortăreață, pe urmă coti către curte, unde trebuia să îl aștepte Mareșalul Varuz. În tot acest timp, Ardee îi scormonea un colț al minții.

Nu că n-ar fi avut la ce altceva să se gândească. Turnirul era acum aproape, foarte aproape. Curând avea să lupte în aclamațiile mulțimii, în mijlocul căreia se vor afla familia și prietenii lui. Turnirul putea să-i aducă renumele... sau să i-l distrugă. Ar fi trebuit să zacă treaz în noapte, încordat și transpirat, muncindu-și mintea la nesfârșit cu figuri de scrimă, antrenamente și arme. Cu toate acestea, cumva, nu la asta se gândea el în pat.

Apoi, era un război în desfășurare. Aici, pe aleile însorite ale Agriontului, era ușor să uiți că Englia fusese invadată de hoarde de barbari băloși. Jezal avea să meargă curând în Nord, să-și conducă compania în bătălie. Iată, desigur, un gând care să-ți umple timpul. Nu era, oare, războiul o treabă periculoasă? Jezal putea să fie rănit, schilodit sau chiar ucis. Încercă să-și evoce chipul diform, crispat, pictat al lui Fenris cel Temut. Legiuni de sălbatici care coborau răcnind asupra

Agriontului. Era o treabă îngrozitoare, o treabă periculoasă și înfricoșătoare.

Hm.

Ardee venea din Englia. Ce-ar fi, să zicem, dacă ar cădea în mâinile oamenilor Nordului? Jezal ar alerga s-o salveze, desigur. N-ar fi rănită. Ei, bine, nu grav. Poate că veșmintele i-ar fi puțin sfâșiate, așa mai merge? Fără doar și poate, ar fi speriată, recunoscătoare. El ar fi încântat s-o consoleze, firește. Poate chiar ar leșina? Ar trebui s-o ducă în brațe, cu capul lipit de umărul lui. Poate că ar trebui s-o așeze pe pământ și să-i desfacă veșmintele. Buzele li s-ar putea întâlni, doar o ușoară atingere, ale ei s-ar putea deschide puțin, apoi…

Jezal se împiedică în drum. Între picioare i se strârnea o senzație plăcută. Plăcută, dar nicidecum compatibilă cu o alergare vioaie. Era acum aproape în curte și așa ceva n-ar merge la antrenamentul de scrimă. Aruncă o privire disperată împrejur, căutând ceva care să-i abată gândurile și aproape că-și înghiți limba. Maiorul West stătea lângă zid, îmbrăcat în haine de scrimă și privindu-l cum se apropie, cu o expresie neobișnuit de îndârjită. Preț de o clipă, Jezal se întrebă dacă prietenul lui ar putea să-și dea seama la ce se gândea. Înghiți în sec, vinovat, simțind sângele năvălindu-i în față. West n-avea cum să știe, n-avea. Dar ceva îl nemulțumea profund.

– Luthar, mârâi el.

– West.

Jezal își cercetă pantofii. Nu se înțelegeau prea bine de când West intrase în comandamentul Lordului Mareșal Burr. Jezal încerca să se bucure pentru el, dar nu putea să scape de sentimentul că el era mai indicat pentru acel post. Avea o obârșie excelentă, în definitiv, cu sau fără experiență pe câmpul de luptă. Apoi, Ardee plana și acum între ei, și acel neplăcut, gratuit, avertisment. Toată lumea știa că West pătrunsese primul în Ulrioch. Toată lumea știa că era al naibii de temperamental. Asta i se păruse întotdeauna fascinant lui Jezal, până când nu se găsise pe picior greșit.

– Varuz așteaptă. West își desfăcu brațele și se îndreptă cu pași mari către galeria acoperită. Și nu e singur.

– Nu e singur?

– Mareșalul crede că trebuie să te obișnuiești cu publicul.

Jezal se încruntă.

– Sunt surprins că interesează pe cineva, în condițiile actuale, cu războiul și toate astea.

– Vei fi surprins. Lupta și duelul și toate lucrurile războinice sunt în mare vogă. Toată lumea poartă sabie în zilele astea, chiar dacă n-a scos niciodată vreuna din teacă. Există o adevărată febră a Turnirului, crede-mă.

Jezal clipi când pătrunseră în curtea strălucitoare. O tribună de bănci provizorii fusese ridicată în grabă de-a lungul unui zid, înțesată de la un capăt la altul de oameni, șaizeci sau mai mulți.

– Și iată-l! strigă Mareșalul Varuz.

Urmă un val de aplauze politicoase. Jezal se simți zâmbind larg - se aflau câțiva oameni foarte importanți în mulțime. Îl zări pe Marovia, Înaltul Judecător, mângâindu-și barba lungă. Lordul Isher era nu departe de el, părând ușor plictisit. Prințul Moștenitor Ladisla însuși stătea tolănit în primul rând, strălucind într-o cămașă fină de zale și aplaudând cu entuziasm. Oamenii de pe băncile din spatele lui erau nevoiți să se aplece ca să vadă pe după pana unduitoare a magnificei sale pălării.

Varuz îi înmână armele lui Jezal, care încă radia.

– Să nu îndrăznești să mă faci de rușine! șuieră el.

Jezal tuși nervos, ridicând privirea la șirurile de oameni nerăbdători. Inima i se opri. Rânjetul știrb al Inchizitorului Glokta îl urmărea din mulțime, cu o căutătură răutăcioasă, iar în rândul din spatele lui... Ardee West. Avea pe chip o expresie pe care n-o avea niciodată în visele lui cu ochii deschiși: o treime posacă, o treime acuzatoare, o treime pur și simplu supărată. Jezal își feri privirea, uitându-se către zidul opus, blestemându-și în gând lașitatea. Părea incapabil să întâlnească privirea oricui în ultimul timp.

– Acest duel va fi luptat cu arme pe jumătate ascuțite, tună Lordul Mareșal. Cel mai bun din trei tușe!

West avea deja săbiile trase și se îndrepta către cercul delimitat cu cretă albă în iarba tunsă cu grijă. Inima lui Jezal bubuia pe când își scotea din teacă armele, cu mâini tremurătoare, simțind toți acei ochi îndreptați asupra lui. Își ocupă locul în fața lui West, înfigându-și prudent picioarele în iarbă. West ridică săbiile, Jezal făcu la fel. Se priviră o clipă, nemișcați.

– Începeți! strigă Varuz.

Deveni repede evident că West n-avea de gând s-o lase mai moale pentru el. Se năpusti cu mai mult decât obișnuita lui ferocitate, hărțuindu-l pe Jezal cu un potop de lovituri puternice. Săbiile se ciocneau și se frecau cu repeziciune una de alta. Jezal se retrase, încă stânjenit sub ochii atenți ai tuturor acelor oameni, oameni ai naibii de importanți, unii dintre ei, dar pe măsură ce West îl împingea către marginea cercului, emoția începu să se domolească și experiența preluă comanda. Se feri, făcându-și loc, parând loviturile cu stânga și cu dreapta, fentând și dansând, prea iute ca să poată fi atins.

Oamenii se estompară, până și Ardee dispăruse. Săbiile se mișcau singure, înainte și înapoi, sus și jos. N-avea nevoie să se uite la ele. Își îndreptă atenția către ochii lui West, îl urmări licărind de la pământ la săbii și la picioarele săltărețe ale lui Jezal, încercând să-i ghicească intențiile.

Simți lovitura venind chiar înainte de a porni. Fentă într-o parte, apoi în alta, alunecând încet prin spatele lui West, când acesta trecu poticnindu-se pe lângă el. Fu o chestiune simplă pentru el să-și aplice piciorul pe turul pantalonilor adversarului său și să-l azvârle afară din cerc.

– O tușă! strigă Mareșalul Varuz.

Urmă un val de râsete, când maiorul se prăbuși cu fața în jos.

– O tușă în fund! hohoti Prințul Moștenitor, cu pana legănându-se încoace și încolo de veselie.

– Unu pentru căpitanul Luthar!

West nu părea nici pe jumătate atât de intimidant cu fața în țărână. Jezal făcu o scurtă plecăciune în fața asistenței, riscă un zâmbet în direcția lui Ardee, când se ridică. Fu dezamăgit să vadă că nici măcar nu se uita la el. Își urmărea fratele zbătându-se în praf, cu un palid zâmbet crud.

West se ridică încet în picioare.

– O tușă bună, șopti el printre dinții încleștați, când păși înapoi în cerc.

Jezal își ocupă locul, stăpânindu-și cu greu surâsul.

– Începeți! strigă Varuz.

West porni din nou în forță, dar Jezal știa deja ce are de făcut. Sunetele mulțimii murmurau și sporeau în timp ce dansa într-o parte și în alta. Începu să introducă înfloriturі răzlețe în mișcările lui și spectatorii reacționau cu exclamații de „ooh" și „aah" ce pluteau în aer în timp ce Jezal zădărnicea eforturile lui West. Nu duelase niciodată atât de bine, nu se mișcase niciodată atât de lin. Bărbatul mai vânjos începea să obosească puțin, loviturile lui nu mai erau atât de energice. Săbiile lungi se încleștară, zăngăniră. Jezal își răsuci încheietura dreaptă și îi smulse lui West sabia din mână, înaintă și-l lovi cu stânga.

– Au!

West tresări și lăsă să-i cadă sabia scurtă, săltând într-o parte și apucându-se de antebraț. Câteva picături de sânge răpăiră pe pământ.

– Două contra zero! strigă Varuz.

Prințul Moștenitor sări în picioare, cu pălăria căzând, încântat la vederea sângelui.

– Excelent! țipă el. Fantastic!

Ceilalți i se alăturară, ridicându-se în picioare și aplaudând zgomotos. Jezal se lăsă dezmierdat de aprobarea lor, zâmbind larg, cu fiecare mușchi tremurând de fericire. Acum înțelegea pentru ce se antrenase.

– Bine luptat, Jezal, șopti West, cu un firicel de sânge șiroindu-i pe braț. Ai devenit prea bun pentru mine.

– Îmi pare rău că te-am tăiat, rânji Jezal. Nu-i părea rău câtuși de puțin.

– O nimica toată. Doar o zgârietură.

West se îndepărtă cu pași mari, încruntându-se și ținându-se de încheietură. Nimeni nu acordă prea multă atenție ieșirii lui. Jezal cel mai puțin. În competiții, doar învingătorii contează.

Lordul Marovia fu primul care se ridică de pe bancă, felicitându-l.

– Ce tânăr promițător, spuse el, zâmbindu-i lui Jezal cu căldură, dar crezi că-l poate învinge pe Bremer dan Gorst?

Varuz îl bătu pe Jezal părintește pe umăr.

– Sunt sigur că poate să învingă pe oricine, la momentul potrivit.

– Hm. L-ai văzut pe Gorst duelându-se?

– Nu, dar am auzit că e cât se poate de impresionant.

– O, într-adevăr. E un diavol. Înaltul Judecător își ridică sprâncenele stufoase. Abia aștept să-i văd confruntându-se. Te-ai gândit vreodată la o carieră în justiție, căpitane Luthar?

Jezal fu luat prin surprindere.

– Ăă, nu, Excelența Voastră, adică... sunt soldat.

– Bineînțeles că ești. Dar bătăliile și toate astea pot să-ți distrugă nervii. Dacă te răzgândești vreodată, poate că aș găsi un loc pentru tine. Oricând îmi sunt de folos oamenii promițători.

– Ăă, mulțumesc.

– Ne vedem la Turnir, așadar. Noroc, căpitane, îi aruncă el peste umăr, în timp ce se îndepărta târșâindu-și picioarele.

Subînțelesul era că Marovia considera că Jezal va avea nevoie de o grămadă de noroc. Alteța Sa Prințul Ladisla era mai optimist.

– Ești omul meu, Luthar! strigă el, împungând aerul cu degetele, de parcă ar fi fost niște săbii de scrimă. Am să-mi dublez miza pe tine!

Jezal se înclină cu slugărnicie.

– Alteța Voastră e prea bună.

– Ești omul meu! Un soldat! Un duelist trebuie să lupte pentru țara lui, ce zici, Varuz? De ce acest Gorst nu e soldat?

– Cred că este, Alteța Voastră, zise Lordul Mareșal cu blândețe. E rudă cu Lordul Brock și slujește în garda lui personală.

– Oh! Prințul păru descumpănit o clipă, dar se învioră curând. Dar tu ești omul meu! îi strigă el lui Jezal, împungând din nou aerul cu degetele, cu pana pălăriei clătinându-se încoace și încolo. Ești omul potrivit! Se îndepărtă dansând către galeria acoperită, cu zalele ornamentale scânteind.

– Foarte impresionant. Jezal se răsuci brusc, făcu un pas stângaci în spate. Glokta, rânjindu-i pe neașteptate. Pentru un infirm, avea o stranie abilitate de a lua omul prin surprindere. Ce noroc pentru toată lumea că n-ai renunțat, până la urmă.

– N-am avut niciodată intenția s-o fac, se răsti Jezal cu răceală.

Glokta își supse gingiile.

– Dacă spui tu, căpitane.

– Da, spun. Jezal se îndepărtă necuviincios, sperând că nu va mai avea niciodată ocazia să stea de vorbă cu omul acela scârbos.

Se pomeni privind-o pe Ardee direct în față, aflată la nici două palme depărtare.

– Ah, se bâlbâi el, retrăgându-se din nou.

– Jezal, spuse ea. Nu te-am văzut de-o vreme.

– Ăă... Privi nervos împrejur. Glokta se îndepărta târșâindu-și picioarele. West era de mult plecat. Varuz era ocupat să-i țină discursuri Lordului Isher și altor câtorva rămași în curte. Nimeni nu le acorda atenție. Trebuia să-i vorbească. Trebuia să-i zică pe șleau că nu putea s-o mai vadă. Îi datora măcar atâta. Ăă...

– N-ai nimic să-mi spui?

– Ăă... Se întoarse iute pe călcâie și se îndepărtă, cu umerii furnicându-l de rușine.

Plictiseala serviciului de gardă la poarta sudică părea, după toată acea emoție neașteptată, aproape o binecuvântare. Jezal abia aștepta să lenevească, privind oamenii cum intră și ies în șiruri din Agriont, ascultând pălăvrăgeala stupidă a locotenentului Kaspa. Cel puțin, așa simțea până când ajunse acolo.

Kaspa și obișnuitul efectiv de soldați în armuri erau strânși în preajma porților exterioare, unde vechiul pod peste șanțul de apărare trecea printre cele două turnuri masive, tencuite în alb, ale casei porții. În timp ce înainta către capătul lungului tunel, Jezal văzu că era cineva cu ei. Un individ mic, cu un aer hărțuit, purtând ochelari. Jezal îl recunoscu vag. Morrow era

numele lui, un apropiat al Lordului Șambelan. N-avea niciun motiv să se afle acolo.

– Căpitane Luthar, ce întâmplare fericită! Jezal tresări. Era lunaticul acela, Sulfur, stând cu picioarele încrucișate pe pământ, în spatele lui, lipit de zidul drept al casei porții.

– Ce naiba face aici? se răsti Jezal.

Kaspa deschise gura să vorbească, dar Sulfur interveni primul:

– Nu te sinchisi de mine, căpitane, pur și simplu îmi aștept stăpânul.

– Stăpânul tău? Nu îndrăznea să se gândească ce fel de idiot ar putea sluji acest idiot.

– Chiar așa. Trebuie să sosească foarte curând. Sulfur se încruntă la soare. A întârziat deja oarecum, la drept vorbind.

– Zău?

– Da. Nebunul afișă din nou un zâmbet prietenos. Dar va veni, Jezal, poți conta pe asta.

Să-i spună pe numele mic era deja prea mult. Abia dacă-l cunoștea, iar ceea ce știa despre el nu-i plăcea. Deschise gura să-i spună vreo două, dar Sulfur sări dintr-odată în picioare, înhățându-și bățul de lângă zid și ștergându-se de praf.

– Iată-l, spuse el, privind peste șanț.

Jezal urmări privirea idiotului.

Un bătrân magnific traversa hotărât podul, cu capul pleșuv ridicat semeț și cu veșmântu-i fabulos, în nuanțe de roșu sclipitor și argintiu, fluturând în adierea vântului. În urma lui venea un tânăr cu aer bolnăvicios, cu capul ușor aplecat, de parcă ar fi fost copleșit de mai vârstnicul bărbat, ținând un toiag lung în fața lui, pe palmele întoarse în sus. O imensă brută de om, într-o mantie grea de blană, venea în urma lor, cu o jumătate de cap mai înalt decât ceilalți doi.

– Ce... începu Jezal.

Părea să-l recunoască pe bătrân de undeva. Vreun lord, poate, din Consiliul Deschis? Vreun ambasador străin? Cu siguranță avea un aer de măreție. Jezal își stoarse creierii în timp ce se apropiau, dar nu știa de unde să-l ia.

Bătrânul se opri în fața casei porții, își trecu poruncitor privirea peste Jezal, Kaspa, Marrow și străjeri, cu ochi verzi, scânteietori.

– Yoru, spuse el.

Sulfur păși înainte, cu o plecăciune adâncă.

– Maestre Bayaz, murmură el, cu glas scăzut, de profund respect.

Și asta fu tot.

De aceea îl cunoștea Jezal. Semăna hotărât cu statuia lui Bayaz din Aleea Regelui. Statuia pe lângă care alergase Jezal

de atâtea ori. Puțin mai gras, poate, dar acea expresie - sever, înțelept, impunător fără să facă niciun efort - era exact aceeași. Jezal se încruntă. Bătrânului să i se spună pe numele acela? Nu-i plăcea. Nu-i plăcea nici căutătura tânărului înalt și subțire care ducea toiagul. Îi plăcea și mai puțin căutătura celuilalt însoțitor al bătrânului.

West îi spusese adesea lui Jezal că oamenii Nordului pe care-i găseai în Adua, de obicei furișându-se jerpeliți pe lângă docuri sau morți de beți în șanțuri, nu erau nicidecum reprezentativi pentru poporul lor. Aceia care locuiau liberi în Nordul îndepărtat, luptându-se, dușmănindu-se, petrecând și făcând tot ce făceau oamenii Nordului, erau din altă plămadă. Jezal și-i imaginase întotdeauna ca pe un popor de oameni înalți, neînduplecați, frumoși, cu o aură de romantism. Puternici, însă grațioși. Barbari, însă nobili. Sălbatici, însă iscusiți. Genul de oameni ai căror ochi erau mereu ațintiți asupra orizontului îndepărtat.

Acesta nu era așa.

Jezal nu mai văzuse niciodată în viața lui un om cu o înfățișare mai animalică. Până și Fenris cel Temut părea să fi fost civilizat, prin comparație. Fața lui era ca un dos biciuit, brăzdată de cicatrice zdrențuite. Avea nasul coroiat, cu vârful puțin într-o parte. O ureche avea o tăietură adâncă, un ochi părea o idee mai sus decât celălalt, înconjurat de răni în formă de semilună, întreaga lui față, de fapt, era ușor bătătorită, zdrobită, strâmbă, ca aceea a unui boxer care a luptat câteva runde în plus. Expresia lui, de asemenea, era aceea a unuia năucit în bătaie. Se uita prostește la casa porții, cu fruntea încrețită, cu gura căscată, holbându-se în jurul lui cu un aer de tâmpenie aproape animalică.

Purta o mantie lungă de blană, o tunică de piele împodobită cu aur, însă acest aer de splendoare barbară nu făcea decât să-i confere o înfățișare și mai sălbatică, la care se adăuga sabia-i lungă, grea, atârnată la centură. Omul Nordului își scărpina cicatricea lungă și roz care-i brăzda mirișteа obrazului, cercetând zidurile drepte de deasupra, iar Jezal observă că îi lipsea un deget. De parcă ar mai fi fost nevoie de vreo altă dovadă a unei vieți violente și sălbatice.

Să lase această matahală primitivă în Agriont? În timp ce erau în război cu oamenii Nordului? Era de neconceput! Dar Morrow înainta deja sfios.

– Lordul Șambelan vă așteaptă, domnilor, izbucni el, înclinându-se și târșâindu-și pașii către bătrân, dacă doriți să mă urmați...

– O clipă! Jezal îl înhăță pe subsecretar de cot și îl trase deoparte. Și el? întrebă neîncrezător, făcând semn cu capul către barbarul cu mantie. Suntem în război, știi!

– Lordul Hoff s-a exprimat cât se poate de limpede! Morrow își eliberă brațul cu o smucitură, cu ochelarii scânteind. Ține-l aici, dacă vrei, dar îi dai tu explicații Lordului Șambelan!

Jezal înghiți. Ideea nu era deloc atrăgătoare. Aruncă o privire către bătrân, dar nu putu să-l privească în ochi multă vreme. Avea un aer misterios, aerul unuia care știe ceva ce nimeni nu poate ghici, și asta era cât se poate de neliniștitor.

– Trebuie... să vă lăsați... armele... aici! strigă el, vorbind cât se poate de rar și de răspicat.

– Bucuros!

Omul Nordului își scoase sabia de la centură și o întinse. Cântărea greu în mâinile lui Jezal: o armă mare, simplă, cu un aspect brutal. Bărbatul îi întinse apoi cuțitul său lung, după care îngenunche și scoase încă unul din cizmă. Luă un al treilea de la spate și apoi scoase la iveală o armă subțire din mânecă, așezându-le pe toate morman în brațele întinse ale lui Jezal. Omul Nordului zâmbi larg. Era, într-adevăr, o priveliște hidoasă, cu cicatricele zdrențuite strâmbându-se și încrețindu-se, făcându-i fața mai strâmbă ca oricând.

– Oricâte cuțite ai avea, nu sunt niciodată prea multe, mârâi el, cu un glas grav, scrâșnit.

Nimeni nu râse, dar nu părea să-i pese.

– Mergem? întrebă bătrânul.

– Neîntârziat! răspunse Morrow, întorcându-se să plece.

– Vin cu voi.

Jezal aruncă brațul de arme în mâinile lui Kaspa.

– Chiar nu e nevoie, căpitane, scânci Morrow.

– Insist.

Odată predat Lordului Șambelan, omul Nordului putea să omoare pe cine poftea, avea să fie problema altcuiva. Dar până când ajungea acolo, Jezal ar fi putut fi învinuit de orice ticăloșie punea acesta la cale, și al naibii să fie dacă avea de gând să îngăduie una ca asta.

Străjerii se dădură la o parte și ciudata procesiune trecu de poartă. Morrow era în frunte, șoptind nimicuri slugarnice peste umăr, către bătrânul în veșmântul splendid. Urma apoi tânărul palid, urmat de Sulfur. Omul Nordului cu nouă degete venea mișcându-se greoi, în spate.

Jezal îi urma, cu degetul mare la centură, aproape de mânerul săbiei, ca să-l poată apuca iute, pândind orice mișcare neașteptată a sălbaticului. Însă Jezal fu nevoit să recunoască, după ce-l urmări scurtă vreme, că omul nu dădea niciun semn că ar avea gânduri criminale. Părea doar curios,

amuzat și oarecum stânjenit. Încetinea întruna, ridicând privirea spre clădirile dimprejur, clătinând din cap, scărpinându-și fața, mormăind în barbă. Din când în când, băga spaima în trecători, zâmbindu-le, dar nu părea să reprezinte un pericol mai mare și Jezal începu să se liniștească, sau cel puțin până ajunseră în Piața Mareșalilor.

Omul Nordului se opri brusc. Jezal bâjbâi după sabie, dar ochii barbarului erau fixați înainte, holbându-se la o fântână din apropiere. Se îndreptă încet spre ea, apoi ridică precaut un deget gros și atinse jetul scânteietor. Apa îi împroșcă fața și țâșni într-o parte, cât pe ce să-l doboare pe Jezal.

– Un izvor, șopti sălbaticul. Dar cum?

Cerule! Omul era ca un copil. Un copil de doi metri, cu fața ca o masă de măcelărie.

– Sunt conducte! Jezal bătu în pavaj. Sub... pământ!

– Conducte, repetă încet barbarul, holbându-se la apa înspumată.

Ceilalți înaintaseră o bucată de drum, până aproape de clădirea impunătoare în care își avea Hoff birourile. Jezal începu să se îndepărteze de fântână, sperând să-l atragă pe neghiobul sălbatic după el. Spre ușurarea lui, acesta îl urmă, clătinând din cap și murmurându-și întruna „conducte".

Pătrunseră în întunecimea rece a anticamerei Lordului Șambelan. Pe băncile aflate de jur împrejurul zidurilor erau așezați oameni, unii dintre ei dând impresia că așteptau de foarte multă vreme. Cu toții urmăriră cu ochi mari grupul ciudat pe care Morrow îl conducea în birourile lui Hoff. Secretarul cu ochelari deschise ușile duble, grele, și rămase lângă ele cât timp bătrânul plesuv, apoi amicul său cu bățul, pe urmă nebunul Sulfur și în cele din urmă sălbaticul cu nouă degete trecură pe lângă el.

Jezal dădu să-i urmeze, dar Morrow se așeză în cadrul ușii, blocându-i calea.

– Îți mulțumesc nespus pentru ajutorul tău, căpitane, spuse el, cu un zâmbet firav. Te poți întoarce la poartă.

Jezal aruncă o privire peste umărul lui Morrow, în încăperea de dincolo. Îl văzu pe Lordul Șambelan încruntându-se în spatele unei mese lungi. Arhilectorul Sult era lângă el, aspru și suspicios. Înaltul Judecător Marovia era și el acolo, cu un zâmbet pe fața-i ridată. Trei membri ai Consiliului Închis.

Apoi Morow îi închise ușa în nas.

URMĂTORUL

– Observ că ai un nou secretar, zise Glokta, ca într-o doară.

Arhilectorul zâmbi.

– Desigur. Celălalt nu mi-a fost pe plac. Era slobod la gură, înțelegi. Glokta se opri, cu paharul de vin în drum spre buze. Le transmitea pânzarilor secretele noastre, continuă Sult nepăsător, de parcă ar fi fost un lucru știut de toată lumea. Știusem de ceva vreme. Dar nu trebuie să-ți faci griji, n-a aflat nimic. N-am vrut să știe.

Așadar... ai știut cine-ți era trădătorul. Ai știut tot timpul. Mintea lui Glokta întoarse pe toate fețele evenimentele ultimelor câteva săptămâni, le despică și le puse cap la cap în această nouă lumină, sucindu-le în fel și chip până când se potriviră și încercând, în tot acest timp, să-și ascundă uimirea. Ai lăsat mărturisirea lui Rews acolo unde știai c-o va vedea secretarul tău. Ai știut că pânzarii vor afla cine e pe listă și ai bănuit ce vor face, conștient că asta îți va face jocul și-ți va da lopata cu care să-i îngropi. În tot acest timp, mi-ai direcționat bănuielile spre Kalyne, chiar dacă tu știai cine era șoptitorul. Toată afacerea s-a derulat întocmai conform planului tău. Arhilectorul îl privea zâmbind cu înțeles. Și pun rămășag că ghicești ce gândesc în clipa asta. Am fost un pion în acest joc, aproape ca viermele ăla smiorcăit de secretar. Glokta își înăbuși un chicot. Ce noroc că am fost un pion de partea care trebuia. N-am bănuit nimic.

– Ne-a trădat pentru o sumă de bani dezamăgitor de modestă, continuă Sult, strâmbându-și buza cu dezgust. Îndrăznesc să spun că ar fi primit de zece ori mai mult de la Kault, dacă ar fi avut măcar atâta minte să ceară. Cei din tânăra generație chiar nu au pic de ambiție. Se cred mult mai deștepți decât noi.

Arhilectorul îl cercetă pe Glokta cu ochi albaștri, reci. Fac parte din tânăra generație, mai mult sau mai puțin. Sunt umilit pe bună dreptate.

– Secretarul a fost pedepsit?

Arhilectorul își așeză cu grijă pe masă paharul, care atinse lemnul fără un sunet.

– O, da. Cât se poate de aspru. Chiar nu e nevoie să ne mai gândim la el. *Sunt convins că nu. Cadavru găsit plutind lângă docuri.* Trebuie să spun, am fost foarte surprins când te-ai fixat asupra Superiorului Kalyne ca sursă a scurgerii noastre. Omul era din garda veche. Câteva favoruri ca să închidă ochii la fleacuri, firește, dar să trădeze Inchiziția! Să vândă pânzarilor secretele noastre! Sult pufni: Niciodată. Ai lăsat antipatia ta personală față de el să-ți întunece judecata.

– Părea singura posibilitate, murmură Glokta, dar își regretă vorbele imediat. *Nesăbuit, nesăbuit. Greșeala e făcută. Mai bine să-ți ții gura.*

– Părea? Arhilectorul plescăi cu profundă dezaprobare. Nu, nu, nu, Inchizitorule. A părea nu e de-ajuns pentru noi. Pe viitor, vom lua în considerare doar faptele, dacă nu te superi. Dar nu trebuie să te simți prea prost din cauza asta. Te-am lăsat să-ți urmezi instinctele și, până la urmă, boacăna ta ne-a întărit și mai mult poziția. Kalyne a fost îndepărtat din funcție - *Cadavru găsit plutind...* - iar Superiorul Goyle e pe drum, din Englia, să-și preia rolul de Superior în Adua.

Goyle? Vine aici? Ticălosul, noul Superior de Adua. Glokta nu-și putu stăpâni o grimasă a buzei.

– Voi doi nu sunteți cei mai buni prieteni, ai, Glokta?

– E temnicer, nu anchetator. Nu-l interesează vinovăția sau nevinovăția. Nu-l interesează adevărul. Torturează de plăcere.

– O, haide, Glokta. Vrei să-mi spui că tu nu simți nicio emoție când prizonierii tăi își scuipă secretele? Când rostesc numele? Când semnează confesiunea?

– Nu-mi face nicio plăcere. *Nu-mi face plăcere nimic.*

– Și, totuși, o faci atât de bine. În orice caz, Goyle vine și, orice-ai crede tu despre el, e unul de-ai noștri. Un om deosebit de capabil și demn de încredere, dedicat slujirii coroanei și a statului. Știi, a fost cândva unul dintre discipolii mei.

– Zău?

– Da. A avut postul tău... așadar, e un post cu perspective, până la urmă! Arhilectorul chicoti la propria-i glumă. Glokta afișă, la rândul lui, un zâmbet firav. Una peste alta, lucrurile s-au aranjat frumușel și meriți felicitări pentru contribuția ta. O treabă bine făcută.

Destul de bine făcută ca să fiu încă în viață, măcar.

Sult ridică paharul și băură împreună, mohorâți, privindu-se cu suspiciune peste marginile pocalelor.

Glokta își drese glasul.

– Magisterul Kault a pomenit ceva interesant înainte de regretabilul său deces.

– Continuă.

– Pânzarii aveau un partener în aranjamentele lor. Un partener marcant, poate. O bancă.

– Hah! Întoarce un pânzar pe dos și vei găsi întotdeauna un bancher dedesubt. Ce-i cu asta?

– Cred că acești bancheri au știut totul. Despre contrabandă, despre înșelăciune, despre crime, chiar. Cred că le-au încurajat, poate chiar le-au ordonat, ca să obțină un profit bun de pe urma împrumuturilor lor. Pot să încep o anchetă, Eminența Voastră?

– Care bancă?

– Valint și Balk.

Arhilectorul păru să chibzuiască o clipă, cu ochii săi albaștri, severi, ațintiți asupra lui Glokta. Oare chiar știe despre acești bancheri? Oare chiar știe mult mai multe decât mine? Ce-a spus Kault? „ Vrei trădători, Glokta? Caută în Casa Întrebărilor"...

– Nu! decretă Sult. Acești bancheri au relații sus-puse. Li se datorează prea multe favoruri și, fără Kault, ar fi dificil de dovedit ceva. Am obținut ce ne trebuie de la pânzari și am pentru tine o sarcină mai presantă.

Glokta ridică privirea. *Altă sarcină?*

– Așteptam cu nerăbdare să-i interoghez pe prizonierii pe care i-am luat la Guildhall, Eminența Voastră, s-ar putea să...

– Nu! Arhilectorul îl reduse pe Glokta la tăcere cu o mișcare a mâinii sale înmănușate. Treaba aceea ar putea trena luni de zile. Am să-i cer lui Goyle să se ocupe de asta. Se încruntă. Dacă nu ai nimic împotrivă.

Așadar, eu ar pământul, arunc sămânța, ud semănătura, pe urmă Goyle culege recolta? Halal dreptate. Glokta își înclină capul cu smerenie.

– Desigur, Eminența Voastră.

– Bun. Ai aflat, probabil, despre oaspeții neobișnuiți pe care i-am primit ieri.

Oaspeți? În ultima săptămână, pe Glokta îl chinuise cumplit spatele. În ziua precedentă, se căznise să se ridice din pat, ca să-l privească pe imbecilul de Luthar duelându-se, dar altminteri stătuse închis în cămăruța lui, pur și simplu incapabil să se miște.

– N-am observat, spuse el simplu.

– Bayaz, Întâiul dintre Magi.

Glokta își afișă din nou zâmbetul firav, dar Arhilectorul nu râdea.

– Glumiți, desigur.

– Bine-ar fi.

– Un șarlatan, Eminența Voastră?

– Ce altceva? Dar unul extraordinar. Rațional, chibzuit, isteț. Înșelătoria este elaborată în cel mai înalt grad.

– Ați vorbit cu el?

– Am vorbit. Este remarcabil de convingător. Știe lucruri pe care n-ar trebui să le știe. Nu poate fi respins pur și simplu. Oricine ar fi, are sprijin și surse bune de informații. Arhilectorul se încruntă. Are cu el un om al Nordului, o brută renegată.

Glokta se încruntă.

– Un om al Nordului? Nu pare genul lor. Mi se pare extrem de ostentativ.

– Exact așa gândesc și eu.

– Un spion pentru împărat, așadar? Pentru gurkieni?

– Poate. Kanticilor le place o intrigă bună, dar au tendința să se țină în umbră. Aceste mascarade nu par să aibă amprenta lor. Bănuiesc că răspunsul tău se apropie mai mult de adevăr.

– Nobilii, Eminența Voastră? Brock? Isher? Heugen?

– Poate, cugetă Sult, poate. Sunt destul de supărați. Sau poate vechiul nostru prieten, Înaltul Judecător. Pare puțin prea încântat de toate astea. Pune ceva la cale, îmi dau seama.

Nobilii, Înaltul Judecător, oamenii Nordului, gurkienii - ar putea fi oricare dintre ei, sau niciunul - dar de ce?

– Nu înțeleg, Eminență. Dacă sunt pur și simplu spioni, de ce să se ostenească atâta? Cu siguranță există modalități mai simple de a pătrunde în Agriont!

– Asta e treaba. Sult afișă cea mai amară grimasă pe care o văzuse Glokta vreodată. Există un loc liber în Consiliul Închis, întotdeauna a existat. O tradiție fără rost, o chestiune de etichetă, un scaun rezervat pentru un personaj mitic, mort, în orice caz, de sute de ani. Nimeni n-a bănuit vreodată că va veni cineva să-l revendice.

– Dar el a făcut-o?

– A făcut-o. L-a pretins! Arhilectorul se ridică în picioare și ocoli masa cu pași mari. Știu! De neimaginat! Un spion, un mincinos de cine știe unde, implicat în treburile cele mai intime ale ocârmuirii noastre! Dar are niște hârtii pline de praf, așa că *nouă* ne revine sarcina de a-l discredita pe *el.* Îți vine să crezi?

Lui Glokta nu-i venea să creadă. Dar n-are niciun rost să spun asta.

– Am cerut timp pentru investigații, continuă Sult, dar Consiliul Închis nu acceptă să fie amânat la nesfârșit. Avem la dispoziție doar o săptămână sau două ca să-l demascăm pe acest așa-zis mag drept șarlatanul care este. Între timp, el și tovarășii lui se simt ca acasă într-o excelentă suită de apartamente din Turnul Lanțurilor și nu putem face nimic să-i împiedicăm să cutreiere Agriontul, provocând orice necazuri poftesc!

Ceva am putea face...

– Turnul Lanțurilor este foarte înalt. Dacă s-ar întâmpla să cadă cineva...

– Nu. Nu încă. Deja ne-am împins norocul prea departe în anumite cercuri. Cel puțin deocamdată trebuie să avem grijă pe unde călcăm.

– Există întotdeauna posibilitatea unei interogări. Dacă i-am aresta, aș putea afla curând pentru cine lucrează...

– Ai grijă pe unde calci, am spus! Vreau să-l cercetezi pe acest mag, Glokta, și pe însoțitorii lui. Află cine sunt, de unde vin, ce urmăresc. Mai presus de toate, află cine se află în spatele lor și de ce. Trebuie să-l discreditățm pe acest pretins Bayaz înainte să poată face vreun rău. După aceea, poți folosi ce mijloace dorești.

Sult se întoarse și se îndreptă către fereastră.

Glokta se ridică greoi, chinuit, de pe scaun.

– Cum să încep?

– Urmărește-i! strigă nerăbdător Arhilectorul. Pândește-i! Vezi cu cine stau de vorbă, ce pun la cale. Tu ești inchizitorul, Glokta! izbucni el, fără măcar să întoarcă privirea. Pune și tu întrebări!

MAI BINE DECÂT MOARTEA

– Căutăm o femeie, spuse ofițerul, privindu-i cu suspiciune. O sclavă evadată, o ucigașă. Foarte periculoasă.

– O femeie, stăpâne? întrebă Yulwei nedumerit, cu fruntea încrețită. Periculoasă, stăpâne?

– Da, o femeie! Ofițerul își flutură mâna cu nerăbdare. Înaltă, cu o cicatrice și părul retezat scurt. Bine înarmată, foarte probabil, cu un arc. Ferro stătea acolo, înaltă și plină de cicatrice, cu părul retezat scurt și un arc agățat pe umăr, privind în jos la pământul prăfos. E căutată de cele mai înalte autorități. O hoață și o criminală, în repetate rânduri!

Yulwei afișă un zâmbet smerit și își desfăcu brațele.

– N-am văzut o asemenea persoană, stăpâne. Eu și fiul meu suntem neînarmați, după cum puteți vedea. Ferro privea în jos, stânjenită, la lama curbată a săbiei vârâte la cingătoare, ce sclipea în soarele strălucitor. Dar ofițerul nu părea să observe. Lovi după o muscă în timp ce Yulwei continua să trăncănească: Niciunul dintre noi n-ar ști ce are de făcut cu un arc, vă asigur. Noi ne punem nădejdea în Dumnezeu, să ne apere, stăpâne, și în neîntrecuții oșteni ai împăratului.

Ofițerul pufni.

– Foarte înțelept, bătrâne. Cu ce treburi pe aici?

– Sunt negustor, în drum spre Dagoska, să cumpăr mirodenii - și făcu o umilă plecăciune - cu permisiunea voastră.

– Faci negoț cu albii? Uniune afurisită! Ofițerul scuipă în țărână. Totuși, omul trebuie să-și câștige existența, presupun,

chiar dacă în mod rușinos. Fă negoț până mai poți, albii vor dispărea curând, măturați înapoi în ocean! Își umflă pieptul cu mândrie: Împăratul Uthman-ul-Dosht a jurat! Ce zici de asta, bătrâne?

– O, va fi o zi mare, o zi mare, spuse Yulwei, făcând din nou o plecăciune adâncă. Fie ca Domnul să ne-o aducă în curând, stăpâne!

Ofițerul o cercetă pe Ferro de sus până jos.

– Fiul tău pare un flăcău puternic. Poate că va deveni soldat. Făcu un pas spre ea și o apucă de brațul gol: Un braț puternic. Brațul acesta ar putea întinde un arc, aș zice, dacă ar fi învățat. Ce părere ai, băiete? Treabă de bărbat, să lupți pentru gloria Domnului și a Împăratului tău! Mai bine decât să hămălești pentru un câștig de nimic! Lui Ferro i se încreți carnea acolo unde degetele ofițerului îi atingeau pielea. Cealaltă mână se strecură către cuțit.

– Din păcate, zise repede Yulwei, fiul meu a fost născut... netot. Abia vorbește.

– A! Păcat. Poate va veni vremea când vom avea nevoie de fiecare bărbat. Or fi ei sălbatici, dar albii ăștia știu să lupte. Ofițerul se întoarse și Ferro privi încruntată în urma lui. Prea bine, puteți pleca. Le făcu semn cu mâna.

Ochii soldaților lui, care stăteau tolăniți la umbra palmierilor de lângă drum, le urmăriră trecerea, dar fără prea mare interes.

Ferro rămase tăcută până când tabăra se pierdu în depărtare, în spatele lor, apoi se întoarse spre Yulwei.

– Dagoska?

– Pentru început, zise bătrânul, privind peste câmpul presărat cu arbuști. Și apoi spre Nord.

– Spre Nord?

– Peste Marea Cercului, la Adua.

– Peste mare? Ferro se opri în drum. Nu mă duc naibii acolo!

– Chiar trebuie să complici totul atâta, Ferro? Ești chiar atât de fericită aici, în Gurkhul?

– Oamenii Nordului sunt nebuni, toată lumea știe asta! Albi, Uniune sau ce-or fi. Nebuni! Păgâni!

Yulwei ridică o sprânceană.

– Nu știam că te interesează Dumnezeu într-atât, Ferro.

– Eu, cel puțin, știu că există unul! strigă ea, arătând către cer. Acești albi nu gândesc ca noi, ca oamenii adevărați! N-avem nicio treabă cu unii ca ei! Prefer să rămân printre gurkieni! În plus, aici am socoteli de încheiat.

– Ce socoteli? Să-l omori pe Uthman?

Ferro se încruntă.

– Poate că da.

– Ha! Yulwei se întoarse și porni în susul drumului. Te caută, Ferro, dacă n-ai remarcat. N-ai putea face nici zece pași fără ajutorul meu. Încă îți mai păstrează cușca aia, îți amintești? Cea din fața palatului! Abia așteaptă s-o umple. Ferro scrâșni din dinți. Uthman e împăratul acum, Ul-Dosht i se zice. Cel puternic! Cel nemilos! Cel mai mare împărat de un secol încoace, așa se spune deja. Omoară-l pe împărat! Yulwei râse pe înfundate. Ești ciudată rău. Chiar ciudată.

Ferro mergea încruntată în urma bătrânului, în susul dealului. Nu voia să fie ciudățenia nimănui. Yulwei putea să-i facă pe acești soldați să vadă ce vrea el, și ăsta era un șiretlic reușit, dar nici de-a naibii Ferro nu voia să meargă în Nord. Ce treabă avea ea cu albii ăia păgâni?

Yulwei continua să se îndepărteze chicotind când ea se alinie lângă el.

– Să-l omori pe împărat! Yulwei clătină din cap: Va trebui să aștepte până te întorci. Îmi ești datoare, ai uitat?

Ferro îl apucă de brațul viguros.

– Nu-mi amintesc să te fi auzit spunând nimic despre traversarea mării!

– Nu-mi amintesc să fi întrebat, Maljinn, și ar trebui să te bucuri că n-ai făcut-o. Yulwei îi îndepărtă degetele cu blândețe. Poate că trupul tău s-ar usca acum frumușel în deșert, în loc să-mi mormăie în ureche, plesnind de sănătate. Cugetă la asta nițel.

Asta închise gura fetei, cel puțin pe moment. Merse alături de el în tăcere, privind încruntată peisajul sterp, cu sandalele scârțâind pe pământul uscat al drumului. Se uită cu coada ochiului la bătrân. Îi salvase viața cu șiretlicurile lui, asta era de netăgăduit.

Dar a naibii să fie dacă avea să se ducă în Nord.

Cetatea era ascunsă într-un golf stâncos, dar, din locul în care se aflau, sus, pe faleză, cu soarele nemilos în spate, Ferro îi putea deslușI destul de bine conturul. Un zid înalt înconjura șirurile ordonate de clădiri, destule cât să formeze un orășel. Lângă ele, construite în apă, se aflau debarcadere lungi. La chei erau acostate corăbii.

Corăbii uriașe.

Turnuri de lemn, fortărețe plutitoare. Ferro nu mai văzuse corăbii nici pe jumătate cât acestea. Catargele lor erau o pădure întunecată, pe fundalul strălucitor al apei. Zece erau acostate mai jos de locul unde se aflau ei, iar mai departe în golf alte două brăzdau alene valurile, umflându-și velele

imense, cu siluete minuscule mișunând pe punți și prin păienjenișul de funii de deasupra.

– Eu văd douăsprezece, murmură Yulwei, dar ochii tăi sunt mai ageri.

Ferro privi peste apă. Mai departe, în jurul țărmului arcuit, la douăzeci de mile, poate, vedea o altă fortăreață, un alt grup de cheiuri.

– Mai sunt și altele acolo, spuse ea, opt sau nouă, iar acelea sunt mai mari.

– Mai mari decât acestea?

– Cu mult mai mari.

– Dumnezeule! își șopti Yulwei. Gurkienii n-au mai construit niciodată corăbii atât de mari, și nici pe jumătate atât de multe. Nu ajunge lemnul din tot Sudul pentru o asemenea flotă. Trebuie să-l fi adus din Nord, de la styrieni, poate.

Pe Ferro n-o interesau defel corăbiile, lemnul sau Nordul.

– Și?

– Cu o flotă de dimensiunea aceasta, gurkienii vor fi o putere pe mare. Ar putea să atace Dagoska dinspre golf, ar putea chiar să invadeze Westportul.

Nume fără noimă din locuri îndepărtate.

– Și?

– Nu înțelegi, Ferro, trebuie să-i previn pe ceilalți. Trebuie să ne grăbim, acum!

Se ridică și porni iute înapoi către drum.

Ferro mârâi. Privi încă o clipă imensele albii de lemn mișcându-se încoace și încolo în golf, apoi se ridică și-l urmă pe Yulwei. Corăbii mari sau corăbii mici, pentru ea era totuna. Gurkienii puteau să ia toți albii din lume ca sclavi, dacă era după ea.

Dacă asta însemna că lăsau oamenii adevărați în pace.

– La o parte!

Soldatul dădu pinteni calului direct spre ei, ridicându-și biciul.

– Mii de scuze, stăpâne, scânci Yulwei, târându-se în genunchi, zorindu-se în iarba de lângă drum, trăgând-o pe Ferro după el, de cot. Ea rămase în tufăriș, privind coloana târșâindu-se încet pe lângă ei. Chipuri sfrijite, răvășite, murdare, pustii, mâini legate strâns, ochi goi, în pământ. Bărbați și femei de toate vârstele, copii chiar. Mai mulți de o sută. Șase străjeri călăreau lângă ei, așezați comod în șeile lor înalte, cu bicele răsucite în mâini.

– Sclavi.

Ferro își linse buzele.

– Oamenii din Kadir s-au răsculat, zise Yulwei, încruntându-se la jalnica procesiune. Nu mai voiau să facă parte din glorioasa națiune a Gurkhului și s-au gândit că moartea împăratului ar putea fi șansa lor de scăpare. Se pare că s-au înșelat. Noul împărat e mai aspru chiar decât ultimul, nu-i așa, Ferro? Rebeliunea lor a eșuat deja. Se pare că prietenul tău Uthman a luat sclavi drept pedeapsă.

Ferro urmări cu privirea o fată sfrijită care șchiopăta încet, târându-și picioarele goale în praf. Să fi avut treisprezece ani? Era greu de spus. Avea fața murdară și apatică. Pe frunte avea o tăietură uscată, altele pe spate și pe brațe. Urme de bici. Ferro înghiți în sec, privind fata înaintând cu greu. Un bătrân se împiedică sub ochii ei și căzu cu fața la pământ, făcând întreaga coloană să se oprească, poticnindu-se.

– Mișcă! răcni unul dintre călăreți, dând pinteni calului. În picioare! Bătrânul se zbătu în praf. Mișcă!

Biciul soldatului pocni, lăsând o dâră lungă și roșie peste spatele costeliv al bărbatului. Ferro tresări și se crispă la auzul sunetului și începu să simtă furnicături pe spate.

Acolo unde erau cicatricele.

Aproape ca și cum ar fi fost biciuită chiar ea.

Nimeni n-o biciuiește pe Ferro Maljinn fără să plătească. S-a isprăvit. Își scutură arcul de pe umăr.

– Pace, Ferro! șuieră Yulwei, înhățând-o de braț. Nu poți face nimic pentru ei.

Fata se aplecă, ajutându-l pe bătrânul sclav să se ridice în picioare. Biciul pocni din nou, atingându-i pe amândoi și se auzi un scâncet de durere. Oare fata sau bărbatul țipase?

Sau fusese însăși Ferro?

Ferro împinse la o parte mâna lui Yulwei, dând să apuce arcul.

– Pot să-l omor pe ticălos! mârâi ea.

Capul soldatului se întoarse brusc, privindu-i curios. Yulwei o apucă pe Ferro de mână.

– Și pe urmă? șuieră el. Dacă îi omori pe toți șase, ce faci pe urmă? Ai mâncare și apă pentru o sută de sclavi? Hm? O ții bine ascunsă! Și când vor remarca lipsa coloanei? Hm? Și când gărzile vor fi găsite măcelărite? Ce faci atunci, ucigașo? Vei ascunde o sută de sclavi în câmp? Fiindcă eu nu pot!

Ferro fixă ochii negri ai lui Yulwei, scrâșnind din dinți, răsuflând zgomotos pe nas. Se întrebă dacă să încerce iarăși sau nu să-l omoare.

Nu.

Avea dreptate, afurisitul. Încetișor, își alungă furia, cât de departe putu. Vârî săgeata la loc și se întoarse din nou către

coloană. Privi bătrânul sclav îndepărtându-se poticnit, cu fata după el și simți cum furia îi macină viscerele, ca o foame.

– Tu! strigă soldatul, întorcându-și calul spre ei.

– Bravo, ai făcut-o! șuieră Yulwei, apoi se înclină în fața gărzii, zâmbind, scărpinându-se. Scuzele mele, stăpâne, fiul meu este...

– Tacă-ți gura, bătrâne! Soldatul își coborî privirea spre Ferro, din șa. Ei, bine, băiete, o placi?

– Ce? șuieră Ferro printre dinți.

– Nu trebuie să te sfiești, chicoti soldatul. Am văzut cum te uitai. Se întoarse către coloană. Opriți-i acolo! strigă el, și sclavii se opriră. Soldatul se aplecă din șa și o înhăță pe fata sfrijită de subsuoară, trăgând-o cu brutalitate afară din coloană. E o bucățică bună, spuse el, împingând-o spre Ferro. Nițel cam tânără, dar e coaptă. Trebuie doar puțin spălată. Nițel șchioapă, dar asta se vindecă, i-am forțat noi cam tare. Dinți buni... arată-i dinții, târfă! Buzele crăpate ale fetei se retraseră încet. Dinți buni. Ce zici, băiete? Zece galbeni pentru ea! E un preț bun!

Ferro stătea și se holba. Fata o privea mută, cu ochi mari și goi.

– Uite, zise soldatul, aplecându-se din șa. Merită de două ori pe-atât și nu e deloc riscant! Când ajungem la Shaffa, le spun că a murit în praful drumului. Nimeni n-o să se mire, se întâmplă tot timpul! Eu mă aleg cu zece, tu economisești zece! Toată lumea câștigă!

Toată lumea câștigă! Ferro ridică privirea spre soldat. Acesta își scoase coiful și își șterse fruntea cu dosul palmei.

– Pace, Ferro, șopti Yulwei.

– Bine, opt! strigă soldatul. Are un zâmbet frumos. Arată-i un zâmbet, târfă! Colțul gurii fetei zvâcni ușor. Uite, vezi! Opt și mi-o răpești!

Pumnii lui Ferro erau încleștați, cu unghiile săpându-i în palme.

– Pace, Ferro, șopti Yulwei, cu o notă de avertisment în glas.

– Pentru Dumnezeu, dar știu că te târguiești, băiete! Șapte, și asta e ultima mea ofertă. Șapte, la naiba! Soldatul își flutură coiful, frustrat. Trateaz-o cu blândețe și în cinci ani o să valoreze mai mult! E o investiție!

Fața soldatului era la doar câțiva pași. Ferro îi vedea fiecare minusculă picătură de sudoare formându-se pe frunte, fiecare fir țepos de păr de pe obraz, fiecare pată, fiecare rid, fiecare por al pielii. Aproape îi simțea mirosul.

Cei cu adevărat însetați beau până și urină, apă sărată sau ulei, oricât de rău le-ar face, atât de mare le este nevoia. Ferro

văzuse asta adesea în ținuturile sterpe. Atât era acum de puternică nevoia ei de a ucide acest om. Îi venea să-l sfâșie cu mâinile goale, să înăbușe viața din el, să-i sfârtece fața cu dinții. Dorința era aproape prea năvalnică să-i reziste.

– Pace! șuieră Yulwei.

– Nu mi-o pot permite, se auzi Ferro zicând.

– Puteai să spui asta de la început, băiete, și să mă scutești de osteneală! Soldatul își îndesă coiful la loc pe cap. Totuși, nu te pot învinui că te-ai uitat. E o bucățică bună. Întinse mâna și o înhăță pe fată de subsuori, târând-o înapoi către ceilalți. O să primească douăzeci pentru ea la Shaffa! strigă el peste umăr.

Coloana porni mai departe. Ferro o urmări pe fată până când sclavii dispărură după o colină, împleticindu-se, șchiopătând, târșâindu-și pașii spre robie.

Se simțea înfrigurată acum, înfrigurată și pustie. Își dorea să-l fi ucis pe soldat, oricare ar fi fost riscul. Poate că uciderea lui ar fi umplut acel gol, chiar dacă doar pentru puțină vreme. Așa mergeau lucrurile.

– Am mers și eu într-o coloană ca aceea, spuse ea fără grabă.

Yulwei scoase un lung oftat.

– Știu, Ferro, știu, dar soarta te-a ales să fii salvată. Fii recunoscătoare pentru asta, dacă știi cum.

– Ar fi trebuit să mă lași să-l omor.

– Îh! cloncăni bătrânul cu dezgust. Zău așa, ai fi în stare să omori lumea întreagă, dacă ai putea. Mai e altceva în tine, Ferro, decât dorința de a ucide?

– Era, cândva, murmură ea, dar ei îți smulg totul cu biciul. Te biciuiesc până când sunt siguri că n-a mai rămas nimic.

Yulwei stătea acolo, cu un aer compătimitor. Ciudat cum asta n-o mai enerva.

– Îmi pare rău, Ferro. Îmi pare rău pentru tine și pentru ei. Pășì înapoi în drum, clătinând din cap. Dar e mai bine decât moartea.

Ferro zăbovi o clipă, privind colbul ce se ridica dinspre coloana care se îndepărtase.

– E la fel, șopti ea pentru sine.

BĂTĂTOR LA OCHI

Logen se sprijini de parapet, își miji ochii în soarele dimineții și cercetă întreaga priveliște.

Făcuse același lucru, acum o veșnicie parcă, din balconul camerei sale de la bibliotecă. Cele două perspective erau cât se poate de diferite. Răsărit de soare peste covorul zdrențuit de clădiri, pe de-o parte, fierbinte și orbitor și plin de zgomote îndepărtate. Valea rece și cețoasă, de cealaltă parte, domoală și pustie și neclintită ca moartea. Își amintea dimineața aceea, își amintea cum se simțise alt om. Cu siguranță se simțea alt om acum. Un netot. Mic, speriat, urât și tulburat.

– Logen. Malacus ieși pe balcon, oprindu-se lângă el, și zâmbi către soare și peste oraș, către golful scânteietor, mișunând deja de corăbii. Frumos, nu-i așa?

– Dacă spui tu, dar nu sunt sigur că-mi dau seama. Atâția oameni. Logen se scutură, nădușit. Nu-i drept. Mă sperie.

– Speriat? Tu?

– Întotdeauna. Logen abia pusese geană pe geană de când sosiseră. Niciodată nu era destul de întuneric acolo, niciodată destul de liniște. Era prea cald, prea strâmt, prea puturos. Dușmanii erau înfricoșători, dar dușmanii puteau fi înfruntați și nimiciți. Logen putea să le înțeleagă ura. Cu nepăsătorul, gălăgiosul, oraș fără chip nu te puteai lupta. Orașul ura totul. Locul meu nu e aici. Aș pleca bucuros.

– S-ar putea să nu plecăm o vreme.

– Știu. Logen trase adânc aer în piept. De aceea am să cobor, am să cercetez acest Agriont și am să aflu ce pot despre el. Unele lucruri trebuie făcute. E mai bine să le faci decât să trăiești cu spaima lor. Asta îmi spunea tata.

– Un sfat bun. Vin cu tine.

– Ba nu. Bayaz era în pragul ușii, privindu-și mânios ucenicul. Evoluția ta din ultimele câteva săptămâni a fost o rușine, chiar și pentru tine. Păși afară, în aer liber. Cât stăm degeaba, la dispoziția Maiestății Sale, îți sugerez să profiți de ocazie ca să studiezi. S-ar putea să nu mai ai o asemenea șansă multă vreme de-acum încolo.

Malacus se întoarse grăbit înăuntru, fără să arunce măcar o privire înapoi. Știa că nu era bine să irosească timpul, cu maestrul său într-o asemenea stare de spirit. Bayaz își pierduse toată buna dispoziție de îndată ce sosiseră în Agriont și nu părea să și-o recapete. Logen nu-l putea învinui, fuseseră tratați mai degrabă ca prizonieri decât ca oaspeți. Nu se pricepea el prea mult la maniere, dar putea ghici înțelesul privirilor aspre ale tuturor și al prezenței străjerilor din fața ușii.

– Incredibil cât a crescut, mârâi Bayaz, încruntându-se către imensa întindere a orașului. Îmi amintesc când Adua nu era mai mult decât o grămadă de colibe strânse în jurul Casei Creatorului, ca niște muște în jurul unei baligi proaspete. Înainte de a exista un Agriont. Înainte de a exista o Uniune

măcar. Nu erau nici pe departe atât de fuduli în vremurile acelea, vă pot spune. Îl venerau pe Creator ca pe un zeu. Bayaz horcăi zgomotos un cocoloș de flegmă și îl scuipă în aer. Logen îl urmări trecând peste șanț și dispărând undeva printre clădirile albe de dedesubt. Le-am dat asta, șuieră Bayaz. Logen simți neplăcuta furnicătură care părea să însoțească întotdeauna nemulțumirea bătrânului vrăjitor. Le-am dat libertate și asta mi-e mulțumirea? Batjocura slujbașilor? A comisionarilor care se cred buricul pământului?

O descindere în mijlocul suspiciunii și al nebuniei de jos începu să pară o izbăvire. Logen se îndreptă spre ușă și, ferindu-și capul, pătrunse în camera de dincolo.

Dacă aici erau prizonieri, păi atunci Logen fusese închis în temnițe mai grele, trebuia să recunoască. Camera de zi circulară era pe măsura unui rege, cel puțin după mintea lui: scaune grele din lemn închis la culoare, cu gravuri delicate, tapiserii groase pe pereți, înfățișând păduri și scene de vânătoare. Probabil că Bethod s-ar fi simțit în largul lui într-o asemenea încăpere. Logen se simțea acolo ca un țărănoi, umblând mereu pe vârfuri, să nu cumva să spargă ceva. Pe o masă din mijlocul încăperii se afla un vas înalt, cu marginile pictate cu flori viu colorate. Logen îl privi cu suspiciune în timp ce se îndrepta către scara lungă care cobora în Agriont.

– Logen! Bayaz era în cadrul ușii, privind încruntat după el. Ai grijă! Locul poate părea ciudat, dar oamenii sunt și mai ciudați.

Apa clipocea, înspumată, țâșnind într-un jet îngust dintr-un tub de metal sculptat în forma unei guri de pește și sărind înapoi într-un bazin larg de piatră. O fântână, așa o numise tânărul fudul. Conducte, sub pământ, spusese el. Logen își imagină izvoare subterane, curgând chiar sub picioarele lui, udând fundațiile palatului. Gândul îl făcu să se simtă ușor amețit.

Piața era enormă - un câmp imens de pietre plate, împresurat de clădiri albe, ca niște stânci abrupte. Stânci găunoase, acoperite de coloane și sculpturi, scânteind de ferestre înalte, înțesate de oameni. Ceva ciudat părea să se întâmple astăzi. De jur împrejurul pieței, era înălțată o construcție din bârne, în pantă. O armată de muncitori mișunau pe ea, tăind și lovind, atârnați în cârlige, strigând nervoși unul la altul. De jur împrejurul lor erau munți de scânduri și bușteni, butoaie de cuie, grămezi de unelte, destule cât să ridice zece castele mărețe și altceva pe deasupra. Pe alocuri, construcția era deja mult deasupra pământului, cu montanții avântându-se în aer ca niște catarge

ale unor imense corăbii, înalte cât monstruoasele clădiri din spate.

Logen rămase cu mâinile în șolduri, privind cu gura căscată uriașul schelet de lemn, dar destinația acestuia rămânea un mister. Se apropie de un bărbat scund și musculos, cu șorț de piele, care tăia furios cu ferăstrăul o scândură.

– Ce-i asta?

– Hm?

Omul nu ridică privirea de la munca lui.

– Asta. Pentru ce este?

Ferăstrăul mușcă lemnul, rămășița troncăni pe pământ. Tâmplarul ridică cealaltă bucată de scândură pe o stivă din apropiere. Se întoarse, privindu-l pe Logen cu suspiciune, ștergându-și sudoarea de pe fruntea-i lucitoare.

– Tribune. Bănci. Logen se uită la el cu ochii goi. Nu pricepea. Pentru Turnir! îi strigă tâmplarul în față.

Logen se retrase încet. Păsărească. Cuvinte fără noimă. Se întoarse și se îndepărtă în grabă, ținându-se departe de imensele structuri de lemn și de oamenii cocoțați pe ele.

Năvăli pe o alee largă, o trecătoare adâncă între două clădiri albe, înalte. De-o parte și de alta, erau aliniate, față în față, statui, mult mai mari decât oamenii reali, încruntându-se peste capetele numeroșilor trecători care alergau printre ele. Cea mai apropiată dintre sculpturi îi părea ciudat de cunoscută. Logen se apropie de ea, o cercetă de sus până jos, pe urmă zâmbi. Întâiul dintre Magi se mai îngrășase de când fusese sculptat. Mâncase prea bine la bibliotecă, poate. Logen se întoarse către un omuleț cu pălărie neagră, care trecea pe acolo, cu o carte sub braț.

– Bayaz, spuse el, arătând către statuie. Prieten de-al meu.

Omul se holbă la el, la statuie și iarăși la el, apoi se îndepărtă grăbit.

Statuile se înșirau de-o parte și de alta a aleii. Regii Uniunii, bănuia Logen, erau aliniați la stânga. Unii aveau săbii, alții suluri sau corăbii minuscule. Unul avea un câine la picioare, un altul un snop de grâu sub braț, dar altminteri nu-i prea puteai deosebi. Aveau cu toții aceleași coroane înalte și aceeași căutătură aspră. Uitându-te la ei, n-ai fi crezut că rostiseră vreodată o vorbă prostească sau că făcuseră vreo faptă prostească, ori că fuseseră nevoiți să-și facă vreodată nevoile, în toată viața lor.

Logen auzi pași grăbiți călcând cu zgomot surd în urma lui și se întoarse tocmai la timp să-l vadă pe tânărul fudul de la poartă tropăind în josul aleii, cu cămașa îmbibată de sudoare. Se întrebă unde s-o fi ducând atât de grăbit, dar n-avea de

gând să fugă după el, pe o asemenea căldură. Oricum, existau o mulțime de alte mistere care trebuiau rezolvate.

Aleea se deschidea către un imens spațiu verde, smuls din natură de mâini gigantice și aruncat printre clădirile înalte, dar care nu semăna cu niciun peisaj pe care-l văzuse vreodată Logen. Iarba era o pătură netedă, uniformă, de un verde intens, tunsă aproape până la pământ. Erau și flori, dar creșteau în șiruri, în cercuri și linii drepte, viu colorate. Erau tufe luxuriante și arbori, toți strâmtorați, împrejmuiți și tunși în forme nefirești. Era și apă: șuvoaie învolburându-se peste trepte de piatră și un iaz mare, întins, cu copaci posomorâți atârnând de jur împrejurul marginilor.

Logen hoinări prin acest frunziș rânduit, cu cizmele scârțâind pe o cărare făcută din minuscule pietre cenușii. Aici era adunată o mulțime de oameni îngrămădiți laolaltă să se bucure de soare. Stăteau în bărci, pe lacul miniatural, vâslind ușor, de jur împrejur, fără să meargă nicăieri. Trândăveau pe peluze, mâncau, beau și flecăreau. Unii arătau spre Logen și strigau, șopteau sau se dădeau la o parte.

Erau o adunare ciudată, mai cu seamă femeile. Palide și fantomatice, învești mântate în rochii elegante, cu părul strâns sau ridicat, prins cu ace și piepteni, cu imense pene ciudate sau minuscule pălării inutile. Semănau cu vasul mare din sala circulară - prea firave și delicate ca să fie de vreun folos și urâțite și mai mult de atâtea găteli. Dar trecuse multă vreme și le zâmbi vesel, la nimereală. Unele îl priviră șocate, altele rămaseră cu răsuflarea tăiată de spaimă. Logen oftă. Vechea vrajă nu pierise.

Mai departe, într-o altă piață largă, Logen se opri să privească un grup de soldați antrenându-se. Aceștia nu erau cerșetori sau tineri feciorelnici, ci bărbați vânjoși, în armuri grele, cu platoșe și genunchiere lustruite ca oglinda și sulițe lungi pe umeri. Stăteau laolaltă, fiecare identic cu cel de lângă el, în patru careuri de câte cincizeci de oameni, poate, neclintiți ca statuile de pe alee.

La un răcnet al unui bărbat scund în manta roșie - șeful lor, bănuia Logen - întreaga mulțime se întoarse, ridicând sulițele și începând să traverseze piața, cu cizmele grele bocănind în același ritm. Cu toții la fel, echipați la fel, mișcându-se la fel. Era o priveliște impresionantă, cu tot acel metal strălucitor mișcându-se ritmic în careuri de țepi ordonați, cu vârfurile sulițelor scânteind, ca un imens arici pătrat, cu două sute de picioare. Periculoși, fără doar și poate, într-un spațiu vast și neted, împotriva unui dușman imaginar, aflat chiar în față. Cum ar acționa pe un teren accidentat, pe o ploaie zdravănă, în hățișul unei păduri, Logen era mai puțin sigur. Ar obosi

repede, sub toată povara armurii și, dacă acele careuri ar putea fi împrăștiate, ce-ar face? Oameni obișnuiți să aibă mereu pe cineva alături. Ar putea lupta singuri?

Continuă să înainteze cu greutate, prin curți mari și grădini ordonate, pe lângă fântâni înspumate și statui semețe, pe alei îngrijite și străzi largi. Hoinări în susul și în josul unor scări înguste, peste poduri ce traversau pâraie, pe drumuri, peste alte poduri. Văzu străjeri într-o sumedenie de superbe livrele diferite, păzind sute de porți diferite și ziduri și uși, fiecare privindu-l cu aceeași profundă suspiciune. Soarele urcă pe cer, clădirile albe și înalte alunecară pe lângă el, până când aproape se rătăcise, picioarele îl chinuiau și gâtul îl durea de atâta privit în sus.

Singura constantă era monstruosul turn care se înălța sus, sus, peste toate celelalte, făcând ca și cea mai mare dintre marile clădiri să pară pricăjită. Era mereu prezent, zărit în colțul ochiului, ițindu-se peste vârfurile acoperișurilor, în depărtare. Încet, încet, pașii îl purtară pe Logen mai aproape de el, până când ajunse într-un colț părăsit al citadelei, chiar în umbra lui.

Găsi o bancă veche lângă o pajiște neîngrijită, în apropierea unei imense clădiri năruite, acoperite de mușchi și iederă, cu acoperișurile sale înalte lăsate la mijloc și fără o parte din țigle. Logen se prăbuși pe bancă, răsuflând greu, cu obrajii umflați, și ridică încruntat privirea la silueta enormă ce se contura dincolo de ziduri, întunecată pe fundalul albastru, un munte de piatră seacă, stearpă, moartă, făcut de mâna omului. Nicio plantă nu se agăța de mormanul acela masiv, nici măcar un smoc de mușchi în crăpăturile dintre imensele blocuri. Casa Creatorului, o numise Bayaz. Nu semăna cu nicio casă pe care o văzuse Logen vreodată. Nu avea acoperișuri deasupra, nici uși sau ferestre în acele ziduri goale. O aglomerare de straturi grandioase de piatră, cu muchiile ascuțite. La ce putea sluji să construiești ceva atât de mare? Și cine era acest Creator? Asta era tot ce făcuse? O imensă casă inutilă?

– Te deranjează dacă mă așez?

O femeie îl privea pe Logen. Semăna mai mult cu ceea ce ar fi numit el femeie decât acele făpturi ciudate, fantomatice, din parc. O femeie plăcută, într-o rochie albă, cu fața încadrată de un păr negru.

– Dacă mă deranjează? Nu. E straniu, dar nimeni altcineva nu vrea să stea cu mine.

Femeia se așeză în celălalt capăt al băncii, sprijinindu-și bărbia în mâini, cu coatele pe genunchi și privind în gol, fără interes, la turnul înalt.

– Poate se tem de tine.

Logen urmări un bărbat care trecea grăbit pe lângă ei, cu un teanc de hârtii sub braț, uitându-se la el cu ochi mari.

– Încep să cred același lucru.

– Arăți oarecum periculos.

– Hidos e cuvântul pe care îl cauți.

– De obicei găsesc cuvintele pe care le caut și am spus periculos.

– Ei, bine, aparențele pot să înșele.

Femeia ridică o sprânceană, cercetându-l de sus până jos.

– Trebuie să fii un om pașnic, așadar.

– Hm... nu întru totul. Se privirăpieziș. Femeia nu părea speriată sau disprețuitoare, ori măcar curioasă. De ce nu ți-e frică?

– Sunt din Englia, îți cunosc neamul. În plus - și femeia își lăsă capul să cadă pe speteaza băncii - nimeni altcineva nu vorbește cu mine. Sunt disperată.

Logen își privi ciotul degetului mijlociu, îl mișcă înainte și înapoi, până la capăt.

– Ar trebui să-ți fie. Sunt Logen.

– Bravo ție. Eu sunt nimeni.

– Toată lumea e cineva.

– Eu nu. Sunt nimic. Sunt invizibilă.

Logen o privi încruntat, cum stătea întoarsă într-o parte, tolănită pe spătarul băncii, la soare, cu gâtu-i lung și neted întins, cu pieptul înălțându-se și coborând ușor.

– Eu te văd.

Ea își întoarse capul, să-l privească.

– Tu... ești un gentilom.

Logen pufni în râs. I se spusese în fel și chip la vremea lui, dar niciodată așa. Tânăra femeie nu părea la fel de amuzată.

– Nu aparțin acestui loc, murmură ea, ca pentru sine.

– Niciunul dintre noi nu aparține.

– Nu. Dar asta e casa mea. Se ridică de pe bancă. La revedere, Logen.

– Mergi cu bine, nimeni!

O privi, clătinând din cap, cum se întoarce și se îndepărtează încet. Bayaz avusese dreptate. Locul era ciudat, dar oamenii erau încă și mai ciudați.

Logen se trezi cu o tresărire dureroasă, clipi și se uită bezmetic împrejur. Întuneric. Nu chiar întuneric beznă, desigur, exista mereu-prezenta strălucire a orașului. I se părea că auzise ceva, dar nu se mai auzea nimic acum. Era extrem de cald. Cald și închis și sufocant, chiar și cu curentul lipicios de aer ce venea dinspre fereastra deschisă. Gemu, împinse păturile umede mai jos, în jurul brâului, își curăță

sudoarea de pe piept și o șterse de peretele din spatele lui. Lumina îi sâcâia pleoapele. Și asta nu era cea mai gravă problemă a lui. Ăsta era Logen Nouădegete, trebuia mereu să se ușureze.

Din nefericire, în locul acesta nu puteai să te ușurezi pur și simplu într-o oală. Aveau ceva special, ca o poliță de lemn cu o gaură în ea, într-o cămăruță. Se uitase în gaura aceea, când sosiseră acolo, întrebându-se la ce ar putea folosi. Părea foarte adâncă și mirosea urât. Îi explicase Malacus. O invenție inutilă și barbară. Trebuie să stai acolo, pe lemnul tare, cu un curent neplăcut suflându-ți în jurul boașelor. Dar asta era civilizația, din câte-și dădea seama Logen. Oameni care n-au nimic mai bun de făcut decât să inventeze căi prin care să complice lucrurile simple.

Se smulse din pat, își căută drumul către locul unde își amintea că era ușa și se aplecă, pipăind cu mâinile în fața lui. Prea lumină ca să poți dormi, dar prea întuneric ca să vezi propriu-zis ceva.

– Civilizație afurisită, mormăi el în barbă, în timp ce bâjbâia cu mâna pe încuietoarea ușii, strecurându-și cu grijă piciorul gol în imensa încăpere circulară aflată în centrul camerelor lor.

Era frig înăuntru, foarte frig. Aerul rece era plăcut pe pielea-i goală, după căldura umedă din dormitor. De ce nu dormea el aici, în loc de cuptorul de alături? Se uită cu ochii mijiți la pereții umbroși, cu fața răvășită de toropeala chinuitoare a somnului, încercând să-și dea seama care ușă încețoșată ducea către polița pentru urinat. După cât se știa de norocos, probabil avea să se pomenească în camera lui Bayaz și să se ușureze din greșeală pe Întâiul dintre Magi, în timp ce acesta dormea. Ar fi exact lucrul care ar îndulci țâfna vrăjitorului.

Logen făcu un pas înainte. Se auziră un pocnet și un troncănit când piciorul său se izbi de colțul unei mese. Înjură, apucându-se de fluierul rănit al piciorului - apoi își aminti de vas. Se aruncă și îl prinse de margine, chiar înainte de a cădea. Ochii începeau acum să i se adapteze la întuneric și putea distinge florile pictate pe suprafața rece și lucioasă. Dădu să pună vasul la loc pe masă, dar apoi îi veni ideea: De ce să meargă mai departe, când avea un obiect perfect la îndemână? Aruncă o privire furișă împrejur, punând vasul, cu un balans, pe poziție... apoi îngheță.

Nu era singur.

O siluetă înaltă, suplă, nedeslușită în semiîntuneric. Abia putea distinge părul lung, fluturând ușor în adierea ferestrei

deschise. Se străduí să vadă, în întuneric, dar nu putea vedea chipul.

– Logen...

Un glas de femeie, dulce și șoptit. Nu-i plăcea defel cum sună. Strânse vasul în mâini.

– Cine ești? întrebă el răgușit, cu glasul răsunându-i dintr-odată puternic în liniștea mormântală.

Oare visa? Își scutură capul, strânse vasul în mână. Totul părea real. Înfiorător de real.

– Logen...

Femeia înaintă încet spre el. Lumina molcomă a ferestrei îi căzu pe profilul feței. Un obraz alb, o orbită umbrită, colțul unei guri, apoi se pierdu din nou în întuneric. Era ceva cunoscut... Mintea lui Logen bâjbâia, în timp ce el se retrăgea, cu ochii fixați pe silueta femeii, păstrând masa între ei.

– Ce vrei? Simțea un fior de gheață în piept, o neagră presimțire. Știa că putea să strige după ajutor, sculându-i pe ceilalți, dar ceva îl îndemna să afle cine era. Trebuia să știe. Aerul îngheța. Logen aproape că-și vedea răsuflarea aburindu-i în față. Soția lui era moartă, știa asta, moartă și rece, întoarsă în țărână, demult și departe. Văzuse satul făcut scrum, plin de cadavre. Soția lui era moartă... și, totuși...

– Thelfi, șopti el.

– Logen... Glasul ei! Glasul ei! Logen rămase cu gura căscată. Ea întinse mâna spre el, prin lumina ferestrei. O mână palidă, degete palide, unghii lungi, albe. Camera era rece, rece ca gheața. Logen!

– Ești moartă! Ridică vasul, gata să-l coboare peste capul ei.

Mâna se întinse, cu degetele larg deschise.

Dintr-odată, încăperea era luminoasă ca ziua. Mai luminoasă. Strălucitoare, mistuitor de luminoasă. Contururile întunecoase ale ușilor și mobila erau transformate în muchii albe și umbre negre. Logen strânse ochii, îi umbri cu brațul și se prăbuși cu spatele la zid. Se auzi un zgomot asurzitor, ca o surpare de pământ, ca un imens copac căzând, însoțit de o duhoare de lemn ars. Logen miji un ochi și privi printre degete.

Camera era bizar modificată. Întuneric, din nou, dar mai puțin întuneric ca înainte. Lumina se filtra printr-o imensă gaură zdrențuită, acolo unde fusese fereastra. Două dintre scaune dispăruseră, un al treilea se bălăbănea pe trei picioare, cu marginile sfărâmate pâlpâind, mocnind ca niște bețe care fuseseră mult timp în foc. Masa, care se aflase chiar lângă el cu o clipă în urmă, era despicată în două, în capătul celălalt al încăperii. O parte din tavan fusese smulsă din grinzi, iar podeaua era presărată cu bucăți mari de piatră și tencuială,

cu scânduri rupte și cioburi de sticlă. Dar nici urmă de femeia stranie.

Bayaz își croi drum clătinându-se printre ruine, către spărtura căscată în perete, cu cămașa de noapte fluturând în jurul pulpelor sale largi, și se uită în noapte.

– Făptura a dispărut.

– Făptura? Logen se holbă la gaura aburindă. Îmi știa numele...

Vrăjitorul se împletici către ultimul scaun rămas intact și se prăbuși pe el ca un om extenuat.

– Un devorator, probabil. Trimis de Khalul.

– Un ce? întrebă Logen, nedumerit.

Bayaz își șterse sudoarea de pe față.

– Voiai să nu știi.

– Adevărat.

Logen nu putea să nege. Își scărpină bărbia, cu privirea pierdută la bucata zdrențuită de cer, întrebându-se dacă acum ar fi un moment potrivit să se răzgândească. Dar apoi fu prea târziu. Se auzi un bubuit frenetic la ușă.

– N-ai de gând să deschizi?

Logen se împletici prostește printre dărâmături și dădu zăvorul la o parte.

Un străjer cu aer furios se năpusti pe lângă el, cu un felinar într-o mână și sabia scoasă în cealaltă.

– S-a auzit un zgomot! Lumina felinarului trecu peste ruine, găsi marginea zdrențuită a tencuielii sfâșiate, cerul gol al nopții de dincolo. La naiba! șopti el.

– Am avut un musafir nepoftit, murmură Logen.

– Ăă... trebuie să anunț - străjerul părea profund tulburat - pe cineva.

Se împiedică, cât pe ce să se prăbușească peste o bârnă căzută, în timp ce se retrăgea spre ușă. Logen îi auzi pașii bocănind pe scări în jos.

– Ce e un devorator?

Nu veni niciun răspuns. Vrăjitorul dormea, cu ochii închiși, cu o încruntătură adâncă pe față, cu pieptul săltând încet. Logen privi în jos. Era surprins să vadă că avea încă vasul, frumos și delicat, strâns în mâna-i dreaptă. Mătură cu grijă un loc pe podea și îl așeză jos, printre dărâmături.

Una dintre uși se dădu în lături și inima lui Logen tresări. Era Malacus, cu ochi mari și sălbatici, cu părul zbârlit pe frunte, în toate direcțiile.

– Ce... Se împletici spre spărtură și se uită cu prudență afară, în noapte. La naiba!

– Malacus, ce e un devorator?

Quai întoarse brusc capul, să se uite la Logen, cu chipul o întruchipare a ororii.

– E interzis, șopti el, să mănânci carnea oamenilor...

ÎNTREBĂRI

Glokta își îndesa terci în gură, cât putea de repede, sperând să îngurgiteze jumătate din mâncare înainte să i se facă greață. Înghiți, tuși, se scutură. Împinse castronul, de parcă simpla lui prezență îl irita. *Ceea ce, de fapt, e adevărat.*

– Ar fi bine să fie important, Severard, mârâi el.

Practicianul își dădu părul unsuros la o parte, cu o mână.

– Depinde ce înțelegeți prin important. Este în legătură cu magicii noștri prieteni.

– A, Întâiul dintre Magi și bravii săi camarazi. Ce-i cu ei?

– A fost un soi de tulburare în camerele lor, noaptea trecută. Cineva a dat buzna, zic ei. A fost un fel de luptă. Se pare că s-au produs unele stricăciuni.

– Cineva? Un fel de? Unele stricăciuni? Glokta clătină dezaprobator din cap. Se pare? Se pare nu e de-ajuns pentru noi, Severard.

– Ei, bine, va trebui să fie, de data asta. Străjerul a fost cam zgârcit cu detaliile. Părea al naibii de îngrijorat, dacă mă-ntrebați pe mine. Severard se tolăni puțin mai adânc în scaun, cu umerii ridicați până la urechi. Cineva trebuie să meargă și să cerceteze. Am putea foarte bine să fim noi aceia. Puteți să-i cercetați îndeaproape. Să puneți câteva întrebări, poate.

– La cine te referi?

– Asta o să vă placă. Turnul Lanțurilor.

Glokta privi încruntat, sugându-și câteva cocoloașe de terci de pe gingiile goale. *Desigur. Și până în vârf, pun prinsoare. O mulțime de trepte.*

– Altceva?

– Omul Nordului a făcut ieri o plimbare, s-a preumblat în cercuri prin jumătate din Agriont. L-am urmărit, firește. Practicianul pufni și-și potrivi masca. Nemernic hidos!

– A, infamul om al Nordului. A comis vreo atrocitate? Viol, crimă, clădiri în flăcări, genul ăsta de lucruri?

– Nu prea, la drept vorbind. O dimineață plicticoasă pentru toată lumea. A hoinărit și s-a holbat la una, alta. A vorbit cu câțiva oameni.

– Cineva cunoscut?

– Nimeni important. Unul dintre dulgherii care lucrează la tribunele pentru Turnir. Un slujbaș pe Aleea Regelui. Și a mai fost o fată, la Universitate. A vorbit cu ea o vreme.

– O fată?

Ochii lui Severard rânjiră.

– Chiar așa, și încă una drăguță. Cum o chema? Pocni din degete. Am avut grijă să-i aflu numele. Fratele ei e în Garda Regelui... West, West și nu mai știu cum...

– Ardee.

– Ea e. O cunoașteți?

– Hm. Glokta își linse gingiile goale. *M-a întrebat ce mai fac. Îmi amintesc.* Ce-au avut de vorbit?

Practicianul ridică din sprâncene.

– Probabil nimic. Dar ea e din Englia, nu e de mult în oraș. Poate să fie vreo legătură. Vreți s-o aduc? Am putea afla imediat.

– Nu! se răsti Glokta. Nu. Nu-i nevoie. Fratele ei mi-a fost cândva prieten.

– Cândva?

– Nu se atinge nimeni de ea, Severard, mă auzi?

Practicianul ridică din umeri.

– Dacă spuneți, domnule Inchizitor. Dacă spuneți.

– Spun.

Urmă un moment de tăcere.

– Atunci am isprăvit cu pânzarii, nu? Severard părea aproape nostalgic.

– Așa s-ar părea. Sunt terminați. Nu mai avem de făcut decât puțină curățenie.

– O curățenie lucrativă, aș zice.

– Aș zice, spuse Glokta cu amărăciune. Dar Eminența Sa consideră că talentele noastre vor fi mai bine întrebuințate în altă parte. *Cum ar fi la urmărirea unor falși vrăjitori.* Sper că n-ai ieșit în pierdere cu mica ta proprietate de lângă docuri.

Severard ridică din umeri.

– Nu m-aș mira dacă ați avea din nou nevoie de un loc departe de ochii iscoditori, cât de curând. Va fi tot acolo. La prețul potrivit. Păcat să lăsăm o treabă la jumătate, atâta tot.

Adevărat. Glokta rămase tăcut o clipă, chibzuind. Periculos. Arhilectorul a spus să nu merg mai departe. Foarte periculos, să nu te supui și, totuși, miros ceva. Mă sâcâie să las treaba neisprăvită, orice-ar spune Eminența Sa.

– S-ar putea să mai fie ceva.

– Zău?

– Da, dar fii discret. Știi ceva despre bănci?

– Clădiri mari. Împrumută bani oamenilor.

Glokta schiță un zâmbet.

– N-aveam habar că ești un asemenea expert. Mă interesează una anume. Valint și Balk.

– N-am auzit în viața mea de ei, dar pot să mă interesez.

– Numai să fii discret, Severard, mă-nțelegi? Nimeni nu trebuie să știe despre asta. Vorbesc serios.

– Discreția e punctul meu forte, șefule, puteți întreba pe oricine. Discret. Ăsta sunt eu. Cunoscut pentru asta.

– Ai face bine să fii, Severard. Ai face bine să fii. *Sau ne va costa pe amândoi capul.*

Glokta se așează, vârât în nișă, cu spatele lipit de piatră și piciorul stâng întins în fața lui - un furnal de durere, arzând, pulsând. Aștepta durerea, desigur, în fiecare clipă a fiecărei zile. *Dar asta e ceva puțin mai special.*

Fiecare răsuflare era un geamăt huruitor prin maxilarele încleștate. Cea mai mică mișcare era o sarcină uriașă. Își amintea cum îl pusese Mareșalul Varuz să alerge în sus și-n jos pe aceste scări, cu ani în urmă, pe când se antrena pentru Turnir. *Săream câte trei, în sus și-n jos, fără să stau pe gânduri o clipă. Acum, iată-mă. Cine-ar fi crezut că se poate ajunge la asta?*

Trupul îi tremura, șiroind de sudoare, ochii îl înțepau, șiroind de lacrimi, nasul îl ardea, picurând bulbuci apoși. Cu toată apa asta curgând pe mine și mi-e sete de mor. Ce logică are asta? Ce logică aveau toate astea? Ce mă fac dacă trece cineva, și mă vede așa? Biciul năprasnic al Inchiziției, prăbușit în fund într-o fereastră, incapabil să se miște? Oare mă voi chinui să afișez un zâmbet nonșalant pe această mască rigidă a agoniei? Oare mă voi preface că totul e bine? Că vin adesea aici, să mă tolănesc lângă scări? Sau voi plânge și voi țipa și voi cerși ajutor?

Dar nu trecu nimeni. Glokta zăcu acolo, înghesuit în spațiul îngust, la două treimi de drum în susul Turnului Lanțurilor, cu ceafa sprijinită de pietrele reci, cu genunchii tremurători ridicați în fața lui. Sand dan Glokta, maestru săbier, brav ofițer de cavalerie, ce viitor glorios ar fi putut avea în față? A fost o vreme când puteam să alerg ore în șir. Să alerg și să alerg și să nu obosesc niciodată. Simțea un firicel de sudoare prelingându-i-se pe spate. De ce fac asta? De ce naiba ar face asta cineva? Aș putea să mă opresc chiar azi. Aș putea să mă duc acasă, la mama. Dar apoi, ce? Apoi, ce?

– Domnule Inchizitor, mă bucur că sunteți aici.

Bine de tine, ticălosule. Eu nu. Glokta stătea sprijinit de zid, în capul scărilor, cu dinții pe care-i mai avea scrâșnind pe gingii.

– Sunt înăuntru, e mare harababură... Mâna lui Glokta tremura, iar vârful bastonului troncănea pe pietre. Capul îi plutea. Pe sub pleoapele ce-i zvâcneau, vedea străjerul tulbure și încețoșat. Vă simțiți bine? Îl întrezări apropiindu-se, cu mâna întinsă.

Glokta ridică privirea.

– Deschide ușa aia blestemată, nătărăule!

Omul sări la o parte, alergă spre ușă și o dădu în lături. Fiecare părticică din Glokta tânjea să renunțe și să se tolănească pe burtă, dar se forță să se ridice, își forță picioarele să pășească, unul după altul, își forță răsuflarea să se domolească, își forță umerii să se îndrepte și capul să se înalțe, și trecu semeț pe lângă străjer, cu fiecare parte a trupului strigând de durere. Dar ceea ce văzu dincolo de uși aproape că-i distruse spoiala de calm.

Ieri acestea erau unele dintre cele mai bune camere din Agriont. Erau rezervate pentru cei mai distinși oaspeți, pentru cei mai importanți demnitari străini. Ieri. O gaură mare se căsca într-un zid, în locul unde ar fi trebuit să fie fereastra, iar cerul de dincolo de ea era orbitor după întunecimea casei scărilor. O bucată din tavan se prăbușise, cu bârne rupte și bucăți de tencuială atârnând în cameră. Podeaua era presărată cu bucăți mari de piatră, cioburi de sticlă, fâșii sfârtecate de postav colorat. Mobila veche fusese zdrobită și risipită în bucăți, cu marginile rupte înnegrite și carbonizate, parcă de foc. Un singur scaun, o jumătate de masă și un vas ornamental înalt, rămas în mod ciudat neatins în mijlocul podelei acoperite de dărâmături, supraviețuiseră distrugerii.

În mijlocul acestor scumpe rămășițe stătea un tânăr tulburat, cu un aer bolnăvicios. Ridică privirea spre Glokta, urmărindu-l în timp ce-și croia drum printre dărâmăturile din preajma ușii, trecându-și limba agitat peste buze, în mod vizibil cu nervii încordați. *A părut vreodată cineva mai șarlatan?*

– Ăă... bună dimineața!

Degetele tânărului trăgeau nervos de veșmântul său, o haină grea, brodată cu simboluri oculte. Și nu-i așa că pare incomodat în ea? Dacă omul ăsta e ucenicul unui vrăjitor, eu sunt împăratul Gurkhului.

– Eu sunt Glokta. Din Inchiziția Maiestății Sale. Am fost trimis să investighez această... nefericită întâmplare. Mă așteptam la cineva mai în vârstă.

– O, da, scuze, eu sunt Malacus Quai, se bâlbâi tânărul, ucenic al marelui Bayaz, Întâiul dintre Magi, mare în Înalta Artă și învățat în profunda...

Îngenunchează, îngenunchează în fața mea! Sunt mărețul Împărat al Gurkhului!

– Malacus, îl întrerupse Glokta cu brutalitate... Quai. Ești din Vechiul Imperiu?

– Păi, da. Tânărul se lumină puțin la aceasta. Îmi cunoști...

– Nu. Deloc. Fața palidă se ofili. Ai fost aici azi-noapte?

– Ăă... da. Dormeam, alături. Dar mă tem că n-am văzut nimic...

Glokta îl fixa cu privirea, atent, fără să clipească, încercând să-l citească. Ucenicul clipi și-și coborî privirea în podea, de parcă s-ar fi întrebat ce să curețe mai întâi. *Ăsta chiar îl poate speria pe Arhilector? Un actor mizerabil. Întregul lui comportament duhnește a impostură.*

– Dar a văzut cineva ceva?

– Păi, ăă... Maestrul Nouădegete, presupun...

– Nouădegete?

– Da, însoțitorul nostru din Nord. Tânărul se lumină. Un luptător de mare renume, un campion, un prinț printre...

– Tu, din Vechiul Imperiu. El, un om al Nordului. Ce grup cosmopolit sunteți!

– Ha, suntem, bănuiesc...

– Unde e Nouădegete acum?

– Cred că doarme încă, ăă... aș putea să-l trezesc...

– Ai fi atât de amabil? Glokta lovi cu bastonul în podea. A fost un urcuș greu și aș prefera să nu revin mai târziu.

– Nu, ăă... desigur... scuze!

Se năpusti către una dintre uși și Glokta se întoarse cu spatele, prefăcându-se că examinează rana căscată în zid, în timp ce se schimonosea în agonie și își mușca buza, ca să nu urle ca un țânc bolnav. Se agăță de pietrele sfărâmate de la marginea deschizăturii, strângându-le cât de tare putea.

Pe măsură ce spasmul trecea, Glokta începu să arate mai mult interes față de stricăciuni. Chiar și aici, în vârf, zidul era gros de aproape un metru și jumătate, construit din pietriș legat cu mortar și placat cu blocuri de piatră. Ar fi fost nevoie de un bolovan dintr-o catapultă cu adevărat puternică să facă o asemenea spărtură, sau de o echipă de muncitori voinici, care să lucreze zi și noapte, timp de o săptămână. *O uriașă mașină de asediu sau un grup de salahori ar fi atras, fără îndoială, atenția gărzilor. Așadar, cum a fost făcută?* Glokta își trecu mâna peste pietrele crăpate. Cândva auzise zvonuri cum că în Sudul Îndepărtat se făcea un fel de praf explozibil. *Oare nițel praf ar fi putut face asta?*

Ușa se deschise și Glokta se răsuci, văzând un om vânjos aplecându-se sub pragul de sus, încheindu-și cămașa cu mâini încete, greoaie. Un fel de încetineală meditativă. *Ca și cum ar*

putea mai repede, dar nu vede rostul. Părul lui era o chică încâlcită, fața-i buhăită era plină de cicatrice. Degetul mijlociu al mâinii drepte îi lipsea. *De unde i se zice Nouădegete. Câtă fantezie!*

– Ai dormit până târziu?

Omul Nordului clătină din cap.

– Orașul vostru e prea dogoritor pentru mine - mă ține treaz noaptea și mă face somnoros ziua.

Piciorul lui Glokta pulsa, spatele îi gemea, gâtul îi era înțepenit, ca o creangă uscată. Abia reușea să-și țină secret chinul. Ar fi dat orice să se tolănească pe acel scaun rămas întreg și să urle de să-i pârâie țeasta. *Dar trebuie să rămân în picioare și să schimb vorbe cu acești șarlatani.*

– Îmi puteți explica și mie ce s-a întâmplat aici?

Nouădegete ridică din umeri.

– Mi-a venit noaptea să mă ușurez. Am văzut pe cineva în încăpere.

Se părea că n-avea probleme cu limba comună, chiar dacă exprimarea nu era defel politicoasă.

– Ai văzut cine era acest cineva?

– Nu. Era o femeie. Atâta am văzut.

Își vânzoli umerii, vădit stânjenit.

– Zău, o femeie? *Această poveste devine cu fiecare clipă mai ridicolă.* Altceva? Putem să ne restrângem cercetările la mai puțin de jumătate din populație?

– Era frig. Foarte frig.

– *Frig? Firește, de ce nu? Într-una din cele mai fierbinți nopți ale anului.*

Glokta se uită fix în ochii nordicului, multă vreme, iar acesta îi susținu privirea. Ochi albaștri, întunecați și reci, adânciți în orbite. Nu ochii unui idiot. Poate că aduce a maimuță, dar nu vorbește așa. Gândește înainte de a deschide gura, apoi nu spune mai mult decât trebuie. Este un om periculos.

– Cu ce treburi te afli în oraș, Maestre Nouădegete?

– Am venit cu Bayaz. Dacă vrei să știi ce treburi are, întreabă-l pe el. Sincer, nu știu.

– Așadar, te plătește?

– Nu.

– Îl urmezi din loialitate.

– Nu tocmai.

– Dar ești servitorul lui?

– Nu. Nu chiar. Omul Nordului își scărpina agale bărbia osoasă. Nu știu ce sunt.

Un mincinos mare și urât, asta ești. Dar cum s-o dovedesc? Glokta își flutură toiagul împrejurul camerei distruse.

– Cum a provocat oaspetele tău nepoftit atâtea stricăciuni?

– Bayaz a făcut asta.

– Serios? Cum?

– Artă, îi zice el.

– Artă.

– Magia de rând e nesăbuită și periculoasă, recită pompos ucenicul, de parcă ar fi rostit ceva de mare importanță, căci vine din Cealaltă Parte, și e primejdios să atingi lumea de jos. Magul amestecă magia cu știința și astfel produce Înalta Artă, dar, asemenea fierarului sau...

– Cealaltă Parte? se răsti Glokta, punând capăt șuvoiului de aiureli idioate ale tânărului. Lumea de jos? Iadul, vrei să spui? Magie? Știi vreo vrajă, Maestre Nouădegete?

– Eu? Omul Nordului chicoti. Nu. Chibzui o clipă și pe urmă adăugă, aproape ca un gând întârziat: Dar pot vorbi cu spiritele.

– Cu spiritele, zău? *Doamne, ai milă.* Poate că ne pot spune cine a fost acest intrus?

– Mă tem că nu. Nouădegete clătină din cap cu tristețe, fie că-i scăpă sarcasmul lui Glokta, fie că alese să-l ignore. Nu a rămas niciunul treaz în acest loc. Aici dorm. Dorm de multă vreme.

– *A, desigur. A trecut de mult ora de culcare a spiritelor. Mă obosesc aceste aiureli. Vii de la Bethod?*

– Se poate spune așa. De data aceasta Glokta fu cel surprins. Se așteptase în cel mai bun caz la o răsuflare șuierată, la un efort grăbit de tăinuire, nu la o recunoaștere deschisă. Dar Nouădegete nici măcar nu clipi. Am fost cândva campionul lui.

– Campion?

– Am luptat în zece dueluri pentru el.

Glokta își căută cuvintele.

– Ai câștigat?

– Am avut noroc.

– Îți dai seama, desigur, că Bethod a invadat Uniunea!

– Da. Nouădegete oftă. Ar fi trebuit să-l omor de mult pe ticălos, dar eram tânăr pe atunci, și prost. Acum mă îndoiesc că voi mai avea o altă ocazie, dar așa se întâmplă. Trebuie să fii... care e cuvântul?

– Realist, zise Quai.

Glokta se încruntă. O clipă mai devreme, fusese cât pe ce să deslușească toate aceste aiureli, dar momentul trecuse și lucrurile erau mai absurde ca oricând. Se holbă la Nouădegete, dar acea față brăzdată de cicatrice nu oferea niciun răspuns, doar mai multe întrebări. Vorbește cu spiritele? Campionul lui Bethod, dar dușmanul său? Asaltat de

o femeie misterioasă în toiul nopții? Și nici măcar nu știe de ce se află aici? Un mincinos abil spune cât de multe adevăruri poate, dar acesta spune atât de multe minciuni încât nici nu știu de unde să încep.

– A, avem un oaspete. În cameră pătrunse un bătrân scund și îndesat, cu o barbă scurtă și căruntă, ștergându-și viguros capul pleșuv cu o bucată de pânză.

Așadar, acesta este Bayaz.

Se prăbuși pe singurul scaun intact, mișcându-se fără nimic din grația la care te-ai aștepta de la o importantă figură istorică.

– Trebuie să-mi cer scuze. Profitam de baie. O baie foarte bună. Fac baie în fiecare zi de când am venit aici, la Agriont. M-am murdărit atâta cu praful drumului, încât am profitat de ocazie să mă spăl din nou!

Bătrânul își trecu mâna peste scalpul chel, cu un ușor șuierat.

Glokta compară mental trăsăturile sale cu cele ale statuii de pe Aleea Regelui. Aproape totul e nefiresc la această asemănare. Nici pe jumătate la fel de impunător și mult mai scund. Într-o oră pot găsi cinci bătrâni care arată mai convingător. Dacă aș lua un brici la Arhilectorul Sult, aș obține ceva mai bun. Glokta aruncă o privire la scăfârlia lui lucioasă. Mă întreb dacă trece peste ea cu briciul în fiecare dimineață.

– Iar tu ești? întrebă presupusul Bayaz.

– Inchizitorul Glokta.

– A, unul dintre inchizitorii Maiestății Sale. Suntem onorați!

– O, nu, onoarea e de partea mea. În definitiv, ești legendarul Bayaz, Întâiul dintre Magi.

Bătrânul îi întoarse o privire fioroasă, cu ochii săi verzi usturător de aspri.

– Legendar e poate o idee prea mult, dar eu sunt Bayaz.

– Însoțitorul tău, Maestrul Nouădegete, tocmai îmi descria evenimentele nopții trecute. O poveste plină de culoare. Susține că tu ai provocat… toate astea.

Bătrânul pufni.

– Nu-mi stă în obicei să primesc cu brațele deschise oaspeții nepoftiți.

– Văd și eu.

– Din păcate, apartamentul a suferit unele stricăciuni. Din experiența mea, omul trebuie să acționeze repede și decisiv. Bucățile pot fi oricând strânse pe urmă.

– Desigur. Iartă-mi ignoranța, Maestre Bayaz, dar cum anume au fost provocate stricăciunile?

Bătrânul zâmbi.

– Vei înțelege că nu împărtășim secretele ordinului nostru cu oricine și mă tem că am deja un ucenic. Arătă către tânărul neconvingător.

– Ne-am cunoscut. Atunci în termeni simpli, poate, ca să pot înțelege?

– Îi poți spune magie.

– Magie. Înțeleg.

– Într-adevăr. Este, în definitiv, lucrul pentru care noi, magii, suntem cunoscuți cel mai bine.

– Hm, bănuiesc că n-ai vrea să fii destul de bun să faci o demonstrație, de dragul meu!

– O, nu! Așa-numitul vrăjitor râse tihnit. Nu fac șiretlicuri.

Bătrânul ăsta nebun e la fel de greu de pătruns ca omul Nordului. Unul abia vorbește, iar celălalt vorbește întruna, dar nu spune nimic.

– Trebuie să recunosc că sunt oarecum nedumerit cum a intrat acest intrus. Glokta își roti privirea prin încăpere, examinând posibilele modalități de pătrundere. Străjerul nu a văzut nimic, așadar mai rămâne fereastra.

Se târșâi cu prudență până la spărtură și se uită afară. Existase un mic balcon, dar tot ce mai rămăsese erau câteva așchii cioturoase de piatră. Altminteri, zidul cobora neted și drept până la apa scânteietoare de jos, departe.

– E un urcuș, nu glumă, mai ales în rochie. Un urcuș imposibil, ce zici? Cum crezi că l-a făcut această femeie?

Bătrânul pufni.

– Vrei să-ți fac eu treaba? Poate că s-a cățărat prin gura de scurgere a latrinei! Omul Nordului părea profund tulburat de această sugestie. De ce n-o prinzi ca s-o întrebi? Nu de asta ești aici?

Impresionant, impresionant și perfect jucat. Un aer de inocență rănită, atât de convingător încât aproape mă face să cred balivernele astea. Aproape, dar nu chiar.

– Aici e problema. Nu există niciun semn al misteriosului vostru intrus. N-a fost găsit niciun cadavru. Niște lemn, bucăți mici de mobilier, pietrele din zid, toate au fost împrăștiate pe străzile de dedesubt. Dar nici urmă de intrus, de orice sex.

Bătrânul se uită la el și pe chipul lui începu să se contureze o severă încruntătură.

– Poate că trupul a ars cu totul. Poate că a fost sfârtecat, în bucăți prea mici ca să fie văzute, sau s-a evaporat. Magia nu e întotdeauna exactă sau previzibilă, nici chiar în mâinile unui maestru. Asemenea lucruri se pot întâmpla. Cu ușurință. Mai cu seamă când mă enervez.

– Cu toate acestea, mă tem că trebuie să risc să te enervez. Mi-a trecut prin minte că, de fapt, s-ar putea să nu fii Bayaz, Întâiul dintre Magi.

– Serios? Sprâncenele stufoase ale bătrânului se apropiară.

– Trebuie, cel puțin, să iau în calcul posibilitatea... - o liniște încordată se instalase în încăpere - că ești un impostor.

– Un șarlatan? se repezi așa-zisul mag.

Tânărul palid își plecă creștetul și se retrase pe tăcute către zid. Glokta se simți dintr-odată foarte singur în mijlocul acelui cerc de dărâmături, singur și din ce în ce mai nesigur pe sine, dar nu se lăsă.

– Mi-a trecut prin minte că s-ar putea ca toată această întâmplare să fi fost pusă în scenă pentru noi. O demonstrație convenabilă a puterilor tale magice.

– Convenabilă? șuieră bătrânul pleșuv, cu glasul nefiresc de sonor. Convenabilă, zici? Ar fi convenabil să fiu lăsat să mă bucur noaptea de un somn neîntrerupt. Ar fi convenabil dacă acum aș sta în vechiul meu scaun din Consiliul Închis. Convenabil dacă oamenii mi-ar lua cuvântul drept lege, așa cum o făceau odinioară, fără să pună o mulțime de afurisite de întrebări stupide!

Asemănarea cu statuia de pe Aleea Regelui era dintr-odată mult mai mare. Acum erau prezente încruntătura poruncitoare, rânjetul batjocoritor, amenințarea teribilei furii. Cuvintele bătrânului păreau să-l apese pe Glokta ca o imensă povară, smulgându-i răsuflarea din trup, amenințând să-l strivească până ajunge în genunchi, tăind prin craniul lui și lăsând în urmă un grăunte de îndoială. Ridică privirea către spărtura căscată în zid. *Praf? Catapulte? Salahori? Nu există o explicație mai simplă?* Lumea părea să se modifice în jurul lui, așa cum se schimbase în biroul Arhilectorului cu câteva zile în urmă, mintea lui răsuci bucățile, despărțindu-le, adunându-le. *Dar dacă acești oameni spun, pur și simplu, adevărul? Dar dacă...*

Nu! Glokta își smulse ideea din minte. Înălță capul și îi oferi bătrânului un rânjet la care să se gândească. *Un actor bătrân, cu o țeastă rasă și un comportament plauzibil. Nimic mai mult.*

– Dacă ești cine spui, n-ai de ce să te temi de întrebările mele sau de răspunsurile tale.

Bătrânul schiță un zâmbet și strania tensiune slăbi brusc.

– Candoarea ta, cel puțin, Inchizitorule, e foarte re-confortantă. Fără îndoială că-ți vei da toată silința să-ți dovedești teoria. Îți urez succes. Eu, unul, cum spui, n-am de ce să mă tem. Te-aș ruga doar să găsești o dovadă a acestei înșelătorii înainte să ne mai deranjezi.

Glokta se înclină bățos.

– Voi încerca, spuse el și se îndreptă spre ușă.

– Încă ceva! Bătrânul se uita spre gaura căscată în zid. Ar fi posibil să ni se găsească alte camere? Vântul bate destul de rece prin acestea.

– Am să studiez chestiunea.

– Bine. Poate undeva cu mai puține scări. Afurisitele îmi torturează genunchii zilele astea.

Zău? Aici, cel puțin, putem fi de acord.

Glokta îi examină pe cei trei pentru ultima oară. Bătrânul plesuv îi susținu privirea, cu fața neclintită ca un zid. Tânărul lungan ridică ochii agitat, apoi se întoarse repede. Omul Nordului continua să se uite încruntat către ușa latrinei. *Șarlatani, impostori, spioni. Dar cum s-o dovedesc?*

– O zi bună, domnilor!

Și se îndreptă șchiopătând spre scări, cu toată demnitatea de care era în stare.

NOBLEȚE

Jezal își rase ultimele fire de păr blond de pe marginea obrazului și spălă briciul în bol. Apoi îl șterse de cârpă, îl închise și-l așeză cu grijă pe masă, admirând felul în care lumina soarelui scânteia pe mânerul de sidef.

Își șterse fața și apoi - partea lui preferată a zilei - se admiră în oglindă. Era o oglindă bună, importată din Visserine, un dar de la tată său: o sticlă ovală, netedă, într-o ramă din lemn de culoare închisă, bogat ornamentată. Un cadru potrivit pentru un tânăr atât de chipeș precum cel care-l privea vesel în ochi. Sincer vorbind, cuvântul chipeș abia dacă era pe măsura lui.

– Ești o adevărată frumusețe, nu-i așa? își zise Jezal, zâmbind în timp ce-și trecea degetele peste pielea netedă a maxilarului.

Și ce mai maxilar era! I se spusese adesea că era cea mai reușită trăsătură a lui, nu că ar fi existat ceva, cătuși de puțin în neregulă la el. Se întoarse spre dreapta, apoi spre stânga, să-și admire mai bine magnifica bărbie. Nu prea puternică, nu grosolană, dar nici prea delicată, nu feminină sau lipsită de fermitate. Un maxilar de bărbat, fără îndoială, cu o ușoară despicătură în bărbie, semn al puterii și autorității, dar și al sensibilității și profunzimii. Oare mai existase vreodată o bărbie ca aceasta? Poate că vreun rege sau un erou legendar avusese cândva una la fel de distinsă. Era un maxilar nobil,

asta era limpede. Niciun om de rând nu ar fi putut să aibă vreodată o bărbie atât de măreață.

Jezal bănuia că venea pe linia maternă a familiei sale. Tatăl lui avea mai degrabă o bărbie lipsită de fermitate. Și frații săi la fel, dacă stătea să se gândească. Nu putea să nu-ți fie puțin milă de ei, Jezal se alesese cu toată frumusețea din familie.

– Și cea mai mare parte a talentului, își șopti el bucuros.

Părăsi oglinda, cu un anumit regret, intrând cu pași mari în camera de zi, trăgându-și cămașa pe trup și încheind-o în față, de jos în sus. Astăzi trebuia să arate cât se poate de bine. Gândul îi stârni un mic fior de emoție, începând din stomac, furișându-se în susul traheii, oprindu-se în gât.

Porțile trebuiau să fie deschise deja. Un puhoi neîntrerupt de oameni se revărsa, probabil, în Agriont, ocupându-și locurile pe imensele bănci de lemn din Piața Mareșalilor. Cu miile. Fiecare om care era cineva și o mulțime de alții care nu erau se adunau deja, strigând, înghiontindu-se, emoționați, așteptându-l... pe el. Jezal tuși și încercă să-și alunge gândul din minte. Îl ținuse treaz deja o jumătate de noapte.

Se îndreptă spre masă, unde îl aștepta tava cu micul dejun. Înhăță absent un cârnat, cu vârful degetului, și luă o mușcătură de la capăt, mestecându-l fără chef. Strâmbă din nas și-l azvârli înapoi pe platou. N-avea poftă de mâncare în dimineața asta. Tocmai își ștergea degetele de șervet când observă ceva pe podea, lângă ușă: o bucățică de hârtie. Se aplecă, o ridică și o despături. Un singur rând, așternut cu un scris îngrijit, pedant:

Vino diseară la statuia lui Harod cel Mare, lângă Patru Colțuri.

A.

– La naiba, murmură el, nevenindu-i să creadă, citind și recitind acel rând.

Împături hârtia, aruncând agitat o privire prin cameră. Nu se putea gândi decât la o singură A. O alungase într-un colț al minții în ultimele câteva zile. Petrecuse fiecare moment liber antrenându-se. Dar asta, de bună seamă, îi readucea totul în minte.

– La naiba!

Desfăcu hârtia și citi rândul din nou. Vino diseară? Nu putu să-și stăpânească o ușoară îmbujorare de satisfacție care, încet, deveni o foarte distinctă roșeață de plăcere. Gura i se curbă într-un zâmbet prostesc. Întâlniri secrete pe întuneric? Simțea furnicături de emoție pe piele, la gândul acesta. Dar secretele aveau un mod de a ieși la suprafață și dacă fratele ei

afla? Gândul atrase un nou val de agitație. Luă biletul de hârtie în ambele mâini, gata să-l rupă în două, dar, în ultimul moment, îl împături și îl vârî în buzunar.

În timp ce-și croia drum de-a lungul tunelului, auzea deja mulțimea. Un murmur straniu, reverberant, care părea să iasă din pietrele înseși. Îl mai auzise, desigur, ca spectator la ultimul Turnir, dar atunci nu-i făcuse pielea să asude și stomacul să i se întoarcă pe dos. A face parte din public e cu totul altceva cu a face parte din spectacol.

Încetini o clipă, apoi se opri, închizând ochii și sprijinindu-se de zid, cu zgomotul mulțimii năvălindu-i în urechi, încercând să respire adânc și să se adune.

– Nu-ți face griji, știu exact cum te simți. Jezal se trezi cu mâna consolatoare a lui West pe umăr. Era cât pe ce să mă întorc pe călcâie și să fug, prima oară. Dar va trece de îndată ce armele sunt scoase din teacă, crede-mă.

– Da, mormăi Jezal, desigur.

Se îndoia că West știa exact cum se simțea. Poate că omul era trecut prin câteva turniruri, dar lui Jezal nu-i venea a crede că se gândise la o întâlnire clandestină cu sora celui mai bun prieten al său în aceeași noapte. Se întreba dacă West ar fi chiar la fel de binevoitor dacă ar ști conținutul scrisorii din buzunarul de la pieptul lui Jezal. Era greu de crezut.

– Ar fi mai bine să ne mișcăm. N-am vrea să înceapă fără noi.

– Nu.

Jezal trase adânc aer în piept, pentru ultima oară, deschise ochii și îl expiră cu putere. Apoi se desprinse de zid și înaintă repede, cu pași mari, de-a lungul tunelului. Simți un neașteptat atac de panică - unde-i erau armele? Se cercetă cu disperare, pe urmă răsuflă ușurat. Erau în mâna lui.

În sala din capătul tunelului era adunată o mulțime de oameni: instructori, ajutoare, prieteni, rude și gură-cască. Dar se vedea cine erau concurenții: cei cincisprezece tineri care țineau armele strâns în mâini. Teama era palpabilă și contagioasă. Oriunde se uita, Jezal vedea chipuri palide, agitate, frunți nădușite, ochi neliniștiți alergând de colo-colo. Zgomotul mulțimii nu făcea decât s-o sporească, un zgomot amenințător de puternic dincolo de ușile duble închise din celălalt capăt al încăperii, învolburându-se și retrăgându-se, ca o mare furtunoasă.

Doar un om de acolo nu părea deloc tulburat de eveniment, sprijinindu-se de zid, de unul singur, cu un picior ridicat pe tencuială și capul dat pe spate, privind adunarea peste vârful nasului, prin ochii abia deschiși. Majoritatea concurenților

erau supli, vânoși, atletici. El era orice altceva. Un bărbat voinic, greoi, cu părul ras într-o miriște neagră. Avea un gât mare și gros și un maxilar cât pragul ușii - maxilarul unui țărănoi, ar fi zis Jezal, dar un țărănoi vânjos și puternic, cu un aer mârșav. Jezal l-ar fi putut lua drept servitorul cuiva dacă dintr-o mână nu i-ar fi atârnat neglijent o pereche de arme.

– Gorst, șopti West în urechea lui Jezal.

– Pfui. Îmi aduce mai mult a salahor decât a săbier.

– Poate, dar aparențele pot să înșele. Sunetul mulțimii se domolea treptat și trăncăneala surescitată din încăpere se potoli odată cu el. West ridică sprâncenele: Cuvântarea Regelui, șopti el.

– Prieteni! Curtenii mei! Concetățeni ai Uniunii! veni un glas răsunător, ce se auzea limpede chiar și prin ușile grele.

– Hoff, mârâi West. Până și aici ia locul Regelui. De ce nu-și pune coroana pe cap și nu isprăvește odată?

– Cu o lună în urmă, veni răgetul îndepărtat al Lordului Șambelan, tovarăși de-ai mei din Consiliul Închis au lansat întrebarea: Ar trebui să aibă loc un Turnir anul acesta? Huiduieli și strigăte de frenetică dezaprobare se făcură auzite dinspre mulțime. O întrebare firească, strigă Hoff, căci suntem în război! O luptă înverșunată în Nord! Libertățile care ne sunt atât de scumpe, drepturile care ne atrag invidia întregii lumi, însuși felul nostru de viață, toate sunt amenințate de acei sălbatici!

Un slujbaș începu să-și croiască drum prin încăpere, despărțind concurenții de familiile lor, de instructorii lor, de prietenii lor.

– Noroc! zise West, bătându-l pe Jezal pe umăr. Am să te văd în arenă.

Jezal avea gura uscată și nu putu decât să clatine din cap.

– Iar cei care au pus întrebarea sunt oameni curajoși! răsună glasul lui Hoff dincolo de uși. Oameni înțelepți! Toți patrioți! Bravii mei colegi din Consiliul Închis! Am înțeles de ce ar putea considera că ar trebui să nu aibă loc niciun Turnir anul acesta! Urmă o lungă pauză. Dar le-am spus: nu!

O izbucnire de ovații nebune:

– Nu! Nu! țipa mulțimea.

Jezal fu introdus în rând cu ceilalți concurenți, doi câte doi, opt perechi. Își vânzoli armele în timp ce Lordul Șambelan continua să peroreze, deși le verificase deja de douăzeci de ori.

– Nu, le-am spus! Să le îngăduim acestor barbari, acestor animale din Nordul înghețat, să ne calce în picioare modul de viață? Să lăsăm această făclie a libertății din mijlocul întunericului lumii să se stingă? Nu, le-am spus! Libertatea

noastră nu e de vânzare, cu niciun preț! Pe asta, prietenii mei, curtenii mei, concetățeni ai Uniunii, pe asta vă puteți bizui... vom câștiga acest război!

Un alt imens ocean de aprobare. Jezal înghiți, privi agitat împrejur. Bremer dan Gorst stătea lângă el. Ticălosul avea cutezanța să clipească, rânjind ca și cum n-ar fi avut nicio grijă pe lume.

– Idiot afurisit, șopti Jezal, dar avu grijă să nu-și miște buzele.

– Și astfel, prieteni, și astfel - se auziră ultimele strigăte ale lui Hoff - ce alt moment ar putea fi mai potrivit decât atunci când stăm pe marginea prăpastiei? Să celebrăm priceperea, puterea, bărbăția unora dintre cei mai bravi fii ai națiunii noastre! Concetățeni, compatrioți ai Uniunii, vă prezint concurenții!

Ușile fură azvârlite în lături și vuietul mulțimii de dincolo de ele năvăli în sală, făcând grinzile să răsune dintr-odată, asurzitor. Prima pereche de săbieri porni spre ieșire cu pași mari, prin galeria strălucitoare, apoi următoarea, apoi următoarea. Jezal era sigur că va încremeni, neclintit și cu ochii holbați ca un iepure, dar când îi veni rândul, picioarele sale pășiră bărbătește lângă cele ale lui Gorst, cu călcâiele cizmelor perfect lustruite păcănind pe lespezile podelei și pe sub bolta înaltă a ușii.

Piața Mareșalilor era schimbată. De jur împrejur fuseseră înălțate bănci imense care se întindeau una în spatele celeilalte, sus, mai sus, în toate părțile, înțesate de o mulțime clocotitoare. Concurenții coborâră în șir una din văile adânci dintre tribunele înalte, către mijlocul acestei imense arene, cu grinzile, stâlpii și montanții din trunchiuri de copaci ca o pădure umbroasă, de-o parte și de alta. Chiar în fața lor, părând foarte îndepărtat, fusese trasat spațiul pentru duel, un mic cerc de iarbă galbenă în mijlocul unei mări de chipuri.

Jos, în față, Jezal putea distinge trăsăturile celor bogați și nobili. Îmbrăcați în cele mai bune veșminte ale lor, ferindu-și ochii de soarele strălucitor, manifestând, în general, un prețios dezinteres față de spectacolul din fața lor. Mai departe, mai sus, figurile deveneau mai puțin distincte, hainele mai puțin elegante. Majoritatea covârșitoare a spectatorilor erau doar stropi și pete de culoare, îngrămădiți de jur împrejurul marginii ametitoarei genuni, dar oamenii de rând compensau distanța prin exaltare: ovaționau, țipau, se ridicau pe vârfuri și-și fluturau brațele în aer. Deasupra lor se iteau crestele celor mai înalte clădiri din preajma pieței, ale căror ziduri și acoperișuri se înălțau ca niște insule în ocean, cu ferestrele și parapetele înțesate de privitori minusculi.

Jezal clipi în fața acestei mari desfășurări de oameni. O parte din el era conștient că gura îi atârna deschisă, dar era o parte prea neînsemnată ca s-o închidă. La naiba, avea o senzație de greață. Știa că ar fi trebuit să mănânce ceva, dar acum era prea târziu. Dacă vomita, chiar aici, în fața lumii întregi? Simți din nou un val de panică oarbă. Unde-și lăsase armele? Unde erau? În mâna lui. În mâna lui. Mulțimea răcnea și suspina și urla, cu o miriadă de voci diferite.

Concurenții începură să se îndepărteze de cercul de luptă. Nu toți urmau să se dueleze astăzi, cei mai mulți aveau doar să privească. De parcă ar fi fost nevoie de spectatori în plus. Porniră spre rândurile din față, dar Jezal nu mergea cu ei, din păcate. Se îndreptă către țarcurile unde concurenții se pregăteau să lupte.

Se prăbuși lângă West, închise ochii și-și șterse fruntea asudată, în timp ce mulțimea continua să ovaționeze. Totul era prea strălucitor, prea zgomotos, prea copleșitor. Mareșalul Varuz se afla în apropiere, aplecându-se peste marginea îngrăditurii, să strige în urechea cuiva. Jezal privi peste arenă, la ocupanții lojii regale, căutând în zadar ceva care să-i abată gândurile.

– Maiestatea Sa Regele pare să savureze momentele evenimentului, șopti West în urechea lui Jezal.

– Îhî.

Regele, de fapt, părea că adormise deja tun, cu coroana alunecându-i într-o parte. Jezal se întrebă în treacăt ce s-ar întâmpla dacă i-ar cădea.

Prințul Moștenitor Ladisla era și el prezent, în veșminte fabuloase, ca întotdeauna, rotindu-și radios privirea peste arenă, cu un zâmbet enorm, de parcă toată lumea s-ar fi aflat acolo pentru el. Fratele său mai mic, Prințul Raynault, nici că putea arăta mai diferit: în haine simple și sobre, încruntându-se îngrijorat la tatăl său semiconștient. Mama celor doi, Regina, stătea lângă ei, dreaptă ca un par, cu bărbia în aer, prefăcându-se cu sârguință că augustul ei soț era treaz ca lumina zilei și că ea nu era nicidecum în pericol să se pomenească, brusc și dureros, cu coroana lui în poală. Între ea și Lordul Hoff, ochii lui Jezal se opriră asupra unei tinere foarte, foarte frumoase. Era chiar mai somptuos îmbrăcată decât Ladisla, dacă așa ceva era cu putință, iar la gât, scânteind în soare, purta un colier de diamante uriașe.

– Cine e femeia aceea? întrebă Jezal.

– Ah, Prințesa Terez, șopti West. Fiica Marelui Duce Orso, Lord de Talins. E o frumusețe vestită și, de data asta, se pare că zvonurile nu sunt exagerate.

– Credeam că de la Talins n-a venit niciodată nimic bun.

– Așa am auzit și eu, dar cred că ea ar putea fi excepția, tu nu? Jezal nu părea întru totul convins. Impresionantă, fără îndoială, dar avea în ochi o mândrie glacială. Cred că Regina are de gând s-o vadă măritată cu Prințul Ladisla.

În timp ce Jezal o privea, Prințul Moștenitor se aplecă peste mama lui, s-o onoreze pe prințesă cu cine știe ce ironie neghioabă, pe urmă izbucni în râs la propria-i glumă, lovindu-și vesel genunchiul. Ea îi acordă un mic zâmbet glacial, emanând dispreț, chiar la distanța aceea. Dar Ladisla păru să nu observe și atenția lui Jezal fu atrasă curând în altă parte. Un bărbat înalt, în tunică roșie, pășea greoi către cerc. Arbitrul.

– E timpul, șopti West.

Arbitrul își înălță brațul cu un gest teatral, ridicând două degete, și se întoarse încet, așteptând ca hărmălaia să se potolească.

– Astăzi, veți avea plăcerea de a urmări *două* runde de scrimă, tună el, pe urmă își ridică cealaltă mână, cu trei degete ridicate, în aplauzele publicului. La fiecare rundă, cel mai bun din *trei* tușe! Își azvârli în aer ambele mâini. *Patru* bărbați vor lupta în fața voastră! Doi dintre ei vor pleca acasă... cu mâinile goale. Arbitrul coborî o mână, clătină cu tristețe din cap, iar mulțimea oftă. Dar doi vor trece în runda următoare!

Mulțimea își răcni aprobarea.

– Pregătit? întrebă Mareșalul Varuz, aplecându-se peste umărul lui Jezal.

Ce întrebare stupidă! Și dacă nu era pregătit? Atunci, ce? Ar anula totul? Scuze tuturor, nu sunt pregătit? Ne vedem la anul? Dar tot ce reuși Jezal să spună fu:

– Îhî.

– A sosit clipa, strigă arbitrul, rotindu-se încet în mijlocul arenei, pentru primul nostru duel!

– Tunica! strigă brusc Varuz.

– Uh!

Jezal se luptă cu nasturii și își scoase tunica, suflecându-și mecanic mânecile cămășii. Aruncă o privire într-o parte și își văzu adversarul făcând pregătiri similare. Un tânăr înalt, slab, cu brațe lungi și subțiri, cu ochi ușor umezi. Nici pe departe cel mai intimidant adversar. Jezal observă că mâinile îi tremurau ușor în timp ce lua armele de la asistentul său.

– Antrenat de Sepp dan Vissen și originar din Rostod, în Starikland - arbitrul făcu o pauză, pentru a obține efectul maxim - Kurtis dan Broya!

Urmă un val de aplauze entuziaste. Jezal pufni. Măscăricii ăștia ar aplauda pe oricine. Tânărul înalt se ridică de pe bancă

și pași hotărât către cerc, cu armele scânteind în lumina soarelui.

– Broya! repetă arbitrul, în timp ce idiotul deșirat își ocupă poziția.

West scoase armele lui Jezal din teci. Zornăitul metalic îi provocă din nou o senzație de greață.

Arbitrul arătă din nou către țarcul concurenților.

– Și adversarul său de astăzi! Un ofițer al Gărzii Regelui, antrenat de nimeni altul decât Lordul Mareșal Varuz! Urmară aplauze răzlețe și bătrânul soldat radie de fericire. Originar din Luthar, în Midderland, dar stabilit aici, în Agriont... Căpitanul Jezal dan Luthar!

O altă explozie de ovații, mult mai puternice decât primise Broya. O furtună de strigăte puternice, peste hărmălaie. Se strigau numere. Se făceau pronosticuri. Jezal simți din nou un val de amețeală, când se ridică, încet, în picioare.

– Mult noroc!

West îi dădu armele, cu mânerele înainte.

– N-are nevoie de noroc! se răsti Varuz. Acest Broya e un nimeni. Privește-i numai lungimea brațului! Înghesuie-l, Jezal, înghesuie-l!

Dură parcă o veșnicie să ajungă la cercul acela de iarbă scurtă și uscată, cu sunetul mulțimii răsunându-i în urechi, dar cu sunetul inimii și mai puternic, răsucind mânerele săbiilor, iar și iar, în palmele-i asudate.

– Luthar! repetă arbitrul, zâmbind larg când îl văzu pe Jezal apropiindu-se.

Întrebări fără noimă și fără rost îi trecură prin minte și se depărtară la fel de repede. Oare Ardee îl privea, din mulțime, întrebându-se dacă avea să vină la întâlnire în seara aceea? Oare va fi ucis în război? Cum au adus iarba în cercul pentru duel în Piața Mareșalilor? Ridică privirea spre Broya. Oare se simțea la fel? Mulțimea era tăcută acum, foarte tăcută. Povara liniștii îl apăsa, când își ocupă locul în cerc și-și apăsă piciorul pe pământul uscat. Broya ridică din umeri, își scutură capul, ridică armele. Lui Jezal îi venea să urineze. Îi venea tare să urineze. Dacă ar face pe el chiar acum? O pată mare și întunecată întinzându-i-se pe pantaloni. Omul care s-a scăpat pe el la Turnir. N-ar reuși să-și spele rușinea, nici dacă ar trăi o sută de ani.

– Începeți! tună arbitrul.

Dar nu se întâmplă nimic. Cei doi bărbați stăteau acolo, față în față, cu armele pregătite. Jezal simți o mâncărime la sprânceană. Îi venea să se scarpine, dar cum? Adversarul său își linse buzele, pe urmă făcu un pas prudent spre stânga. Jezal făcu același lucru. Se ocoliră precauți, cu pantofii

scârțâind ușor pe iarba uscată, apropiindu-se încet, încet. Când ajunseră mai aproape, lumea lui Jezal se strânse în spațiul dintre vârfurile săbiilor lor lungi. Acum mai era doar un pas. Acum doar câteva palme. Acum doar cincisprezece centimetri îi mai despărțeau. Întreaga minte a lui Jezal era concentrată asupra acelor două vârfuri scânteietoare. Șapte centimetri. Broya lovi în față, fără forță, și Jezal îi îndepărtă sabia fără să stea pe gânduri.

Săbiile zornăiră încetișor laolaltă și, ca și cum ar fi fost un semnal stabilit dinainte cu fiecare persoană din arenă, strigătele se porniră din nou, la început îndemnuri răzlețe.

– Omoară-l, Luthar!

– Da!

– Jap! Jap!

Dar curând strigătele se topiră în marea vijelioasă, furioasă, a mulțimii, ce se stârnea și se domolea odată cu mișcările din cerc.

Cu cât Jezal îl vedea mai mult pe acel idiot deșirat, cu atât mai puțin descurajat devenea. Nervii începură să i se liniștească. Broya lovea stângaci, Jezal abia trebuia să se miște. Broya spinteca fără convingere și Jezal para fără efort. Broya fanda, absolut stupid, dezechilibrat și lăbărțat, Jezal îl ocolea și îl împungea în coaste, cu vârful bont al săbiei sale lungi. Era totul atât de ușor!

– Unu pentru Luthar! strigă arbitrul și un val de ovații străbătu tribunele.

Jezal zâmbi în sinea lui, lăsându-se dezmierdat de aprecierea mulțimii. Varuz avusese dreptate, prostănacul ăsta nu reprezenta niciun pericol. Încă o tușă și va trece în runda următoare.

Se întoarse la semnul său și Broya făcu același lucru, frecându-și coastele cu o mână și uitându-se încruntat la Jezal pe după sprâncene. Jezal nu era intimidat. Privirile furioase sunt de folos doar dacă știi să lupți cât de cât.

– Începeți.

Se apropiară repede de data aceasta și schimbară o lovitură, două.

Lui Jezal nu-i venea să creadă cât de încet se mișca adversarul său; era ca și cum săbiile lui ar fi cântărit fiecare câte o tonă. Broya pescui prin aer cu sabia-i lungă, încercând să-și folosească lungimea brațului ca să-l țintuiască pe Jezal. Abia dacă-și folosise sabia scurtă până acum, darămite să le coordoneze pe amândouă. Încă și mai rău, începea să pară obosit și se duelau abia de două minute. Nu s-o fi antrenat defel, țopârlanul ăsta? Sau pur și simplu completaseră numărul cu vreun servitor de pe stradă? Jezal sărea la o parte,

dansa în jurul adversarului său. Broya se bălăngănea după el, perseverent, dar incompetent. Începea să devină jenant. Nimeni nu savurează o confruntare inegală, iar stângăcia acelui nătâng îi refuza lui Jezal șansa de a străluci.

– O, haide! strigă el.

Un hohot de râs se revărsă în tribune. Broya scrâșni din dinți și se năpusti cu tot ce avea, dar nu era prea mult. Jezal îi zădărnici eforturile firave, le ocoli, pluti peste arenă, cu adversarul său nătărău mișcându-se greoi după el, mereu cu trei pași în urmă. Nici urmă de precizie, de viteză, de judecată. Cu câteva minute în urmă, Jezal fusese aproape îngrozit de perspectiva de a se duela cu acest nătărău deșirat. Acum era aproape plictisit.

– Ha! strigă el, trecând brusc la atac, dezechilibrându-și adversarul cu o lovitură sălbatică și făcându-l să pășească, împleticit, înapoi.

Mulțimea prinse viață, răcnindu-și susținerea.

Jezal lovi și lovi din nou. Broya se apără cu disperare, nesigur pe picioare, se dădu clătinându-se înapoi, pară pentru ultima oară, apoi se împiedică, dând haotic din mâini, cu sabia scurtă zburându-i din mână, și aterizâ în fund, afară din cerc.

Urmă un val de râsete și Jezal nu putu să nu i se alăture. Bietul nătărău arăta chiar amuzant, doborât pe spate, cu picioarele în aer, ca un fel de broască țestoasă.

– Căpitanul Luthar câștigă! răcni arbitrul, doi la zero.

Râsetele se transformară în batjocură când Broya se răsuci. Părea gata să izbucnească în lacrimi, mocofanul. Jezal se apropie și-i întinse mâna, dar se pomeni incapabil să-și șteargă complet zâmbetul superior de pe față. Adversarul său înfrânt îi ignoră ostentativ ajutorul, ridicându-se de la pământ și aruncându-i o privire pe jumătate dușmănoasă, pe jumătate rănită.

Jezal ridică vesel din umeri:

– Nu e vina mea că ești un nimic.

– Mai vrei? întrebă Kaspa, întinzând sticla cu o mână tremurătoare, cu ochii împăienjeniți de prea multă băutură.

– Nu, mulțumesc.

Jezal împinse ușor sticla, înainte să-i poată turna în pahar. Păru o clipă derutat, apoi i se adresă lui Jalenhorm.

– Mai vrei?

– Oricând.

Bărbatul voinic își împinse paharul peste tăblia aspră a mesei, într-un fel care spunea: *Nu sunt beat,* deși, evident, era. Kaspa înclină sticla, privind paharul cu ochii mijiți, de parcă ar fi fost la mare distanță. Jezal urmări gâtul sticlei

clătinându-se în aer, apoi zornăind pe marginea paharului. Inevitabilul era aproape dureros de privit. Vinul se revărsă pe masă, scurgându-se în poala lui Jalenhorm.

– Ești beat, se plânse voinicul, ridicându-se clătinat și ștergându-se cu mâini mari, bete, doborându-și și scaunul între timp. Câțiva dintre ceilalți clienți se uitară înspre masa lor cu vădit dispreț.

– Orrricând, chicoti Kaspa.

West își ridică pentru scurt timp ochii de la paharul său.

– Sunteți beți amândoi.

– Nu e vina noastră. Jalenhorm bâjbâi după scaun. El e de vină. Întinse un deget nesigur către Jezal.

– A câștigat, bolborosi Kaspa. Ai câștigat, nu-i așa, și acum trebuie să sărbătorim!

Jezal își dorea să nu fi trebuit să sărbătorească așa de mult. Începea să devină stânjenitor.

– Verișoara mea Ariss a *fooost* acolo - a văzut tot. A *fo'* foarte impresionată. Kaspa își azvârli brațul pe după umărul lui Jezal. Cred că-i *amoresată* de tine... *amoresată... amoresată.* Își chinui buzele umede în fața lui Jezal, încercând să rostească bine cuvântul. E *foaaarte* bogată, știi*, foaaarte* bogată. *Amoresată.*

Jezal strâmbă din nas. Nu-l interesa câtuși de puțin nătânga aia sfrijită de verișoară a lui, oricât de bogată era, iar răsuflarea lui Kaspa duhnea.

– Bine... încântător.

Se desprinse de locotenent și-l îmbrânci, deloc blând.

– Așadar, când începem treaba în Nord? ceru să știe Brint, puțin prea sonor, de parcă el, unul, abia aștepta să ridice ancora. Curând, sper. Acasă, înainte să vină iarna, ce zici, maiorule?

– Aș! pufni West, încruntându-se. O să fim norocoși dacă apucăm să plecăm înainte să vină iarna, în ritmul ăsta.

Brint păru ușor descumpănit.

– Ei, bine, sunt sigur că le tragem sălbaticilor o ciomăgeală bună, oricând ajungem acolo.

– Să le tragem o ciomăgeală! strigă Kaspa.

– Da! Jalenhorm clătină aprobator din cap.

Lui West nu-i ardea de asta.

– N-aș fi așa de sigur. Ați văzut în ce stare sunt unii dintre recruții ăia? Abia umblă, darămite să fugă. E o rușine.

Jalenhorm respinse totul cu o fluturare nervoasă a mâinii.

– Nu-s decât niște sălbatici afurisiți, toți! O să le dăm un șut în fund, cum a făcut azi Jezal cu idiotul ăla, ce zici, Jezal? Acasă înainte de iarnă, toată lumea spune așa!

– Cunoști ținutul pe-aici? întrebă West, aplecându-se peste masă. Păduri, munți, râuri, la nesfârșit. Extrem de puține spații deschise unde să lupți, extrem de puține drumuri pe care să mărșăluiești. Trebuie să prinzi pe cineva, înainte să începi ciomăgeala. Acasă înainte de iarnă? Iarna viitoare, poate, dacă ne mai întoarcem.

Ochii lui Brint erau măriți de groază.

– Nu poți vorbi serios!

– Nu... nu, ai dreptate. West oftă și se scutură. Sunt sigur că totul va merge bine. Glorie și promovări pe toate planurile. Acasă înainte de iarnă. Dar, în locul tău, aș lua o manta cu mine, pentru orice eventualitate.

O tăcere apăsătoare se lăsă peste grup. West avea acea încruntătură aspră pe care o afișa uneori, încruntătura care spunea că, din partea lui, distracția s-a terminat pentru seara aia. Brint și Jalenhorm păreau nedumeriți și posomorâți. Doar Kaspa își păstra buna dispoziție și se legăna în scaunul lui, cu ochii pe jumătate închiși, într-o stare de euforică inconștiență.

Grozavă petrecere.

Jezal însuși se simțea obosit, agasat și îngrijorat, îngrijorat de Turnir, îngrijorat de război... îngrijorat în privința lui Ardee. Scrisoarea era tot acolo, împăturită în buzunar. Se uită cu coada ochiului la West, apoi își întoarse repede privirea. La naiba, se simțea vinovat. Nu se mai simțise niciodată cu adevărat vinovat și nu-i plăcea defel. Dacă nu se întâlnea cu ea, avea să se simtă vinovat că a lăsat-o baltă. Dacă se întâlnea cu ea, avea să se simtă vinovat că și-a încălcat cuvântul față de West. Era o dilemă. Jezal își roase unghia degetului mare. Ce naiba era cu familia asta afurisită?

– Ei, bine, zise brusc West. Trebuie să plec. Mâine ne trezim devreme.

– Îhî, mormăi Brint.

– Așa-i, zise Jalenhorm.

West îl privi pe Jezal drept în ochi.

– Pot să-ți spun o vorbă? Avea o expresie serioasă, gravă, furioasă chiar. Inima lui Jezal se strânse. Dacă West aflase despre scrisoare? Dacă Ardee îi spusese? Maiorul se întoarse și se îndreptă spre un colț liniștit. Jezal privi împrejur, căutând cu disperare o scăpare. Jezal! strigă West.

– Da, da.

Se ridică în picioare fără nicio tragere de inimă și își urmă prietenul, afișând ceea ce spera să treacă drept un zâmbet inocent. Poate că era altceva. Fără legătură cu Ardee. De-ar fi altceva!

– Nu vreau să mai știe nimeni despre asta... West își roti privirea, să se asigure că nu erau priviți. Jezal înghiți în sec.

Dintr-o clipă în alta avea să primească un pumn în față. Ultimul. Nu fusese niciodată lovit în față, nu propriu-zis. O fată îl pălmuise cândva destul de tare, dar asta nu era nici pe departe același lucru. Se pregăti cum știa mai bine, strângând din dinți, tresărind ușor.

– Burr a stabilit o dată. Avem patru săptămâni.

Jezal se holbă la el.

– Ce?

– Până ne îmbarcăm.

– Ne îmbarcăm?

– Pentru Englia, Jezal.

– O, da... Englia, firește. Patru săptămâni, zici?

– Am crezut că trebuie să știi, de vreme ce ești ocupat cu Turnirul, ca să ai timp să te pregătești. Dar nu mai spune nimănui.

– Da, desigur. Jezal își șterse fruntea nădușiră.

– Ești palid. Te simți bine?

– N-am nimic, nimic. Trase adânc aer în piept. Toată emoția asta. Știi, duelul și... tot.

– Nu-ți face griji, te-ai descurcat bine azi. West îl bătu pe umăr. Dar mai sunt multe de făcut. Încă trei runde până să te poți numi campion și vor fi din ce în ce mai grele. Nu te culca pe-o ureche, Jezal. Și nu te îmbăta prea tare! îi aruncă el peste umăr, îndreptându-se către ușă.

Jezal scoase un lung suspin de ușurare și se întoarse la masa unde stăteau ceilalți. Nasul îi era încă intact.

Brint începuse deja să se plângă, acum că își dădea seama că West nu se mai întorcea.

– Ce naiba a fost asta? întrebă el, încruntându-se și arătând cu degetul spre ușă. Adică, vreau să spun că știu că el ar trebui să fie marele erou și toate astea, dar, adică, vreau să spun!

Jezal își coborî privirea spre el.

– Ce vrei să zici?

– Păi, să vorbești așa! E... e defetism! Băutura îi dădea acum curaj și subiectul începea să-l antreneze. Este... adică, vreau să spun... e o lașitate să vorbești așa, asta e!

– Bagă de seamă, Brint, se răsti Jezal, el a luptat în trei bătălii și a trecut primul prin breșă, la Ulrioch! N-o fi el nobil, dar e al naibii de curajos! În plus, cunoaște armata, îl cunoaște pe Mareșalul Burr și cunoaște Englia! Tu ce știi, Brint? Jezal își încreți buza. Mai mult decât să pierzi la cărți și să golești o sticlă de vin?

– E tot ce trebuie să știe un bărbat, din punctul meu de vedere, râse nervos Jalenhorm, străduindu-se din răsputeri să calmeze situația. Vin! strigă el, către nimeni anume.

Jezal se prăbuși pe scaun. Dacă tovarășii săi fuseseră abătuți înainte de plecarea lui West, acum erau și mai și. Brint era îmbufnat, Jalenhorm se legăna pe scaunul său. Kaspa adormise dus, lăbărțat pe masa udă, fornăind încetișor.

Jezal își goli paharul și privi împrejur la chipurile care nu păreau să promită nimic. La naiba, era plictisit. Era un adevăr, abia acum începea să-și dea seama, că dialogul celor beți este interesant doar pentru cei beți. Câteva pahare de vin pot reprezenta diferența între a considera pe cineva un tovarăș nostim sau un imbecil nesuferit. Se întreba dacă el însuși era la fel de obositor când era beat ca Jalenhorm, Kaspa sau Brint.

Jezal schiță un zâmbet uitându-se la afurisitul îmbufnat. Dacă ar fi rege, cugetă el, ar pedepsi cu moartea conversația proastă, sau cel puțin cu o lungă detenție. Se ridică de pe scaun.

Jalenhorm înălță privirea spre el.

– Ce faci?

– Mai bine mă odihnesc puțin, zise repede Jezal, mâine trebuie să mă antrenez. Abia se stăpânea să nu o ia la goană din acel loc.

– Dar ai câștigat! Nu sărbătorești?

– Prima rundă. Mai am încă trei oameni de înfrânt și sunt cu toții mai buni decât mocofanul de azi. Jezal își luă tunica de pe spătarul scaunului și și-o trase peste umeri.

– Cum vrei, zise Jalenhorm, după care sorbi zgomotos din pahar.

Kaspa își înălță capul de pe masă, preț de o clipă, cu părul lipit de tâmplă cu vin vărsat.

– Pleci atât de *rrrepede?*

– Îhî, făcu Jezal, întorcându-se și ieșind cu pași mari.

Afară, pe stradă, bătea un vânt rece. Îl făcea să se simtă și mai treaz ca înainte. Dureros de treaz. Avea nevoie disperată de o companie inteligentă, dar unde s-o găsească la ora asta? Exista un singur loc la care se putea gândi.

Scoase scrisoarea din buzunar și o citi la lumina difuză a ferestrelor tavernei, doar încă o dată. Dacă se grăbea, poate mai reușea s-o prindă. Începu să se îndrepte încet spre Patru Colțuri. Doar să stea de vorbă, atâta tot. Avea nevoie de cineva cu care să vorbească.

Nu. Își impuse să se oprească. Oare chiar se putea preface că nu voia decât să-i fie amic? Despre un bărbat și o femeie se zicea că sunt prieteni atunci când unul aleargă de multă vreme după celălalt și n-a ajuns nicăieri. Nu-l interesa un asemenea aranjament.

Ce, atunci? Căsătorie? Cu o fată fără obârșie nobilă și fără bani? De neconceput! Se imagina aducând-o pe Ardee acasă,

să-i cunoască familia. *Iat-o pe proaspăta mea soție, tată! Soție? Și care sunt legăturile ei?* Se cutremură la acest gând.

Dar ce-ar fi dacă ar putea găsi o cale de mijloc, cu care toată lumea să fie mulțumită? Picioarele începură să i se miște încet. Nu prietenie, nu mariaj, dar un aranjament mai lejer? Grăbi pasul către Patru Colțuri. Trebuia să se întâlnească discret, să discute, să râdă, undeva cu un pat, poate...

Nu. Nu. Jezal se opri din nou și se plesni peste tâmplă, frustrat. Nu putea să îngăduie una ca asta, chiar presupunând că ea ar face-o. West era una, dar dacă ar afla și alții? Nu i-ar știrbi câtuși de puțin reputația, desigur, dar a ei ar fi distrusă. Distrusă. Carnea i se încreți la gândul acesta. Ardee nu merita asta, firește. Nu era de ajuns să spună că era problema ei. Nu era de ajuns. Doar ca el să se distreze nițel? Un egoism. Era uimit că nu-și dăduse seama până atunci.

Așadar, își băgase mințile în cap, așa cum mai făcuse deja de zece ori astăzi: nu putea să iasă nimic bun dacă se întâlnea cu ea. Oricum, aveau să plece curând la război și asta ar pune capăt acestui imbold ridicol. Acasă, în pat, așadar! Și mâine, toată ziua, antrenament. Antrenament și iar antrenament, până când Mareșalul Varuz i-o scoate pe Ardee din cap. Trase adânc aer în piept, își îndreptă umerii, se întoarse și porni către Agriont.

Statuia lui Harod cel Mare se deslușea în întuneric, pe un soclu de marmură înalt aproape cât Jezal, părând mult prea mare și impunătoare pentru piațeta mică și liniștită de lângă Patru Colțuri. Se speriase de fiecare umbră tot drumul până acolo, evitând oamenii, străduindu-se din răsputeri să treacă neobservat. Dar nu erau mulți oameni prin preajmă. Era târziu și, probabil, Ardee renunțase de mult să-l aștepte, cu condiția să fi venit de la bun început.

Se furișă emoționat pe după statuie, privind în umbre, simțindu-se complet idiot. Străbătuse această piață de multe ori și niciodată nu stătuse pe gânduri. Nu era un spațiu public, în definitiv? Avea dreptul să se afle acolo, la fel ca oricine și, totuși, se simțea ca un hoț.

Piața era goală. Ăsta era un lucru bun. Era mai bine așa. N-ar fi avut nimic de câștigat, ci totul de pierdut și așa mai departe. Așadar, de ce se simțea atât de distrus? Ridică privirea către chipul lui Harod, încremenit în acea încruntătură de piatră pe care sculptorii o rezervă doar celor cu adevărat măreți. Avea un maxilar distins, puternic, acest Harod, aproape că se putea compara cu cel al lui Jezal.

– Trezește-te! șuieră un glas lângă urechea lui.

Jezal scăpă un scâncet feciorelnic, se retrase, speriat, se împiedică și reuși să rămână în picioare doar agățându-se de piciorul enorm al Regelui Harod. În spatele lui era o siluetă întunecată, o siluetă ascunsă de glugă.

Râsete.

– Nu-i nevoie să faci pe tine. Era Ardee. Își dădu gluga pe spate. Lumina ferestrei îi căzu pieziș pe un obraz, dezvăluindu-i zâmbetul strâmb. Sunt doar eu.

– Nu te-am văzut, murmură el fără rost, desprinzându-și repede mâinile disperate de imensul picior de piatră și străduindu-se să pară nonșalant.

Trebuia să recunoască, era un început prost. N-avea talent pentru aceste jocuri de-a v-ați ascunselea. Însă Ardee părea degajată. Se întreba dacă nu mai făcuse toate astea și altă dată.

– Ești scump la vedere în ultimul timp, spuse ea.

– Ei, bine, ăă... bâigui el, cu inima încă bubuindu-l de pe urma sperieturii. Am fost ocupat, cu Turnirul și toate astea...

– A, prea-importantul Turnir. Te-am văzut luptând astăzi.

– M-ai văzut?

– De-a dreptul impresionant.

– Ăă, mulțumesc, eu...

– Fratele meu ți-a spus ceva, nu?

– Ce, despre duel?

– Nu, cap sec. Despre mine.

Jezal tăcu, încercând să găsească răspunsul cel mai bun.

– Păi, el...

– Ți-e frică de el?

– Nu! Tăcere. Prea bine, da.

– Dar ai venit, oricum. Bănuiesc că ar trebui să fiu flatată. Îi dădu ocol încet, cercetându-l de sus până jos, de la picioare la frunte și înapoi. Dar nu te-ai grăbit. E târziu. Va trebui să plec curând acasă.

Era ceva în felul în care îl privea care nu-l ajuta deloc să-și potolească bătăile inimii. Ba dimpotrivă. Trebuia să-i spună că nu se mai puteau întâlni. Era un lucru rău. Pentru amândoi. Nu putea să iasă nimic bun din asta... nimic bun...

Respira repede, încordat, tulburat, incapabil să-și dezlipească ochii de la fața ei umbrită. Trebuia să-i spună acum. Nu de aceea venise? Deschise gura să vorbească, dar toate argumentele păreau acum îndepărtate, legate de alte timpuri, de alți oameni, intangibile și imponderabile.

– Ardee... începu el.

– Îhî?

Înaintă spre el, cu capul înclinat într-o parte. Jezal încercă să se îndepărteze, dar avea statuia în spate. Ardee se apropie

și mai mult, cu buzele ușor depărtate, cu ochii fixați asupra gurii lui. Ce era rău în asta, totuși?

Și mai aproape, cu fața ridicată spre el. Îi simțea mirosul - avea capul plin de parfumul ei. Îi simțea răsuflarea caldă pe obraz. Ce putea fi rău în asta?

Îi simțea degetele reci pe piele, mângâindu-i fața, trasându-i linia maxilarului, răsucindu-i-se prin păr și trăgându-i capul spre ea. Buzele ei îi atinseră obrazul, moi și calde, apoi bărbia, apoi buzele. Le strânseră ușor pe ale lui. Ardee se lipi de el, strecurându-și cealaltă mână pe după spatele lui. Limba ei îi atinse gingiile, dinții, limba și Ardee scotea mici sunete din gât. Și el făcea la fel, probabil - chiar nu era sigur. Tot trupul îl furnica, fierbinte și rece în același timp, mintea îi era în gură. Era ca și cum n-ar mai fi sărutat niciodată o fată. Ce putea fi rău în asta? Dinții ei îi mușcară buzele, aproape dureros, dar nu tocmai.

Jezal deschise ochii, cu răsuflarea tăiată, tremurând, cu genunchii moi. Ea îl privea. Îi vedea ochii scânteind în întuneric, urmărindu-l cu atenție, studiindu-l.

– Ardee...

– Ce?

– Când te mai pot vedea? Avea gâtul uscat, glasul îi suna răgușit. Ea coborî privirea în pământ, cu un mic zâmbet. Un zâmbet crud, de parcă l-ar fi prins cu ocaua mică și ar fi câștigat o grămadă de bani de la el. Lui Jezal nu-i păsa. Când?

– Oh, am să te anunț.

Trebuia s-o sărute din nou. La naiba cu consecințele. La naiba cu West. La naiba cu tot. Se aplecă spre ea și închise ochii.

– Nu, nu, nu. Ea își retrase gura. Ar fi trebuit să vii mai repede.

Ardee se dezlipi de el, se întoarse, cu zâmbetul încă pe buze, și se îndepărtă. O urmări, în tăcere, încremenit, fascinat, cu spatele lipit de soclul rece de piatră al statuii. Jezal nu se mai simțise niciodată astfel. Niciodată.

Ea aruncă o privire înapoi, doar o dată, ca și cum ar fi vrut să verifice dacă încă o urmărea. Pieptul i se strânse, aproape dureros, doar când o văzu privindu-l, pe urmă Ardee dispăru după un colț.

El rămase acolo o clipă, cu ochii larg deschiși, doar respirând. Apoi o pală rece de vânt suflă prin piață și lumea se prăbuși din nou peste el. Duelul, războiul, prietenul său West, obligațiile lui. Un singur sărut, asta a fost tot. Un sărut și toată hotărârea lui se scursese ca urina dintr-o oală de noapte spartă. Își roti privirea, dintr-odată simțindu-se vinovat, năucit și speriat. Ce făcuse el acolo?

– La naiba! spuse Jezal.

LUCRU NECURAT

Un lucru care arde poate răspândi tot felul de mirosuri. Un pom viu, proaspăt și plin de sevă, miroase altfel în flăcări decât unul mort, uscat și ofilit. Un porc aprins și un om miros aproape la fel, dar asta e altă poveste. Mirosul de ars pe care îl simțea Copoiul acum venea de la o casă. Îl știa, fără doar și poate. Un miros pe care îl cunoștea mai bine decât i-ar fi plăcut. Casele nu se aprind singure prea des. De obicei, lucrul acesta e însoțit de un act de violență. Asta însemna oameni prin preajmă, oameni gata de luptă, cel mai probabil, așa că se furișă cu mare grijă, jos, printre copaci, alunecă pe burtă spre margine și privi printre tufișuri.

Acum îl vedea, destul de limpede. Fum negru, înălțându-se într-o coloană înaltă, dintr-un punct de lângă râu. O casă mică, încă fumegând, dar distrusă până la zidurile scunde de piatră. Fusese și un hambar, dar acum nu mai rămăsese decât un morman de vreascuri negre și de noroi negru. Câțiva copaci și un petic de teren cultivat. Viața de fermier era destul de săracă, în Nordul Îndepărtat, chiar și în vremurile cele mai bune. Prea frig să ai ce crește - câteva rădăcini, poate, și niște oi de păstorit. Un porc, doi, dacă erai norocos.

Copoiul își scutură capul. Cine ar vrea să pârjolească oameni atât de săraci? Cine ar vrea să jefuiască acest petic îndărătnic de pământ? Unora pur și simplu le place să dea foc, presupuse el. Se târî puțin mai departe, uitându-se în stânga și-n dreapta în josul văii, căutând o urmă a celor care au făcut asta, dar tot ce putea zări mișcându-se erau câteva oi sfrijite risipite pe versanții văii. Se retrase târâș înapoi în tufișuri.

Inima i se strânse pe când ce se furișa înapoi către tabără. Glasuri ridicate, certându-se, ca întotdeauna. Se întrebă, preț de un minut, dacă să treacă pur și simplu și să meargă mai departe; era sătul de nesfârșita gâlceavă. Dar, în cele din urmă, hotărî să n-o facă. O iscoadă care-i părăsește pe-ai lui nu face multe parale.

– De ce nu-ți ții pliscul, Dow? Glasul hârâit al lui Tul Duru. Ai vrut la sud, iar când am mers spre sud, n-ai făcut decât să suspini după munți! Acum, că suntem în munți, mârâi toată ziua și toată noaptea că ai burta goală! M-am săturat până peste cap, câine smiorcăit!

Acum veni rândul mârâitului urâcios al lui Dow cel Negru:

– De ce trebuie să primești tu de două ori mai multă mâncare, doar fiindcă ești un porc mare și gras?

– Nenorocitule! Te strivesc ca pe un vierme ce ești!

– Îți tai eu gâtul când dormi, morman de carne! Apoi o să avem cu toții mâncare din belșug! Cel puțin o să scăpăm de sforăitul tău blestemat! Acum știu de ce-ai fost poreclit Capdetunet, scroafă mârâită!

– Țineți-vă pliscurile, amândoi! îl auzi Copoiul răcnind pe Treicopaci, destul de tare să trezească morții. M-am săturat!

Acum îi putea vedea, pe toți cinci. Tul Duru și Dow cel Negru, zbârlindu-se unul la altul și Treicopaci între ei, cu mâinile ridicate. Forley stătea și privea, cu un aer trist, iar Ursuzul nici măcar nu se uita, verificându-și săgețile.

– Hei! șuieră Copoiul și cu toții se întoarseră brusc spre el.

– E Copoiul, spuse Ursuzul, abia ridicându-și privirea de la săgețile sale.

N-aveai cum să-l înțelegi pe omul acela. Nu vorbea nimic zile în șir, apoi, când deschidea gura, era ca să spună ceea ce vedeau deja cu toții.

Forley era dornic să le atragă atenția în altă parte, ca întotdeauna. Era greu de ghicit cât s-ar fi abținut să se omoare între ei, fără să-l aibă pe el prin preajmă.

– Ce-ai găsit, Copoiule? întrebă el.

– Ce să vezi, am găsit cinci nătărăi afurisiți în pădure! șuieră el, ieșind dintre copaci. I-am auzit de la o poștă! Și erau Oameni Aleși, îți vine să crezi? Oameni de la care te-ai fi așteptat să fie mai prudenți! Care se ceartă între ei, ca întotdeauna. Cinci ticăloși afurisiți...

Treicopaci ridică mâna:

– În regulă, Copoiule. Ar trebui să fim mai prudenți! Și apoi se încruntă la Tul și Dow. Se încruntară unul la altul, dar nu-și mai spuseră nimic. Ce-ai găsit?

– Sunt lupte pe-aici, sau așa ceva. Am văzut o fermă arzând.

– Arzând, zici? întrebă Tul.

– Da.

Treicopaci se încruntă.

– Atunci du-ne acolo.

Copoiul nu văzuse asta de sus, din pădure. N-ar fi putut. Era prea departe și prea mult fum ca să vadă asta. Dar acum vedea, de aproape, și îi făcea rău. Văzură cu toții.

– Nu-i lucru curat aici, spuse Forley, privind în sus, la copac. Nu-i lucru curat.

– Da, mormăi Copoiul.

Nu găsea altceva de spus. Creanga pârâia, în timp ce bătrânul se legăna ușor, cu picioarele goale bălăbănindu-se

aproape de pământ. Poate că încercase să se împotrivească: avea două săgeți în trup. Femeia era prea tânără să-i fi fost soție. Fiică, poate. Copoiul bănuia că cei doi copii erau fiii lui.

– Cine-ar spânzura un copil? murmură el.

– Mă pot gândi la câțiva destul de ticăloși, remarcă Tul.

Dow scuipă în iarbă.

– Adică eu? mârâi el și cei doi erau din nou la cuțite. Am pârjolit câteva ferme și un sat, două, dar am avut motive, era război. Am lăsat copiii să trăiască.

– Eu am auzit altceva, zise Tul.

Copoiul închise ochii și oftă.

– Crezi că dau doi bani pe ce-ai auzit tu? răcni Dow. Poate că numele mi-e mai negru decât merit, rahat uriaș ce ești!

– Știu ce meriți, ticălosule!

– Ajunge! mârâi Treicopaci, privind încruntat spre pom. N-aveți pic de respect? Copoiul are dreptate. Suntem în munți acum și ne pândesc necazurile. Gata cu ciorovăiala asta: Gata! Calm și liniștit, de acum înainte. Suntem Oameni Aleși, cu treabă de bărbați de făcut.

Copoiul clătină din cap, bucuros să audă, în sfârșit, ceva rațional.

– Sunt lupte prin preajmă, spuse el, trebuie să fie.

– Îhî, făcu Ursuzul, deși era greu de spus exact cu ce anume era de acord.

Ochii lui Treicopaci nu se dezlipeau de trupurile care se legănau.

– Ai dreptate. Trebuie să ne concentrăm la asta acum. La asta și la nimic altceva. Luăm urma cetei care a făcut asta și vedem pentru ce luptă. Nu facem nimic până când nu știm cine cu cine luptă.

– Cine-a făcut asta luptă pentru Bethod, zise Dow. Îți poți da seama cu ochiul liber.

– Vom vedea. Tuli și Dow, tăiați funiile ăstora și îngropați-i. Poate că sarcina asta o să vă mai oțelească.

Cei doi se priviră încruntați, dar Treicopaci nu le acordă nicio atenție.

– Copoiule, tu du-te și miroase cine-a făcut asta. Adulmecă-i și la noapte le facem o vizită. O vizită ca aceea pe care le-au făcut-o ei celor de-aici.

– Da, spuse Copoiul, dornic să treacă la fapte. Le facem o vizită.

Copoiul nu putea să-și dea seama. Dacă oamenii ăștia erau într-un conflict, temându-se să nu fie prinși de dușmani, nu depuneau prea multe eforturi să-și acopere urmele. Le luă urma cât se poate de ușor. Cinci la număr, socoti el. Trebuie

că se îndepărtaseră tacticos de ferma cuprinsă de flăcări, coborând prin vale pe lângă râu și intrând în pădure. Urmele erau atât de vizibile încât, din când în când, își făcea gânduri că-i jucau o farsă, pândindu-l din copaci, așteptând să-l spânzure de o creangă. Dar, după toate aparențele, nu era așa, căci îi ajunse din urmă chiar înainte de căderea nopții.

La început simți mirosul cărnii - oaie la frigare. Apoi le auzi glasurile - vorbind, strigând, râzând, fără să se străduiască defel să nu facă zgomot, ușor de auzit chiar și cu râul învolburându-se alături. Apoi îi văzu, șezând în jurul unui foc imens, într-o poiană, cu o oaie jupuită pe frigare, luată, fără îndoială, de la fermierii aceia. Copoiul se ghemui în tufe, ușurel, tăcut, așa cum ar fi trebuit să fie ei. Numără cinci bărbați, mai bine zis patru și un băiat de vreo paisprezece ani. Cu toții ședeau pur și simplu, fără cineva care să stea de veghe, nicio precauție. Nu pricepea.

– Stau pur și simplu acolo, șopti el, când ajunse înapoi la ceilalți. Doar stau. Niciun străjer, nimic.

– Doar stau? întrebă Forley.

– Da. Cinci. Stau și se hlizesc. Nu-mi place.

– Nici mie nu-mi place, zise Treicopaci, dar ce-am văzut la ferma aia îmi place și mai puțin.

– Arme, șuieră Dow. Arme, asta trebuie.

De data aceasta, Tul fu de acord cu el.

– Arme, șefule. Hai să le dăm o lecție!

Nici măcar Forley nu interveni de data asta, ca să prevină o ceartă, dar Treicopaci mai cugetă o clipă la asta, acordându-și un răgaz, ca să nu se pripească. Apoi clătină aprobator din cap.

– Arme să fie.

Pe Dow cel Negru nu-l poți vedea în noapte, dacă nu vrea să fie văzut. Nici nu-l auzi, dar Copoiul știa că e acolo, în timp ce se strecura în jos, printre copaci. Dacă lupți alături de un om destul de multă vreme, ajungi să-l înțelegi. Înveți cum gândește și ajungi să gândești în același fel. Dow era acolo.

Copoiul avea ținta lui. Vedea spatele celui aflat departe, în dreapta, o siluetă neagră profilată pe fundalul focului. Copoiul nu-și irosea încă prea mult gândurile cu celălalt. Nu se gândea la nimic decât la ținta lui. Odată ce alegi să faci ceva, sau șeful tău alege în locul tău, mergi până la capăt și nu te uiți înapoi până când misiunea nu e îndeplinită. Timpul pe care-l petreci gândindu-te e cel în care vei fi omorât. Logen îl învățase acest lucru, iar el îl luase cât se poate de în serios. Așa trebuia să fie.

Copoiul se strecură și mai aproape, simțind căldura focului pe față, simțind metalul aspru al cuțitului în mână. La naiba, îi venea să urineze, ca întotdeauna. Ținta nu era acum decât la un pas. Băiatul era în fața lui - dacă ar fi ridicat privirea de la bucata lui de carne, l-ar fi văzut pe Copoi venind, dar era prea concentrat la mâncare.

– Aah! horcăi unul dintre ceilalți.

Asta însemna că Dow ajunsese la el și asta însemna că era terminat. Copoiul făcu un salt înainte și își înjunghie ținta în partea laterală a gâtului. Victima întinse mâna o clipă, apucându-se de gâtul tăiat, făcu un pas clătinat și se prăbuși. Unul dintre ceilalți sări în sus, aruncându-și pe jos ciozvârta de oaie pe jumătate mâncată, apoi o săgeată îl lovi în piept. Ursuzul, de lângă râu. Păru surprins, o clipă, după care se prăbuși în genunchi, cu fața schimonosită de durere.

Mai rămâneau doar doi, iar băiatul ședea încă acolo, holbându-se la Copoi, cu gura pe jumătate deschisă, cu o bucățică de carne atârnându-i afară. Ultimul dintre ei era ridicat în picioare, respirând repede, cu un cuțit lung în mână. Trebuie că-l scosese ca să mănânce cu el.

– Aruncă arma! răcni Treicopaci.

Copoiul îl văzu acum pe bătrân venind spre ei cu pași mari, cu lumina focului scânteind pe marginea de metal a scutului său mare și rotund. Bărbatul își mușca buza, cu ochii țâșnind de la Copoi la Dow, care se apropiau încet de el, din ambele părți. Apoi îl văzu pe Capdetunet, ivindu-se din întunericul pădurii, părând prea mare să fie om, cu sabia-i uriașă strălucindu-i pe umăr. Era de-ajuns pentru el. Își aruncă pumnalul jos, în țărână.

Dow făcu un salt înainte, îl apucă de încheieturi și i le legă strâns în față, după care îl îmbrânci în genunchi, lângă foc. Copoiul făcu același lucru cu băiatul, strângând din dinți, fără să scoată o vorbă. Totul se întâmplă într-o clipă, calm și liniștit, așa cum spusese Treicopaci. Pe mâinile Copoiului era sânge, dar asta era treaba și n-aveai ce-i face. Ceilalți își croiau drum spre ei acum. Ursuzul venea prin râu, împroșcând apa, cu arcul peste umăr. Îl lovi cu piciorul, în trecere, pe cel pe care-l omorâse, dar trupul nu se mișcă.

– Mort, zise Ursuzul.

Forley era în spate, uitându-se la cei doi prizonieri. Dow se holba la cel pe care-l legase, fixându-l cu privirea.

– Îl știu pe ăsta de-aci, spuse el, părând chiar încântat de asta. Groa Mocirlă, nu-i așa? Ce noroc! Mă frământă gândul la tine de ceva vreme!

Mocirlă privi încruntat în pământ. Un om crud, gândi Copoiul, genul care ar putea spânzura fermieri, dacă exista așa ceva.

– Da, eu sunt Mocirlă. Nu-i nevoie să vă întreb cum vă cheamă! Când se va afla că ați omorât niște perceptori ai Regelui, veți fi niște oameni morți cu toții!

– Dow cel Negru mi se spune.

Capul lui Groa Mocirlă se înălță, cu gura larg deschisă.

– O, la naiba, șopti el.

Băiatul îngenuncheat lângă el privi împrejur cu ochii mari.

– Dow cel Negru? Cum? Nu ești același Dow cel Negru ca... o, la naiba.

Dow clătină încet din cap, cu zâmbetul acela malițios al lui lăbărțându-i-se pe față, zâmbetul acela ucigător.

– Groa Mocirlă. Ai de plătit pentru tot felul de treburi. Te-am avut în minte și acum ești în fața mea. Îl bătu ușor pe obraz. Și în palma mea. Ce noroc!

Mocirlă își retrase fața, cu o smucitură, cât de departe putu, așa imobilizat cum era.

– Credeam că ești în iad, Dow, ticălosule!

– Așa credeam și eu, dar am fost doar la nord de munți. Avem câteva întrebări pentru tine, Mocirlă, înainte să capeți ce ți se cuvine. Cine e acest rege? Ce colectezi pentru el?

– La naiba cu întrebările tale!

Treicopaci îl lovi peste tâmplă, de unde nici nu se aștepta. Când se întoarse să se uite, Dow îl trosni în cealaltă parte. Capul îi zbură dintr-o parte în alta, până când bărbatul se înmuie destul ca să vorbească.

– Care-i conflictul? întrebă Treicopaci.

– Nu e niciun conflict, scuipă Mocirlă printre dinții-i sparți. Ați putea fi morți, ticăloșilor! Nu știți ce s-a întâmplat, nu-i așa?

Copoiul se încruntă. Nu-i plăcea cum sună asta. Se părea că lucrurile se schimbaseră cât timp fuseseră plecați și nu văzuse până acum nicio schimbare în bine.

– Eu pun întrebările aici, zise Treicopaci. Tu concentrează-ți fărâma de creier la răspunsuri. Cine mai luptă? Cine nu vrea să îngenuncheze în fața lui Bethod?

Mocirlă râse, așa legat fedeleș cum era.

– N-a mai rămas nimeni! Războiul s-a sfârșit! Bethod este acum rege al întregului Nord! Toată lumea îngenunchează în fața lui...

– Noi nu, mârâi Tul Duru, aplecându-se. Dar Bătrânul Yawl?

– Mort!

– Dar Sything sau Rattleneck?

– Mort și mort, idioților! Singurele lupte sunt acum în Sud! Bethod a pornit la război cu Uniunea! Da! Și îi cotonogim și pe ei!

Copoiul nu era sigur dacă să-l creadă. Rege? Nu mai existase niciodată un rege în Nord. Nu fusese niciodată nevoie, iar Bethod era ultimul pe care l-ar fi ales. Iar să declare război Uniunii? Alerga după potcoave de cai morți, desigur. Sudiștii erau de departe mai numeroși.

– Dacă nu se duce niciun război aici, întrebă Copoiul, pentru ce uciderți?

– Du-te dracului!

Tul îl plesni cu putere peste față și Mocirlă căzu pe spate. Dow îl lovi, la rândul lui, cu piciorul, apoi îl trase în sus.

– De ce i-ai omorât? întrebă Tul.

– Dări! strigă Mocirlă, cu sângele șiroindu-i din nas.

– Dări? întrebă Copoiul. Era un cuvânt destul de ciudat, nici nu prea știa ce înseamnă.

– Nu voiau să plătească!

– Dări pentru cine? întrebă Dow.

– Pentru Bethod, pentru cine crezi? A luat tot pământul, a risipit toate clanurile și le-a luat pământul pentru ai lui! Oamenii îi sunt datori! Iar noi colectăm!

– Dări, ai? Ăsta e un blestemat obicei sudist, fără doar și poate! Și dacă nu pot plăti? întrebă Copoiul, simțind că i se întoarce stomacul pe dos. Îi spânzurați, nu-i așa?

– Dacă nu plătesc, putem să facem cu ei ce ne place!

– Ce vă place? Tul îl apucă pe după gât, strângându-l cu o mână vânjoasă, până când ochii lui Groa Mocirlă ieșiseră pe jumătate din orbite. Ce vă place? Vă place să-i spânzurați?

– Gata, Capdetunet, zise Dow, desfăcând degetele lui Tul și împingându-l ușor. Gata, voinicule, asta nu-i pentru tine, să omori un om legat. Îl bătu pe piept, scoțându-și securea. Pentru treburi ca astea există cei ca mine.

Mocirlă își revenise acum, mai mult sau mai puțin, și putea respira.

– Capdetunet, tuși el, cercetându-i cu privirea. Sunteți toți, nu-i așa? Tu ești Treicopaci, tu Ursuzul, iar ăla de colo e Molâul. Așadar, nu îngenuncheați, ai? Bine de voi! Unde-i Nouădegete? Ei? rânji Mocirlă. Unde e Sângerosul Nouă?

Dow se întoarse, trecându-și degetul peste tăișul securii.

– Întors în țărână, iar tu o să i te alături. Am auzit destul.

– Dă-mi drumul, ticălosule! țipă Mocirlă, trăgând de sfori. Nu ești mai bun decât mine, Dow cel Negru! Ai omorât mai mulți oameni decât ciuma! Dă-mi drumul și dă-mi o sabie! Haide! Ți-e frică să te lupți cu mine, lașule? Ți-e frică să-mi dai o șansă, nu?

– Hai, fă-mă laș! mârâi Dow. Tu, care ai omorât copii doar de plăcere. Ai avut o armă și ai lăsat-o să cadă. Asta ți-a fost șansa și n-ai profitat de ea. Cei ca tine nu merită încă una. Dacă ai ceva de spus, ai face bine să spui acum.

– La naiba cu tine! țipă Mocirlă. La naiba cu haita de...

Securea lui Dow îl despică între ochi, doborându-l pe spate. Mocirlă dădu puțin din picioare și cu asta, basta. Niciunul dintre ei nu vărsă o lacrimă pentru ticălosul ăla - până și Forley nu făcu decât să tresară când lama pătrunse în carne. Dow se aplecă și scuipă pe trupul mort și Copoiul nu-l putea învinui pentru asta. Dar băiatul era o problemă mai mare. Se uită la cadavru cu ochi mari, apoi ridică privirea.

– Voi sunteți ăia, nu? făcu el. Cei pe care i-a învins Nouădegete?

– Da, băiete, răspunse Treicopaci, noi suntem

– Am auzit povești despre voi. Ce-aveți de gând cu mine?

– Ei, bine, asta-i o întrebare, zău, mormăi Copoiul în barbă. Din păcate, știa deja răspunsul.

– Nu poate rămâne cu noi, zise Treicopaci. Nu putem să-l cărăm după noi și nu putem risca.

– E doar un băietan, zise Forley. Îi putem da drumul.

Era un gând plăcut, dar nu stătea în picioare, și știau asta cu toții. Băiatul părea încrezător, dar Tul îi tăie elanul.

– Nu ne putem încrede în el. Nu aici. Ar spune cuiva că ne-am întors și apoi am fi vânați. Nu pot s-o fac. În plus, a avut și el un rol în treaba aia de la fermă.

– Dar ce să fi făcut? întrebă băiatul. Ce să fi făcut? Eu voiam să merg în sud să lupt cu Uniunea și să-mi fac un nume, dar ei m-au trimis aici, să colectez dări. Dacă șeful meu zice să fac un lucru, trebuie să-l fac, nu?

– Da, spuse Treicopaci. Nimeni nu zice c-ai fi avut de ales.

– N-am vrut să am de-a face cu asta! I-am zis să-i lase pe copii în pace! Trebuie să mă credeți!

Forley își coborî privirea spre cizme.

– Dar chiar te credem.

– Dar o să mă omorâți naibii oricum?

Copoiul își molfăia buza.

– Nu putem să te luăm cu noi, nu putem să-ți dăm drumul.

– N-am vrut să am de-a face. Băiatul își plecă creștetul. Nu mi se pare corect.

– Nu, zise Treicopaci. Nu este deloc corect. Dar asta-i treaba.

Securea lui Dow se înfipse în ceafa flăcăului, care se prăbuși pe burtă. Copoiul tresări și întoarse privirea. Știa că Dow o făcuse așa, ca să nu fie nevoiți să-l privească pe băiat în față. O idee bună, probabil, și spera că le fusese de folos

celorlalți, dar, cu fața-n sus sau cu fața-n jos, pentru el era același lucru. Se simțea aproape la fel de bolnav cum se simțise la fermă.

Nu era cea mai proastă zi din viața lui, nici pe departe. Dar era o zi proastă.

Copoiul îi privi trecând în rând pe drum, dintr-un punct bun, de sus, din pădure, unde nu-l putea vedea nimeni. Avusese grijă și să se așeze contra vântului, fiindcă, sincer vorbind, cam duhnea. Era o ciudată procesiune bătrână. Pe de-o parte, arătau ca niște luptători, plecați să captureze arme și apoi la război. Pe de altă parte, totul la ei era ciudat. Arme vechi, cele mai multe, și o amestecătură de armuri desperecheate. Mărșăluiau, dar lălâi și jerpeliți. Majoritatea, prea bătrâni să fie luptători de primă clasă, cu părul cărunt, cu țeste plesuve, iar mulți dintre ceilalți, prea tineri ca să le mijească barba, doar niște băiețandri.

Copoiului i se părea că nimic nu mai avea vreo noimă în Nord. Se gândi la ce-i spusese Mocirlă înainte ca Dow să-l omoare. Război cu Uniunea. Oare șleahta asta mergea la război? Dacă da, atunci trebuie că Bethod ajunsese la fundul sacului.

– Care-i treaba, Copoiule? îl întrebă Forley, când se întoarse în tabără. Ce se întâmplă acolo, jos?

– Bărbați. Înarmați, dar nu cine știe ce. O sută sau mai mulți. Tineri și bătrâni, majoritatea, îndreptându-se spre sud-vest - și Copoiul arătă în josul drumului.

Treicopaci clătină din cap.

– Către Englia. Așadar, Bethod nu glumește. Duce război cu Uniunea, cu orice preț. Oricât sânge s-ar vărsa, nu e de-ajuns pentru el. Ia pe oricine poate ține o suliță. Asta nu era o surpriză, de fapt. Bethod nu fusese niciodată omul jumătăților de măsură. Totul sau nimic, și nu-i păsa cine era omorât pe drum. Fiecare bărbat, continuă Treicopaci, murmurând în barbă. Dacă shanka vin acum peste munți...

Copoiul își roti privirea. Fețe încruntate, îngrijorate, murdare. Înțelegea ce spunea Treicopaci, înțelegeau cu toții. Dacă shanka veneau acum, fără nimeni rămas în Nord să-i înfrunte, ceea ce se întâmplase la fermă ar fi fost o nimica toată.

– Trebuie să prevenim pe cineva! strigă Forley, trebuie să-i prevenim!

Treicopaci scutură din cap:

– L-ai auzit pe Mocirlă. Yawl s-a dus, la fel și Rattleneck și Sything. Toți morți și reci, întorși în țărână. Bethod e rege acum, Rege al Oamenilor Nordului. Dow cel Negru se încruntă

și scuipă în noroi. Scuipă cât vrei, Dow, dar faptele sunt fapte. N-a mai rămas nimeni de prevenit.

– Nimeni în afară de Bethod însuși, mormăi Copoiul, nefericit că trebuia s-o spună.

– Atunci trebuie să-i spunem! Forley îi cercetă pe toți cu privirea, disperat. O fi el un ticălos fără inimă, dar cel puțin e om! E mai bun decât capetele-turtite, nu? Trebuie să spunem cuiva!

– Ha! răcni Dow. Ha! Crezi c-o să ne asculte, Molâule! Ați uitat ce ne-a zis? Nouă și lui Nouădegete? Să nu ne întoarcem niciodată. Ați uitat cum era cât pe ce să ne omoare? Ați uitat cât de mult ne urăște pe fiecare?

– Se teme de noi, zise Ursuzul

– Ne urăște și se teme de noi, murmură Treicopaci, și bine face. Fiindcă suntem puternici. Oameni Aleși. Oameni Vestiți. Felul de oameni pe care ceilalți îi urmează.

Tul clătină din capu-i mare.

– Da, n-o să ne primească la Carleon cu brațele deschise, mă gândesc. N-o să ne primească fără o țeapă pregătită.

– Nu sunt puternic! strigă Forley. Sunt Molâul, toată lumea știe asta! Bethod n-are niciun motiv să se teamă de mine, nici să mă urască. Mă duc eu!

Copoiul îl privi surprins. Îl priviră cu toții.

– Tu? întrebă Dow.

– Da, eu. N-oi fi eu luptător, dar nici laș nu sunt. Mă duc să vorbesc cu el. Poate o să asculte. Copoiul stătea și se holba la el. Trecuse atâta vreme de când vreunul dintre ei încercase să-i scoată din bucluc cu vorba bună, încât uitase că se putea face asta.

– Poate c-o să asculte, murmură Treidegete.

– S-ar putea să asculte, zise Tul. Apoi s-ar putea foarte bine să te omoare, Molâule!

Copoiul clătină din cap.

– E și asta o posibilitate.

– Poate, dar merită, nu?

Se priviră cu toții, îngrijorați. Forley dădea dovadă de ceva curaj, nu-i vorbă, dar Copoiului nu-i prea plăcea cum sună planul. Nu puteai să-ți agăți speranțele de un fir subțire de ață ca Bethod. Un fir peste măsură de subțire.

Dar, așa cum spunea Treicopaci, nu mai rămăsese nimeni altcineva.

VORBE ȘI PRAF

Kurster țopăia în jurul cercului, cu părul lung și auriu săltându-i pe umeri, făcând cu mâna mulțimii, trimițând bezele fetelor. Publicul aclama, urla și chiuia, în timp ce tânărul sprinten își făcea ostentativul spectacol. Era un aduan, un ofițer al Gărzii Regelui. *Un localnic, și extrem de popular.*

Bremer dan Gorst se sprijinea de marginea îngrăditurii, privindu-și adversarul cu ochii întredeschiși. Săbiile sale păreau neobișnuit de grele, uzate și îndelung folosite, prea greoaie, poate, ca să fie agile. Gorst însuși părea prea greoi ca să fie agil, dacă venea vorba: o matahală de om cu gâtul gros, aducând mai degrabă a luptător corp la corp decât a săbier. Părea inferior în această luptă. Majoritatea spectatorilor păreau să fie de această părere. *Dar eu știu mai bine.*

În apropiere, un agent de pariuri striga cotele, luând bani de la oamenii care sporovăiau în jurul lui. Aproape toate pariurile erau pentru Kurster. Glokta se aplecă de pe banca lui.

– Ce șanse îi dai acum lui Gorst?

– Lui Gorst? întrebă agentul de pariuri. Jumate-jumate.

– Pariez două sute de mărci.

– Regret, amice, nu pot acoperi suma asta.

– O sută, atunci, pentru cinci la patru.

Agentul chibzui o clipă, cu ochii în cer în timp ce calcula în cap.

– S-a făcut.

Glokta se așeză comod, în timp ce arbitrul prezentă concurenții, privindu-l pe Gorst cum își suflecă mânecile cămășii. Avea antebrațe groase ca niște trunchiuri de copaci, funii grele de mușchi ce se zvârcoleau în timp ce-și mișca degetele cărnoase. Își întinse gâtul gros într-o parte și-n alta, apoi își luă săbiile de la asistentul său și lansă câteva lovituri de încălzire. Puțini din mulțime observară. Erau ocupați să-l aclame pe Kurster, care tocmai își ocupa locul la semn. Dar Glokta văzu. *Mai iute decât pare. Mult, mult mai iute. Acele arme grele nu mai par atât de greoaie.*

– Bremer dan Gorst! strigă arbitrul, în timp ce bărbatul vânjos își târșâia picioarele spre semnul său. Aplauzele fură zgârcite. Acest taur greoi nu întruchipa imaginea nimănui despre un săbier. Începeți.

Nu era un spectacol elegant. De la bun început, Gorst își agită sabia lungă în largi mișcări impetuoase, ca un pădurar care taie bușteni, mârâind răgușit la fiecare lovitură. Era un spectacol ciudat. Unul era într-o competiție de scrimă, celălalt părea să creadă că luptă pe viață și pe moarte. *Trebuie doar să-l atingi, omule, nu să-l spinteci în două.* Dar, pe măsură ce privea, Glokta își dădu seama că loviturile teribile nu erau nici

pe departe atât de greoaie pe cum păreau. Erau bine sincronizate și deosebit de precise. Kurster râse când săltă la o parte din fața primului balans puternic, zâmbi când se feri de al treilea, dar la al cincilea zâmbetul îi pierise de mult. *Și nu pare să-i revină.*

Nu era deloc elegant. Dar puterea e de necontestat. Kurster își feri disperat capul sub o nouă lovitură amplă, arcuită. Asta a fost destul de puternică să-i taie capul, cu sau fără sabie boantă.

Favoritul mulțimii își dădea toată osteneala să preia inițiativa, lovind din răsputeri, dar Gorst nu se lăsa mai prejos. Acesta gemu când pară eficient loviturile, cu sabia-i scurtă, apoi mârâi din nou când își aduse, șuierând, sabia lungă deasupra. Glokta tresări când aceasta izbi sabia lui Kurster cu un zgomot răsunător, cât pe ce să i-o smulgă dintre degete, când încheietura mâinii se îndoi. Kurster se dădu în spate, împleticindu-se sub forța loviturii, strâmbându-se de durere și șoc.

Acum îmi dau seama de ce par săbiile lui Gorst atât de uzate. Kurster se feri, în jurul cercului, încercând să scape de atac, dar matahala era prea iute. *Mult prea iute.* Gorst îl cunoștea de-acum, anticipa fiecare mișcare, își hărțuia adversarul fără preget. N-avea cale de scăpare.

Două lovituri puternice îl conduseră pe nefericitul ofițer spre marginea cercului, apoi o mișcare secerătoare îi smulse sabia lungă din mână și o vârî în iarbă, legănându-se nebunește înainte și înapoi. Kurster se clătină o clipă, cu ochii mari, cu mâna goală tremurând, apoi Gorst se năpusti asupra lui scoțând un răget și izbindu-și un umăr greu, cu toată forța, în coastele lipsite de apărare.

Glokta izbucni în râs, împroșcând salivă. *N-am mai văzut niciodată un săbier zburând.* Kurster făcu o adevărată tumbă, țipând ca o copiliță când săltă în aer, izbi pământul, dând din mâini și din picioare și alunecă pe burtă. În cele din urmă, se opri în nisipul din afara cercului, la trei pași mari de locul în care îl lovise Gorst, gemând încetișor.

Mulțimea era în stare de șoc, atât de liniștită încât chicotul lui Glokta trebuie că se putea auzi din ultimul rând. Antrenorul lui Kurster alergă din țarcul lui și își întoarse ușurel discipolul cu fața în sus. Tânărul dădea fără vlagă din picioare, scâncea și se ținea de coaste. Gorst îl privi o clipă, impasibil, apoi ridică din umeri și se întoarse tacticos la semnul său.

Antrenorul lui Kurster se îndreptă spre arbitru.

– Îmi pare rău, spuse el, dar discipolul meu nu poate continua.

Glokta nu se putu abține. Trebui să-și acopere gura cu mâinile. Tot trupul i se scutura de râs. Fiecare chicot îi provoca un spasm dureros în gât, dar nu-i păsa. Se părea că mulțimea nu găsea spectacolul chiar atât de amuzant. Bombăneli furioase țâșniră pretutindeni în jurul lui. Mârâielile se transformară în huiduieli, în timp ce Kurster era ajutat să iasă din cerc, sprijinit de antrenorul și asistentul său, apoi huiduielile deveniră un cor de strigăte furioase.

Gorst mătură publicul cu ochi leneși, întredeschiși, apoi ridică din nou din umeri și se întoarse, târâindu-și picioarele, înapoi la îngrăditură. Glokta încă râdea pe înfundate în timp ce părăsea, șchiopătând, arena, cu punga mult mai grea decât la sosire. Nu se mai distrase așa bine de ani de zile.

Universitatea se afla într-un colț uitat al Agriontului, chiar în umbra Casei Creatorului, unde până și păsările păreau bătrâne și obosite. O imensă clădire dărăpănată, acoperită de iederă pe jumătate uscată, cu arhitectura dintr-o epocă timpurie. Se spunea că era una dintre cele mai vechi clădiri din oraș. *Așa și arată.*

Acoperișurile erau lăsate la mijloc, câteva în pragul prăbușirii. Turlele delicate se sfărâmau, stând să se răstoarne în grădinile părăginite de dedesubt. Tencuiala de pe ziduri era coșcovită și soioasă, iar pe alocuri, se desprinseseră bucăți întregi, dezvăluind pietrele goale și mortarul sfărâmat de dedesubt. Într-un loc, o pată mare, brună, se umfla în josul zidului, dintr-o bucată de streașină spartă. Fusese o vreme când studiul științelor atrăsese unii dintre cei mai de seamă bărbați ai Uniunii, când această clădire se numărase printre cele mai grandioase din oraș. *Iar Sult crede că Inchiziția e depășită.*

Două statui flancau poarta năruită. Doi bătrâni, unul cu un felinar, celălalt arătând spre ceva dintr-o carte. *Înțelepciunea și progresul, sau vreo aiureală de felul ăsta.* Cel cu cartea își pierduse nasul, cândva, în secolul trecut, celălalt era prăvălit, întinzând lampa cu disperare, ca și cum s-ar fi agățat de ea în căutarea unui punct de sprijin.

Glokta ridică pumnul și izbi în bătrânele uși. Huruiră și se mișcară considerabil, ca și cum ar fi putut, în orice clipă, să iasă din țâțâni. Inchizitorul așteptă. Așteptă ceva vreme.

Dintr-odată, se auzi un zăngănit de zăvoare trase și o jumătate de ușă se deschise, clătinându-se, câțiva centimetri. O față bătrână se vârî în deschizătură și se uită la el cu ochii mijiți, luminată de dedesubt de o lumânare palidă, strânsă într-o mână zbârcită. Ochii bătrâni, umezi, priviră în sus și-n jos.

– Da?

– Inchizitor Glokta.

– A, din partea Arhilectorului?

Glokta se încruntă, surprins.

– *Da, așa e. Nu pot fi atât de rupți de lume pe cât dau impresia. Pare să știe cine sunt.*

Era periculos de întuneric înăuntru. De-o parte și de alta a ușii se aflau două candelabre enorme de bronz, dar nu mai aveau lumânări și nu mai fuseseră lustruite de mult, răspândind o strălucire mată în lumina micii lumânări a ușierului.

– Pe aici, domnule! zise bătrânul cu glas dogit, târșâindu-și picioarele, îndoit de spate aproape în două.

Nici măcar lui Glokta nu-i era greu să țină pasul cu el, în timp ce se îndepărta, strecurându-se prin semiîntuneric.

Își târșâiră pașii împreună de-a lungul culoarului întunecos. Ferestrele aflate pe una dintre laturi erau străvechi, cu ochiuri minuscule de sticlă, atât de murdare încât ar fi lăsat să pătrundă prea puțină lumină chiar și în cea mai însorită zi. Când se lăsa înserarea mohorâtă, nu pătrundea nicio rază. Flacăra pâlpâitoare a lumânării dansa peste tablourile prăfuite de pe zidul opus, bătrâni palizi în straie întunecate, negre și gri, privindu-i cu ochi rătăciți din ramele lor scorojite, cu carafe, roți zimțate și busole strânse în mâinile lor zbârcite.

– Unde mergem? întrebă Glokta, după ce merseseră prin întuneric, câteva minute.

– Inițiații sunt la cină, șuieră ușierul, ridicându-și spre el ochii istoviți.

Sala de mese a Universității era o cavernă răsunătoare, pe care câteva lumânări topite de-abia o scoteau din bezna totală. Un foc mic pâlpâia într-un șemineu enorm, aruncând umbre mișcătoare printre grinzi. Pe toată lungimea podelei se întindea o masă lungă, lustruită de anii lungi de folosință, flancată de scaune șubrede. La masă ar fi putut sta cu ușurință optzeci de oameni, însă erau doar cinci, îngrămădiți într-un capăt, cuibăriți lângă șemineu. Priviră înspre ei, când bocăniturile lui Glokta răsunară în sală, întrerupându-și masa și iscodind cu mare interes. Bărbatul din capul mesei sări în picioare și se apropie grăbit, ridicându-și cu o mână pulpana veșmântului lung și negru.

– Un oaspete, gâfâi ușierul, fluturându-și lumânarea în direcția lui Glokta.

– A, din partea Arhilectorului! Eu sunt Silber, Administratorul Universității!

Și strânse mâna lui Glokta. Între timp, tovarășii lui se ridicară în picioare, clătinându-se și împleticindu-se, de parcă tocmai le-ar fi sosit oaspetele de onoare.

– Inchizitor Glokta.

Privi împrejur, la bătrânii curioși. Mult mai multă deferență decât mă așteptam, trebuie să spun. Dar, să nu uităm, numele Arhilectorului deschide tot felul de uși.

– Glokta, Glokta, mormăi unul dintre bătrâni, se pare că-mi amintesc un Glokta de undeva.

– Tu îți amintești totul de undeva, dar niciodată nu-ți amintești de unde, îl zeflemisi administratorul, stârnind un val de râsete lipsite de voioșie. Lasă-mă, te rog, să fac prezentările. Trecu pe rând pe la toți cei patru oameni de știință învești în negru. Saurizin, Inițiatul nostru Chimist. Un bătrân cărnos, șleampăt, cu arsuri și pete pe partea din față a robei și resturi de mâncare în barbă. Denka, Inițiatul Metalurg. Cel mai tânăr dintre cei patru, la o distanță considerabilă, deși nicidecum un bărbat tânăr, avea o grimasă arogantă a gurii. Chayle, Inițiatul nostru Mecanic. Glokta nu mai văzuse niciodată un om cu capul atât de mare și cu o față atât de mică. Urechile, în special, erau imense, cu fire cărunte de păr. Și Kandelau, Inițiatul Naturalist. O pasăre bătrână și sfrijită, cu gâtul lung și ochelari cocoțați pe nasu-i coroiat, ca un cioc. Vino, te rog, lângă noi, Inchizitorule - și administratorul îi indică un scaun liber, vârât între doi dintre inițiați.

– Așadar, un pahar de vin? întrebă mieros Chayle, cu un zâmbet afectat pe gura-i minusculă, aplecându-se deja cu carafa și turnând niște vin într-un pahar.

– Prea bine.

– Tocmai discutam despre meritele comparative ale diferitelor noastre domenii de studiu, murmură Kandelau, cercetându-l pe Glokta prin ochelarii săi sclipitori.

– Ca întotdeauna, se lamentă administratorul.

– Corpul uman este, desigur, singurul domeniu demn de o adevărată cercetare, continuă Inițiatul Naturalist. Omul trebuie să aprecieze misterele din interior, înainte de a-și îndrepta atenția către lumea exterioară. Cu toții avem un trup, Inchizitorule. Mijloacele de a-l vindeca și de a-l vătăma sunt de maxim interes pentru noi toți. Corpul uman este domeniul meu de competență.

– Trupuri! Trupuri! se văicări Chayle, țuguindu-și buzele și jucându-se cu mâncarea din farfurie. Încercăm să mâncăm!

– Chiar așa! Îl tulburi pe inchizitor cu pălăvrăgeala ta morbidă!

– O, nu mă tulbur ușor! Glokta rânji peste masă, oferindu-i Inițiatului Metalurg o imagine completă a gurii sale știrbe. Munca mea pentru Inchiziție cere cunoștințe de anatomie destul de aprofundate.

Se lăsă o tăcere stânjenitoare, apoi Saurizin apucă platoul cu carne și i-l întinse. Glokta se uită la bucățile roșii care străluceau. Își linse gingiile goale.

– Nu, mulțumesc.

– Este adevărat? întrebă cu glas șoptit Inițiatul Chimist, privindu-l pe deasupra cărnii. Vor fi mai multe fonduri? Acum, că afacerea cu pânzarii e rezolvată, adică?

Glokta se încruntă. Cu toții se holbau la el, așteptând un răspuns. Unul dintre bătrânii inițiați rămase cu furculița încremenită în drum spre gură. *Așadar, asta era. Bani. Dar de ce ar aștepta ei bani de la Arhilector?* Platoul greu de carne începea să se clatine. *Ei, bine... dacă asta îi face să asculte.*

– Puteți primi bani, în funcție, desigur, de rezultate.

Un murmur domol făcu ocolul mesei. Inițiatul Chimist așeză cu grijă platoul, cu o mână tremurătoare.

– Eu am avut mare succes cu acizii, în ultimul timp.

– Ha! îl luă în râs Inițiatul Metalurg. Rezultate, Inchizitorul a cerut rezultate! Noile mele aliaje vor fi mai tari decât oțelul când vor fi perfecționate!

– Mereu aliajele! suspină Chayle, ridicându-și ochii minusculi în tavan. Nimeni nu apreciază importanța unei gândiri mecanice sănătoase!

Ceilalți trei inițiați se întoarseră fioroși spre el, dar administratorul interveni primul.

– Domnilor, vă rog! Pe inchizitor nu-l interesează micile noastre neînțelegeri! Toată lumea va avea timp să-și prezinte cele mai noi rezultate și să-și arate meritele. Aceasta nu e o competiție, nu-i așa, Inchizitorule?

Toți ochii se întoarseră spre Glokta. Acesta privi cu atenție acele fețe bătrâne, care așteptau, și nu spuse nimic.

– Am creat o mașină pentru...

– Acizii mei...

– Aliajele mele...

– Misterele corpului uman...

Glokta îi întrerupse.

– De fapt, este în domeniul... Presupun că le veți spune substanțe explozive, cele care mă interesează în mod deosebit în momentul de față...

Inițiatul Chimist sări de pe scaun.

– Acesta e domeniul meu! strigă el, privindu-și triumfător colegii. Am mostre! Am exemple! Vă rog, urmați-mă, domnule

Inchizitor. Și își aruncă tacâmurile în farfurie, pornind spre una dintre uși.

Laboratorul lui Saurizin era exact așa cum era de așteptat, aproape până în cel mai mic detaliu. O încăpere lungă, cu un tavan boltit, înnegrit pe alocuri de cercuri și dâre de funingine. Pereții erau acoperiți aproape în întregime de rafturi, înțesate de cutii, borcane, sticle, pline cu pulberi, fluide și tije dintr-un metal ciudat. Nu exista nicio aparentă ordine a pozițiilor diferitelor recipiente și majoritatea nu aveau etichete. *Organizarea nu pare să fie o prioritate.*

Băncile din mijlocul încăperii erau și mai învălmășite, acoperite de construcții înalte de sticlă și tuburi de aramă veche, maronie, flacoane și talgere, lămpi - una cu o flacără deschisă arzând. Toate dădeau impresia că erau gata să se prăbușească în orice moment, înecând pe oricine avea ghinionul să stea în preajmă cu otrăvuri letale, clocotind.

Inițiatul Chimist scotocea prin acest talmeș-balmeș ca o cârtiță în vizuina ei.

– Așa, deci, mormăi el pentru sine, trăgându-se cu o mână de barba murdară, explozibilii sunt pe aici pe undeva...

Glokta șontâcăi în încăpere, după el, rotindu-și neîncrezător privirea la învălmășeala de tuburi care acopereau fiecare suprafață. Își încreți nasul. Locul avea un miros înțepător, insuportabil.

– Iată-l! jubilă inițiatul, fluturând un borcan umplut pe jumătate cu granule negre. Făcu loc pe una dintre bănci, azvârlind din cale zornăitoarele și zăngănitoarele sticle și metale, cu o mișcare a antebrațului său cărnos. Substanța asta este extrem de rară, știi, Inchizitorule, extrem de rară. Scoase dopul și deșertă o dâră de pulbere neagră pe banca de lemn. Puțini oameni au avut norocul s-o vadă în acțiune! Foarte puțini! Și sunteți pe cale să deveniți unul dintre ei!

Glokta făcu un pas prudent înapoi, cu dimensiunea găurii zdrențuite din zidul Turnului Lanțurilor încă proaspătă în minte.

– Suntem în siguranță, nădăjduiesc, la distanța aceasta!

– Categoric, murmură Saurizin, întinzând cu băgare de seamă o lumânare aprinsă la o lungime de un braț și atingând-o de un capăt al dârei de pulbere. Nu există niciun fel de peri...

Urmară o pocnitură ascuțită și o ploaie de scântei albe. Inițiatul Chimist făcu un salt înapoi, cât pe ce să dea peste Glokta și scăpând lumânarea aprinsă pe podea. O altă pocnitură, mai puternică, alte scântei. Un fum înecăcios

începu să umple laboratorul. Urmară un fulger strălucitor și o bubuitură puternică, un fâsâit slab, și asta fu totul.

Saurizin își flutură în față mâneca lungă a veșmântului, încercând să alunge fumul dens care întunecase întreaga încăpere.

– Impresionant, ce spuneți, domnule Inchizitor? întrebă el, înainte de a se pierde într-un acces de tuse.

Nu tocmai. Glokta strivi sub cizmă lumânarea încă aprinsă și păși prin întuneric, către masa de lucru, înlătură cu dosul mâinii o parte din cenușa gri. Pe suprafața lemnului era o arsură lungă, neagră, dar nimic mai mult. Fumurile urât mirositoare erau, într-adevăr, cel mai impresionant efect, zgâriindu-l deja pe Glokta în fundul gâtului.

– Cu siguranță produce o grămadă de fum, spuse el răgușit.

– Așa e, tuși cu mândrie inițiatul, și duhnește până în înaltul cerului.

Glokta se holbă la dâra înnegrită de pe masă.

– Dacă cineva ar avea o cantitate suficientă din această pulbere, ar putea fi folosită, să zicem, ca să facă o gaură într-un zid?

– Posibil... dacă ar aduna cineva o cantitate destul de mare, cine știe ce-ar putea face? Din câte știu eu, nimeni n-a încercat vreodată.

– Un zid gros de un metru și jumătate, să zicem?

Inițiatul se încruntă.

– Poate, dar ar fi nevoie de câteva butoaie de substanță! Butoaie! Nu există atât de multă în întreaga Uniune, iar prețul, chiar dacă s-ar putea găsi, ar fi astronomic! Înțelegeți, vă rog, că substanțele trebuie importate din extremitatea sudică a Kantei și sunt rarități chiar și acolo. Aș fi bucuros să cercetez posibilitatea, desigur, dar ar fi nevoie de o finanțare considerabilă...

– Mulțumesc încă o dată pentru timpul acordat.

Glokta se întoarse și se îndreptă șchiopătând spre ușă, prin fumul care se subția.

– Am făcut de curând progrese semnificative cu acizii! strigă inițiatul, cu glasul frângându-i-se. Ar trebui, zău, să le vedeți și pe acelea! Trase aer în piept, cutremurându-se. Spuneți-i Arhilectorului... progrese semnificative! Glasul i se stinse într-un alt acces de tuse și Glokta închise ușa bine în spatele lui.

O pierdere de timp. Bayaz al nostru n-ar fi putut introduce pe furiș butoaie de pulbere în încăperea aceea. Chiar și așa, cât fum și ce miros puternic ar fi făcut? O pierdere de timp.

Silber stătea la pândă pe culoar.

– Vă mai putem arăta ceva, domnule Inchizitor?

Glokta se opri o clipă.

– Știe cineva de aici ceva despre magie?

Maxilarul administratorului se încleștă.

– Glumiți, desigur. Poate...

– Magie, am zis.

Silber își îngustă ochii.

– Trebuie să înțelegeți că suntem o instituție științifică. Practicarea așa-numitei magii ar fi cât se poate de... inadecvată.

Glokta se încruntă la el. Nu-ți cer să-ți scoți bagheta magică, nâtârâule.

– Din punct de vedere istoric! se răsti el, Magii și așa mai departe. Bayaz!

– A, din punct de vedere istoric, înțeleg. Fața încordată a lui Silber se relaxă ușor. Biblioteca noastră cuprinde o largă varietate de texte străvechi, unele dintre ele datând din perioada în care magia era considerată... mai puțin remarcabilă.

– Cine mă poate ajuta?

Administratorul ridică din sprâncene.

– Mă tem că Inițiatul Istoric este, oh, un fel de relicvă.

– Vreau să vorbesc cu el, nu să mă duelez.

– Desigur, domnule Inchizitor, pe aici.

Glokta apucă închizătoarea unei uși țintuite cu nituri negre, aparent străveche, și începu s-o răsucească. Îl simți pe Silber înhățându-l de braț.

– Nu! se repezi el, conducându-l pe Glokta de-a lungul unui coridor alăturat, arhivele sunt aici.

Inițiatul Istoric părea, într-adevăr, să facă parte el însuși din istoria străveche. Fața lui era o mască de piele ridată, fleșcăită, pe jumătate translucidă. Smocuri răzlețe de păr alb ca neaua îi țâșneau, nepieptănate, din cap. Erau doar un sfert din câte ar fi trebuit să fie, dar fiecare de patru ori mai lung decât te-ai fi așteptat, astfel că, deși avea sprâncene subțiri, acestea lăstăreau în toate direcțiile, la o lungime considerabilă, ca mustățile unei pisici. Gura îi atârna fără vlagă, moale și știrbă, mâinile îi erau mănuși ofilite, cu câteva măsuri mai mari. Doar ochii trădau o urmă de viață, ridicându-se încordați spre Glokta și spre administrator, când aceștia se apropiară.

– Vizitatori, nu-i așa? zise bătrânul, cu glas răgușit, vorbind, după toate aparențele, unei ciori negre cocoțate pe biroul său.

– Acesta este Inchizitorul Glokta! răcni administratorul, aplecându-se spre urechea bătrânului.

– Glokta?

– Din partea Arhilectorului!

– Zău? Inițiatul Istoric își miji ochii străvechi.

– E puțin surd, șopti Silber, dar nimeni nu cunoaște mai bine decât el aceste cărți. Se gândi o clipă, rotindu-și privirea la rafturile nesfârșite care se pierdeau în beznă. Nimeni nu cunoaște aceste cărți defel.

– Mulțumesc, spuse Glokta.

Administratorul clătină din cap și se îndreptă cu pași mari spre scări. Glokta făcu un pas înspre bătrân și cioara săltă de pe masă și se aruncă în aer, împrăștiind pene, fâlfâind nebunește în preajma tavanului. Glokta se dădu înapoi, șchiopătând dureros. *Eram convins că afurisita e împăiată.* Privi cioara cu suspiciune până când aceasta se opri pe unul dintre rafturi și rămase acolo nemișcată, fixându-l cu ochii ei ca niște mărgele galbene.

Glokta trase un scaun și se prăbuși pe el.

– Ce poți să-mi spui despre Bayaz?

– Bayaz, murmură bătrânul inițiat. Prima literă din alfabetul limbii vechi, desigur.

– Nu știam asta.

– Lumea e plină de lucruri pe care nu le știi, tinere. Pasărea scoase dintr-odată un croncănit strident, îngrozitor de puternic în liniștea prăfoasă a bibliotecii. Plină-ochi.

– Atunci, hai să începem educația mea. Despre omul Bayaz vreau eu să știu. Întâiul dintre Magi.

– Bayaz. Numele pe care marele Juvens l-a dat primului său ucenic. O literă, un nume. Primul ucenic, prima literă din alfabet, înțelegi?

– Sunt pe cale să pricep. A existat cu adevărat?

Bătrânul inițiat se încruntă.

– Neîndoielnic. N-ai avut un dascăl, în tinerețe?

– Am avut, din nefericire.

– Nu te-a învățat istoria?

– A încercat, dar mintea mi-era la dueluri și fete.

– A! Eu mi-am pierdut de mult interesul pentru asemenea lucruri.

– Și eu la fel. Hai să revenim la Bayaz.

Bătrânul oftă.

– Demult, înainte să existe Uniunea, Midderlandul era format din mai multe regate mărunte, adesea războindu-se între ele, ridicându-se și decăzând cu trecerea anilor. Unul dintre acestea era condus de un om pe nume Harod, care avea să devină mai târziu Harod cel Mare. Ai auzit de el, presupun.

– Firește.

– Bayaz a venit în sala tronului lui Harod și i-a promis că-l va face Rege al întregului Midderland dacă face ce îi va spune

el. Harod, fiind tânăr și căpos, nu l-a crezut, dar Bayaz a spart masa lungă cu vraja lui.

– Magie, hm?

– Așa zice povestea. Harod a fost impresionat.

– De înțeles.

– ...și a fost de acord să accepte sfatul Magului...

– Și anume?

– Să-și facă aici capitala, în Adua. Să facă pace cu anumiți vecini, război cu alții și când și cum s-o facă. Bătrânul îl privi pe Glokta cu ochii mijiți. Spui tu povestea sau eu?

– *O zici tu. Și nu te grăbești deloc.*

– Bayaz s-a ținut de cuvânt. Cu timpul, Midderlandul a fost unificat. Harod a devenit primul său Mare Rege și s-a născut Uniunea.

– Și pe urmă?

– Bayaz a slujit ca sfetnic principal al lui Harod. Legile și codurile noastre, însăși structura ocârmuirii noastre, toate, se spune, sunt invențiile lui. Puține s-au schimbat din acele zile de demult. A înființat Consiliile, Închis și Deschis, a format Inchiziția. La moartea lui Harod, Bayaz a părăsit Uniunea, promițând să se întoarcă într-o zi.

– Înțeleg. Cât din toate acestea crezi că e adevărat?

– Greu de spus. Mag? Vrăjitor? Magician? Bătrânul se uită la flacăra pâlpâitoare a lumânării. Pentru un sălbatic, acea lumină poate fi o magie. Granița dintre magie și scamatorie e într-adevăr subțire, nu-i așa? Dar acest Bayaz era o minte iscusită în vremea aceea, acesta este un adevăr.

Toate astea sunt inutile.

– Dar înainte?

– Înainte de ce?

– Înainte de Uniune. Înainte de Harod.

Bătrânul ridică din umeri.

– Consemnarea evenimentelor nu era o prioritate în epoca întunecată. Lumea întreagă era în haos, după războiul dintre Juvens și fratele său Kanedias...

– Kanedias? Maestrul Creator?

– Da.

Kanedias. Privește în jos de pe pereții odăiței mele din beciurile de sub încântătorul turn al lui Severard. Juvens mort, cei unsprezece ucenici ai săi, magii, mărșăluind să-l răzbune. Cunosc povestea.

– Kanedias, șopti Glokta, cu imaginea acelei figuri întunecate, pe fundalul flăcărilor, limpede în minte. Maestrul Creator. A fost real?

– Greu de spus. E pe terenul dintre mit și istorie, presupun. Probabil că există un grăunte de adevăr. Cineva trebuie să fi construit acel uriaș turn afurisit, nu?

– Turn?

– Casa Creatorului! Bătrânul cuprinse cu un gest încăperea din jurul lor. Și se spune că a construit și toate astea.

– Ce, biblioteca asta?

Bătrânul izbucni în râs.

– Întregul Agriont, sau cel puțin piatra pe care stă. Și Universitatea. A construit-o, a numit primii inițiați să-l ajute la lucrările sale, oricare vor fi fost, să cerceteze natura lucrurilor. Noi, cei de aici, suntem discipolii Creatorului, da, deși mă îndoiesc că asta se știe acolo, sus. El nu mai e, dar lucrarea continuă, nu?

– Într-un fel. Unde s-a dus?

– Ha! Mort. Prietenul tău Bayaz l-a omorât.

Glokta ridică o sprânceană.

– Chiar așa?

– *Așa se spune. N-ai citit Căderea Maestrului Creator?*

– Aiureala aia? Credeam că e pură invenție.

– Așa și este. Nimicuri senzaționale, dar bazate pe scrieri din epocă.

– Scrieri? S-au păstrat asemenea lucruri?

Bătrânul își îngustă ochii.

– Unele.

– Unele? Le ai aici?

– Una, în special.

Glokta îl fixă pe bătrân cu privirea.

– Adu-mi-o.

Hârtia veche pârâi când Inițiatul Istoric desfăcu cu grijă sulul și îl întinse pe masă. Pergamentul era galben și mototolit, cu marginile asprite de vreme, mâzgălit cu un scris înghesuit: litere ciudate, cu totul neinteligibile pentru ochiul lui Glokta.

– În ce e scris?

– În limba veche. Puțini pot să citească asta acum. Bătrânul arătă către primul rând: O relatare a căderii lui Kanedias, scrie aici, al treilea din trei.

– Al treilea din trei?

– Din trei suluri, presupun.

– Unde sunt celelalte două?

– Pierdute.

– Uf! Glokta se uită la nesfârșita întunecime a rafturilor. *E de mirare că poate fi găsit ceva aici.* Acesta ce spune?

Bătrânul bibliotecar își coborî privirea asupra scrisului ciudat, în lumina slabă a unicei lumânări pâlpâitoare, trecându-și arătătorul tremurător de-a lungul pergamentului, cu buzele mișcându-se în tăcere.

– *Mare le era furia.*

– Ce?

– *Așa începe: Mare le era furia. Începu încet să citească. Magul îl urmărea pe Kanedias, mânându-i pe cei credincioși lui în fața lor. I-au zdrobit fortăreața, prăduindu-i clădirile și omorându-i servitorii. Creatorul însuși, grav rănit în bătălia cu fratele său Juvens, s-a refugiat în Casa lui. Bătrânul inițiat mai desfășură o bucată: Douăsprezece zile și douăsprezece nopți și-a revărsat magul urgia asupra porților, dar n-a reușit să le dovedească. Apoi Bayaz a găsit o cale să pătrundă... Inițiatul își trecu mâna peste pergament, cu frustrare: Umezeala sau ceva a estompat literele în următoarea porțiune. Nu pot s-o deslușesc... ceva despre fiica Creatorului?*

– Ești sigur?

– Nu! se răsti bătrânul. Lipsește un fragment întreg.

– Ignoră-l, atunci. Care e următorul lucru de care poți fi sigur?

– *Păi, să vedem... Bayaz l-a urmărit pe acoperiș și l-a aruncat jos. Bătrânul își drese glasul: Creatorul a căzut arzând și s-a zdrobit de podul de dedesubt. Magii au căutat în sus și-n jos, dar n-au reușit să găsească Sămânța.*

– Sămânța? întrebă Glokta nedumerit.

– Asta e tot ce scrie.

– Ce naiba înseamnă?

Bătrânul se afundă în scaun, savurând în mod vădit această rară ocazie de a perora în domeniul lui de competență.

– Sfârșitul epocii mitului și începutul epocii rațiunii. Bayaz, magii, ei reprezintă ordinea. Creatorul e o figură divină: superstiție, ignoranță, nu știu. Trebuie să fie ceva adevărat în legătură cu el. În definitiv, cineva a construit acel imens turn afurisit. Și inițiatul pufni într-un râs horcăit.

Glokta nu se sinchisi să remarce că inițiatul făcuse exact aceeași glumă cu câteva minute înainte. *Și n-a fost amuzant nici atunci. Repetiția - blestemul celor bătrâni.*

– Dar Sămânța?

– Magie, secrete, putere? Totul e o metaforă.

N-am să-l impresionez pe Arhilector cu metafore. Mai cu seamă proaste.

– Nu mai scrie nimic?

– Mai continuă nițel, ia să vedem. Bătrânul privi din nou semnele: *S-a zdrobit de pod, au căutat Sămânța...*

– Da, da.

– *Răbdare, Inchizitorule. Degetul ofilit al bătrânului urmări literele: Au zăvorât Casa Creatorului. I-au îngropat pe cei căzuți, printre care Kanedias și fiica lui. Asta e tot. Inițiatul examina pagina, cu degetul suspendat deasupra ultimelor câtorva litere.* Iar Bayaz a luat cheia. *Asta e tot.*

Sprâncenele lui Glokta se ridicară.

– Ce? Ce-a fost acea ultimă bucată?

– Au zăvorât porțile, i-au îngropat pe cei căzuți, iar Bayaz a luat cheia.

– Cheia? Cheia de la Casa Creatorului?

Inițiatul Istoric privi din nou pagina, cu ochii mijiți:

– Așa scrie.

Nu există nicio cheie. Turnul acela e zăvorât de secole, toată lumea știe asta. Impostorul nostru nu are nicio cheie, asta e sigur. Încetișor, Glokta începu să zâmbească. Subțire, foarte subțire, dar cu prezentarea potrivită, cu accentele potrivite, s-ar putea să fie destul. Arhilectorul va fi mulțumit.

– Am să iau asta.

Glokta trase spre el vechiul sul și începu să-l înfășoare.

– Ce? Ochii inițiatului erau măriți de oroare. Nu poți! Se ridică, clătinându-se, de pe scaun, chiar mai chinuit decât ar fi putut s-o facă Glokta. Cioara își luă zborul odată cu el, fâlfâind în apropiere de tavan și croncănind cu furie, dar Glokta îi ignoră pe amândoi. Nu-l poți lua. E de neînlocuit, horcăi bătrânul, întinzând deznădăjduit mâna după sul.

Glokta își desfăcu larg brațele:

– Oprește-mă! De ce n-o faci? Mi-ar plăcea să văd. Îți poți imagina? Noi, doi schilozi, luptându-ne printre rafturi, cu o cioară slobozindu-și găinațul peste noi, trăgând de o bucată veche de hârtie? Chicoti în barbă. N-ar fi prea demn, nu?

Inițiatul Istoric, istovit de lamentabilele sale eforturi, se prăbuși botit înapoi în scaun, răsuflând greu.

– Pe nimeni nu mai interesează trecutul, șopti el. Nimeni nu-și dă seama că nu poți avea viitor fără trecut.

Cât de profund! Glokta își strecură pergamentul rulat în haină și se întoarse să plece.

– Cine se va îngriji de trecut, când n-am să mai fiu?

– Cui îi pasă? întrebă Glokta, îndreptându-se țanțoș către scară. Atât timp cât nu sunt eu.

REMARCABILELE TALENTE ALE FRATELUI PICIOR-LUNG

Ovațiile îl treziseră pe Logen în fiecare dimineață, de o săptămână. Începeau devreme, smulgându-l din somn, răsunătoare ca o bătălie apropiată. Crezuse că era o bătălie, când le-a auzit prima oară, dar acum știa că era doar afurisita lor de distracție stupidă. Cu fereastra închisă era ferit oarecum de zgomot, dar căldura devenea curând insuportabilă. Însemna puțin somn sau deloc. Așadar, lăsă fereastra deschisă.

Logen se frecă la ochi, înjurând, și se ridică din pat. O nouă zi fierbinte, plictisitoare, în Orașul Turnurilor Albe. Pe drum, în sălbăticie, era vioi de îndată ce deschidea ochii, dar aici lucrurile stăteau altfel. Plictisul și căldura îl făceau să fie încet și leneș. Trecu, împiedicându-se de prag, în camera de zi, căscând larg și frecându-și maxilarul cu o mână. Se opri.

Era cineva înăuntru, un străin. Stătea în picioare la fereastră, scăldat în lumina soarelui, cu mâinile strânse la spate. Un om mărunt, subțire, cu părul tuns până la craniu-i cioturos și veșminte ciudate, ponosite de drum: o pânză decolorată, fleșcăită, înfășurată împrejurul trupului.

Înainte ca Logen să apuce să vorbească, bărbatul se întoarse și sări sprinten spre el.

– Și sunteți...? ceru el să știe.

Fața zâmbitoare a bărbatului era arsă de soare și tăbăcită, ca pielea crăpată a unei perechi preferate de cizme. Era imposibil să-i ghicești vârsta. Ar fi putut avea oricât între douăzeci și cinci și cincizeci de ani.

– Nouădegete, murmură Logen, făcând un pas prudent în spate, către zid.

– Nouădegete, da. Omulețul înaintă și apucă palma lui Logen cu ambele mâini, strângând-o cu putere. Este o profundă onoare și un privilegiu să vă cunosc, spuse el, închizând ochii și înclinându-și capul.

– Ai auzit de mine?

– Nu, din păcate, dar toate făpturile lui Dumnezeu sunt demne de cel mai profund respect al meu. Își înclină din nou capul. Eu sunt Fratele Picior-Lung, pelerin al ilustrului Ordin al Navigatorilor. Sunt puține meleaguri sub soare unde n-am pus piciorul. Arătă către cizmele sale ponosite, apoi desfăcu larg brațele. De la munții Thondului până la deșerturile Shamirului, de la câmpiile Vechiului Imperiu până la apele argintii ale Celor O Mie de Insule, lumea întreagă e casa mea. Cu adevărat!

Vorbea bine limba Nordului, mai bine decât Logen însuși, poate.

– Și Nordul?

– O scurtă vizită, în tinerețe. Clima mi s-a părut cam aspră.

– Vorbești limba destul de bine.

– Puține sunt limbile pe care eu, Fratele Picior-Lung, nu le vorbesc. Ușurința în învățarea limbilor este doar unul dintre numeroasele și remarcabilele mele talente. Bărbatul radia: Dumnezeu m-a binecuvântat cu adevărat, adăugă el.

Logen se întreba dacă nu cumva avea de-a face cu o farsă bine ticluită.

– Ce te aduce aici?

– Am fost trimis. Ochii negri ai bărbatului scânteiară.

– Trimis?

– Chiar așa! De către Bayaz, Întâiul dintre Magi. Am fost trimis și am venit! Așa sunt eu! O contribuție cât se poate de generoasă pentru cufărul ordinului a fost făcută în schimbul remarcabilelor mele talente, dar aș fi venit și fără asta. Chiar așa! Fără asta!

– Zău?

Omulețul se îndepărtă și începu să dea ocol încăperii cu pași mari, într-un ritm teribil, frecându-și mâinile. Provocarea acestei misiuni s-a adresat la fel de mult mândriei ordinului ca și lăcomiei sale bine cunoscute. Și am fost eu! Eu, dintre toți Navigatorii din Cercul Lumii, am fost ales pentru această sarcină! Eu, fratele Picior-Lung! Eu și nimeni altul! Cine, în situația mea, cu reputația mea, ar putea rezista unei asemenea provocări?

Se opri în fața lui Logen și ridică privirea spre el, de parcă ar fi așteptat un răspuns la întrebare.

– Ăă...

– Nu eu! strigă Picior-Lung, începând un nou tur al încăperii. Eu n-am rezistat! De ce s-o fi făcut? Nu așa sunt eu. Călătoria către marginea lumii? Ce mai poveste ar fi! Ce inspirație pentru alții! Ce...

– Marginea lumii? întrebă Logen, neîncrezător.

– Știu. Omulețul ciudat îl bătu cu palma peste braț. Suntem la fel de emoționați!

– Acesta trebuie să fie navigatorul nostru. Bayaz ieși din camera lui.

– Într-adevăr. Fratele Picior-Lung, la dispoziția domniei voastre. Și sunteți, presupun, nimeni altul decât ilustrul meu angajator, Bayaz, Întâiul dintre Magi.

– Chiar el.

– Este o profundă onoare și un privilegiu să vă cunosc! strigă Picior-Lung, făcând un salt înainte și înhățând mâna magului.

– Asemenea. Nădăjduiesc că ai avut o călătorie plăcută.

– Călătoriile sunt întotdeauna plăcute pentru mine! Întotdeauna! Răgazul dintre ele mi se pare chinuitor. Chiar

așa este! Bayaz se încruntă la Logen, dar acesta nu putu decât să ridice din umeri. Pot să întreb cât mai e până ne începem călătoria? Sunt cât se poate de nerăbdător să mă îmbarc.

– Curând, nădăjduiesc, va sosi ultimul membru al expediției noastre. Va trebui să tocmim o navă.

– Desigur. Va fi plăcerea mea deosebită s-o fac. Ce să-i spun căpitanului despre traseul nostru?

– Spre vest, peste Marea Cercului, spre Stariksa, apoi înainte spre Calcis, în Vechiul Imperiu. Omulețul zâmbi și se aplecă. Ești de acord?

– Da, dar corăbiile traversează arareori acum Marea Cercului. Nesfârșitele războaie ale Vechiului Imperiu au făcut ca apele din zonă să fie primejdioase. Pirateria, din păcate, e în floare. S-ar putea să fie dificil să găsim un căpitan dispus.

– Asta ar trebui să ajute. Bayaz își azvârli punga umflată pe masă.

– Ar trebui, într-adevăr.

– Vezi să fie o corabie iute. Când suntem gata, nu vreau să pierdem nicio zi.

– Vă puteți bizui pe asta, răspunse navigatorul, luând în palmă punga grea de bani. Nu-mi stă în obicei să călătoresc în ambarcațiuni încete! Nu! Vă voi găsi cea mai rapidă corabie din întregul Adua! Da! Va zbura ca răsuflarea Domnului! Va pluti pe valuri ca...

– Doar iute e de-ajuns.

Omulețul își înclină capul.

– Timpul plecării?

– Într-o lună. Bayaz se uită la Logen: Ce-ar fi să mergi cu el?

– Poftim?

– Da! strigă navigatorul, vom merge împreună!

Îl apucă pe Logen de cot și începu să-l tragă înspre ușă.

– Aștept să-mi aduci restul, Frate Picior-Lung! strigă Bayaz din spatele lor.

Navigatorul se întoarse în prag:

– O să fie și rest, puteți conta pe asta. Pricepere la bani, fler la afaceri, voință neînfricată la negociere! Acestea sunt doar trei - și zâmbi larg - dintre remarcabilele mele talente!

– E un loc minunat, acest Adua. Cu adevărat! Puține orașe îl egalează. Shaffa e, poate, mai mare, dar e plin de praf. Nimeni nu poate să nege că Westportul și Dagoska au frumusețile lor. Unii sunt de părere că Ospria, cu versanții săi muntoși, este cel mai frumos oraș din lume, dar inima Fratelui Picior-Lung, trebuie spus, aparține marelui Talins. Ai fost vreodată acolo, Maestre Nouădegete, ai văzut acea nobilă așezare?

– Ăă...

Logen încerca să țină pasul cu omulețul, croindu-și drum prin nesfârșitul șuvoi de oameni.

Picior-Lung se opri atât de brusc, încât Logen fu cât pe ce să dea peste el. Navigatorul se întoarse, cu mâinile ridicate, cu privirea pierdută.

– Talins, în amurg, privit dinspre ocean! Am văzut multe lucruri remarcabile, crede-mă, dar declar că aceasta este cea mai frumoasă priveliște din întreaga lume. Felul în care soarele scânteiază pe miriada de canale, pe cupolele sclipitoare ale citadelei Marelui Duce, pe palatele grațioase ale prinților negoțului! Unde se sfârșește marea strălucitoare și unde începe orașul strălucitor? Ah! Talins! Se întoarse și se avântă din nou înainte, iar Logen se zori după el. Dar acest Adua e un loc frumos, firește, și crește cu fiecare an. Lucrurile s-au schimbat mult de la ultima mea vizită, chiar s-au schimbat. Cândva, aici erau doar nobili și oameni de rând. Nobilii aveau în proprietate pământul, așa că aveau banii și, deci, puterea. Ha! Simplu, vezi?

– Ei, bine... Logen nu vedea decât spatele lui Picior-Lung.

– Dar acum există negoț, și nu puțin. Negustori, bancheri și așa mai departe. Peste tot. Oștiri întregi. Acum oamenii de rând pot fi bogați, pricepi? Și un om de rând bogat are putere. Ce este el acum, om de rând sau nobil? Sau este altceva? Ha! Foarte complicat, dintr-odată, nu?

– Ăă...

– Atâta bogăție. Atâția bani. Dar și atâta sărăcie, ce zici? Atâția cerșetori, atâția săraci. Nu-i sănătos, cei atât de bogați și cei atât de săraci, așa de aproape, dar, totuși, e un loc frumos și se dezvoltă întruna.

– Mie mi se pare prea aglomerat, mormăi Logen, în timp ce un umăr trecu pe lângă el, și prea cald.

– Aș! Aglomerat? Asta numești tu aglomerație? Ar trebui să vezi marele templu din Shaffa, la rugăciunea de dimineață! Sau marea piață din fața palatului împăratului, când sunt scoși la mezat noi sclavi. Și cald? Asta numești tu cald? În Ul-Saffayn, în extremitatea sudică a Gurkhului, în lunile de vară e atât de cald încât poți să prăjești un ou pe trepte. Zău! Pe aici. Se strecură prin mulțimile care treceau spre o îngustă stradă lăturalnică. Acesta e drumul cel mai scurt!

Logen îl prinse de braț:

– Acolo, jos? Privi în întuneric, cu ochii mijiți. Ești sigur?

– Te poți îndoi? întrebă Picior-Lung, îngrozit dintr-odată. E posibil ca tu să te îndoiești? Dintre toate remarcabilele mele talente, iscusința la navigație e cel mai măreț. Datorită acestui talent, mai presus de toate, a făcut Întâiul dintre Magi o

donație atât de generoasă pentru cuferele ordinului. Ar fi posibil ca tu... dar stai! Ridică mâna și începu din nou să zâmbească, pe urmă îl bătu pe Logen pe piept cu degetul arătător. Nu-l cunoști pe Fratele Picior-Lung. Nu încă. Ești prudent și prevăzător, îmi dau seama, calități de preț, la locul cuvenit. Nu mă aștept să ai încrederea mea de neclintit în propriile abilități. Nu! N-ar fi cinstit. Necinstea nu e o calitate admirabilă. Nu! Necinstea nu e pentru mine.

– Voiam să spun...

– Am să te conving! strigă Picior-Lung. Chiar am să te conving! Vei ajunge să te încrezi în cuvântul meu mai presus de al tău! Da! Drumul acesta e cel mai scurt!

Și porni cu pași mari în josul uliței prăfuite, cu o remarcabilă viteză, în timp ce Logen se chiuia să țină pasul, deși picioarele lui erau cu două palme bune mai lungi.

– Ah! Străzile lăturalnice! strigă navigatorul peste umăr în timp ce străbăteau ulițe întunecoase și murdare, cu clădirile din ce în ce mai îngrămădite. Străzile lăturalnice, hm? Ulițele deveneau din ce în ce mai înguste, mai întunecate și mai murdare. Omulețul o luă la stânga, apoi la dreapta, fără să se oprească o clipă ca să se gândească la traseu. Simți mirosul? Simți mirosul, Maestre Nouădegete? Miroase a... (își frecă degetele mari și vârfurile arătătoarelor, în timp ce înainta cu pași mari, căutându-și cuvintele)... mister! Aventură!

Lui Logen îi mirosea a rahat. Un om zăcea cu fața în jos în șanț, mort de beat, poate, sau poate mort pur și simplu. Alți oameni treceau șchiopătând și trași la față sau stând în grupuri amenințătoare la uși, trecându-și sticle de la unul la altul. Erau și femei acolo.

– Patru gologani și-ți dau o binecuvântare, omule din Nord, îi strigă una dintre ele lui Logen, în timp ce treceau. O binecuvântare pe care n-o vei uita curând.

– Târfe, șopti Picior-Lung, scuturând din cap, și încă unele ieftine. Îți plac femeile?

– Păi...

– Ar trebui să mergi la Ul-Nahb, amice! Ul-Nahb, pe țărmurile Mării Sudului! Ai putea cumpăra acolo o sclavă pentru plăceri. Zău că ai putea! Costă o avere, dar aceste fete sunt instruite ani de zile!

– Poți cumpăra o fată? întrebă Logen, nedumerit.

– Și băieți, dacă ai asemenea gusturi.

– Cum?

– Sunt instruiți ani de zile, zău. E o întreagă afacere acolo. Vrei pricepere? Vrei? Aceste fete au talente pe care nici nu le bănuiești! Sau vizitează Sipani! Sunt locuri în orașul acela - ptiu! Femeile sunt frumoase, frumoase fiecare! Zău! Ca niște

prințese! Și curate, murmură el, aruncând o privire către una dintre femeile soioase de la marginea drumului.

Nițică murdărie nu-l deranja pe Logen câtuși de puțin. Iscusite și frumoase, toate lucrurile astea i se păreau prea complicate. În timp ce mergeau, o fată îi atrase atenția, sprijinită de un toc de ușă cu un braț ridicat, privindu-i cu un zâmbet șovăielnic. Logen o găsi drăguță, într-un fel disperat. Mai drăguță, oricum, decât el. Și trecuse multă vreme. Omul trebuie să fie realist când vine vorba despre asemenea lucruri.

Logen se opri în stradă.

– Bayaz voia rest, murmură el.

– Da. A fost cât se poate de explicit.

– Atunci, avem bani de cheltuială?

Picior-Lung ridică o sprânceană.

– Păi, poate, lasă-mă să văd...

Scoase punga, fluturând-o, și o deschise, scotocind înăuntru. Se auzi un zornăit zgomotos de monede.

– Crezi că e o idee bună?

Logen aruncă o privire agitată în susul și-n josul străzii. Mai multe fețe se întorseseră spre ei.

– Ce-i aia? întrebă navigatorul, încă scotocind în pungă. Scoase câteva monede, ridicându-le în lumină și examinându-le, apoi le vârî în palma lui Logen.

– Subtilitatea nu e unul dintre talentele tale, nu-i așa?

Câțiva dintre bărbații soioși de pe uliță începură să se apropie de ei, curioși, doi din față, unul din spate.

– Nu-i nevoie, râse Picior-Lung. Nu, serios! Sunt un om direct, așa sunt eu! Zău! Sunt un... ah! Remarcase siluetele umbroase care se strecurau acum către ei. Ah! Ce ghinion! Vai, mie!

Logen se întoarse spre fată.

– Te-ar deranja dacă am... Fata îi trânti ușa în nas. Alte uși, în susul și în josul străzii, începură să se închidă. La naiba! făcu el. Cum te descurci la bătaie?

– Dumnezeu a găsit de cuviință să mă binecuvânteze cu multe talente remarcabile, murmură navigatorul, dar lupta nu e unul dintre ele.

Unul dintre bărbați avea o căutătură urâtă.

– Aia e o pungă mare pentru un om mărunt, spuse el, în timp ce se apropia.

– Păi... ăă... mormăi Picior-Lung, furișându-se în spatele umărului lui Logen.

– O povară îngrozitor de mare pentru un om mic, zise celălalt.

– De ce nu ne lași să te ajutăm?

Niciunul dintre ei nu avea armele scoase, dar, după felul în care li se mișcau mâinile, Logen știa că le aveau la ei. În spatele lui se afla și un al treilea, îl simțea acum înaintând. Aproape. Mai aproape decât ceilalți doi. Dacă ar putea să se descurce cu primul, cu cel din spate, ar putea avea șanse. Nu putea risca să întoarcă privirea, asta ar strica surpriza. Trebuia, pur și simplu, să spere la ce e mai bun. Ca întotdeauna.

Logen scrâșni din dinți și își azvârli cotul în spate. Lovi bărbatul în maxilar cu un scârțâit greu, și îi apucă încheietura cu mâna cealaltă, ceea ce era un noroc, căci omul avea un cuțit pregătit. Logen îl izbi din nou cu cotul în gură, smulgându-i arma din degetele moi, în timp ce bărbatul căzu în stradă, lovindu-se cu capul de pietrele murdare de pavaj. Se răsuci iute, așteptându-se să fie înjunghiat în spate, dar ceilalți doi nu se mișcaseră prea repede. Aveau cuțitele scoase și unul dintre ei făcuse spre el o jumătate de pas, dar se opriseră când văzuseră că Logen avea o armă ridicată, gata de luptă.

Era o armă prăpădită, cincisprezece centimetri de fier ruginit, fără măcar o întăritură, dar era mai bună decât nimic. Mult mai bună. Logen o flutură în aer, în fața lui, doar ca să se asigure că o vedea toată lumea. Era un sentiment plăcut. Avea mult mai multe șanse de izbândă.

– Așa, deci, zise Logen. Cine urmează?

Ceilalți doi se despărțiră, încercând să se apropie din ambele părți, cântărindu-și cuțitele în mâini, dar nu păreau prea grăbiți să treacă la fapte.

– Poate fi al nostru, șopti șașiul, dar amicul lui nu era prea convins.

– Sau astea pot fi ale voastre. Logen își deschise pumnul încleștat, arătând monedele pe care i le dăduse Picior-Lung. Și lăsați-ne în pace. Atâta pot risipi. Mai răsuci cuțitul nițel, doar ca să mai adauge greutate vorbelor sale. Atât valorați pentru mine. Atât, nu mai mult. Ce hotărâți?

Cel cu privirea chiorâșă scuipă pe pământ.

– Poate fi al nostru, șuieră el din nou. Du-te tu primul!

– Du-te naibii tu, strigă celălalt.

– Luați mai bine ce vă ofer, zise Logen, și atunci nu trebuie să se ducă niciunul.

Cel pe care-l înghiontise gemu și se rostogoli pe drum și faptul că-și amintiră de soarta lui păru să-i facă să se hotărască.

– În regulă, ticălos din Nord, în regulă, le luăm.

Logen rânji. Se gândi să arunce monedele spre cel cu privirea chiorâșă și pe urmă să-l înjunghie în timp ce nu era

atent. Asta ar fi făcut în tinerețe, dar hotărî altfel. De ce să se ostenească? Așadar, deschise degetele și azvârli banii în drum, în spatele lui, înaintând spre zidul cel mai apropiat. Își dădură ocol cu prudență, fiecare pas apropiindu-i pe cei doi tâlhari de monede, iar pe el de scăpare. Curând schimbaseră locurile și Logen se retrăgea în josul străzii, încă ținându-și cuțitul în față. Când erau la zece pași distanță, cei doi bărbați se lăsară pe vine și începură să culeagă de pe jos monedele împrăștiate.

– Sunt încă viu, își șopti Logen, grăbind pasul.

Avusese noroc, știa. E nebun cel ce crede că există luptă prea mică să-i aducă moartea, oricât de vânjos ar fi. Noroc că-l prinsese pe cel din spate tocmai la țanc. Noroc că ceilalți doi fuseseră începători. Dar, pe de altă parte, fusese întotdeauna norocos cu luptele. Norocos că ieșise viu din ele. Nu atât de norocos că intrase în ele. Totuși, era mulțumit de treaba de astăzi. Bucuros că nu omorâse pe nimeni.

Logen simți o palmă bătându-l pe spate și se întoarse, cu cuțitul pregătit.

– Doar eu! Fratele Picior-Lung ridică mâinile. Logen aproape uitase că navigatorul era acolo. Trebuie că stătuse în spatele lui în tot acest timp, într-o liniște perfectă. Bine lucrat, Maestre Nouădegete, bine lucrat! Zău! Văd că nu ești nici tu lipsit de talente! Abia aștept să călătoresc cu tine, vorbesc serios! Docurile sunt în direcția asta! strigă el, îndepărtându-se deja.

Logen aruncă o ultimă privire în urmă, la cei doi bărbați, dar aceștia încă scurmau pământul, așa că se descotorosi de cuțit și se grăbi să-l ajungă din urmă pe Picior-Lung.

– Voi, navigatorii, nu luptați niciodată?

– Unii dintre noi luptă, o, da, cu mâinile goale și cu arme de tot soiul. Deosebit de periculoși, unii dintre ei, dar nu eu. Nu. Eu nu sunt așa.

– Niciodată?

– Niciodată? Măiestria mea e în altă parte.

– Aș fi crezut că drumurile tale îți scot în cale multe pericole.

– Îmi scot, răspunse Picior-Lung senin, într-adevăr. Atunci remarcabilul meu talent de a mă ascunde îmi e de cel mai mare folos.

O FEMEIE CA EA ÎNFRUNTĂ ORICE

Noapte. Frig. Vântul sărat era aspru în vârful colinei și hainele lui Ferro erau subțiri și zdrențuite. Își strânse brațele la piept și își adună umerii, privind cu amărăciune în jos, spre mare. Dagoska era un nor de lumini îndepărtate, cât gămăliile, îngrămădite în jurul stâncii abrupte dintre golful mare, arcuit, și oceanul scânteietor. Ochii ei deslușeau siluetele vagi, minuscule, ale zidurilor și turnurilor, negre pe cerul întunecat și istmul îngust de pământ uscat care lega orașul de țărm. O insulă aproape. Între ei și Dagoska erau focuri. Tabere în preajma drumurilor. Multe tabere.

– Dagoska, șopti Yulwei, cocoțat pe o stâncă, lângă ea. Un mic crâmpei din Uniune, înfipt în Gurkhul ca un ghimpe. Un ghimpe în mândria împăratului.

– Aș! mârâi Ferro, adunându-și umerii și mai mult.

– Orașul e păzit. Mulți soldați. Mai mulți ca oricând. S-ar putea să fie dificil să păcălim atâția.

– Poate că ar trebui să ne întoarcem, murmură ea plină de speranță.

Bătrânul o ignoră.

– Sunt și *ei* aici. Mai mulți de unul.

– Devoratorii?

– Trebuie să merg mai aproape. Să găsesc o cale să intrăm. Așteaptă-mă aici. Apoi se opri, așteptându-i răspunsul. Ai să aștepți?

– În regulă, șuieră ea, în regulă. Am să aștept.

Yulwei alunecă de pe bolovanul lui și se îndepărtă în josul povârnișului, pășind ușor peste pământul moale, aproape invizibil în bezna neagră precum cerneala. Când sunetul brățărilor sale zornăitoare se stinse în noapte, Ferro întoarse spatele orașului, trase adânc aer în piept și alergă în josul pantei, spre sud, înapoi în Gurkhul.

Trebuie spus, Ferro fugea bine. Iute ca vântul, ore întregi. Petrecuse multă vreme fugind. Când ajunse la poalele dealului, alerga, cu picioarele zburând peste terenul deschis, cu răsuflarea iute și nestăpânită. Auzi apa la picioarele ei, alunecă în josul unui banc de nisip și se aruncă în valurile unui râu leneș. Înaintă cu greu în apa rece, până la genunchi.

N-are decât să mă urmărească pe-aici bătrânul ticălos, gândi ea.

După o vreme, își adună armele mănunchi și le ridică deasupra capului, în timp ce traversa valurile înot, luptându-se împotriva curentului cu o singură mână. Sări afară pe celălalt mal și alergă de-a lungul țărmului, ștergându-și apa de pe fața udă.

Timpul trecu încet și lumina începu să se furișeze pe cer. Se iveau zorile. Râul susura lângă ea, sandalele ei băteau un

ritm rapid în iarba țepoasă. Lăsă râul în urmă, continuând să alerge peste câmpia întinsă, care acum trecea de la negru la gri. Un pâlc de arbuști pitici se ivi în fața ei.

Se avântă printre trunchiuri și se lăsă jos, în tufișuri, cu răsuflarea întretăiată. Tremura în lumina difuză, cu inima bubuindu-i în piept. Era liniște dincolo de copaci. Bun. Își vârî mâna sub veșminte și scoase niște pâine și o fâșie de carne, înmuiată de pe urma înotului, dar încă bună de mâncat. Zâmbi. Păstrase jumătate din tot ce-i dădea Yulwei, de câteva zile.

– Bătrân ticălos și nătărău, chicoti ea printre înghițiturile înecăcioase, credea că se poate pune cu Ferro Maljinn, nu-i așa?

Îi era al naibii de sete. N-avea ce face deocamdată, putea găsi apă mai târziu. Dar era obosită, foarte obosită. Până și Ferro obosea. Avea să se odihnească aici o clipă, doar o clipă. Să-și recapete puterea în picioare, apoi înainte, tot înainte spre... Se crispă, iritată. Se putea gândi mai târziu încotro. Oriunde era un loc bun pentru răzbunare. Da.

Se târî prin tufișuri, se sprijini cu spatele de un copac. Ochii i se închiseră încet, fără să vrea. Doar să se odihnească o clipă acum. Răzbunarea mai târziu.

– Bătrân ticălos și nătărău, murmură ea.

Capul îi căzu într-o parte.

– Frate!

Ferro se trezi, tresărind, lovindu-se cu capul de copac. Era lumină, prea multă lumină. O nouă zi senină, dogoritoare. Cât timp dormise?

– Frate! Un glas de femeie, nu departe. Unde ești?

– Aici!

Ferro îngheță, cu fiecare mușchi încordându-i-se. Un glas de bărbat, grav și puternic. Și aproape. Auzi copite de cai, mișcându-se încet, mai mulți cai. Și aproape.

– Ce faci, frate?

– E pe-aproape! strigă bărbatul. Lui Ferro i se puse un nod în gât. Îi simt mirosul! Ferro se prăvăli în tufișuri, după armele ei, își vârî sabia și cuțitul la cingătoare, își ascunse celălalt cuțit în susul singurei sale mâneci, și aceasta sfâșiată. Îi simt gustul, surioară! E foarte aproape!

– Dar unde? Glasul de femeie se apropie. Crezi că ne poate auzi?

– Probabil că da! râse bărbatul. Ești acolo, Maljinn? Ferro își azvârli tolba peste umăr și își înhăță arcul. Așteptă-mă... cântă el, apropiindu-se și mai mult, chiar în spatele copacilor acum. Ieși, Maljinn, ieși să ne întâmpini...

Ferro o luă la fugă, croindu-și drum printre tufișuri, țâșnind peste câmpul deschis cu o viteză disperată.

– Uite-o! strigă femeia din spate. Uite-o cum fuge!

– Prinde-o, atunci! strigă bărbatul.

Câmpul acoperit de tufe pitice se întindea în fața ei cât vedea cu ochii. N-avea unde să fugă. Se răsuci cu un mârâit, potrivind o săgeată în arc. Patru călăreți goneau spre ea. Soldați gurkieni, cu soarele sclipind pe coifurile înalte și pe vârfurile nemiloase ale sulițelor lor. În spate, mult mai departe, se aflau alți doi călăreți, un bărbat și o femeie.

– Stai! În numele împăratului! strigă unul dintre călăreți.

– La naiba cu împăratul tău!

Săgeata îi trecu primului dintre soldați prin gât și acesta se prăbuși pe spate din șa, cu un horcăit șocat, cu sulița zburându-i din mână.

– Bine ochit! strigă femeia.

Al doilea călăreț luă o săgeată în piept. Platoșa o încetini, dar tot pătrunse destul de adânc ca să ucidă. Bărbatul urlă, lăsându-și sabia în iarbă, apucând cu mâinile săgeata, rostogolindu-se în șa.

Cel de-al treilea nu scoase un sunet. Luă o săgeată în gură, de la nici zece pași. Vârful îi străpunse țeasta și îi doborî coiful, dar cel de-al patrulea era deja lângă ea. Ferro aruncă arcul la pământ și se rostogoli, în timp ce soldatul se năpusti la ea cu sulița, apoi scoase sabia de la cingătoare, scuipând pe iarbă.

– Vie! strigă femeia, înghiontindu-și lenește calul. Ne trebuie vie!

Soldatul își întoarse calul agitat și îl îndemnă, cu băgare de seamă, spre Ferro. Era un om voinic, cu o miriște neagră și deasă pe maxilar.

– Sper că ți-ai încheiat socotelile cu Dumnezeu, fetițo, zise el.

– Dumnezeul mă-tii!

Ferro fugi într-o parte, ferindu-se, mișcându-se, stând aproape de pământ. Soldatul lovi înspre ea cu sulița, ținând-o la distanță, în timp ce copitele calului său scormoneau pământul, aruncând praf în fața lui Ferro.

– Împunge-o! o auzi pe femeie strigând în spatele ei.

– Da, împunge-o! țipă fratele ei, printre chicote. Dar nu prea tare! O vrem vie!

Soldatul mârâi, îndemnându-și calul. Ferro se aplecă și se târî în fața picioarelor care loveau. Vârful suliței izbi, făcându-i o rană în braț. Ferro răsuci sabia cu toată puterea.

Lama curbată găsi golul dintre plăcile armurii soldatului, îi tăie piciorul chiar de sub genunchi și deschise o rană imensă

în coasta calului. Om și animal zbierară laolaltă, se prăbușiră laolaltă. Sângele întunecat se revărsă pe pământ.

– I-a venit de hac! Femeia părea ușor dezamăgită.

– Sus, omule! râse fratele ei, sus și după ea. Mai e o șansă!

Soldatul se zvârcolea pe jos. Sabia lui Ferro îi spintecă fața, punând capăt dintr-odată urletelor sale. În apropiere, cel de-al doilea călăreț se afla încă în șa, cu fața schimonosită, dându-și ultima suflare, cu mâna strânsă pe lemnul săgeții ei însângerate. Calul își coborî capul și începu să pască iarba uscată de lângă copitele sale.

– Ăștia sunt toți, zise femeia.

– Știu. Fratele ei suspină adânc. Chiar trebuie să fac totul de unul singur?

Ferro ridică privirea spre ei, vârându-și sabia însângerată înapoi la cingătoare. Stăteau nepăsători pe cai, nu departe, cu soarele strălucind în spatele lor, cu zâmbete pe fețele lor nemiloase, frumoase. Erau îmbrăcați ca niște lorzi, cu mătăsurile fluturându-le în jurul trupurilor în bătaia brizei, încărcați de giuvaiere, dar niciunul înarmat. Ferro se târî după arcul ei.

– Bagă de seamă, frățioare, zise femeia, examinându-și unghiile. Luptă bine.

– Ca un diavol! Dar nu pe măsura mea, surioară, nu te teme. Bărbatul sări jos din șa: Așadar, Maljinn, putem...

Săgeata îi străpunse pieptul, adânc, cu un zgomot surd.

– ...începe?

Săgeata trepidă, cu vârful sclipind în spinarea bărbatului, uscat și nepătat de sânge. Bărbatul începu să înainteze spre ea. Următoarea săgeată îi trecu prin umăr, însă el doar continuă să se apropie mai repede, luând-o la fugă, înaintând în salturi enorme. Ea lăsă arcul să cadă, bâjbâind cu degetele după mânerul săbiei. Prea încet. Brațul lui întins o lovi peste piept cu o forță teribilă, trântind-o la pământ.

– O, bună treabă, frățioare! Femeia bătu din palme, încântată. Bună treabă!

Ferro se rostogoli, tușind, în praf. Îl văzu privind-o cum se căznește să se ridice în picioare, strângând sabia în ambele mâini. O răsuci spre el, un imens arc pe deasupra capului. Sabia mușcă adânc în pământ. Cumva, el sărise deja într-o parte. Un picior se ivi de nicăieri și i se afundă în stomac. Ferro se chirci, fără vlagă, cu aerul smuls din trup. Degetele îi zvâcneau, sabia era înfiptă în pământ, genunchii îi tremurau.

– Iar acum...

Ceva îi scrâșni în nas. Picioarele i se înmuiară și pământul o lovi cu putere în spate. Se rostogoli ametită, ridicându-se în genunchi, cu lumea învârtindu-se în jurul ei. Avea sânge pe

față. Clipi și își scutură capul, încercând să oprească lumea în loc. Bărbatul se mișca spre ea, o siluetă înclinată, încețoșată. Își smulse săgeata din piept și o azvârli cât acolo. Nu era niciun strop de sânge, doar puțin praf. Doar praf, răsucindu-se în aer.

Era un devorator. Altceva nu putea să fie.

Ferro se ridică, clătinându-se, scoțând cuțitul de la centură. Îl aruncă spre el, rată, aruncă din nou, rată din nou. Capul i se învârtea. Țipă, lovind spre el cu toată puterea.

Bărbatul îi prinse încheietura în mână. Fețele lor erau la mai puțin de două palme una de alta. Avea pielea perfectă, netedă, ca sticla întunecată. Avea o înfățișare tânără, aproape ca de copil, dar ochii îi erau bătrâni. Ochi aspri. O privi - curios, amuzat, ca un băiețel care a găsit un gândac interesant.

– Nu cedează, nu-i așa, surioară?

– Feroce. Profetul va fi încântat de ea.

Bărbatul o adulmecă pe Ferro și își încreți nasul.

– Pfui! Mai bine s-ar spăla mai întâi.

Ferro îl lovi cu capul în față. Capul lui săltă pe spate, dar el doar chicoti. O apucă de gât cu mâna liberă, o împinse la un braț distanță. Ferro încercă să-l zgârie pe față, dar nu putea ajunge, căci brațul lui era prea lung. Bărbatul îi desfăcea degetele de pe plăselele cuțitului. Îi simțea strânsoarea de fier în jurul gâtului. Nu putea respira. Își dezveli dinții, zbătându-se, mârâind, zvârcolindu-se. Totul în zadar.

– Vie, frate! O vrem vie!

– Vie, murmură bărbatul, dar nu nevătămată.

Femeia chicoti. Picioarele lui Ferro părăsiră pământul, lovind în aer. Își simți unul dintre degete pocnind și cuțitul căzu în iarbă. Mâna se strânse mai tare în jurul gâtului ei, și Ferro o zgârie cu unghiile-i rupte. Totul în zadar. Lumea strălucitoare începea să se întunece.

Ferro auzi femeia râzând, foarte departe. O față se îndepărta plutind în întuneric. O mână mângâia obrazul lui Ferro. Degetele erau moi, calde, blânde.

– Stai liniștită, copilă, șopti femeia. Ochii ei erau întunecați și adânci. Ferro îi simțea răsuflarea, fierbinte și înmiresmată, pe față. Ești rănită, trebuie să te odihnești. Acum stai liniștită... dormi. Picioarele lui Ferro erau grele ca plumbul. Lovi, fără vlagă, din picioare, pentru ultima oară, apoi trupul i se înmuie. Inima îi bătea încet... Odihnește-te acum. Pleoapele lui Ferro începură să cadă, fața frumoasă a femeii se încețoșă. Dormi. Ferro își mușcă limba cu putere și gura îi deveni sărată. Stai liniștită. Ferro scuipă sânge în fața femeii. Ptiu! țipă ea cu dezgust, ștergându-și sângele din ochi. Mă înfruntă!

– O femeie ca ea înfruntă orice, se auzi un glas de bărbat, chiar în spatele urechii lui Ferro.

– Ascultă-mă acum, nenorocito! șuieră femeia, apucând maxilarul lui Ferro cu deget de oțel și smucindu-i fața încoace și încolo. Vii cu noi! Cu noi! Într-un fel sau altul! Mă auzi?

– Nu merge nicăieri. O altă voce, gravă și profundă. I se părea cunoscută. Ferro clipi, își scuturâ capul ametită. Femeia se întorsese, uitându-se la un bătrân, aflat nu departe. Yulwei. Brățările îi zornăiau în timp ce călca ușor pe iarbă. Ești în viață, Ferro?

– Îhî, hârâi ea.

Femeia rânji la Yulwei:

– Cine ești, ticălos bătrân?

Yulwei suspină.

– Sunt un ticălos bătrân.

– Vezi-ți de drum, câine! strigă bărbatul. Am venit de la Profet. De la Khalul însuși!

– Iar ea vine cu noi.

Yulwei îi privi cu tristețe.

– Și nu vă pot face să vă răzgândiți?

Râseră împreună.

– Nătărăule! strigă bărbatul. Noi nu ne răzgândim niciodată!

Dădu drumul unuia dintre brațele lui Ferro, făcu un pas prudent înainte, trăgând-o după el.

– Păcat, zise Yulwei, clătinând din cap. V-aș fi rugat să-i transmiteți lui Khalul omagiile mele.

– Profetul nu se însoțește cu unii de teapa ta, cerșetorule!

– S-ar putea să te surprind. Ne-am cunoscut bine, demult.

– Am să-i transmit stăpânului nostru respectele tale, rânji femeia, cu vestea recentei tale morți.

Ferro își răsuci încheietura, simți cuțitul căzându-i în palmă.

– O, lui Khalul îi va face plăcere vestea asta, dar n-o va primi încă. Voi doi v-ați blestemat singuri. Ați încălcat Legea a Doua. Ați mâncat carnea oamenilor și trebuie să dați socoteală.

– Bătrân nebun! zâmbi femeia batjocoritor. Legile voastre nu ni se aplică.

Yulwei clătină încet din cap.

– Cuvântul lui Euz e lege pentru toți. Nu pot exista excepții. Niciunul dintre voi nu va părăsi viu locul acesta.

Aerul din jurul bătrânului pâlpâi, se învârti, se încețoșă. Femeia scoase un horcăit și se prăbuși dintr-odată la pământ, nu doar căzând, ci topindu-se, zbătându-se, cu mătasea neagră fâlfâind în jurul trupului, în cădere.

– Soră?

Bărbatul îi dădu drumul lui Ferro, sări la Yulwei, cu brațele desfăcute. Nu făcu decât un pas. Scoase un țipăt brusc, strident, și căzu în genunchi, apucându-se de cap. Ferro își forță picioarele poticnite să înainteze, îl înhăță de păr cu mâna ruptă și îi vârî cuțitul în beregată. Un nor de praf zbură în vânt. O explozie de praf. În jurul gurii lui săltară flăcări, înnegrindu-i buzele, întinzând limbi incandescente spre degetele lui Ferro. Se aruncă peste el, doborându-l la pământ, sufocându-se, fornăind. Lama ei îi deschise stomacul, îi zgârie coastele și i se rupse în piept. Din el se prelinse foc. Foc și praf. Ferro îi lovi trupul nebunește, cu cuțitul rupt, mult timp după ce încetase să se miște. Simți o mână pe umăr:

– E mort, Ferro. Amândoi sunt morți.

Văzu că era adevărat. Bărbatul zăcea pe spate, cu privirea încremenită spre cer, cu fața carbonizată în jurul nasului și al gurii, cu praful zburând din rănile căscate.

– Eu l-am omorât.

Glasul îi răgușì și i se frânse în gât.

– Nu, Ferro. Eu am făcut asta. Sunt devoratori tineri, slabi și nesăbuiți. Totuși, ai noroc că n-au vrut decât să te prindă.

– Am noroc, bâigui ea, picurând salivă amestecată cu sânge pe cadavrul devoratorului.

Ferro lăsă să cadă cuțitul rupt și se îndepărtă în patru labe. Trupul femeii zăcea lângă ea. Dacă putea fi numit așa. O masă diformă de carne. Văzu un păr lung și un ochi și buzele.

– Ce-ai făcut? întrebă ea răgușit, cu gura-i însângerată.

– Am transformat oasele femeii în apă. Iar pe el l-am ars din interior. Apă pentru unul, foc pentru celălalt. Oricare funcționează pentru cei ca ei.

Ferro se rostogoli pe iarbă, înălțând privirea spre cerul senin. Ridică mâna deasupra feței, o scutură. Unul dintre degete i se clătină înainte și înapoi.

Fața lui Yulwei apăru deasupra, coborându-și privirea spre ea.

– Doare?

– Nu, șopti ea, lăsându-și brațul să cadă pe pământ. Nu doare niciodată. Clipi, ridicându-și ochii spre Yulwei. De ce nu doare niciodată?

Bătrânul se încruntă.

– Nu vor înceta să te caute, Ferro. Înțelegi, acum, de ce trebuie să vii cu mine?

Ferro clătină încet din cap. Efortul era imens.

– Înțeleg, șopti ea, înțeleg...

Lumea se întunecă din nou.

MĂ IUBEȘTE... NU

– Ah! țipă Jezal, când vârful săbiei lui Filio îi săpă adânc în umăr. Se dădu înapoi, împleticindu-se, tresărind și înjurând, și styrianul îi zâmbi, fluturându-și armele.

– O tușă pentru Maestrul Filio! răcni arbitrul.

Asta înseamnă două pentru fiecare. Urmară câteva aplauze răzlețe, în timp ce Filio se îndrepta țanțoș spre țarcul concurenților cu un zâmbet sâcâitor pe față.

– Viclean, ticălosul, își șopti Jezal în barbă, urmându-l. Ar fi trebuit să anticipeze. Fusese neglijent și știa asta.

– Două fiecare? șuieră Varuz, când Jezal se prăbuși în scaunul lui, răsuflând greu. Două fiecare? Împotriva acestui nimeni? Nici măcar nu e din Uniune!

Jezal știa că nu era cazul să sublinieze că Westportul ar fi trebuit să facă deja parte din Uniune. Știa la ce se referea Varuz, la fel ca toată lumea din arenă. Bărbatul era un străin, din punctul lor de vedere. Luă ștergarul din mâna întinsă a lui West și-și șterse fața asudată. Cinci tușe însemnau un meci lung, dar Filio părea departe de a fi obosit. Sălta în sus și-n jos, pe vârfuri, când Jezal aruncă o privire spre el, clătinând din cap la sfaturile zgomotoase ce se revărsau în styriană dinspre antrenorul lui.

– Îl poți învinge! murmură West, dându-i lui Jezal sticla cu apă. Îl poți învinge și apoi e finala.

Finala. Asta însemna Gorst. Jezal nu era pe deplin convins că voia așa ceva.

Dar Varuz nu avea niciun dubiu.

– Doar fă bine și învinge-l! șuieră Mareșalul, în timp ce Jezal luă o dușcă din sticlă și o învârti în gură. Doar învinge-l! Jezal scuipă jumătate în găleată și înghiți restul. Invinge-l și gata.

Ușor de spus, dar era un ticălos viclean, styrianul ăsta.

– Ești în stare! repetă West, masând umărul lui Jezal. Ai ajuns până aici!

– Omoară-l! Omoară-l și gata! Mareșalul Varuz se uită fix în ochii lui Jezal. Ești un nimeni, căpitane Luthar? Mi-am pierdut vremea cu tine? Sau ești cineva? Ei? Acum e timpul să hotărăști!

– Domnilor, vă rog! strigă arbitrul. Tușa decisivă.

Jezal suflă aerul cu putere, luă armele de la West și se ridică în picioare. Îl auzea pe antrenorul lui Filio strigându-i

vorbe de încurajare peste zgomotul din ce în ce mai puternic al mulțimii.

– Omoară-l și gata! strigă Varuz pentru ultima oară, apoi Jezal se îndreptă spre cercul arenei.

Tușa decisivă. Cea care decide. În atâtea privințe. Dacă Jezal va fi în finală sau nu. Dacă va fi cineva sau nu. Dar era obosit, foarte obosit. Lupta încontinuu de aproape o jumătate de oră, în căldură și asta te secătuiește. Deja transpira din nou. Simțea sudoarea curgându-i pe față, în picături mari.

Se îndreptă spre semnul lui. Puțină cretă pe niște iarbă uscată. Filio stătea acolo, așteptând, continuând să zâmbească, anticipându-și triumful. Micul pungaș. Dacă Gorst i-a putut cotonogi pe ceilalți, atunci cu siguranță Jezal putea să-i strivească fața în iarbă acestui nătărău. Strânse mânerele săbiilor și se concentră la acel mic zâmbet scârbos. Își dori, preț de o clipă, ca armele să nu fie boante, până când își dădu seama că ar putea fi chiar el cel înjunghiat.

– Începeți!

Jezal își alese cărțile, sucindu-le în mâini dintr-o parte în alta, aproape fără să se uite la simbolurile de pe ele, aproape fără să-i pese dacă le puteau vedea ceilalți.

– Zece, zise Kaspa, trimițând câteva monede peste masă, cu un aer care spunea... o, ceva, probabil, pe Jezal nu-l interesa ce, chiar nu se concentra. Urmă o pauză lungă.

– E rândul tău, Jezal, mormăi Jalenhorm.

– Serios? O, ăă... Își trecu privirea peste simbolurile fără noimă, incapabil să ia toate astea prea în serios. Ăă, o... am să închid. Azvârli cărțile pe masă. Era prea deprimat astăzi, foarte deprimat, pentru prima dată de când nici nu-și mai amintea. Ca niciodată, probabil. Era prea preocupat de Ardee, întrebându-se cum putea să se culce cu ea fără să facă vreun rău niciunuia dintre ei, mai ales fără să fie omorât de West. Din nefericire, încă nu era deloc mai aproape de răspuns.

Kaspa săltă monedele, zâmbind larg în fața victoriei sale de-a dreptul neașteptate.

– Așadar, ai luptat bine astăzi, Jezal. O luptă strânsă, dar te-ai descurcat, ce zici?

– Îhî! făcu Jezal, luându-și pipa de pe masă.

– Jur, o clipă am crezut că te-a învins, dar pe urmă - și pocni din degete sub nasul lui Brint - uite-așa! L-ai trântit. Mulțimea a fost încântată! Am râs atât de tare încât era să fac pe mine, jur.

– Crezi că-l poți învinge pe Gorst? întrebă Jalenhorm.

– Îhî! Jezal ridică din umeri, aprinzându-și pipa și lăsându-se pe spate în scaun, privind cerul cenușiu și trăgând din ea.

– Pari destul de calm când vine vorba de toate astea, remarcă Brint.

– Îhî.

Cei trei ofițeri schimbară priviri, dezamăgiți de eșecul subiectului de discuție ales. Kaspa apelă la altul.

– Ei, băieți, ați apucat s-o vedeți pe Prințesa Terez?

Brint și Jalenhorm suspinară și rămaseră cu gura căscată, apoi toți trei își gânguriră aprecierea tâmpă față de femeia aceea.

– Dacă am văzut-o? Dacă am văzut-o vreodată?

– I se spune nestematul din Talins!

– Zvonurile nu mint, când vine vorba despre ea!

– Am auzit că mariajul cu Prințul Ladisla e bătut în cuie.

– Norocosul!

Și așa mai departe.

Jezal rămase la locul lui, se lăsă comod pe spătarul scaunului, suflând fum înspre cer. Nu era atât de convins în privința Terezei, din cât o zărise. Frumoasă de la distanță, fără doar și poate, dar își imagina că avea fața ca de sticlă: rece la atingere, tare și fragilă. Nicidecum ca a lui Ardee...

– Totuși, turuia Jalenhorm, trebuie să spun, Kaspa, că inima mea îi aparține în continuare verișoarei tale Ariss. Prefer oricând o fată a Uniunii pe lângă oricare dintre aceste străine.

– Îi preferi banii, vrei să zici, murmură Jezal, cu capul încă dat pe spate.

– Nu! se plânse vânjosul. E o femeie perfectă! Dulce, serioasă, bine-crescută. Ah!

Jezal zâmbi în sinea lui. Dacă Terez era o bucată rece de sticlă, atunci Ariss era un pește mort. Își închipuia că s-o săruți ar fi ca și cum ai săruta o cârpă veche, moale și anostă. N-ar putea să sărute ca Ardee. Nimeni n-ar putea...

– Ei, bine, amândouă sunt niște frumuseți, fără doar și poate, trăncănea Brint, femei gingașe, la care să visezi, dacă numai atâta vrei... Se aplecă, la o distanță conspirativă, zâmbindu-le pe rând, atotcunoscător, de parcă ar fi avut de spus ceva secret și palpitant. Ceilalți doi își apropiară scaunele, dar Jezal rămase locului. Nu îl interesa câtuși de puțin să audă despre cine știe ce târfă cu care se culca idiotul ăla. Ați cunoscut-o pe sora lui West? șopti Brint. Fiecare mușchi al lui Jezal înțepeni. Nu e pe măsura celorlalte două, firește, dar e chiar arătoasă, pentru o fată de rând, și cred că ar fi dornică. Brint își linse buzele și îl înghionti pe Jalenhorm în coaste. Bărbatul vânjos rânji vinovat, ca un școlar la o glumă deocheată.

– O, da. Mi se pare genul de fată dornică, chicoti Kaspa.

Jezal își așeză pipa pe masă, observând că mâna îi tremura ușor. Cealaltă strângea brațul scaunului cu atâta putere încât încheieturile degetului îi erau albe.

– Declar cu tărie, zise Brint, că dacă nu m-aș gândi că maiorul m-ar împunge cu sabia, aș fi tentat să-i împung sora cu sabia mea, ce ziceți? Jalenhorm izbucni în râs, împroșcând salivă. Jezal simți că i se zbate un ochi, când Brint își îndreptă zâmbetul batjocoritor spre el. Ei, Jezal, tu ce crezi? Ai cunoscut-o, nu-i așa?

– Ce cred eu? Glasul părea să-i vină de undeva de departe, în timp ce se holba la cele trei fețe care râneau. Cred că ar trebui să ai grijă cum vorbești, ticălos nenorocit!

Acum era în picioare, cu dinții atât de încleștați încât avea impresia că vor crăpa. Cele trei zâmbete pâlpâiră și se stinseră. Jezal simți mâna lui Kaspa pe umăr.

– Haide, n-a vrut decât...

Jezal își smulse brațul, apucă marginea mesei, răsturnând-o. Monede, cărți, sticle, pahare, toate zburară prin aer și se împrăștiară pe iarbă. Avea sabia în mâna cealaltă, vârâtă, din fericire, în teacă, aplecându-se deasupra lui Brint, împroșcându-l cu salivă pe față.

– Acum fă bine și ascultă-mă, ticălos afurisit, mârâi el. Dacă mai aud așa ceva, orice, nu va trebui să-ți faci griji în privința lui West! Apăsă mânerul săbiei pe pieptul lui Brint. Te tranșez ca pe un pui nenorocit!

Cei trei bărbați se holbară la el, îngroziți, cu gurile căscate, surprinși de acest acces neașteptat de violență egalată doar de propria uimire a lui Jezal.

– Dar... făcu Jalenhorm.

– Ce? răcni Jezal, înhățându-l zdravăn de haină și trăgându-l pe jumătate afară din scaun. Ce naiba zici?

– Nimic, scânci el, cu mâinile ridicate, nimic.

Jezal îl lăsă să cadă. Furia se stingea repede. Îi trecu prin minte să se scuze, dar când văzu chipul cadaveric al lui Brint, nu-i veniră în gând decât cuvintele „mi se pare genul de fată dornică".

– Ca! Pe! Un! Pui! Nenorocit! mârâi el din nou, apoi se întoarse pe călcâie și se îndepărtă țanțoș.

La jumătatea drumului spre poarta boltită, își dădu seama că-și uitase tunica, dar acum nu se mai putea întoarce după ea. Pătrunse în întunericul tunelului, coborî câteva trepte și pe urmă se lipi, fără vlagă, de zid, răsuflând greu și tremurând de parcă tocmai ar fi alergat cincisprezece kilometri. Acum înțelegea, de bună seamă, ce înseamnă să-ți ieși din fire. Până atunci, nici măcar nu-și dăduse seama ce înseamnă, dar acum nu mai încăpea nicio îndoială.

– Ce naiba a fost asta?

Glasul șocat al lui Brint răsună încet în tunel, abia audibil peste bubuitul inimii lui Jezal. Trebuia să-și țină respirația ca să audă.

– Să fiu al naibii dacă știu. Jalenhorm, părând și mai surprins. Urmară troncănitul și scârțâitul aranjatului mesei. Habar n-aveam că e așa de iute la mânie.

– Bănuiesc că-l frământă multe, zise Kaspa, șovăitor, cu Turnirul și toate astea...

Brint i-o reteză:

– Asta nu-i o scuză!

– Ei, bine, sunt apropiați, nu-i așa? El și West? Cu toate antrenamentele împreună și, mai știi, poate că o cunoaște pe sora lui sau ceva... Habar n-am!

– Mai e o explicație, îl auzi Jezal pe Brint spunând, cu glasul încordat, de parcă ar fi fost pe cale să rostească o poantă. Poate că e îndrăgostit de ea!

Cei trei izbucniră în râs. Era o glumă bună, da. Căpitanul Jezal dan Luthar îndrăgostit, și de o fată a cărei poziție socială era atât joasă față de a lui. Ce idee ridicolă! Ce absurditate! Ce glumă!

– O, fir-ar să fie! Jezal își prinse capul în mâini. Nu-i venea să râdă. Cum naiba își făcuse una ca asta? Cum? Ce avea fata asta? Era arătoasă, desigur, și isteață și amuzantă și toate celelalte, dar asta nu era o explicație. Nu pot s-o mai văd, își șopti el. Nu vreau s-o mai văd! Și izbi cu pumnul în zid. Hotărârea lui era de neclintit. Întotdeauna era.

Până când următorul bilet veni pe sub ușă.

Jezal gemu și se pălmui peste tâmplă. De ce se simțea așa? De ce... - nici măcar nu putea să gândească acel cuvânt -...o plăcea atât de mult? Apoi își dădu seama. Știa de ce.

Ea nu-l plăcea.

Acele jumătăți de zâmbete batjocoritoare. Acele priviri piezișe pe care le prindea uneori. Acele glume care tăiau prea aproape de os. Fără a mai pune la socoteală exemplele ocazionale de dispreț fățiș. Îi plăceau banii lui, poate. Îi plăcea poziția lui în lume, desigur. Îi plăcea înfățișarea lui, fără îndoială. Dar, în esență, femeia îl desconsidera.

Și nu mai simțise asta înainte. Presupusese întotdeauna că toată lumea îl iubește, nu avusese niciodată vreun motiv să se îndoiască de faptul că era un bărbat minunat, demn de cel mai înalt respect. Dar Ardee nu-l plăcea, își dădea seama acum și asta îl punea pe gânduri. În afară de maxilar, firește, de bani și de veșminte, ce putea să-ți placă la el?

Ea îl trata cu disprețul pe care Jezal știa că-l merită. Și nu se mai sătura de acest dispreț.

– Foarte ciudat! își murmură Jezal, pleoștindu-se nefericit pe zidul tunelului. Foarte ciudat!

Asta îl determina să vrea să-i schimbe părerea.

SĂMÂNȚA

– Cum te simți, Sand?

Colonelul Glokta deschise ochii. În cameră era întuneric. La naiba, întârziase!

– La naiba! strigă el, azvârlind deoparte cuverturile și sărind din pat. Am întârziat!

Își înhăță pantalonii de uniformă, strecurându-și picioarele înăuntru, încheindu-și pe bâjbâite cureaua.

– Nu-ți face griji, Sand! Glasul mamei sale era pe jumătate liniștitor, pe jumătate nerăbdător. Unde e Sămânța?

Glokta se încruntă, vârându-și cămașa în pantaloni.

– N-am timp de aiurelile astea, mamă! De ce crezi mereu că știi ce e mai bine pentru mine? Privi împrejur, după sabie, dar n-o vedea. Știi că suntem în război!

– Chiar așa.

Colonelul ridică privirea, surprins. Era glasul Arhilectorului Sult. Două războaie. Unul dus cu foc și oțel și altul, dedesubt, un război vechi, purtat de mulți ani.

Glokta se încruntă. Cum putuse să-l confunde pe bătrânul flecar cu mama lui? Și, oricum, ce căuta în apartamentul lui? Stând pe scaun, la picioarele patului și trăncănind despre vechi războaie?

– Ce naiba cauți în apartamentul meu? mârâi colonelul Glokta, și ce-ai făcut cu sabia mea?

– Unde e Sămânța?

Un glas de femeie acum, dar nu al mamei sale. Al altcuiva. Nu-l recunoștea. Miji ochii, în întuneric, străduindu-se să vadă cine era pe scaun. Putea deslușI un vag contur, dar umbrele erau prea adânci ca să-și dea seama de mai mult.

– Cine ești? întrebă aspru Glokta.

– Cine am fost? Sau ce sunt? Silueta se mișcă, ridicându-se încet, lin, din scaun. Am fost răbdătoare, dar sunt femeie, nimic mai mult și anii mi-au măcinat răbdarea.

– Ce vrei? Glasul lui Glokta tremură, subțire și pierit, în timp ce se dădea înapoi.

Silueta se mișcă, pășind prin raza de lumină dinspre fereastră. Silueta unei femei, suplă și grațioasă, dar umbrele continuau să-i ascundă fața. Teama îl cuprinse deodată și

Glokta se retrase, clătinându-se, la perete, ridicând brațul să se apere de femeie.

– Vreau Sămânța. O mână palidă se strecură afară și se închise în jurul brațului întins al lui Glokta. O atingere blândă, dar rece. Rece ca gheața. Glokta tremură, gâfâi, strânse ochii. Am nevoie de ea. N-ai cum să știi câtă nevoie am. Unde este? Degetele îl apucară de haine, iuți și agile, căutând, scotocind, vârându-se în buzunare, în cămașă, atingându-i pielea. Rece. Rece ca sticla.

– Sămânța? scânci Glokta, aproape paralizat de spaimă.

– Știi despre ce vorbesc, schilodule. Unde e?

– Creatorul a căzut... șopti el. Cuvintele țâșniră, nu știa de unde.

– Știu.

– ...arzând, arzând...

– Am văzut. Fața era destul de aproape ca să-i simtă răsuflarea pe piele. Rece. Rece ca gerul.

– S-a zdrobit de podul de dedesubt...

– Îmi amintesc.

– Au căutat Sămânța...

– Da... îi șopti glasul în ureche, nerăbdător. Unde e?

Ceva îi trecu peste față, peste obraz, peste pleoapă, moale și lipicios. O limbă. Rece. Rece ca gheața. Îl străbătură fiori.

– Nu știu. N-au putut s-o găsească!

– N-au putut? Degetele se închiseră pe gâtul lui, strângând, strivind, sufocându-l. Reci. Reci ca fierul și la fel de tari. Crezi că știi ce e durerea, schilodule? Nu știi nimic! Răsuflarea de gheață îi răzui urechea, degetele de gheață strângeau, strângeau. Dar pot să-ți arăt! Pot să-ți arăt!

Glokta țipă, se zvârcoli, se zbătu. Se chinui să se ridice, rămase nemișcat, preț de o clipă buimacă, apoi piciorul i se îndoi și inchizitorul plonjă în aer. Camera întunecată se învârti în jurul lui și Glokta se prăbuși pe podea cu un scârțâit dezgustător, cu brațul îndoit sub el, lovindu-se cu fruntea de podea.

Se ridică anevoie, agățându-se de piciorul patului, împingându-se spre perete, fornăind după aer, uitându-se spre scaun cu privirea rătăcită, însă nevenindu-i să se uite, de teamă. O rază de lună se revărsă prin fereastră, trecând peste așternuturile mototolite și peste lemnul lustruit al scaunului. *Gol.*

Iar acum, când bubuitul nebunesc al inimii sale se domolea, când răsuflarea se potolea, își făcu apariția durerea. Capul îi plesnea, piciorul îi urla, brațul îi zvâcnea ușor. Simțea gust de sânge, ochii îl înțepau și lăcrimau, stomacul i se agita, cuprins

de greață și amețit. Scânci, făcu un salt agonizant spre pat, pe urmă se prăbuși peste plapuma scăldată în lumina lunii, istovit, ud de o transpirație rece.

Se auzi o bătaie impetuoasă la ușă.

– Domnule? Vă simțiți bine?

Glasul lui Barnam. Bătaia se auzi din nou. *Degeaba. E încuiată. Mereu încuiată, dar nu cred c-am să mă mișc. Frost va trebui s-o spargă.* Dar ușa se dădu în lături și Glokta își umbri ochii în fața neașteptatei străluciri arămii a lămpii bătrânului servitor.

– Sunteți bine?

– Am căzut, bolborosi Glokta. Brațul...

Bătrânul servitor se cocoță în pat, luând cu blândețe mâna lui Glokta și ridicând mâneca de la cămașa de noapte. Glokta tresări. Barnam plescăi. Avea pe braț un imens semn roz, care începea deja să se umfle și să se înroșească.

– Nu cred că e ruptă, zise servitorul, dar ar trebui să aduc un medic, în caz de nevoie.

– Da, da. Îi făcu lui Barnam semn să plece, cu mâna cea bună. Adu-l.

Glokta îl privi pe bătrânul servitor ieșind în grabă, aplecat, pe ușă, îl auzi scârțâind pe coridorul îngust de afară, pe scările înguste în jos. Auzi ușa din față închizându-se cu o bufnitură. Se lăsă tăcerea.

Glokta se uită la sulul pe care-l luase de la Inițiatul Istoric, încă strâns rulat, pe măsuța de toaletă, așteptând să-i fie predat Arhilectorului. Creatorul a căzut, în flăcări. S-a zdrobit de podul de dedesubt. Ciudat, cum părți din viața în stare de veghe pătrund în vise. Nordicul ăla blestemat și intrusa lui. O femeie, și una rece. Asta trebuie că m-a stârnit.

Glokta își frecă ușor brațul, apăsând carnea dureroasă cu vârfurile degetelor. *Nimic. Doar un vis.* Și, totuși, ceva nu-i dădea pace. Se uită spre ușă. Cheia era în broască, strălucind portocalie în lumina lămpii. *Nu e încuiată, și, totuși, trebuie s-o fi încuiat. O încui întotdeauna.* Glokta se uită iarăși la scaunul gol. *Ce-a spus ucenicul ăla idiot? Magia vine din Cealaltă Parte. Din lumea de dedesubt. Din Iad.*

Cumva, în clipa aceea, după acel vis, nu părea atât de greu de crezut. Teama creștea iarăși în el, acum era singur. Întinse mâna cea bună către scaun. *Răcoros, dar nu rece. Nu rece. Nu e nimic aici.* Își retrase încet mâna și își legănă mâna care îi pulsa. *Nimic. Gol.*

Un vis.

– Ce naiba ați pățit?

Glokta își sugea, chinuit, gingiile.

– Am căzut din pat. Își scărpină absent încheietura, prin veșminte. Până acum o clipă, pulsase îngrozitor, dar priveliștea din fața lui îi împinsese durerea într-un colț al minții. *Aș fi putut s-o pățesc mai rău. Mult mai rău.* Nu e o priveliște frumoasă. Deloc.

– Firește că nu. Severard părea cât se poate de dezgustat, cu jumătate din față acoperită. Era să vomit când am văzut-o. Doamne!

Glokta privi în jos, încruntându-se, la scena măcelului, sprijinindu-se cu o mână de un trunchi de copac și dând la o parte ferigile cu vârful bastonului, ca să vadă mai bine.

– Suntem siguri că e un bărbat?

– Ar putea fi o femeie. Om, oricum. Acela e un picior.

– Ah, așa e. Cum a fost găsit?

– El l-a găsit. Severard făcu semn cu capul către un grădinar, palid la față și cu privirea pierdută, așezat pe pământ lângă o baltă mică de vomă care se usca în iarbă. Printre copacii de aici, ascuns de tufișuri. Se pare că cine l-a omorât a încercat să-l ascundă, dar nu de mult. E proaspăt. *Într-adevăr, nu miroase aproape deloc și s-au adunat doar câteva muște. Foarte proaspăt, poate chiar de aseară.* S-ar fi putut să nu-l găsească nimeni zile în șir, dar cineva a cerut tăierea unuia dintre acești copaci. Împiedica lumina sau așa ceva. Ați mai văzut așa ceva?

Glokta ridică din umeri.

– În Englia, cândva, înainte de venirea ta. Unul dintre condamnați a încercat să evadeze. A reușit să fugă câțiva kilometri, apoi a murit de frig. Un urs a făcut ce-a vrut cu trupul lui. A fost un prăpăd, dar nici pe departe ca acesta.

– Nu-mi închipui pe nimeni înghețând noaptea trecută. A fost cald ca-n iad.

– Hm, făcu Glokta. *Dacă în iad e cald. Întotdeauna am crezut că trebuie să fie frig. Un frig de gheață.* Oricum, în Agriont sunt puțini urși. Avem vreun indiciu pentru identificarea acestei... - își flutură bastonul către cadavru -... persoane.

– Niciunul.

– Lipsește cineva? A fost dat dispărut?

– Nu, din câte am auzit.

– Așadar, nu avem nici cea mai vagă idee cine e victima noastră? De ce naiba ne interesează? Nu avem un mag fals de urmărit?

– Tocmai asta e. Noile lor locuințe sunt acolo. Degetul înmănușat al lui Severard arătă către o clădire, la nici douăzeci de pași distanță. Îi urmăream când a ieșit asta la iveală.

Glokta ridică o sprânceană.

– Înțeleg. Și bănuiești vreo legătură, nu? Practicianul ridică din umeri. Intruși misterioși în toiul nopții, criminali îngrozitori chiar la ușa lor. Oaspeții noștri atrag necazurile ca rahatul mușterele.

– Ha! făcu Severard, alungând o muscă cu mâna-i înmănușată. M-am ocupat și de cealaltă treabă. Bancherii ăia. Valint și Balk.

Glokta ridică privirea:

– Zău? Și?

– Și, nu prea multe. O instituție veche. Foarte veche și foarte respectată. Biletele lor de bancă sunt bune ca aurul printre negustori. Au sedii peste tot în Midderland, Englia, Starikland, în Westport și Dagoska. Chiar și în afara Uniunii. Oameni puternici, negreșit. Tot felul de indivizi le datorează bani, îmi închipui. Ciudat lucru, totuși, nimeni nu pare să fi întâlnit vreodată un Valint sau un Balk. Dar ce poți ști cu băncile, nu? Le plac secretele. Vreți să mai sap?

Ar putea fi periculos. Foarte periculos. Dacă săpăm prea adânc, s-ar putea să ne săpăm singuri mormintele.

– Nu, mai bine o lăsăm baltă. Deocamdată. Ține-ți, totuși, urechile ciulite!

– Urechile mele sunt mereu ciulite, șefu'. Așadar, ce-ați vrea pentru Turnir?

Glokta îi aruncă practicianului o privire piezișă:

– Cum te poți gândi la așa ceva, cu asta în față?

Practicianul ridică din umeri:

– Nu-i face niciun rău, nu-i așa? Glokta se uită înapoi la trupul mutilat. *Bănuiesc că n-are ce să-i mai facă.* Haideți, ar trebui să știți, Luthar sau Gorst?

– *Gorst. Sper să-l taie pe micul ticălos în două.*

– Zău? Lumea spune că e un bou împiedicat. Are noroc, atâta tot.

– Ei, bine, eu zic că e un geniu, spuse Glokta. În câțiva ani, toți vor duela ca el, dacă asta se poate numi duel. Ține minte ce spun.

– Gorst, ziceți? Poate c-am să pun un mic rămășag.

– Așa să faci. Dar, între timp, ai face bine să strângi mizeria asta și s-o duci la Universitate. Ia-l pe Frost să-ți dea o mână de ajutor, are stomacul rezistent.

– La Universitate?

– Păi, nu putem s-o lăsăm pur și simplu aici. Vreo doamnă distinsă care face o plimbare prin parc ar putea avea un șoc îngrozitor. Severard chicoti. Și poate că știu pe cineva care ar putea să aducă puțină lumină în acest mic mister.

– Ai făcut o descoperire deosebit de interesantă, Inchizitorule. Inițiatul Naturalist își întrerupse munca și se uită la Glokta, cu un ochi mărit enorm prin lentila-i scânteietoare. O descoperire fascinantă, murmură el, revenind la cadavru, cu instrumentele sale, ridicând, împungând, răsucind, privind cu ochii mijiți carnea sclipitoare.

Glokta își roti privirea prin laborator, strâmbându-și buza cu dezgust. Borcane de felurite dimensiuni se înșirau pe doi dintre cei patru pereți, pline de bucăți plutitoare de carne murată. Glokta recunoscu unele dintre acele bucăți ca fiind părți de trup uman, altele nu le recunoștea. Până și el se simțea ușor tulburat în mijlocul macabrei expoziții. *Mă întreb cum s-a ales Kandelau cu toate astea. Oare musafirii lui sfârșesc dezmembrați, plutind într-o mulțime de borcane de tot felul? Oare aș putea deveni un specimen interesant?*

– Fascinant. Inițiatul lărgi cureaua lentilei și și-o cocoță în vârful capului, frecând cercul roz pe care i-l lăsase în jurul ochiului. Ce-mi puteți spune despre asta?

Glokta se încruntă.

– Am venit aici să aflu ce-mi poți spune *tu mie* despre asta!

– Desigur, desigur. Kandelau își țuguie buzele. Păi, ăă, cât despre sexul nefericitului nostru amic, ăă... Glasul i se stinse.

– Ei?

– He-he, păi, ăă, organele care ne-ar îngădui să stabilim cu ușurință... - și arătă spre carnea de pe masă, scăldată în lumina crudă a lămpilor strălucitoare -...lipsesc.

– Și ăsta e rezultatul investigației tale?

– Păi, mai sunt și alte lucruri: degetul mijlociu al unui bărbat este de obicei mai lung decât arătătorul, ceea ce nu e neapărat așa la o femeie, dar, hm, rămășița noastră nu are toate degetele necesare pentru a face o asemenea apreciere. Cât despre sex, așadar, fără degete, suntem chiar neputincioși.

Inițiatul chicoti la propria-i glumă. Glokta nu.

– Tânăr sau bătrân?

– Păi, ăă, mă tem că asta, iarăși, e destul de dificil de stabilit. Ăă... - și inițiatul bătu cu cleștii în cadavru - dinții sunt în stare bună și, hm, asemenea rămășițe de piele par a corespunde unei persoane mai tinere, dar, ăă, asta e doar, hm, hm...

– Așadar, ce-mi poți spune despre victimă?

– Ăă, păi... nimic. Și zâmbi, cu un aer de scuză. Dar am făcut câteva descoperiri interesante în privința cauzei morții.

– Serios?

– O, da, uitați-vă aici.

Aș prefera să nu mă uit. Glokta șontâcăi prudent spre masa de lucru, privind locul pe care i-l indica bătrânul.

– Vedeți aici? Forma unei răni? Inițiatul zgândări bucata de cartilagiu.

– *Nu, nu văd, răspunse Glokta. Mie totul mi se pare o rană enormă.*

Bătrânul se aplecă spre el, cu ochii mari.

– Uman, spuse el.

– Știm că e uman! Acesta e un picior!

– Nu! Nu! Urmele de dinți, uitați... sunt mușcături umane!

Glokta se încruntă.

– Mușcături... umane?

– Categoric! Zâmbetul radios al lui Kandelau era chiar nepotrivit cu împrejurările. *Și cu subiectul, aș crede.* Acest individ a fost mușcat de moarte de către o altă persoană și, hm, hm, după toate probabilitățile - și arătă triumfător spre mormanul de carne de pe masă - având în vedere natura incompletă a rămășițelor... parțial mâncat!

Glokta se holbă o clipă la bătrân. Mâncat? Mâncat? De ce trebuie ca fiecare răspuns să ridice alte zece întrebări?

– Asta vrei să-i spun Arhilectorului?

Inițiatul râse nervos.

– Păi, hm, hm, acestea sunt faptele, după cum le văd eu...

– O persoană neidentificată, poate bărbat, poate femeie, tânără sau bătrână, a fost atacată în parc de către un agresor necunoscut, mușcată de moarte, la două sute de pași de palatul regelui și parțial... mâncată?

– Ăă...

Kandelau aruncă o privire neliniștită spre intrare. Glokta se întoarse să vadă și se încruntă. O altă persoană se afla acolo, una pe care n-o auzise intrând. O femeie, stând în umbră, la marginea strălucitoarei lumini a lămpii, cu brațele încrucișate. O femeie înaltă, cu părul scurt, țepos și o mască neagră pe față, fixându-i cu privirea pe Glokta și pe inițiat, prin ochii îngustați. O practiciană. *Dar nu una pe care o recunosc și femeile sunt o mare raritate în Inchiziție. Aș fi crezut...*

– Bună ziua, bună ziua!

Un bărbat intră brusc pe ușă, sfrijit, chel, cu o haină lungă și neagră și un mic zâmbet afectat pe față. Un bărbat dezagreabil de cunoscut. *Goyle, lua-l-ar naiba. Noul nostru Superior de Adua, sosit, în sfârșit. Grozavă veste!*

– Inchizitor Glokta, toarse el, ce plăcere nemărginită să te revăd.

– Asemenea, Superior Goyle. *Ticălosule.*

Alte două siluete îl urmară îndeaproape pe zâmbitorul Superior, făcând ca odăița strălucitoare să pară de-a dreptul

aglomerată. Unul era un kantic oacheș, cu un cercel mare de aur în ureche, celălalt era un monstru de om al Nordului, cu o față ca o lespede de piatră. Aproape că fu nevoit să se aplece ca să se îndese pe ușă. Amândoi erau mascați și îmbrăcați din cap până-n picioare în veșmintele negre ale practicienilor.

– Aceasta este Practiciana Vitari, chicoti Goyle, arătând spre femeia roșcată, care alunecase spre borcane și se uita în ele, pe rând, bătând în sticlă și făcând specimenele să se clatine. Iar aceștia sunt Practicienii Halim - omul Sudului trecu sfios pe lângă Goyle și pătrunse în încăpere, cu ochii ageri țâșnind de colo-colo - și Byre. Monstruosul om al Nordului își coborî privirea spre Glokta, din apropierea tavanului. În țara lui i se spune Spărgătorul de Piatră, îți dai seama? Dar nu cred că asta va funcționa aici, ce zici, Glokta? Practicianul Spărgător de Piatră, îți poți imagina? Râse încetișor, clătinând din cap.

Și asta e Inchiziția? Nu știam că a venit circul în oraș. Mă întreb dacă stau unii pe umerii celorlalți. Sau dacă sar prin cercuri de foc.

– O selecție remarcabil de diversă, remarcă Glokta.

– O, da, râse Goyle. I-am ales de pe unde m-au purtat pașii, nu-i așa, prieteni? Femeia ridică din umeri, în timp ce umbla în jurul borcanelor. Practicianul oacheș înclină capul. Nordicul impunător rămase pur și simplu neclintit. De pe unde m-au purtat pașii! chicoti Goyle, de parcă toți ceilalți ar fi râs cu el. Și mai am mulți alții! A fost o perioadă strașnică, o declar cu tărie! Își șterse o lacrimă de voioșie din ochi și se îndreptă către masa din mijlocul încăperii. Părea că totul e o sursă de distracție pentru el, chiar și ceea ce se afla acolo. Dar ce-i asta? Un cadavru, dacă nu mă înșel. Goyle ridică brusc privirea, cu ochii scânteind. Un cadavru? O moarte în oraș? Ca Superior de Adua, asta nu cumva e de competența mea?

Glokta se înclină.

– Firește. Nu știam că ați sosit, Superior Goyle. De asemenea, am simțit că circumstanțele neobișnuite ale acestei...

– Neobișnuite? Nu văd nimic neobișnuit.

Glokta rămase tăcut. Ce *joc joacă acest nătărău hlizit?*

– Cu siguranță, veți fi de acord că violența este în acest caz... nemaiîntâlnită.

Goyle ridică teatral din umăr.

– Câini.

– Câini? întrebă Glokta, incapabil să treacă peste asta. Animale domestice înnebunite, după părerea voastră, sau câini sălbatici, care au escaladat zidurile?

Superiorul doar zâmbi.

– Cum preferi, Inchizitorule. Cum preferi.

– Mă tem că e imposibil să fi fost câini, începu să explice pompos Inițiatul Naturalist. Tocmai îi spuneam Inchizitorului Glokta... aceste urme de aici și acelea de pe piele, vedeți? Sunt mușcături umane, neîndoielnic...

Femeia se îndepărtă de borcane, apropiindu-se tot mai mult de Kandelau și aplecându-se spre el până când masca îi ajunse la doar câțiva centimetri de nasul lui coroiat. Glasul Inițiatului se stinse încet.

– Câini, șopti ea, apoi îi lătră în față.

Inițiatul sări la o parte.

– Ei, bine, presupun că se poate să mă fi înșelat... desigur. Se ciocni de pieptul enorm al nordicului, care înaintase cu o surprinzătoare viteză, pentru a se poziționa exact în spatele lui. Kandelau se răsuci încet, ridicând o privire mirată.

– Câini, repetă uriașul.

– Câini, câini, câini, mormăi bărbatul din Sud, cu un accent îngroșat.

– Desigur, scânci Kandelau, câini, desigur, ce necugetat am fost!

– Câini! strigă Goyle, încântat, aruncându-și mâinile în aer. Misterul e rezolvat!

Spre uluirea lui Glokta, doi dintre cei trei practicieni începură să aplaude politicos. Femeia rămase liniștită. *N-am crezut niciodată că-mi va fi dor de Superiorul Kalyne, dar dintr-odată sunt copleșit de nostalgie.* Goyle se întoarse încet, făcând o plecăciune adâncă.

– Prima mea zi aici și deja mă obișnuiesc cu munca! Puteți să-l îngropați, spuse el, arătând către cadavru și zâmbindu-i larg înfricoșatului inițiat. Cel mai bine să fie îngropat, nu? Se uită spre omul Nordului. Înapoi în țărână, cum se spune în țara ta!

Masivul practician nu dădea nici cel mai vag semn că auzise pe cineva vorbind. Kanticul stătea acolo, răsucindu-și cercelul prin ureche, iar și iar. Femeia se uita în jos la cadavrul de pe masă, adulmecându-l prin mască. Inițiatul Naturalist stătea cu spatele la borcanele lui, nădușind din abundență.

Destul cu pantomima asta. Am treabă de făcut.

– Ei, bine zise Glokta bățos, șontâcăind spre ușă, misterul e rezolvat. Nu mai aveți nevoie de mine.

Superiorul Goyle se întoarse să se uite la el, cu buna dispoziție pierită dintr-odată.

– Nu! șuieră el, cu ochii mici și furioși aproape ieșindu-i din cap. Nu mai avem... nevoie... de tine!

SĂ NU PUI NICIODATĂ PRINSOARE CU UN MAG

Logen stătea în soarele fierbinte, gârbovit pe banca lui și asuda. Hainele ridicole nu-l ajutau să scape de năduşeală sau, de fapt, nu-l ajutau la nimic. Tunica nu fusese croită ca să te poți așeza și pielea țeapănă îi săpa dureros între picioare, ori de câte ori încerca să se miște.

– Afurisenia naibii, mârâi el, trăgând de haină a douăzecea oară.

Quai nu părea nici el mai în largul lui în veșmântul său magic - scânteierile de aur și argint ale simbolurilor doar îi făceau fața să pară mai bolnăvicioasă și mai palidă, ochii mai bulbucați și mai spasmodici. Nu scosese un cuvânt toată dimineața. Dintre cei trei, doar Bayaz părea să se simtă bine, rotindu-și privirea radios spre mulțimile clocotitoare de pe bănci, cu soarele strălucindu-i pe scăfârlia bronzată.

Se remarcau în mijlocul publicului forfotitor ca niște fructe putrezite și păreau la fel de populari. Cu toate că băncile erau ticsite, în jurul celor trei se formase un mic spațiu tensionat unde nimeni nu voia să se așeze.

Zgomotul era și mai copleșitor decât căldura și mulțimile. Lui Logen îi vâjâiau urechile din pricina gălăgiei. Abia se stăpânea să nu și le acopere cu mâinile și să nu se arunce sub bancă. Bayaz se aplecă spre el.

– Așa au fost și duelurile tale?

Magul fu nevoit să strige, deși gura îi era aproape lipită de urechea lui Logen.

– Îhî!

Nici măcar atunci când Logen luptase cu Rudd Treicopaci, când o bună parte din armata lui Bethod se așezase într-un larg semicerc, să privească, strigând și urlând și lovind cu armele în scuturi, când zidurile Uffrithului de deasupra lor fuseseră înțesate de privitori, publicul lui nu fusese nici pe jumătate atât de numeros ori de gălăgios. Și nu mai mult de treizeci de oameni îl priviseră omorându-l pe Shama Inimă-de-Piatră, omorându-l și apoi măcelărindu-l ca pe un porc. Logen tresări, se înfioră și își vârî și mai mult capul între umeri, când își aduse aminte. Spintecând, spintecând și lingându-și sângele de pe degete, în timp ce Copoiul se holba cu oroare și Bethod râdea și îl încuraja. Simțea și acum gustul sângelui. Se cutremură și se șterse la gură.

Atunci, fuseseră mult mai puțini oameni și, totuși, mizele mult mai mari. Viețile luptătorilor, în primul rând și stăpânirea

pământului, satelor, orașelor, viitorul unor clanuri întregi. Când se luptase cu Tul Duru, nu-l priviseră mai mult de o sută, dar poate că întreaga soartă a Nordului se schimbase în acea însângerată jumătate de oră. Dacă ar fi pierdut atunci, dacă l-ar fi omorât Capdetunet, oare lucrurile ar mai fi fost la fel? Dacă Dow cel Negru sau Harding Ursuzul sau oricare dintre ceilalți l-ar fi aruncat în noroi, oare Bethod ar mai fi avut acum un colan de aur și și-ar fi spus rege? Oare această Uniune ar mai fi în război cu Nordul? Îl durea capul, la gândul acesta. Îl durea și mai mult.

– Te simți bine? îl cercetă Bayaz.

– Îhî, mormăi Logen, însă tremura, în plină arșiță. Ce căutau aici toți acești oameni? Doar să se amuze. Puțini ar fi găsit duelurile lui Logen foarte amuzante, în afară de Bethod, poate. Puțini alții. Nu e ca la luptele mele, murmură el pentru sine.

– Ce anume? întrebă Bayaz.

– Nimic.

Bătrânul zâmbi mulțimii, scărpinându-și barba scurtă și căruntă.

– Cine crezi că va învinge?

La drept vorbind, lui Logen nu-i prea păsa, dar se gândi că era bine să-și lase deoparte amintirile. Privi cu atenție țarcul unde se pregăteau cei doi luptători, nu departe de locul unde ședea el. Tânărul chipeș și trufaș pe care-l întâlniseră la poartă era unul dintre ei. Celălalt era voinic și puternic, cu un gât gros și un aer aproape plictisit.

Logen ridică din umeri.

– Nu știu nimic despre treaba asta.

– Ce, tu? Sângerosul Nouă? Un campion care a luptat în zece lupte și a câștigat? Cel mai temut om din Nord? Nicio opinie? Duelul e, în mod sigur, la fel în toată lumea!

Logen tresări și își linse buzele. Sângerosul Nouă. Asta era departe, în trecut, dar nu destul de departe pentru cei ca el. Simțea și acum în gură gust de metal, de sare, de sânge. Să atingi un om cu o sabie sau să-l spinteci nu e nici pe departe același lucru, dar Logen îi examină din nou pe cei doi adversari. Tânărul trufaș își suflecă mânecile, își atinse degetele picioarelor, își răsuci trupul într-o parte și-n alta, își roti brațele, ca pe niște moriști, urmărit de un bătrân soldat încruntat într-o impecabilă uniformă roșie. Un bărbat înalt, cu aer îngrijorat, îi înmână două săbii, una mai lungă decât cealaltă, și luptătorul le învârti în aer, în fața lui, cu o impresionantă viteză, cu lamele sclipind.

Adversarul lui stătea acolo, sprijinit de marginea de lemn a îngrăditurii sale, întinzându-și gâtul de taur dintr-o parte în alta, fără prea multă grabă, aruncând priviri leneșe împrejur.

– Cine e cine? întrebă Logen.

– Idiotul înfumurat de la poartă e Luthar. Cel pe jumătate adormit e Gorst.

Era limpede pe cine prefera mulțimea. Numele lui Luthar putea fi auzit adesea în hărmălaie și fiecare mișcare a săbiilor lui suple era întâmpinată cu strigăte și bătăi din palme. Părea agil, iute de mână și isteț, dar era ceva primejdios în așteptarea greoaie a adversarului său voinic, ceva întunecat în ochii lui acoperiți de pleoape grele. Logen ar fi preferat să se lupte cu Luthar, cu toată iuțeala lui.

– Socotesc că Gorst.

– Gorst, zău? Ochii lui Bayaz scânteiară. Ce zici de-un mic rămășag?

Logen auzi un șuierat ascuțit dinspre Quai.

– Nu pune niciodată rămășag cu un mag, șopti ucenicul.

Asta nu păru să conteze prea mult pentru Logen.

– Pe ce naiba pot să pun eu rămășag?

Bayaz ridică din umeri.

– Ei, bine, hai să zicem, pur și simplu, pe onoare!

– Dacă vrei.

Logen nu avusese niciodată prea multă onoare, iar puțina pe care o avea, putea s-o piardă liniștit.

– Bremer dan Gorst!

Aplauzele răzlețe fură înăbușite de o avalanșă de fluierături și huiduieli, în timp ce bivolul își târa picioarele către semnul său, cu ochii pe jumătate închiși aplecați în pământ, cu săbiile mari, grele, atârnându-i din mâinile mari, grele. Între părul lui scurt și gulerul cămășii, acolo unde ar fi trebuit să-i fie gâtul, nu era nimic, decât o cută groasă de mușchi.

– Nemernic hidos! murmură Jezal în barbă, privindu-l cum se îndepărtează. Nemernic afurisit, idiot și hidos.

Dar înjurăturile lui erau lipsite de convingere, chiar și pentru propriile-i urechi. Îl urmărise luptând trei runde și demolând trei adversari buni. Unul dintre ei mai avea încă de zăcut la pat, și după o săptămână. Jezal se antrenase în ultimele câteva zile anume pentru a contracara stilul grosolan al lui Gorst: Varuz și West învârtind în fața lui cozi mari de mături, iar el ferindu-se într-o parte și-n alta. Nu o dată unul dintre ei îl atinsese și Jezal suferea și acum din pricina vânătăilor.

– Gorst? sugeră arbitrul, cu glas tânguitor, străduindu-se să smulgă publicului câteva aplauze, dar nimeni nu se lăsa

influențat. Huiduielile doar deveniră mai sonore, însoțite de înțepături și insulte, când Gorst își ocupă locul la semn.

– Bou grosolan!

– Întoarce-te la ferma ta și trage la plug!

– Bremer bruta!

Și altele asemenea.

Mulțimea se întindea în spate, mai în spate, la nesfârșit. Toți erau acolo. Toți, din lumea întreagă, parcă. Toți oamenii de rând din oraș, de jur împrejurul marginilor îndepărtate. Toți gentilomii, meșteșugarii și negustorii, înghesuiți pe băncile din mijloc. Fiecare nobil din Agriont, bărbat sau femeie, în rândurile din față, de la ultimii fii ai unor nulități de viță nobilă până la marii magnați ai Consiliilor Deschis și închis. Loja regală era plină: Regina, cei doi prinți, Lordul Hoff, Prințesa Terez. Regele chiar părea treaz de data aceasta, o adevărată onoare, rotindu-și cu uimire ochii bulbucați. Acolo, undeva, se aflau tatăl și frații lui Jezal, prietenii și camarazii, toate cunoștințele, mai mult sau mai puțin, și Ardee, spera el, privind...

Una peste alta, era un public impresionant.

– Jezal dan Luthar! răcni arbitrul.

Bolboroseala fără noimă a mulțimii se ridică într-o furtună de urale, un val tunător de ovații. Strigătele și urletele spectatorilor răsunau în întreaga arenă, făcându-i capul să bubuie.

– Haide, Luthar!

– Luthar!

– Distruge-l pe ticălos!

Și altele asemenea.

– Du-te, Jezal, îi șopti Mareșalul Varuz în ureche, bătându-l pe spate și împingându-l ușor către cerc. Și succes!

Jezal păși năuc, cu zgomotul mulțimii izbindu-i urechile până când avu impresia că-i va exploda capul. Antrenamentele ultimelor luni îi trecură ca un fulger prin minte. Alergările, înotul, exercițiile cu drugul greu. Duelurile, bârna, exercițiile nesfârșite. Pedeapsa, studiul, transpirația, durerea. Doar ca să poată fi aici. Șapte runde. Primul din patru. Totul se reducea la asta.

Își ocupă locul vizavi de Gorst și se uită în ochii aceia cu pleoape grele. Îi întoarseră privirea, reci și calmi, uitându-se, parcă, dincolo de el, ca și cum n-ar fi fost acolo. Asta îl irită și își alungă gândurile din minte, înălțându-și bărbia nobilă. Nu avea de gând, nu *putea* să-l lase pe acest bădăran să-l învingă. Avea să le arate tuturor acestor oameni rangul lui, dibăcia lui, bărbăția lui. Era Jezal dan Luthar. Avea să câștige. Era un fapt incontestabil. Știa asta.

– Începeți.

Prima lovitură îl trimise învârtindu-se, distrugându-i încrederea, echilibrul și, mai grav, încheietura. Îl urmărise pe Gorst în luptă, desigur, dacă putea fi astfel numită, așa că știa că avea să-l atace fluturându-și sabia, dar nimic nu l-ar fi putut pregăti pentru acel prim contact. Mulțimea icni odată cu el, când se dădu înapoi, împleticindu-se. Toate planurile sale atent ticluite, toate sfaturile lui Varuz, cu grijă formulate, se topiră în aer. Jezal se crispă de durere și șoc, cu brațul încă vibrând din cauza forței acelei teribile lovituri, cu urechile încă răsunând de trosnetul ei, cu gura atârnând deschisă și genunchii tremurând.

Nu era nici pe departe cel mai promițător început, dar următoarea lovitură veni în forță după prima, căzând cu o putere și mai mare. Jezal sări într-o parte și se îndepărtă, încercând să lase loc între ei și să-și acorde timp. Dar Gorst nu avea de gând să-i acorde timp. Scotea deja alt mârâit răgușit, cu sabia lui pornită deja în următoarea arcuire irezistibilă.

Jezal se ferea când putea, para când nu putea. Îl dureau deja încheieturile din pricina neîntreruptei ciomăgeli. Pentru început, spera că Gorst avea să obosească. Nimeni nu putea să arunce multă vreme, încoace și încolo, acele bucăți imense de metal, așa cum făcea el. Curând, ritmul sălbatic avea să-și ia obolul de la bărbatul voinic și Gorst avea să încetinească, să se moleșească și armele grele aveau să-și piardă veninul. Atunci Jezal avea să riposteze stăruitor, să-și hăituiască adversarul și să câștige. Mulțimea avea să dărâme Agriontul cu uralele ei. O poveste clasică despre o victorie împotriva așteptărilor.

Numai că Gorst nu obosea. Era o mașină. După câteva minute, încă nu dădea nici cel mai vag semn de oboseală în ochii aceia acoperiți de pleoape grele. Jezal nu vedea aproape nicio emoție, în timpul rarelor momente când îndrăznea să-și desprindă ochii de la acele săbii scânteietoare. Sabia lungă se rotea, se rotea, se rotea în cercuri sălbatice, iar sabia scurtă era mereu prezentă, să contracareze plăpândele eforturi pe care le putea face Jezal printre lovituri, fără să șovăie sau să coboare măcar un centimetru. Puterea loviturilor nu scăzu, mârâielile ieșeau din gâtlejul lui Gorst cu aceeași vigoare. Mulțimea nu avea niciun motiv să ovaționeze și doar mormăia cu furie. Jezal începu să-și simtă picioarele tot mai încete, să simtă sudoarea care-i sălta de pe frunte, să simtă săbiile alunecându-i din mâini.

Vedea de la o poștă ce avea să urmeze, dar n-avea ce să facă. Se retrăsese până când ieșise din cerc. Blocase și parase loviturile până când îi amorțiseră degetele. De data aceasta,

când ridică brațul chinuit de durere, urmat de scrâșnetul de metal pe metal, un picior obosit îi alunecă și Jezal căzu, scâncind, afară din cerc, prăvălindu-se pe-o parte, cu sabia scurtă zburându-i dintre degete. Fața i se izbi de pământ și Jezal luă o gură grăunțoasă de nisip. Era o cădere dureroasă și stânjenitoare, dar se simțea prea obosit și prea dărâmat ca să fie prea dezamăgit. Era aproape ușurat că supliciul acela se sfârșise, fie și doar pentru o clipă.

– Unu pentru Gorst! strigă arbitrul.

O răpăială de aplauze firave fu strivită sub huiduieli batjocoritoare, dar bărbatul vânjos nu părea să observe, târșâindu-și picioarele înapoi la semn, cu capul plecat și pregătindu-se deja pentru următoarea rundă.

Jezal se rostogoli încet pe mâini și genunchi, îndoindu-și brațele chinuite și ridicându-se fără grabă. Avea nevoie de un moment să respire și să se pregătească, să găsească o strategie. Gorst îl aștepta, tăcut, neclintit. Jezal își șterse nisipul de pe cămașă, cu mintea gonind. Cum să-l înfrângă? Cum? Păși prudent înapoi la semnul său și ridică săbiile.

– Începeți!

De data aceasta Gorst se năpusti cu și mai multă vigoare, lovind în stânga și-n dreapta de parcă ar fi secerat grâu, făcându-l pe Jezal să danseze de jur împrejurul cercului. O lovitură trecu atât de aproape în stânga lui încât îi simți suflul pe obraz. Următoarea îl rată la o distanță la fel de mică, în dreapta. Apoi Gorst dădu o lovitură laterală, spre cap, și Jezal văzu o breșă. Se aplecă sub sabie, convins că lama i-a tăiat părul din vârful țestei. Se apropie, când sabia lungă și grea țâșni înapoi, cât pe ce să atingă fața arbitrului, când săltă în spate, lăsându-l pe Gorst fără apărare în partea dreaptă.

Jezal se năpusti spre nemernicul vânjos, sigur că, în sfârșit, reușise, știind că egalase. Dar Gorst îi prinse lovitura cu sabia scurtă și o înlătură, iar gărzile celor două săbii scârțâiră și apoi se încleștară. Jezal lovi spre el fără milă, cu sabia scurtă, dar, cumva, Gorst îl blocă din nou, aducându-și cealaltă sabie tocmai la timp, prinzând arma lui Jezal și ținând-o chiar lângă piept.

Preț de o clipă, cele patru săbii ale lor se încleștară, cu mânerele scrâșnind, iar fețele celor doi erau doar la câțiva centimetri una de alta. Jezal mârâia ca un câine, dezvelindu-și dinții, cu mușchii feței o mască rigidă. Trăsăturile aspre ale lui Gorst nu trădau nicio urmă de efort. Arăta ca un om care își făcea nevoile, implicat într-o sarcină mundană și ușor dezagreabilă care pur și simplu trebuia îndeplinită cât mai repede cu putință.

Preț de o clipă, săbiile lor se încleștară și Jezal împingea cu fiecare strop de putere, cu fiecare mușchi îndelung antrenat contractându-se, cu picioarele apăsându-se în pământ, cu stomacul încordându-se să răsucească brațele, cu brațele încordându-se să împingă palmele, cu palmele strânse cu îndârjire pe mânerele săbiilor. Fiecare mușchi, fiecare fibră, fiecare tendon. Știa că avea o poziție avantajoasă, că bărbatul vânjos își pierduse echilibrul, numai de-ar putea să-l împingă un pas înapoi... un centimetru...

Preț de o clipă, săbiile lor se încleștară, apoi Gorst își coborî umărul, gemu și-l azvârli pe Jezal cât colo, așa cum și-ar arunca un copil o jucărie de care s-a plictisit.

Jezal sări înapoi, cu gura și ochii larg deschiși de uimire, lovind cu picioarele pământul, concentrându-se din răsputeri să nu cadă. Îl auzi pe Gorst mârâind din nou și fu surprins să vadă sabia lungă arcuindu-se deja în aer, spre el. Nu putea să se ferească și, oricum, nu avea timp. Ridică brațul drept, din instinct, dar lama groasă, boantă, îi dădu sabia scurtă la o parte ca pe un mănunchi de paie în vânt și îi pătrunse între coaste, smulgându-i răsuflarea din piept, într-un vaiet de durere care răsună de jur împrejurul arenei tăcute. Picioarele i se mototoliră sub el și Jezal se răschiră în iarbă, cu membrele săltând și șuierând ca un burduf tăiat.

De data aceasta, nici măcar umbra unor aplauze. Mulțimea își răcnea ura, huiduindu-l și fluierându-l pe Gorst din toți rărunchii, în timp ce acesta își târa picioarele către țarc.

– Luate-ar naiba, Gorst, cuțitarule!

– Ridică-te, Luthar! Sus și pe el!

– Du-te acasă, brută!

– Sălbatic blestemat!

Fluierăturile se transformară în ovații șovăielnice, când Jezal se ridică din iarbă, cu toată partea stângă zvâcnind. Ar fi țipat de durere, dacă ar mai fi avut vlagă. Cu toate eforturile lui, cu toate antrenamentele, superioritatea lui Gorst era netă și Jezal știa asta. Îi venea să vomite la gândul c-o va lua de la capăt anul viitor. Își dădu toată silința să nu se arate descurajat în timp ce se întorcea, chinuit, în țarc, dar nu putu să nu se prăbușească greoi în scaunul lui când ajunse acolo, aruncându-și săbiile pe dale și gâfâind.

West se aplecă deasupra lui și-i ridică cămașa, să evalueze pagubele. Jezal privi temător în jos, aproape așteptându-se să vadă o gaură imensă săpată în trupul său, dar nu avea decât o crestătură urâtă și roșie peste coaste, în jurul căreia se formau deja vânătăi.

– Ceva rupt? întrebă Mareșalul Varuz, uitându-se peste umărul lui West.

Jezal își stăpâni lacrimile când maiorul îi apăsă coasta.

– Nu cred, dar, fir-ar! West îi aruncă prosopul cu dezgust. Asta numești tu un sport frumos? Nu există nicio regulă împotriva acestor săbii grele?

Varuz clătină din cap mohorât.

– Toate trebuie să aibă aceeași lungime, dar nu există nicio regulă în privința greutății. Adică, de ce ar vrea cineva săbii grele?

– Acum știm, nu-i așa? se răsti West. Ești sigur că n-ar trebui să oprim toate astea înainte ca nemernicul să-i taie capul?

Varuz îl ignoră.

– Acum, ascultă aici, zise mareșalul, aplecându-se, ca să-i vorbească lui Jezal în față. Cel mai bun din șapte runde! Primul la patru! Încă mai e timp!

Timp pentru ce? Ca Jezal să fie tăiat în două, cu sau fără săbii boante?

– E prea puternic! gâfâi Jezal.

– Prea puternic? Nimeni nu e prea puternic pentru tine! Dar până și Varuz părea neîncrezător. Încă mai e timp! Îl poți învinge! Bătrânul mareșal se trase de mustață. Îl poți învinge!

Dar Jezal observă că Varuz nu-i sugeră și cum s-o facă.

Glokta începea să se teamă că s-ar putea sufoca, atât râdea de convulsiv. Încercă să se gândească la ce anume ar prefera să vadă în loc de Jezal dan Luthar spulberat într-un cerc de duel și nu reuși. Tânărul tresări în timp ce pară cu greu o lovitură oblică. Nu-și controlase deloc bine partea stângă de când primise acea lovitură între coaste și Glokta aproape că îi simți durerea. *Și, măi, măi, ce bine e s-o simți pe-a altcuiva, de dragul schimbării.* Mulțimea se îmbufnă, tăcută și gânditoare, în timp ce Gorst le hărțuia favoritul cu loviturile lui brutale și Glokta împroșca chicoteli prin gingiile strânse.

Luthar era iute și sprinten și se mișca bine când vedea săbiile apropiindu-se. Un luptător competent. Destul de bun ca să câștige un turnir, fără doar și poate, într-un an mediocru. Picioare iuți și mâini iuți, dar n-are mintea pe cât de ascuțită ar trebui. Pe cât ar avea nevoie. E prea previzibil.

Gorst era o cu totul altă chestiune. Părea să rotească și să rotească săbiile, fără niciun gând în cap. Dar Glokta știa mai bine. Are un fel cu totul nou de a face lucrurile. Pe vremea mea, totul era numai jap-jap. La turnirul viitor, toți vor măcelări cu aceste săbii grele. Inchizitorul se întrebă într-o doară dacă el ar fi putut să-l învingă pe Gorst, în vremurile sale bune. Ar fi fost, oricum, o luptă demnă de văzut - un spectacol pe cinste, mai bun decât lupta asta inegală.

Gorst scăpă cu ușurință de câteva lovituri vlăguite, apoi Glokta tresări și mulțimea fluieră când Luthar abia reuși să pareze o puternică lovitură de măcelar, a cărei forță aproape îl ridică pe Jezal în aer. N-avea cum să evite următoarea lovitură, împins spre marginea cercului cum era și fu forțat să facă un salt în spate, în nisip.

– Trei la zero! strigă arbitrul.

Glokta se scutura de râs privindu-l pe Luthar izbind pământul cu frustrare, stârnind nervos un val de nisip, cu fața un tablou de palidă autocompătimire. Vai, mie, căpitan Luthar, va fi patru la zero. Vei fi zdrobit. O rușine. Poate că asta îl va învăța pe micul pungaș scâncitor ce înseamnă modestia. Unora le prinde bine o bătaie bună. Uită-te numai la mine, nu?

– Începeți! strigă arbitrul.

Runda a patra începu întocmai cum se sfârșise prima. *Cu Luthar cotonogit.* Glokta își dădea seama că omul era lipsit de idei. Brațul drept i se mișca încet, dureros, picioarele sale păreau grele. O altă lovitură ametitoare îi izbi sabia lungă, făcându-l să se împleticească în spate, spre marginea cercului, dezechilibrat și gâfâind. Gorst nu trebuia decât să-și împingă atacul puțin mai mult. *Și ceva îmi spune că nu e omul să renunțe când deține controlul.* Glokta își înhață bastonul și se ridică în picioare. Oricine își putea da seama că se sfârșise și nu dorea să fie prins în îmbulzeală când mulțimile dezamăgite încercau să plece în același timp.

Sabia lungă a lui Gorst coborî scânteind prin aer. *Lovitura finală, cu siguranță.* Singura opțiune a lui Luthar era să încerce s-o pareze și să fie aruncat afară din cerc. *Sau s-ar putea să-i despice capul ăla gras. Ne putem aștepta la asta.* Glokta zâmbi, pe jumătate întors să plece.

Dar, cu coada ochiului, cumva, văzu lovitura ratând. Gorst clipi când sabia lui grea izbi în iarbă, apoi gemu când Luthar îl tăie peste picior, cu mâna stângă. Era cea mai puternică emoție pe care o arătase toată ziua.

– Unu pentru Luthar! strigă arbitrul, după o scurtă pauză, incapabil să-și stăpânească pe deplin uluirea din glas.

– Nu, murmură Glokta în barbă, când mulțimea din jurul lui izbucni în aplauze zgomotoase. *Nu.*

Luptase în sute de dueluri în tinerețe și privise altele o mie, dar niciodată nu văzuse așa ceva, niciodată nu văzuse pe cineva mișcându-se atât de repede. Luthar era un bun săbier, știa asta. *Dar nimeni nu e atât de bun.* Se încruntă, privindu-i pe cei doi finaliști ieșind din țarcuri după cea de-a doua pauză și ocupându-și locurile.

– Începeți!

Luthar era transformat. Îl hărțuia pe Gorst cu lovituri furioase, fulgerătoare, fără să-i dea timp să înceapă. Acum vânjosul era cel care părea forțat până la limită: para, se ferea, încerca să se țină departe. Era ca și cum cineva l-ar fi îndepărtat pe furiș pe vechiul Luthar în timpul pauzei și l-ar fi înlocuit cu un om cu totul diferit, un geamăn mai puternic, mai iute, cu mult mai sigur pe sine.

După ce i se refuzase atât timp un motiv să aclame, mulțimea răcnea și zbiera de parcă și-ar fi despicat gâtlejurile. Glokta nu le împărtășea entuziasmul. *Ceva nu e în regulă aici. Ceva nu e în regulă.* Aruncă o privire către fețele din apropiere, dar nimeni altcineva nu simțise că se întâmpla ceva ciudat. Vedeau doar ceea ce voiau să vadă, pe Luthar dându-i brutei hidoase o spectaculoasă și binemeritată ciomăgeală. Ochii lui Glokta cercetară băncile, neștiind ce să caute.

Bayaz, așa-zisul. Așezat în rândul din față, aplecat și fixându-i concentrat cu privirea pe cei doi luptători, ucenicul lui și omul Nordului, cel cu cicatrice, lângă el. Nimeni altcineva nu observă, toți erau absorbiți de luptătorii din fața lor, dar Glokta observă. Se frecă la ochi și se uită din nou. *Ceva nu e în regulă.*

– Dacă poți spune ceva despre Întâiul dintre Magi, poți spune că e un șarlatan nemernic, mârâi Logen.

Bayaz avea un mic zâmbet în colțul gurii pe când își ștergea sudoarea de pe frunte.

– Cine-a spus vreodată că nu sunt?

Luthar avea din nou necazuri. Mari necazuri. De fiecare dată când para una dintre acele lovituri grele, săbiile lui săreau înapoi mai departe și strânsoarea îi părea mai slabă. De fiecare dată când se ferea, sfârșea puțin mai departe către marginea cercului galben.

Atunci, când sfârșitul părea sigur, Logen văzu cu colțul ochiului aerul de deasupra umerilor lui Bayaz tremurând, așa cum tremurase pe drumul spre sud, când au ars copacii și simți din nou acea ciudată zdruncinătură în măruntaie.

Luthar păru dintr-odată să găsească forțe proaspete. Prinse următoarea lovitură pe mânerul săbiei scurte. Cu o clipă mai devreme, ar fi putut să i-o zboare din mână. Acum o ținu acolo o clipă, apoi o azvârli cu un strigăt, împingându-și adversarul, dezechilibrându-l și făcând un salt înainte, acum în atac.

– Dacă într-un duel din Nord ai fi prins trișând, mârâi Logen, clătinând din cap, ți-ar tăia o cruce însângerată în burtă și ți-ar scoate măruntaiele.

– Norocul meu, șopti Bayaz printre dinți, fără să-și ia ochii de la luptători, că nu mai suntem în Nord.

Broboane de sudoare îi acopereau din nou țeasta pleșuvă, șiroindu-i pe față în stropi grei. Avea pumnii strânși și tremura de efort.

Luthar lovi cu furie, iar și iar, cu săbiile un abur scânteietor. Gorst mârâia și gemea, contracarându-i loviturile, dar Luthar era acum prea iute pentru el și prea puternic. Îl mâna fără milă prin cerc așa cum ar mâna un câine furios o vită.

– Șarlatanie afurisită, mârâi iarăși Logen, când sabia lui Luthar scânteie și lăsă o urmă roșie, strălucitoare, pe obrazul lui Gorst. Câteva picături de sânge stropiră mulțimea din stânga lui Logen și aceasta explodă în ovații zgomotoase. Asta, doar preț de o clipă, era o umbră a propriilor sale dueluri. Anunțul arbitrului de trei egal abia putu fi auzit. Gorst se încruntă ușor și își duse o mână la față.

Peste hărmălaie, Logen îl auzi doar pe Quai șoptind:

– Să nu pui niciodată prinsoare cu un mag...

Jezal știa că era bun, dar nu visase vreodată că putea fi *atât* de bun. Dădea lovituri precise, era ager ca o pisică, sprinten ca o muscă, puternic ca un urs. Coastele nu-l mai dureau, încheieturile nu-l mai dureau, orice urmă de oboseală îl părăsise, orice urmă de îndoială. Era neînfricat, inegalabil, de neoprit. Aplauzele răsunau în jurul lui și, totuși, auzea fiecare vorbă, vedea fiecare detaliu al fiecărei fețe din mulțime. Inima lui pompa, în loc de sânge, foc usturător, plămânii lui inspirau norii înșiși.

Nici măcar nu se osteni să se așeze în pauză, atât era de dornic să se întoarcă în arenă. Scaunul era o insultă pentru el. Nu asculta ce spuneau Varuz și West. Nu contau. Oameni mărunți, jos, departe. Se holbau la el, înfierbântați, uluiți, cum era și firesc să fie.

Era cel mai mare săbier al tuturor timpurilor.

Schilodul acela de Glokta n-ar fi putut ști câtă dreptate avea. Se părea că Jezal nu trebuia decât să încerce și putea avea orice-și dorea. Chicoti în timp ce săltă înapoi la semn. Râse când auzi mulțimile aclamându-l. Îi zâmbi lui Gorst, când păși înapoi în cerc. Totul era întocmai cum trebuia să fie. Ochii aceia erau și acum acoperiți de pleoape grele, leneși deasupra micii tăieturi roșii pe care i-o făcuse Jezal, dar acum mai era ceva acolo, o urmă de stupoare, de îngrijorare, de respect. Așa cum era și firesc să fie.

Nimic nu era imposibil pentru Jezal. Era invincibil. Era de neoprit. Era...

– Începeți!

...complet pierdut. Durerea îi străpunse coasta și îl făcu să gâfâie. Dintr-odată era speriat și obosit și slab din nou. Gorst mârâi și își dezlănțui iarăși loviturile sălbatice, izbind săbiile din mâinile lui Jezal, făcându-l să sară ca un iepure speriat. Iscusința dispăruse, intuiția și energia dispăruseră, iar asaltul lui Gorst era mai brutal ca oricând. Simți un fior teribil de disperare când sabia lungă îi fu smulsă dintre degetele tremurătoare, zbură prin aer și căzu, dincolo de îngrăditură. Jezal era doborât în genunchi. Mulțimea își ținea răsuflarea. Totul se sfârșise...

...Nu se sfârșise. Lovitura se arcuia în jos spre el. Lovitura finală. Părea că alunecă. Încet, încet, parcă prin miere. Jezal zâmbi. Era o treabă simplă pentru el s-o înlăture cu sabia scurtă. Vigoarea îi inundă trupul din nou. Sări în sus, îl împinse pe Gorst cu mâna liberă și pară o altă lovitură, pe urmă o alta, singura lui sabie făcând treaba pentru două, pe îndelete. Arena era încremenită. Singura mișcare era ciocnirea rapidă a săbiilor. La dreapta și la stânga, la dreapta și la stânga mergea sabia scurtă, țâșnind mai iute decât puteau ochii s-o urmărească, mai iute decât putea mintea să gândească, parcă trăgându-l pe Jezal după ea.

Se auzi un scrâșnet de metal pe metal când sabia lui Jezal îi smulse lui Gorst din mână sabia lungă, apoi un altul, când scânteie de-a curmezișul și făcu același lucru cu cea scurtă. Preț de o clipă, totul rămase încremenit. Vânjosul, dezarmat și cu călcâiele la marginea cercului, ridică privirea spre Jezal. Mulțimea era mută.

Apoi Jezal ridică încet sabia-i scurtă, care dintr-odată părea să cântărească o tonă, și o înfipse ușor în coastele lui Gorst.

– Eh! făcu vânjosul cu glas scăzut, ridicându-și sprâncenele.

Apoi mulțimea explodă în aplauze asurzitoare. Zgomotul nu mai contenea, crescând, crescând, trecând peste Jezal în valuri. Acum, că isprăvise, se simțea stors până peste poate. Închise ochii, clătinându-se, lăsă sabia să-i cadă dintre degetele inerte și se prăbuși în genunchi. Era istovit peste măsură. Era ca și cum ar fi folosit energia unei săptămâni întregi în câteva momente. Până și să stea în genunchi era un efort pe care nu era sigur că-l putea susține multă vreme și, dacă se prăbușea, nu era sigur că avea să se mai ridice vreodată.

Dar apoi simți mâini puternice apucându-l de sub brațe și se simți ridicat. Vacarmul mulțimii se stârni și mai puternic când fu înălțat în aer. Deschise ochii - culori cețoase, împăienjenite, pâlpâiră în fața lui când mâinile îl răsuciră. Capul îi răsuna de zgomot. Era pe umerii cuiva. Un cap ras. Gorst. Voinicul îl ridicase, așa cum ar ridica un tată un copil,

arătându-l mulțimii, zâmbindu-i cu un rânjet mare, hidos. Jezal îi zâmbi înapoi, fără să vrea. Era un moment ciudat, una peste alta.

– Luthar câștigă! strigă arbitrul, abia audibil. Luthar câștigă!

Ovațiile se prefăcuseră într-o scandare ritmică: *Luthar! Luthar! Luthar!* Arena se cutremura. Capul lui Jezal plutea. Era parcă beat. Beat de victorie. Beat de sine.

Gorst îl coborî înapoi în cerc, când ovațiile mulțimii începură să se domolească.

– M-ai învins, spuse el cu un zâmbet larg. Avea glasul ciudat de subțire și dulce, aproape ca al unei femei. În mod cinstit. Aș vrea să fiu primul care te felicită. Își înclină capul mare și zâmbi din nou, frecându-și tăietura de sub ochi, fără cea mai vagă amărăciune. O meriți, spuse el, întinzând mâna.

– Mulțumesc. Jezal flutură un zâmbet acru și strânse cât se poate de fugitiv mâna voinicului, apoi se îndreptă spre țarcul lui.

Firește că o merita și al naibii să fie dacă îl mai lasă pe nemernicul ăla să se mai lăfăie în lumina gloriei sale încă o clipă.

– Minunat, băiete, minunat! izbucni Mareșalul Varuz, bătându-l pe umăr, când Jezal se întoarse, clătinându-se pe picioare tremurătoare, la scaunul lui. Știam că ești în stare!

West zâmbi larg, dându-i prosopul.

– O să se vorbească despre asta ani și ani.

Alți simpatizanți se îngrămădiră, felicitându-l, aplecându-se peste balustradă. Un vârtej de fețe zâmbitoare și, printre ele, fața tatălui lui Jezal, strălucind de mândrie.

– Știam că ești în stare, Jezal! Nu m-am îndoit niciodată! Nici-o clipă! Ai adus onoare familiei noastre!

Jezal observă, însă, că fratele lui mai mare nu părea la fel de încântat. Avea obișnuita expresie înțepată, pizmașă, pe chip, chiar și în momentul de glorie a lui Jezal. Ticălosul înțepat și pizmaș! N-ar putea să se bucure pentru fratele lui, fie și numai pentru o zi?

– Pot să felicit și eu învingătorul? se auzi un glas de dincolo de umărul său. Era acel bătrân idiot, cel de la poartă, cel căruia Sulfur îi spusese maestrul lui. Cel care folosise numele de Bayaz. Avea sudoare pe țeasta-i plešuvă, multă sudoare. Avea chipul palid, ochii adânciți. Aproape ca și cum tocmai ar fi încheiat șapte runde cu Gorst.

– Bună treabă, într-adevăr, tinere prieten, o execuție aproape... magică.

– Mulțumesc, murmură Jezal. Nu era sigur deloc cine era bătrânul sau ce urmărea, dar nu avea niciun strop de încredere în el. Regret, însă, trebuie...

– Desigur. Vom vorbi mai târziu.

O spuse cu o tulburătoare fermitate, ca și cum ar fi fost un lucru deja stabilit. Apoi se întoarse și dispăru pe nesimțite în mulțime. Tatăl lui Jezal se uită după el, acum livid la față, de parcă ar fi văzut o fantomă.

– Îl cunoști, tată?

– Eu...

– Jezal! Varuz îl înhață de braț emoționat. Vino! Regele vrea să te felicite!

Îl târî pe Jezal de lângă familia lui către cerc. Câteva aplauze răzlețe se stârniră din nou, în timp ce traversau împreună iarba uscată, scena victoriei lui Jezal. Lordul Mareșal îi aruncă, patern, un braț pe după umeri și zâmbi mulțimii, de parcă aplauzele ar fi fost toate pentru el. Toată lumea dorea o bucățică din gloria lui, se părea, dar Jezal reuși să se descotorosească de bătrân când urcă treptele către loja regală.

Prințul Raynault, fiul cel mic al regelui, era primul în rând, îmbrăcat modest, cu o înfățișare de om cinstit și înțelept, fără urmă de aer princiar.

– Bravo! strigă el peste răcnetele mulțimii, părând cu adevărat încântat de victoria lui Jezal. Bună treabă!

Fratele lui era și mai exuberant:

– Incredibil! strigă Prințul Moștenitor Ladisla, cu soarele scânteind pe nasturii de aur ai tunicii sale. Fantastic! Uimitor! Spectaculos! N-am mai văzut așa ceva! Jezal zâmbi larg și se înclină umil când trecu pe lângă el, strângându-și umerii când prințul moștenitor îl plesni puțin prea tare peste spate. Am știut întotdeauna că ești în stare! Întotdeauna ai fost omul meu!

Prințesa Terez, unica fiică a Marelui Duce Orso de Talins, îl privi pe Jezal trecând, cu un mic zâmbet disprețuitor, bătând cu două degete apatice în palmă, într-o imitație de aplauze, lipsită de entuziasm. Avea bărbia ridicată chinuitor de sus, ca și cum doar să fie privit de ea ar fi fost o onoare pe care el n-o putea aprecia pe deplin și, cu siguranță, n-o merita.

Și, astfel, ajunse, în sfârșit, la jilțul lui Gustav al Cincilea, Înalt Rege al Uniunii. Avea capul căzut într-o parte, strivit sub coroana scânteietoare. Degetele-i palide, păstoase, se contractau pe mantia de mătase purpurie, ca niște viermi albi. Avea ochii închiși, iar pieptul i se ridica și cobora ușor, însoțit de pârâituri domoale, când saliva îi țâșnea de pe buzele lăsate și șiroindu-i pe piept, alăturându-se transpirației de pe gușa-i

umflată și ajutând-o să-i înnegrească de umezeală gulerul înalt. Jezal se afla, într-adevăr în prezența măreției.

– Maiestate, murmură Lordul Hoff.

Capul statului nu răspunse. Soția lui, Regina, privea, chinuitor de dreaptă, cu un zâmbet neclintit, lipsit de emoție, lipit pe fața-i bine pudrată.

Jezal nu știa unde să se uite și se hotărî asupra pantofilor săi plini de praf. Lordul Șambelan tuși sonor. Un mușchi zvâcni sub grăsimea asudată de pe obrazul Regelui, dar acesta nu se trezi. Hoff tresări și, privind împrejur, să se asigure că nu-i urmărea nimeni prea atent, înfipse un deget între coastele regale.

Regele sări, cu pleoapele dintr-odată larg deschise, cu gușa grea tremurând, holbându-se la Jezal cu ochi sălbatici, injectați, tiviți cu roșu.

– Maiestatea Voastră, acesta este căpitanul...

– Raynault! exclamă Regele, fiule!

Jezal înghiți nervos, străduindu-se din răsputeri să-și păstreze zâmbetul crispat. Nătărăul senil îl confundase cu fiul său mai mic. Încă și mai rău, prințul însuși se afla la nici patru pași. Zâmbetul încremenit al Reginei tresări ușor. Buzele perfecte ale Prințesei Terez se strâmbară cu dispreț. Lordul Șambelan tuși stânjenit.

– Ăă, nu, Maiestate, acesta este...

Dar era prea târziu. Fără niciun avertisment, monarhul se ridică greoi în picioare și îl cuprinse pe Jezal într-o îmbrățișase entuziastă, cu coroana grea alunecându-i într-o parte, gata să-l înțepe în ochi pe Jezal cu unul dintre țepii ei incrustați cu nestemate. Falca Lordului Hoff se deschise în tăcere. Cei doi prinți făcură ochii mari, Jezal nu reuși să scoată decât un gâlgâit neajutorat.

– Fiule! bolborosi regele, cu glasul gâtuit de emoție. Raynault, mă bucur atât de mult că te-ai întors! Când n-am să mai fiu, Ladisla va avea nevoie de ajutorul tău. E atât de slab și coroana e o povară atât de grea! Tu ai fost întotdeauna mai potrivit pentru ea! O povară atât de grea! plânse el pe umărul lui Jezal.

Era ca un coșmar hidos. Ladisla și adevăratul Raynault se uitară unul la altul cu gura căscată, pe urmă înapoi la tatăl lor, amândoi cu un aer bolnav. Terez pufnea pe nas la viitorul ei socru, cu un nedisimulat dispreț. Din rău în mult, mult mai rău. Ce naiba trebuia făcut într-o asemenea situație? Oare exista vreo normă de etichetă pentru asta? Jezal îl bătu stângaci pe Rege peste spatele-i gras. Ce altceva putea să facă? Să-l îmbrâncească pe bătrânul senil în fund, sub privirile a jumătate dintre supușii săi? Aproape că era ispitit s-o facă.

Noroc că mulțimea luă îmbrățișarea Regelui drept o recunoaștere răsunătoare a calităților de luptător ale lui Jezal și înecă vorbele acestuia într-un nou val de ovații. Nimeni în afară de loja regală nu-i auzi vorbele. Cu toții pierdură deplina semnificație a ceea ce era, fără îndoială, cel mai stânjenitor moment din viața lui Jezal.

PUBLICUL IDEAL

Arhilectorul stătea lângă imensa-i fereastră, la sosirea lui Glokta, înalt și impozant ca întotdeauna, în tunica-i imaculată, privind afară peste turnurile Universității, către Casa Creatorului. O adiere plăcută străbătea imensa încăpere circulară, răvășind ciuful de păr alb al bătrânului și făcând numeroasele hârtii de pe biroul său imens să pârâie și să fluture.

Se întoarse când Glokta intră șchiopătând în cameră.

– Inchizitorule, spuse el simplu, întinzând o mână îmbrăcată în mănușă albă, cu piatra imensă a rangului său reflectând lumina soarelui revărsat dinspre fereastra deschisă și scânteind cu un foc purpuriu.

– Slujesc și mă supun, Eminență.

Glokta luă mâna într-a lui și se strâmbă când se aplecă să sărute inelul, cu toiagul tremurând de efortul de a se ține drept. *Să fiu al naibii dacă bătrânul ticălos nu-și ține mâna puțin mai jos de fiecare dată, doar ca să mă vadă transpirând.*

Sult se scurse în jilțul său dintr-o singură mișcare lină, cu coatele pe masă, cu degetele strânse în fața lui. Glokta nu putea decât să stea, cu piciorul în flăcări în urma cunoscutului urcuș prin Casa Întrebărilor, cu sudoarea șiroindu-i pe țeastă, și să aștepte invitația de a se așeza.

– Te rog, ia loc, murmură Arhilectorul, apoi așteptă ca Glokta să se vâre, crispându-se, într-unul dintre scaunele mai modeste de la masa rotundă. Acum, spune-mi, a ajuns investigația ta la vreun rezultat?

– Cât de cât. În camerele noastre de oaspeți au avut loc noaptea trecută anumite tulburări. Ei susțin că...

– Evident, o tentativă de a adăuga credibilitate acestei povești revoltătoare. Vrajă! pufni Sult cu dispreț. Ai descoperit cum a fost făcută, cu adevărat, spărtura din zid?

Vrajă, poate.

– Mă tem că nu, Eminență.

– Păcat. Ne-ar fi de folos o dovadă a felului cum a fost realizat acest truc. Totuși - și Sult suspină, ca și cum nu se

așteptase la mai mult - nu putem avea totul. Ai vorbit cu acești... oameni?

– Da. Bayaz, dacă pot să-i folosesc numele, e foarte alunecos. Fără ceva mai convingător, decât întrebările însele, n-am putut să scot nimic de la el. Amicul lui, omul Nordului, trebuie și el cercetat nițel.

O cută se formă peste fruntea netedă a lui Sult.

– Bănuiești vreo legătură cu acest sălbatic, Bethod?

– Posibil.

– Posibil? repetă amar Arhilectorul, de parcă însuși cuvântul era o otravă. Altceva?

– S-a mai alăturat cineva trupei vesele.

– Știu. Navigatorul.

Dar de ce mă mai obosesc?

– Da, Eminență, un navigator.

– Le urez succes. Ghicitorii ăștia zgârie-brânză dau întotdeauna mai multe bătăi de cap decât merită. Bolborosesc despre Dumnezeu și ce mai vrei. Sălbatici lacomi.

– Categoric. Mai multe bătăi de cap decât merită, Arhilectore, deși ar fi interesant de știut de ce m-au implicat pe mine.

– Și, mă rog, de ce?

Glokta tăcu o clipă.

– Nu știu.

– Hah! fornăi Sult. Altceva?

– În urma vizitei nocturne de care au avut parte, prietenii noștri au fost mutați într-o serie de camere de lângă parc. Acum câteva nopți, la nici douăzeci de pași de ferestrele lor, a avut loc o crimă sinistră.

– Superiorul Goyle mi-a pomenit despre asta. Zicea că nu trebuie să mă îngrijorez, că nu există nicio legătură cu oaspeții noștri. Am lăsat problema în mâinile lui. Se încruntă la Glokta: Am luat o decizie greșită?

Ah, la asta nu trebuie să cuget prea mult.

– Categoric nu, Arhilectore. Glokta își plecă fruntea cu adânc respect. Dacă Superiorul e satisfăcut, atunci sunt și eu.

– Hm. Așadar, ce-mi spui tu este că, una peste alta, nu avem nimic.

Nu chiar nimic.

– Ba avem. Glokta pescui sulul vechi din buzunarul tunicii sale și i-l întinse Arhilectorului.

Sult avea un aer de ușoară curiozitate pe față când îl luă și îl desfășură pe masă, holbându-se la simbolurile fără noimă.

– Ce-i asta?

Ha! Așadar, nu știi totul?

– Presupun că se poate spune că e un fragment de istorie. O relatare despre cum l-a înfrânt Bayaz pe Maestrul Creator.

– Un fragment de istorie. Sult bătu cu degetul, gânditor, pe masă. Și cum ne ajută pe noi?

Cum te ajută pe tine, vrei să spui.

– Conform acestui document, prietenul nostru Bayaz a fost cel care a zăvorât Casa Creatorului. Glokta făcu semn cu capul către construcția impunătoare de dincolo de fereastră. L-a zăvorât și a luat cheia.

– Cheia? Turnul acela a fost întotdeauna încuiat, întotdeauna. Din câte știu eu, nu există nici măcar o gaură a cheii.

– Exact la fel am gândit și eu, Eminență.

– Hm. Încet, încet, Sult începu să zâmbească. La povești, totul depinde de cum le spui, nu? Prietenul nostru Bayaz știe asta foarte bine, îndrăznesc să zic. Voia să folosească propriile noastre povești împotriva noastră, dar acum schimbăm rolurile. Îmi place această ironie. Ridică iarăși sulul în mână. E autentic?

– Contează?

– Firește că nu.

Sult se ridică cu grație din scaun și păși încet către fereastră, lovindu-se peste degete cu sulul răsucit. Rămase acolo o vreme, privind afară. Când se întoarse, dobândise un aer de profundă automulțumire.

– Mi-am amintit că mâine seară va fi un ospăț, o petrecere pentru noul nostru campion săbier, căpitanul Luthar. *Acel mic vierme șarlatan.* Cei mai de seamă oameni ai regatului vor fi de față: Regina, amândoi prinții, majoritatea celor din Consiliului Închis, mai mulți nobili marcanți. *Fără să-l uităm pe Regele însuși. S-a ajuns departe, dacă prezența lui la cină nici măcar nu merită menționată.* Ar fi asistența ideală pentru mica noastră demascare, nu crezi?

Glokta își plecă prevăzător capul.

– *Desigur, Arhilectore. Asistența ideală! Cu condiția să funcționeze. Ar putea fi o asistență stânjenitoare, dacă dai greș în fața ei.*

Dar Sult își anticipa deja triumful.

– Adunarea perfectă și timp tocmai destul să facem pregătirile necesare. Trimite un mesaj prietenului nostru, Întâiul dintre Magi, și anunță-l că el și însoțitorii lui sunt invitați cordial la o cină, mâine seară. Nădăjduiesc că vei participa și tu!

Eu? Glokta se înclină din nou.

– N-aș lipsi pentru nimic în lume, Eminență.

– Bun. Adu-ți practicienii cu tine. Prietenii noștri ar putea deveni violenți când își vor da seama că partida e pierdută. Cine știe de ce ar fi în stare niște barbari ca ei!

O mișcare abia perceptibilă a mâinii înmănușate a Arhilectorului sugeră că întâlnirea se terminase. *Toate acele scări, doar pentru asta?*

Sult privea sulul în josul nasului când Glokta ajunse, în sfârșit, la prag.

– Asistența ideală, murmură el, când ușile grele se închiseră cu un păcănit.

În Nord, oamenii unei căpetenii mâncau în fiecare seară cu conducătorul lor la masă, în sala mare. Femeile aduceau mâncarea în străchini de lemn. Îți înfigeai un cuțit în hălcile de carne și cu altul le tăiai, apoi îți îndesai bucățile de carne în gură, cu degetele. Dacă găseai vreun os sau vreun zgârci, îl aruncai jos, pe paie, pentru câini. Masa, dacă exista așa ceva, era formată din câteva scânduri strâmbe de lemn, pătate și găurite și zgâriate de cuțitele implântate în ele. Slujitorii stăteau pe bănci lungi, poate cu un scaun, două pentru Oamenii Aleși. Era întuneric, mai cu seamă în iernile lungi, și plin de fum, de la gropile de foc și de la pipele de chagga. Adesea se fredonau cântece, se țipau insulte voioase, uneori se răcneau altele furioase, și mereu se bea vârtos. Singura regulă era că așteptai să înceapă căpetenia.

Logen nu-și închipuia care ar putea fi regulile aici, dar bănuia că erau o mulțime.

Oaspeții erau așezați la trei mese lungi dispuse în potcoavă, șaizeci de oameni sau mai mulți. Fiecare avea propriul scaun și lemnul închis la culoare al meselor era lustruit de-ți lua ochii, destul de lucios ca Logen să-și vadă oglindit conturul încețoșat al feței, în lumina sutelor de lumânări risipite de jur împrejurul pereților și pe mese. Fiecare oaspete avea cel puțin trei cuțite boante și mai multe alte obiecte împrăștiate în fața tuturor, despre care Logen n-avea habar la ce foloseau, inclusiv un cerc mare și întins din metal lucitor.

Nu erau strigăte și, cu siguranță, nici cântece, doar un zumzet înfundat, ca al unui stup, în timp ce oamenii șușoteau, aplecându-se unul spre altul de parcă și-ar fi împărtășit niște secrete. Veșmintele erau cele mai stranii. Bătrânii purtau mantii grele, negre, roșii și aurii, tivite cu blană strălucitoare, în ciuda căldurii dogoritoare. Tinerii erau îmbrăcați cu tunici strâmte în culori vii, purpurii, verzi sau albastre, festonate cu sfori și noduri de aur și fir de argint. Femeile aveau lanțuri și inele de aur sclipitor, nestemate scânteietoare și rochii ciudate din pânză viu colorată, care erau ridicol de largi și

umflate pe alocuri, îngrozitor de strâmte în altele și lăsând alte părți dezgolite total și tulburător.

Până și servitorii erau îmbrăcați ca niște lorzi, mișunând în spatele meselor, aplecându-se în tăcere, să umple pocalele cu vin dulce, ușor. Logen băuse deja o mulțime și camera luminoasă căpătase o strălucire plăcută.

Problema era lipsa mâncării. Nu mâncase de dimineață și îi chiorăia stomacul. Pusese ochii pe vasele cu plante așezate pe mese, în fața oaspeților. În ele se aflau flori colorate, care nu prea semănau a mâncare, dar, pe de altă parte, în țara lui se mâncau unele lucruri ciudate.

N-avea decât să încerce. Înhăță una din vas, o plantă lungă și verde cu o floare galbenă la capăt. Luă o bucățică de la baza tulpinii. Fără gust și apoasă, dar cel puțin era crocantă. Luă o mușcătură mai mare și o clefăi fără poftă.

– Nu cred că sunt pentru mâncat.

Logen privi împrejur, surprins să audă limba nordică vorbită aici, surprins că cineva îi și vorbea. Vecinul lui, un bărbat înalt, sfrijit, cu o față aspră, ridată, se apleca spre el cu un zâmbet stânjenit. Logen îl recunoscu vag. Fusese la duel, unde ținuse săbiile pentru flăcăul de la porți.

– Ah! bâigui Logen, cu gura plină. Gustul devenea mai rău după un timp. Scuze, spuse el de îndată ce înghiți cu greu bucata de plantă. Nu știu prea multe despre lucrurile astea.

– Sincer, nici eu. Ce gust avea?

– Ca naiba. Logen ținu floarea pe jumătate mâncată, șovăitor, între degete.

Podeaua de dale era impecabil de curată. Nu părea potrivit s-o arunce sub masă. Nu erau câini, oricum și, chiar dacă ar fi fost, se îndoia că ar fi mâncat așa ceva. Un câine ar fi avut mai multă minte decât el. O aruncă pe talerul de metal și își șterse degetele de piept, sperând că nimeni nu observase.

– Numele meu este West, spuse bărbatul, întinzându-i mâna. Vin din Englia.

Logen îi strânse mâna.

– Nouădegete. Un Brynn, de sus, din Nord, din Ținuturile Înalte.

– Nouădegete? Logen își flutură cioata în fața lui și bărbatul clătină din cap. Ah, înțeleg. Zâmbi de parcă și-ar fi amintit ceva amuzant. Am auzit cândva, în Englia, un cântec despre un bărbat cu nouă degete. Cum i se spunea, oare? Sângerosul Nouă! Asta era! Logen simți cum îi piere zâmbetul. Unul dintre acele cântece ale Nordului, știi de care, numai violență. A tăiat capete cu carul, acest Nouă Sângeros, a pârjolit orașe și a băut bere cu sânge și câte și mai câte. Nu erai tu, nu-i așa?

Omul glumea. Logen râse nervos.

– Nu, nu, n-am auzit niciodată de el.

Din fericire, West trecuse deja mai departe.

– Spune-mi, arăți de parcă ai văzut ceva bătălii la viața ta.

– Am fost în câteva încăierări. N-avea rost să nege asta.

– Ai auzit de cel căruia i se spune Regele Oamenilor Nordului? Acest Bethod?

Logen privi pieziș.

– Îl cunosc.

– Ai luptat împotriva lui în războaie?

Logen se strâmbă. Gustul acriu al plantei părea să-i persiste în gură. Ridică pocalul și luă o înghițitură.

– Mai rău, spuse el încet în timp ce-o așeză. Am luptat pentru el.

Asta nu părea decât să-i stârnească bărbatului curiozitatea.

– Atunci îi cunoști tactica și trupele. Felul lui de a face război? Logen clătină aprobator din cap. Ce-mi poți spune despre el?

– Că este un adversar cât se poate de crud și viclean, de nemilos și lipsit de scrupule. Să fim bine înțeleși, îl urăsc, dar n-a mai existat un conducător de război pe măsura lui de pe vremea lui Skarling Hoodless. Are ceva care impune respect sau teamă sau, cel puțin, supunere. Își forțează oamenii, ca să poată ajunge primul pe câmpul de luptă și să-și aleagă terenul, dar ei își dau toată silința pentru el, fiindcă le aduce victorii. E prevăzător când trebuie să fie și neînfricat când trebuie să fie, dar nu neglijează niciun detaliu. Îl încântă fiecare truc de război: capcane și ambuscade, tertipuri și viclenii, atacuri prin surprindere. Caută-l unde te aștepți mai puțin și așteaptă-te să fie mai puternic atunci când pare mai slab. Ferește-te de el mai cu seamă când pare să se retragă. Majoritatea oamenilor se tem de el, iar cei care nu se tem sunt nebuni. Logen culese floarea de pe talger și începu s-o rupă în bucăți. Oștirile sale sunt grupate în jurul căpeteniilor de clanuri, unii, la rândul lor, puternici conducători de război. Cei mai mulți luptători ai lui sunt robi, țărani luați cu japca, înarmați cu sulițe sau arcuri, mișcându-se repede în grupuri răzlețe. În trecut, erau prost pregătiți și erau luați de la fermele lor doar pentru o scurtă perioadă de timp, dar războaiele se dezlănțuie de atâta vreme încât mulți dintre ei au devenit luptători neînfricați și necruțători. Logen începu să aranjeze bucățile de plantă, imaginându-și că erau grupuri de oameni și că talgerul era o colină. Fiecare căpetenie își ține oamenii lângă el, propriii luptători de casă, bine înarmați, îmbrăcați în armuri, pricepuți să mânuiască securea, sabia și sulița, bine disciplinați. Unii, puțini, au cai, dar Bethod îi ține pe aceștia ascunși, așteptând

cel mai prielnic moment să atace sau să urmărească. Logen scoase petalele galbene ale florii și acestea deveniră călăreți ascunși, în flancuri. Ultimii sunt Oamenii Vestiți, Oamenii Aleși, acei războinici care și-au câștigat un mare respect în luptă. Ei pot să conducă grupuri de războinici pe câmpul de luptă sau să acționeze ca iscoade ori năvălitori, pătrunzând uneori până departe, în spatele inamicului. Logen își dădu seama că talgerul era acoperit de o harababură de bucăți rupte din plantă și le mătură grăbit pe masă. Asta e tradiția războiului în Nord, dar Bethod a avut întotdeauna o pasiune pentru ideile noi. A citit cărți și a studiat alte modalități de luptă și vorbea adesea despre cumpărarea de arcuri plate, de armuri grele și cai puternici de război de la negustorii din Sud și despre formarea unei armate temute în întreaga lume. Logen își dădu seama că vorbea întruna de-o veșnicie. Nu mai rostise atâtea vorbe laolaltă de ani de zile, dar West îl fixa cu un aer de fascinată atenție.

– Vorbești ca un om care-și cunoaște treaba.

– Ei, bine, ai nimerit singurul subiect în care aș putea fi socotit expert.

– Ce sfat ai da cuiva care ar trebui să ducă un război împotriva lui Bethod?

Logen se încruntă.

– Fii cu băgare de seamă. Și păzește-ți spatele.

Jezal nu se simțea bine. La început, desigur, păruse o idee încântătoare, lucrul la care visase dintotdeauna: o petrecere în cinstea *lui,* la care să participe atâția dintre mai-marii Uniunii. Cu siguranță, era doar începutul noii sale vieți minunate de campion al Turnirului. Lucrurile mărețe pe care toată lumea i le prorocise, nu, i le promisese, aproape că sosiseră, atârnând ca niște fructe pârguite, gata să cadă din pom direct în poala lui. Cu siguranță aveau să urmeze în curând promovări și glorie. Poate că îl vor face maior în seara aceasta și avea să meargă în război în Englia, în calitate de comandant al unui batalion întreg.

Dar, în mod ciudat, majoritatea oaspeților păreau mai interesați de propriile treburi. Trăncăneau între ei despre ocârmuire, despre afacerile caselor negustorești, despre pământ și titluri și politică. Duelul și remarcabila dibăcie în luptă abia dacă erau pomenite. Nu se întrevedea nicio promovare imediată. Trebuia să stea acolo pur și simplu, să zâmbească și să accepte răzlețele felicitări călduțe de la străini în veșminte splendide care nici nu-l priveau în ochi. O efigie de ceară ar fi fost același lucru. Trebuia să recunoască, adulația oamenilor de rând din arenă îi adusese considerabil

mai multe satisfacții. Cel puțin, aceia dădeau impresia că sunt sinceri.

Totuși, nu mai fusese niciodată în incinta palatului, o fortăreață în interiorul fortăreței Agriontului, unde, într-adevăr, nu multora le era îngăduit să pună piciorul. Acum era așezat la masa de onoare, chiar în sala de mese a regelui, deși Jezal nu se îndoia că Maiestatea Sa mânca de obicei cocoțat în pat, unde, probabil, alții îl hrăneau cu lingura.

În zidul din capătul opus al sălii fusese montată o scenă. Jezal auzise cândva că Ostus, copilul-rege, avea bufoni care dădeau spectacole pentru el la fiecare masă. Morlic Nebunul, spre deosebire de el, pusese în scenă acolo execuții, să-i însoțească cina. Se spunea că Regele Casamir cerea ca, în fiecare dimineață, în timp ce-și lua micul dejun, niște actori, întruchipându-i pe cei mai mari dușmani ai săi, să-i strige insulte de pe scenă, ca să-și mențină ura nealterată. Însă acum cortina era trasă. Jezal trebuia să-și caute distracția în altă parte și, în această privință, opțiunile erau extrem de limitate.

Mareșalul Varuz îi trăncănea la ureche. El, cel puțin, era încă interesat de duel. Din nefericire, nu vorbea despre nimic altceva.

– N-am mai văzut în viața mea așa ceva. Întreg orașul vuiește. Cel mai remarcabil duel pe care l-a văzut vreodată cineva! Jur, ești chiar mai bun decât era Sand dan Glokta și nu credeam c-am să mai văd altul ca el. N-am visat niciodată că ești capabil să lupți așa, n-am avut nici cea mai mică bănuială.

– Îhî, făcu Jezal.

Prințul Moștenitor Ladisla și viitoarea lui soție, Terez de Talins, formau un cuplu care se remarca în fruntea mesei, chiar lângă Regele care moțăia. Erau indiferenți la tot ce se întâmpla în jurul lor, dar nicidecum în felul în care te-ai aștepta de la doi tineri îndrăgostiți. Se certau aprig, cu glas nu tocmai șoptit, în timp ce vecinii lor se prefăceau sârguincioși că nu le sorb fiecare cuvânt.

– ...ei, bine, am să plec în curând la război, în Englia, așa că nu va mai trebui să mă suporți multă vreme, scâncea Ladisla. Aș putea fi omorât. Oare asta te va face fericită, Alteță?

– Rogu-te, nu muri pentru mine, replică Terez, cu accentu-i styrian picurând venin, dar dacă trebuie, trebuie. Bănuiesc că voi învăța să suport durerea...

Cineva aflat mai aproape îi distrase atenția lui Jezal, izbind cu pumnul în masă.

– La naiba cu acești oameni de rând! Țărănimea afurisită a ridicat armele în Starikland! Câinii puturoși, refuză să miște un deget!

– De vină sunt taxele astea, mârâi vecinul bărbatului, aceste taxe de război i-au stârnit. Ai auzit de acel personaj blestemat căruia i se spune Tanner? Un țăran afurisit care predică pe față răzmerița, cum mă vezi și cum te văd! Am auzit că unul dintre perceptorii regali a fost pus pe fugă de o gloată, la nici doi kilometri de zidurile Kelnului. Unul dintre perceptorii regali, zic! De către o gloată! La nici doi kilometri de zidurile orașului...

– Ne-am făcut-o cu mâna noastră! Fața vorbitorului nu se vedea, însă Jezal îl recunoscu după manșetele brodate cu auriu ale veșmântului. Marovia, Înaltul Judecător. Tratează un om ca pe un câine și, mai devreme sau mai târziu, o să te muște. E un adevăr simplu. Rolul nostru în calitate de cârmuitori și de nobili este, cu siguranță, să respectăm și să protejăm omul simplu, nu să-l oprimăm și să-l disprețuim.

– Eu nu vorbeam de dispreț, Lord Marovia, sau despre oprimare, doar despre plata ce ne-o datorează nouă, ca moșieri ai lor, și, la urma urmei, ca superiorii lor naturali.

În tot acest timp, Mareșalul Varuz nu se întrerupsese nicio clipă.

– A fost ceva, nu? Felul cum l-ai doborât, cu o sabie contra două! Bătrânul soldat își șfichiui mâna prin aer. Tot orașul vuiește. Te așteaptă lucruri măreațe acum, băiete. Să fiu al naibii dacă n-o să ai scaunul meu în Consiliul Închis, într-o bună zi!

Deja chiar era prea mult. Jezal îl suportase în toate acele luni. Cumva, își imaginase, că, dacă va câștiga, asta va pune capăt situației, dar, după toate aparențele, avea să fie dezamăgit în această privință, ca și în multe altele. Era ciudat, dar Jezal nu-și dăduse niciodată seama pe deplin ce imbecil plictisitor era Lordul Mareșal. Dar acum își dădea, fără doar și poate.

Ca să-i sporească exasperarea, la mese erau așezați mai mulți oameni care, în mod categoric, n-ar fi fost printre invitații aleși de el. Bănuia că putea face o dispensă pentru Sult, Arhilectorul Inchiziției, căci făcea parte din Consiliul Închis și era, fără îndoială, o persoană influentă, dar Jezal nu putea pricepe de ce să-l fi adus și pe nemernicul acela de Glokta cu el. Schilodul arăta și mai rău ca de obicei, clipind din ochii înfundați în cercuri întunecate. Dintr-un oarecare motiv, îi arunca când și când, lui Jezal, rânjete și priviri bănuitoare, de parcă l-ar fi suspectat de o crimă sau alta. Era o obrăznicie afurisită, dat fiind că era ospățul lui.

Mai rău, în partea cealaltă a încăperii se afla bătrânul acela pleșuv, cel care își zicea Bayaz. Jezal încă nu ajunsese la rădăcina acelor stranii cuvinte de felicitare de la Turnir - sau

la reacția tatălui său când îl văzuse pe omul acela, dacă era vorba pe-așa. Și îl avea alături pe hidosul lui prieten, barbarul cu nouă degete.

Maiorul West avea ghinionul de a sta lângă barbar, dar se adapta la situație: cei doi erau angajați într-o vie conversație. Omul Nordului izbucnea în hohote de râs și izbea în masă cu pumnul său mare, făcând paharele să zornăie. Cel puțin ei se distrau la petrecerea asta, gândi Jezal cu amărăciune, dar el aproape că-și dorea să fie acolo, jos, cu ei.

Totuși, știa că voia să fie un om mare și important într-o bună zi. Să poarte veșminte cu multă blană și un colan greu de aur. Să lase oamenii să se ploconească și să se gudure în fața lui. Luase această decizie cu multă vreme în urmă și bănuia că încă îi surâdea ideea. Numai că, de sus, toată treaba părea atât de îngrozitor de falsă și plictisitoare. Ar fi preferat de o mie de ori să fi fost singur cu Ardee, chiar dacă o văzuse cu o seară înainte. Nu era nimic plictisitor la ea...

– ...sălbaticii se apropie de Ostenhorm, așa am auzit! strigă cineva la stânga lui Jezal. Meed, Lordul Guvernator, ridică o armată și a jurat să-i izgonească din Englia!

– Cum, Meed? Bătrânul ăla nebun cu capul umflat n-ar putea nici să izgonească o plăcintă dintr-o farfurie.

– Are oameni destui să-i înfrângă pe nordicii ăia animalici. Un singur om de nădejde al Uniunii face cât zece ca ei.

Jezal auzi glasul lui Terez tăind dintr-odată ascuțit peste hărmălaie, aproape suficient de tare ca să fie auzită până în partea din spate a sălii:

– ...firește că am să mă mărit când îmi poruncește tatăl meu, dar nu trebuie să-mi placă!

Părea atât de pătimașă în acel moment încât Jezal nu s-ar fi mirat s-o vadă înfigându-i în față furculița Prințului Moștenitor. Jezal se simți oarecum satisfăcut să vadă că nu era singurul care avea probleme cu femeile.

– ...o, da, o execuție remarcabilă! Toată lumea vorbește despre asta! continua să zumzăie Varuz.

Jezal se răsuci în scaun. Cât avea să mai dureze afacerea asta afurisită? Se simțea sufocat. Aruncă din nou o privire peste fețe și prinse ochii lui Glokta, fixându-l cu rânjetul acela, cu un aer neîncrezător pe chipu-i deformat. Jezal tot nu putea să susțină prea mult acea privire, fie că era petrecerea lui, fie că nu. Ce naiba avea schilodul ăsta împotriva lui, apropo?

Micul ticălos. A trișat. Cumva. Știu. Ochii lui Glokta trecură încet peste masa de vizavi până se luminară în dreptul lui Bayaz. Bătrânul șarlatan era acolo, foarte degajat. *Iar el are un rol în asta. Au trișat împreună. Cumva.*

– Doamnele mele, domnii mei!

Murmurul pieri când Lordul Șambelan se ridică să se adreseze celor prezenți.

– Aș dori să urez bun venit, în numele Maiestății Sale, acestei umile adunări. Regele însuși se clinti puțin, își roti privirea goală, clipi și apoi închise ochii. Ne-am adunat, desigur, în onoarea căpitanului Jezal dan Luthar, care și-a adăugat de curând numele pe cea mai selectă listă de onoare, cea a săbierilor care au fost victorioși în Turnirul verii. Câteva pahare fură ridicate și pe urmă se auziră câteva mormăieli aprobatoare lipsite de entuziasm. Recunosc mulți alți câștigători printre cei prezenți astăzi aici, mulți dintre ei acum deținători ai unor ranguri înalte: Lordul Mareșal Varuz, Comandantul Valdis al Cavalerilor Vestitori, Maiorul West, aici, de față, acum în comandamentul Mareșalului Burr, desigur. Chiar și eu am fost câștigător, la vremea mea. Zâmbi și-și coborî privirea spre burdihanu-i umflat. Deși vremea mea a fost de multișor, firește. Un val politicos de râsete străbătu sala. *Observ că eu nu sunt menționat. Nu toți câștigătorii sunt de invidiat, ai?* Învingătorii în Turnir, continuă Lordul Șambelan, au înfăptuit adesea lucruri mărețe. Sper, și sperăm cu toții, că așa se va dovedi și pentru tânărul nostru prieten, căpitanul Luthar.

Sper că va cunoaște o moarte lentă în Englia, micul șarlatan nemernic. Dar Glokta ridică paharul, alături de toți ceilalți, să închine pentru măgarul arogant, în timp ce Luthar ședea acolo, savurând fiecare clipă. Și când te gândești că am stat pe același scaun, aplaudat și invidiat și bătut peste spate după ce am câștigat Turnirul. Alți oameni în haine somptuoase, alte fețe nădușite, dar nimic nu s-a schimbat prea mult. Oare rânjetul meu a fost într-adevăr mai puțin infatuat? Firește că nu. La drept vorbind, am fost mai rău. Dar cel puțin am câștigat pe merit.

Atât de mare era dăruirea Lordului Hoff, încât își continuă toastul până când își goli cupa, apoi o aruncă pe masă și-și linse buzele.

– Iar acum, înainte să sosească bufonii, colegul meu, Arhilectorul Sult, a pregătit o mică surpriză, în onoarea unui alt oaspete al nostru. Nădăjduiesc că o veți găsi amuzantă.

Și Lordul Șambelan se prăbuși în scaun, întinzându-și cupa, după vin.

Glokta se uită peste masă la Sult. O surpriză, de la Arhilector? Vești proaste pentru toată lumea.

Cortinele grele ale scenei se dădură încet la o parte. Dezvăluiră un bătrân care zăcea pe podea, cu veșmintele mânjite de sânge strălucitor. O pânză grea, în spate, înfățișa o scenă de pădure sub cerul înstelat. Îi amintea lui Glokta,

oarecum neplăcut, de pictura murală din camera circulară. Camera de sub mormanul de dărâmături al lui Severard, de lângă docuri.

Un al doilea bătrân năvăli din culise: un bărbat înalt, zvelt, cu trăsături remarcabil de rafinate și energice. Era ras în cap și-și lăsase o barbă scurtă și albă, dar Glokta îl recunoscu imediat. *Iosiv Lestek, unul dintre cei mai respectați actori ai orașului.* Tresări afectat, când observă cadavrul însângerat.

– Oooooooh! se tângui el, desfăcându-și larg brațele, într-o interpretare actoricească a șocului și disperării. Avea o voce cu adevărat enormă, destul de sonoră ca să clatine grinzile. Convins că avea parte de atenția deplină a sălii, Lestek începu să-și recite versurile, cu mâinile fluturând prin aer, cu sentimentele nestăpânite fluturându-i pe față.

Juvens, al meu stăpân, aicea zace,
Luând, cu moartea lui, toate nădejdile de pace.
Răpus de-a lui Kanedias trădare,
A lui pieire e-un apus de soare
Peste un veac.

Bătrânul actor își dădu capul pe spate și Glokta văzu lacrimi licărindu-i în ochi. *Un truc abil, să plângi așa la comandă.* O lacrimă singuratică îi coborî încet pe obraz și publicul privea vrăjit. Se întoarse din nou la trupul mort.

Frate ucide, iată, frate. Din vecie,
Nu s-a mai pomenit asemenea urgie.
M-aștept să văd cum stelele se sting pe rând.
Cum de pământul nu se crapă, revărsând
Mari flăcări de furie?

Se aruncă în genunchi și se lovi peste pieptul îmbătrânit.

O, soartă crudă, bucuros aș vrea
Să mă alătur lui, dar nu e scris așa!
Căci noi rămânem, când un mare om se stinge,
În lumea îngustată, durerea spre-a învinge,
Și lupta spre a continua.

Lestek privi încet spre public, se ridică încet în picioare, cu o expresie ce trecu de la cea mai profundă mâhnire la cea mai înverșunată hotărâre.

Căci, și de Casa Creatorului e zăvorâtă,
Cioplită-n piatră și în fier, nespus de întărită,

De trebuie s-aștept până oțelul e rugină,
Ori piatra s-o zdrobesc și s-o prefac în tină,
Tot am să mă răzbun!

Ochii actorului aruncară flăcări când își smuci mantia și ieși cu pași mari de pe scenă, în aplauze frenetice. Era o versiune prescurtată a unei piese cunoscute, adesea jucată. *Deși arareori atât de bine.* Glokta era surprins să se pomenească aplaudând. *Un spectacol remarcabil, până acum. Noblețe, pasiune, stăpânire. Mult mai convingător decât un alt fals Bayaz pe care l-aș putea pomeni.* Se lăsă pe spătarul scaunului, întinzându-și piciorul stâng sub masă și pregătindu-se să savureze spectacolul.

Logen privea nedumerit, cu chipul răvășit. Bănuia că acesta era unul dintre spectacolele despre care vorbise Bayaz, dar nu pricepea destul de bine limba ca să prindă detaliile.

Actorii se perindară pe scenă cu multe suspine și mâini fluturate, îmbrăcați în costume sclipitoare și vorbind într-un fel de incatație. Doi dintre ei trebuiau să fie tuciurii, probabil, dar erau evident oameni palizi cu vopsea neagră pe față. Într-o altă scenă, cel care juca rolul lui Bayaz îi șoptea unei femei printr-o ușă, părând s-o roage s-o deschidă, numai că ușa era o bucată de lemn vopsit înălțată de una singură în mijlocul scenei și femeia era un băiat cu rochie. Ar fi fost mai ușor, gândi Logen, să ocolească bucata de lemn și să-i vorbească, lui sau ei, direct.

Dar de un lucru era sigur Logen: adevăratul Bayaz era profund nemulțumit. Îi simțea iritarea crescând cu fiecare scenă. Atinse o culme care-l făcu să scrâșnească din dinți când ticălosul piesei, un om voinic, cu mănuși și un petic pe ochi, îl împinse pe băiatul în rochie peste niște metereze de lemn. Era evident că el sau ea ar fi trebuit să cadă de la mare înălțime, deși Logen îl auzi lovindu-se de ceva moale chiar în spatele scenei.

– Cum naiba îndrăznesc? mârâi adevăratul Bayaz.

Logen ar fi părăsit sala dacă ar fi putut, dar trebui să se mulțumească să-și tragă scaunul lângă West, cât mai departe posibil de furia magului.

Pe scenă, celălalt Bayaz se lupta cu bătrânul cu mănușă și petic pe ochi, deși se duelau plimbându-se în cerc și vorbind la nesfârșit. În cele din urmă, ticălosul îl urmă pe băiat în spatele scenei, dar nu înainte ca adversarul lui să ia de la el o imensă cheie aurie.

– Sunt mai multe amănunte aici decât în original, mormăi adevăratul Bayaz, în timp ce replica lui mai revărsă câteva versuri, cu cheia în mână. Logen nu pricepuse mare lucru

când spectacolul luă sfârșit, dar prinse ultimele două versuri, chiar înainte ca bătrânul actor să facă o plecăciune adâncă:

Povestea s-a sfârșit, cerem îngăduință,
Căci n-am vrut a jigni cu-a noastră prea umilă străduință.

– Să fiu al naibii dacă n-ați vrut, șuieră Bayaz printre dinți, afișând un zâmbet și bătând din palme cu entuziasm.

Glotka îl privi pe Lestek făcând ultimele plecăciuni, în timp ce cortina se închidea peste el, cu cheia aurie încă strălucindu-i în mână. Arhilectorul se ridică din scaun, când aplauzele se stinseră.

– Mă bucur nespus că v-a plăcut micul nostru spectacol, spuse el, zâmbind mieros recunoscătoarei audiențe. Nu mă îndoiesc că mulți dintre voi ați mai văzut piesa, dar în seara asta are o semnificație specială. Căpitanul Luthar nu e singurul personaj sărbătorit în mijlocul nostru, mai există aici, acum, un al doilea oaspete de onoare. Nimeni altul decât subiectul piesei noastre: însuși Bayaz, Întâiul dintre Magi! Sult zâmbi și întinse brațul către bătrânul șarlatan din celălalt capăt al sălii. Urmă un freamăt blând când fiecare oaspete întoarse privirea de la Arhilector pentru a se uita la el.

Bayaz îi întoarse zâmbetul:

– Bună seara, spuse el.

Câteva dintre somități râseră, bănuind că poate mai urma vreo mică șaradă, dar Sult nu râse cu ei și veselia le fu scurtă. O tăcere stânjenitoare se lăsă peste sală. *O tăcere primejdioasă, poate.*

– Întâiul dintre Magi. Se află cu noi în Agriont de mai multe săptămâni. El și câțiva… însoțitori. Sult privi în josul nasului la omul Nordului, cu cicatricele sale și înapoi la autointitulatul mag Bayaz. Rostogoli cuvântul în gură, lăsându-l să se afunde în urechile ascultătorilor. Prima literă din alfabetul limbii vechi. Primul ucenic al lui Juvens, prima literă din alfabet, nu-i așa, Maestre Bayaz?

– Ai făcut cercetări, Arhilectore? întrebă bătrânul păstrându-și zâmbetul superior.

Impresionant. Chiar și acum, când simte, probabil, că jocul se va sfârși curând, își joacă în continuare rolul.

Dar Sult nu se lăsă impresionat.

– E de datoria mea să investighez în amănunt pe oricine ar putea reprezenta un pericol pentru regele meu sau pentru țara mea, declamă el bățos.

– Cât patriotism din partea ta. Investigațiile tale au dezvăluit, fără doar și poate, că sunt încă membru al

Consiliului Închis, chiar dacă scaunul meu stă, deocamdată, gol. Cred că *Lord* Bayaz ar fi termenul cuvenit de adresare.

Zâmbetul rece al lui Sult nu slăbi nici cât un fir de păr.

– Și când, exact, a fost ultima ta vizită, *Lord* Bayaz? S-ar zice că un om atât de profund implicat în istoria noastră ar fi arătat mai mult interes, de-a lungul anilor. De ce, dacă mi-e îngăduit să întreb, în secolele de la nașterea Uniunii, de pe vremea lui Harod cel Mare, nu te-ai întors, să ne vizitezi?

Bună întrebare. Mi-ar fi plăcut să-mi treacă mie prin minte.

– O, dar v-am vizitat. În timpul domniei Regelui Morlic Nebunul și în războiul civil care a urmat, i-am fost dascăl unui tânăr pe nume Arnault. Mai târziu, când Morlic a fost ucis și Consiliul Deschis l-a urcat pe Arnault pe tron, am slujit ca Lord Șambelan. Mi-am zis Bialoveld în vremurile acelea. Am venit din nou în timpul domniei Regelui Casamir. Acesta mi-a spus Zoller și am avut funcția ta, Arhilectore.

Glokta abia își putu stăpâni un icnet de indignare și mai auzi și altele de pe scaunele din jurul lui. N-are rușine, asta e sigur. Bialoveld și Zoller, doi dintre cei mai respectați slujitori ai Uniunii. Cum îndrăznește? Și, totuși... Își închipui tabloul lui Zoller din biroul Arhilectorului și statuia lui Bialoveld de pe Aleea Regelui. Ambii pleșuvi, ambii neînduplecați, ambii cu barbă... dar ce-mi trece prin minte? Maiorul West chelește și el. Asta îl face un vrăjitor legendar? Probabil, acest șarlatan n-a făcut decât să aleagă două dintre cele mai pleșuve personaje pe care le-a putut găsi.

Între timp, Sult încerca o altă pistă.

– Atunci spune-mi asta, Bayaz: este o poveste bine cunoscută că Harod însuși s-a îndoit de tine când ai venit prima oară în castelul lui, cu ani și ani în urmă. Ca dovadă a puterii tale, i-ai rupt masa lungă în două. S-ar putea să existe câțiva sceptici printre noi în seara asta. Ai vrea să ne faci acum o asemenea demonstrație?

Cu cât mai rece devenea tonul lui Sult, cu atât mai puțin părea să-i pese bătrânului șarlatan. Respinse acest ultim efort cu o fluturare leneșă a mâinii.

– Ceea ce pomenești tu nu e scamatorie, Arhilectore, nici teatru pe scenă. Există pericole și există costuri. În plus, ar fi mare păcat să stricăm petrecerea căpitanului Luthar numai ca să mă pot da eu în spectacol, nu crezi? Ca să nu mai vorbim despre distrugerea unei frumoase piese vechi de mobilier. Eu, spre deosebire de atâția alții din vremurile acestea, am un profund respect pentru trecut.

Unii zâmbeau neîncrezători, privind duelul verbal al celor doi bătrâni, poate încă bănuind vreo glumă sofisticată. Alții, mai versați, se încruntau, încercând să-și dea seama ce se

petrece și cine domina. Glokta observă că Înaltul Judecător Marovia părea să se distreze de minune. *Aproape ca și cum ar ști ceva ce noi nu știm.* Glokta se foi în scaun, cu ochii ațintiți asupra actorului pleșuv. *Lucrurile nu merg așa de bine cum ar trebui. Când va începe să transpire? Când?*

Cineva așează un castron cu supă aburindă în fața lui Logen. Fără îndoială, era menită să fie mâncată, dar acum îi trecuse pofta. Poate că Logen nu era curtean, dar știa să-i dibuie pe cei care se înfierbântau, când îi vedea. Cu fiecare schimb de replici, zâmbetele celor doi bătrâni se stingeau mai mult, glasurile lor deveneau mai aspre, sala părea să devină mai strâmtă și mai opresivă. Toți cei prezenți păreau îngrijorați acum: West, flăcăul semeț care câștigase acel duel datorită șarlataniei lui Bayaz, schilodul agitat care pusese toate întrebările...

Logen simți cum i se ridică părul pe ceafă. Două siluete stăteau la pândă în pragul celei mai apropiate uși. Siluete în veșminte negre, cu măști negre. Ochii i se îndreptară către celelalte intrări. La fiecare dintre ele erau doi asemenea mascați, cel puțin doi și Logen nu-și închipuia că se aflau acolo ca să strângă farfuriile.

Erau acolo pentru el. Pentru el și pentru Bayaz, simțea asta. Nu-și pune nimeni mască dacă n-are vreun lucru necurat în minte. Logen n-avea cum să facă față nici la jumătate pe-atâția, dar luă pe furiș un cuțit de lângă farfurie și îl ascunse sub braț, pentru orice eventualitate. Dacă încercau să pună mâna pe el, avea să se lupte. Era un lucru de la sine înțeles.

Glasul lui Bayaz începea să sune nervos:

– Ți-am pus la dispoziție toate dovezile pe care mi le-ai cerut, Arhilectore!

– Dovezi? Bătrânul înalt căruia îi ziceau Sult afișă un zâmbet rece. Vinzi vorbe și hârțoage prăfuite! Fleacuri de conțopist smiorcăit, mai degrabă decât lucruri de pomină. Unii ar zice că un mag fără magie e pur și simplu un bătrân sâcâitor! Suntem în război și nu-mi pot asuma niciun risc! Ai pomenit de Arhilectorul Zoller. Sârguința lui în cauza adevărului este bine cunoscută. Tu, sunt convins, trebuie s-o înțelegi pe a mea. Se aplecă, plantându-și ferm pumnul pe masă, în fața lui. Arată-ne magie, *Bayaz,* sau arată-ne cheia!

Logen înghiți. Nu-i plăcea felul cum evoluau lucrurile, dar, la drept vorbind, nu înțelegea regulile acestui joc. Trebuia să-și pună încrederea în Bayaz, dintr-un oarecare motiv, și acolo trebuia să rămână. Era puțin cam târziu să treacă de partea cealaltă.

– Nu mai ai nimic de spus? întrebă imperativ Sult. Se lăsă încet în scaun, zâmbind din nou. Ochii îi alunecară spre

arcade și Logen simți siluetele mascate înaintând, așteptând încordate un semn. Nu mai ai cuvinte? Nu mai ai trucuri?

– Doar unul. Bayaz vârî mâna sub guler. Apucă acolo de ceva și-l scoase afară: un lanț lung și subțire. Una dintre siluetele cu mască neagră făcu un pas înainte, așteptându-se la o armă, iar mâna lui Logen se strânse mai tare pe mânerul cuțitului, dar când lanțul ieși cu totul, la capătul lui atârna doar o vergea de metal întunecat.

– Cheia, spuse Bayaz, ridicând-o în lumina lumânării. Nu strălucea aproape deloc. Mai puțin sclipitoare, poate, decât cea din piesa ta, însă e originalul. Te asigur că Kanedias n-a lucrat niciodată cu aur. Nu-i plăceau lucrurile frumoase. Îi plăceau lucrurile care funcționează.

Buza Arhilectorului se strâmbă.

– Te aștepți să te credem pur și simplu pe cuvânt?

– Firește că nu. E treaba ta să suspectezi pe toată lumea și trebuie să spun că te descurci de minune. Totuși, se face destul de târziu și am să aștept până mâine să deschid Casa Creatorului. Cineva scăpă pe jos o lingură care zornăi pe dale. Va trebui să fie de față un martor, firește, ca să se asigure că nu încerc vreo prestidigitație. Ce-ai zice de... - ochii verzi, reci, ai lui Bayaz alunecară de-a lungul mesei - Inchizitorul Glokta și... noul vostru campion la duel, căpitanul Luthar?

Infirmul se încruntă când își auzi pomenit numele. Luthar părea complet năucit. Arhilectorul stătea nemișcat, cu disprețul preschimbat într-o neclintire de piatră. Se uită când la chipul zâmbitor al lui Bayaz, când la vergeaua de metal, care se legăna încet. Privirea i se mută spre una dintre uși, cu o ușoară clătinare a capului. Siluetele întunecate se pierdură înapoi în umbre. Logen își descleștă dinții, apoi strecură încet cuțitul înapoi pe masă.

Bayaz zâmbi.

– Vai, Maestre Sult, chiar că ești un om greu de mulțumit.

– Cred că *Eminență* este un mod adecvat de adresare, șuieră Arhilectorul.

– Așa este, așa este. Declar cu tărie, chiar n-ai să fii mulțumit până când nu distrug o piesă de mobilier. Dar mi-ar displăcea să vărs supa tuturor, așadar... Cu o bubuitură neașteptată, scaunul Arhilectorului se prăbuși. Mâna îi țâșni și se apucă de fața de masă, în cădere, într-o harababură zgomotoasă de lemne împrăștiate, și se răschiră în mijlocul dezastrului, cu un geamăt. Regele se trezi, tresărind, oaspeții clipiră, icniră și se holbară. Bayaz îi ignoră.

– Supa e chiar excelentă, spuse el, sorbind zgomotos din lingură.

CASA CREATORULUI

Era o zi furtunoasă și Casa Creatorului se înălța robustă și sinistră, o imensă formă întunecată profilată pe norii zdrențuiți. Un vânt rece vuia printre clădirile și prin piețele Agriontului, făcând pulpanele veșmântului negru al lui Glokta să fluture în jurul lui, în timp ce șontâcăia în urma căpitanului Luthar și a așa-zisului mag, cu omul Nordului alături. Știa că erau urmăriți. *Urmăriți tot drumul. Din spatele ferestrelor, din pragul ușilor, de pe acoperișuri.* Practicienii erau peste tot, le simțea privirea.

Glokta se așteptase, sperase, că Bayaz și însoțitorii lui vor fi dispărut peste noapte, dar nu se întâmplase așa. Bătrânul plesuv părea la fel de relaxat ca și cum și-ar fi luat sarcina de a deschide o cămară și lui Glokta nu-i plăcea asta. *Când o să se sfârșească mascarada? Când își va arunca mâinile în aer și va recunoaște că totul e un joc? Când vom ajunge la Universitate? Când vom trece podul? Când vom sta chiar în fața porții Casei Creatorului și cheia lui nu se va potrivi?* Dar undeva, într-un colț al minții, se strecură gândul: *Dar dacă nu se sfârșește? Dacă ușa se deschide? Dacă e cu adevărat cine susține că este?*

Bayaz sporovăia în urechea lui Luthar în timp ce străbăteau curtea goală, către Universitate. *La fel de nonșalant ca un bunic cu nepotul lui preferat și la fel de plictisitor.*

– ...firește, orașul e mult mai mare decât atunci când l-am vizitat eu ultima oară. Cartierul acela căruia îi spuneți Trei Ferme forfotește de viață. Îmi amintesc când întregul oraș era format doar din trei ferme! Chiar îmi amintesc! Și s-a întins departe de zidurile orașului!

– Ăă..., făcu Luthar.

– Cât despre noua Ghildă a Mirodeniilor, n-am mai văzut niciodată o asemenea ostentație...

Mintea lui Glokta gonea, în timp ce șontâcăia în urma celor doi, scotocind după înțelesuri ascunse în marea de vorbe, încercând să prindă altele, în haos. Întrebările se rostogoleau unele peste altele. *De ce să mă aleagă pe mine ca martor? De ce nu pe Arhilectorul însuși? Oare acest Bayaz crede că pot fi ușor păcălit? Și de ce Luthar? Fiindcă a câștigat Turnirul? Și cum l-a câștigat? N-are nicio legătură cu această impostură?* Dar, dacă Luthar făcea parte din vreun plan sinistru, nu dădea niciun semn. Glokta nu observase niciodată nici cel mai vag

indiciu cum că ar fi fost altceva decât tânărul nătărău obsedat de propria-i persoană care părea să fie.

Și ajungem la această șaradă. Glokta aruncă o privire piezișă la vânjosul om al Nordului. Nu se zărea niciun semn de intenții criminale pe chipu-i brăzdat de cicatrice și, de altfel, puține semne că se întâmpla ceva. *E foarte prost sau foarte isteț? E de ignorat sau de temut? E servitorul sau stăpânul?* Nu avea răspunsuri la niciuna dintre întrebări. Încă.

– Ei, bine, locul acesta este o umbră a ceea ce a fost cândva, zise Bayaz, când se opriră în fața ușii Universității, ridicând o sprânceană la statuile murdare și înclinate. Ciocăni repede pe lemnul ros de vreme și ușa se legănă în balamale. Spre surprinderea lui Glokta, se deschise aproape imediat.

– Sunteți așteptați, zise cu glas răgușit bătrânul portar. Păși după el, în întuneric. Am să vă conduc... începu bătrânul, opintindu-se să închidă ușa scârțâitoare.

– Nu-i nevoie! strigă Bayaz peste umăr, înaintând deja vioi de-a lungul coridorului prăfuit. Știu drumul!

Glokta se căznea să țină pasul cu el, asudând în ciuda vremii reci, cu picioarele arzându-l de sus până jos. Efortul de a menține ritmul nu-i dădea timp să cugete cum de cunoștea bătrânul ticălos clădirea. *Dar cu siguranță o cunoaște.* Aluneca de-a lungul coridoarelor de parcă și-ar fi petrecut aici fiecare zi din viață, plescăindu-și limba cu dezgust în fața stării în care se afla clădirea și trăncănind neîncetat.

– ...N-am mai văzut niciodată atâta praf, ce zici, căpitane Luthar? Nu m-aș mira dacă locul ăsta afurisit n-a mai fost curățat de când am fost aici ultima oară! N-am idee cum poate cineva să gândească în asemenea condiții! Nici cea mai vagă idee...

Inițiați morți de secole, și pe bună dreptate uitați, îi priveau mohorâți de pe pânzele lor, de parcă ar fi fost deranjați de toată gălăgia.

Coridoarele Universității treceau în goană, un loc străvechi, prăfuit, părăsit parcă, în care nu găseai nimic în afară de vechi tablouri înnegrite și cărți vechi și mucegăite. Jezal prețuia extrem de puțin cărțile.

Citise câteva despre duel și călărie, vreo două despre campanii militare celebre, deschisese odată copertele unei imense istorii a Uniunii pe care o găsise în biroul tatălui său și se plictisise după trei sau patru pagini.

Bayaz trăncănea în continuare.

– Aici ne-am luptat cu slujitorii Creatorului. Îmi amintesc bine. L-au chemat pe Kanedias să-i salveze, dar n-a vrut să

coboare. Aceste săli au șiroit de sânge, au răsunat de țipete și s-au înecat în fum în ziua aceea!

Jezal n-avea habar de ce bătrânul nebun îl alesese tocmai pe el să-i spună mărețele-i povești și nici pe atât ce să răspundă.

– Pare... violent.

Bayaz clătină din cap.

– A fost. Nu sunt mândru de asta. Dar oamenii buni trebuie uneori să facă lucruri violente.

– Îhî, făcu pe neașteptate omul Nordului.

Jezal nu realizase că măcar asculta.

– În afară de asta, atunci a fost altă epocă, o epocă violentă. Doar în Vechiul Imperiu existau oameni care depășiseră primitivismul. Midderlandul, inima Uniunii, îți vine sau nu să crezi, era o cloacă. Un ținut sălbatic populat de triburi barbare, care se războiau între ele. Cei mai norocoși au fost luați în slujba Creatorului. Ceilalți erau sălbatici cu fețele pictate, fără carte, fără știință, fără să se deosebească aproape prin nimic de animale.

Jezal ridică pe furiș privirea spre Nouădegete. Nu-i era deloc dificil să-și imagineze un stat barbar, cu bruta aceea mare lângă el, dar era ridicol de presupus că frumosul său ținut natal fusese cândva un loc pustiu, că era urmașul unor primitivi. Bătrânul ăsta plesnuv era un mincinos flecar sau un nebun, dar unii oameni importanți păreau să-l ia în serios.

Iar Jezal credea că e cel mai bine să faci așa cum spun oamenii importanți.

Logen îi urmă pe ceilalți într-o curte părăginită, mărginită pe trei laturi de clădirile dărăpănate ale Universității și pe cea de-a patra de fața interioară a zidului înalt al Agriontului. Totul era acoperit de mușchi bătrâni, iederă deasă, mărăcini uscați. Pe un scaun șubred, printre buruieni, ședea un bărbat, privindu-i cum se apropie.

– Vă așteptam, spuse el, ridicându-se cu o oarecare dificultate. Genunchi afurisiți. Nu mai sunt ce-am fost.

Un bărbat obișnuit, trecut de vârsta a doua, într-o cămașă jerpelită, cu pete pe tot pieptul.

Bayaz se încruntă la el.

– Ești gardianul-șef?

– Da.

– Și unde e restul personalului?

– Soția mea pregătește micul dejun, dar fără a o pune pe ea la socoteală, ei, bine, eu sunt tot personalul. Avem ouă, zise el voios, mângâindu-și stomacul.

– Ce?

– La micul dejun. Îmi plac ouăle.

– Bravo ție, mormăi Bayaz, ușor iritat. În timpul domniei Regelui Casamir, cei mai viteji cincizeci de bărbați din Garda Regelui erau numiți gardieni ai Casei, să păzească această poartă. Se considera că nu există onoare mai mare.

– Asta a fost demult, zise marele și singurul gardian, trăgându-se de cămașa murdară. Am fost nouă, pe când eram flăcău, dar ceilalți au trecut la alte lucruri sau au murit și n-au mai fost înlocuiți. Nu știu cine-mi va lua locul când am să mor. N-au fost prea mulți solicitanți.

– Mă surprinzi. Bayaz își drese glasul. O, gardian-șef! Eu, Bayaz, Întâiul dintre Magi, îți cer permisiunea de trecere pe scară în sus, spre cea de-a cincea poartă, dincolo de cea de-a cincea poartă și pe pod, peste pod și la ușa Casei Creatorului.

Gardianul-șef îl privi cu coada ochiului:

– Ești sigur?

Bayaz își pierdea răbdarea.

– Da, de ce?

– Îmi amintesc de primul om care a încercat asta, demult, pe când eram flăcău. Un om mare, presupun, un gânditor. A urcat scările acelea, însoțit de zece muncitori vânjoși, cu dălți, ciocane și târnăcoape și câte și mai câte, spunându-ne cum va deschide el Casa și cum va scoate de acolo comorile sale și așa mai departe. În cinci minute au fost înapoi, fără să spună nimic, arătând de parcă ar fi văzut morții umblând.

– Ce s-a întâmplat? murmură Luthar.

– Nu știu, dar n-aveau nicio comoară cu ei, asta vă pot spune.

– Fără îndoială, o poveste descurajatoare, remarcă Bayaz, dar noi mergem.

– Treaba voastră, ce să zic.

Și bătrânul se întoarse și traversă gârbovit curtea. Urcară o scară îngustă, cu treptele roase la mijloc, printr-un tunel ce străbătea zidul înalt al Agriontului, până la o poartă îngustă în întuneric.

Logen fu cuprins de o stranie neliniște când zăvoarele alunecară în lături. Ridică din umeri, încercând să scape de ea, și gardianul îi zâmbi larg.

– O simți deja, nu?

– Ce să simt?

– Răsuflarea Creatorului, așa i se spune. Împinse ușile cu cea mai mare blândețe. Se dădură în lături deodată, lăsând lumina să se reverse în întuneric. Răsuflarea Creatorului.

Glokta traversă podul clătinându-se, cu dinții încleștați pe gingii, conștient în mod dureros de volumul de aer gol de sub

picioarele lui. Podul era un singur și delicat arc care sălta de sus, de pe zidul Agriontului spre poarta Casei Creatorului. Îl admirase adesea de jos, din oraș, de pe cealaltă parte a lacului, întrebându-se cum de rămăsese întreg în toți acești ani. Un lucru spectaculos, remarcabil și frumos. *Nu pare așa de frumos acum.* Nu cu mult mai lat decât un om culcat, prea îngust pentru a fi comod de traversat și cu o înfricoșătoare perspectivă spre apa de dedesubt. Și, mai rău încă, nu avea parapet. Nici măcar o balustradă de lemn. *Iar vântul e cam vioi astăzi.*

Luthar și Nouădegete păreau destul de îngrijorați de asta. *Iar ei își pot folosi nestingheriți și fără dureri ambele picioare.* Numai Bayaz făcu lungul drum peste pod fără să dea vreun semn de îngrijorare, la fel de sigur pe sine de parcă ar fi umblat pe o uliță.

Mergeau mereu în umbra vastă a Casei Creatorului, desigur. Cu cât se apropiau mai mult, cu atât mai masivă părea, cu parapetul cel mai scund mult mai înalt decât zidul Agriontului. Un lucru dintr-o altă epocă, construit la alte dimensiuni.

Glokta aruncă o privire înapoi, spre poarta din spatele lui. Oare a zărit ceva între meterezele zidului de deasupra? *Un practician, la pândă?* Aveau să-l privească pe bătrân nereușind să deschidă ușa. Aveau să pună mâna pe el pe drumul de întoarcere. *Dar, până atunci, sunt neputincios.* Nu era un gând încurajator.

Și Glokta avea nevoie de încurajare. În timp ce continua să traverseze, clătinându-se, podul, fu cuprins de o teamă sâcâitoare. Nu era doar înălțimea, nu era doar compania ciudată, nu doar turnul imens care se înălța amenințător deasupra. O teamă viscerală, fără motiv. Frica animalică a unui coșmar. Cu fiecare pas târșâit, sentimentul sporea. Acum vedea ușa, o bucată de metal întunecat încastrată între pietrele netede ale turnului. În mijlocul ei, era gravat un cerc de litere. Dintr-un motiv neștiut, lui Glokta îi venea să vomite privindu-le, dar se târî mai aproape. Două cercuri: litere mari și litere mici, un scris mărunt pe care nu-l recunoștea. I se întoarse stomacul pe dos. Multe cercuri: litere și linii, prea mărunte ca să le deslușească. Pluteau în fața lui. Ochii îl înțepau și îi lăcrimau. Nu putea merge mai departe. Stătea acolo, sprijinit în baston, străduindu-se, cu fiecare fărâmă de voință, să-și înfrângă pornirea de a se prăbuși în genunchi și de a face târâș cale întoarsă.

Nici Nouădegete nu se simțea mai bine, răsuflând greu pe nas, cu un aer de profundă oroare și dezgust pe față. Luthar era într-o stare considerabil mai proastă: dinții încleștați, fața

lividă și împietrită. Se lăsă încet în genunchi, gâfâind, când Glokta trecu pe lângă el.

Bayaz nu părea înfricoșat. Păși direct spre ușă și își trecu degetele peste simbolurile mai mari.

– Unsprezece paveze și unsprezece paveze întoarse. Trasă cercul de litere mai mici. Și de unsprezece ori unsprezece. Degetul lui urmă linia delicată care le înconjura. *E posibil ca acea linie să fie și ea formată din litere minuscule?* Cine poate spune câte sute sunt aici? Într-adevăr, o vrajă cât se poate de puternică.

Atmosfera de vrajă era doar ușor știrbită de sunetele pe care le scotea Luthar, vomitând zgomotos peste marginea podului.

– Ce spune? întrebă răgușit Glokta, înghițind și el niște fiere.

Bătrânul îi zâmbi larg.

– Nu simți, Inchizitorule? Spune să te întorci, zice să pleci. Spune: nimeni... nu... va... trece. Dar mesajul nu e pentru noi. Își vârî mâna în sân și scoase vergeaua de metal. Același metal închis la culoare ca ușa însăși.

– N-ar trebui să fim aici, mârâi Nouădegete din spate. Locul ăsta e mort. Ar trebui să plecăm.

Dar Bayaz nu părea să audă.

– Vraja s-a scurs din lume, îl auzi Glokta murmurând, și toate înfăptuirile lui Juvens zac în ruină. Bătrânul cântări cheia în mână, apoi o ridică încet. Dar lucrările Creatorului se înalță semețe ca întotdeauna. Timpul nu le-a împuținat... și nici n-o va face.

Nu părea să existe vreo broască măcar, dar cheia pătrunse încet în ușă. Încet, încet, chiar în mijlocul cercurilor. Glokta își ținu răsuflarea.

Clic.

Și nu se întâmplă nimic. Ușa nu se deschise. *Asta e tot, așadar. Jocul s-a sfârșit.* Se simți cuprins de ușurare când se întoarse cu fața spre Agriont, ridicând mâna pentru a le face semn practicienilor aflați sus, pe zid. *Nu e nevoie să merg mai departe. Nu e nevoie.* Apoi, un ecou îi răspunse din adâncuri.

Clic.

Glokta își simți fața zvâcnind la unison cu sunetul. *Oare mi-am imaginat?* Spera asta, cu toată ființa.

Clic.

Din nou. *Nici-o greșeală.* Iar acum, în fața ochilor neîncrezători, cercurile ușii începură să se rotească. Glokta făcu, uluit, un pas înapoi, cu toiagul zgâriind pietrele podului.

Clic, clic.

Nu existase niciun indiciu că metalul nu era dintr-o singură bucată, nicio crăpătură, niciun șanț, niciun mecanism, și, totuși, cercurile se învârteau, fiecare cu altă viteză.

Clic, clic, clic.

Acum mai repede, și mai repede. Glokta se simțea amețit. Inelul interior, cu literele cele mai mari, încă se răsucea. Inelul exterior, cu literele cele mai mici, se rotea prea repede ca ochii lui să-l poată urmări... *clic, clic, clic, clic, clic...*

În interiorul semnelor se conturau forme, în timp ce simbolurile treceau unul pe lângă altul: linii, pătrate, triunghiuri, inimaginabil de complicate, dansând în fața ochilor lui, apoi dispărând, pe măsură ce roțile continuau să se învârtă...

Clic.

Și cercurile rămaseră neclintite, aranjate într-un nou model. Bayaz ridică mâna și scoase cheia din ușă. Urmă un ușor țiuit, abia audibil, ca al unei ape îndepărtate și în ușă apăru o crăpătură lungă. Cele două jumătăți se mișcară încet, îndepărtându-se lin. Spațiul dintre ele deveni din ce în ce mai mare.

Clic.

Cele două jumătăți alunecară în ziduri, îngropate în marginile arcadei. Ușa era deschisă.

– Asta da măiestrie, zise Bayaz.

Nicio pală de aer fetid nu năvăli afară, nicio duhoare de putrefacție, niciun semn al trecerii atâtor ani, doar o adiere de aer rece, uscat. *Și, totuși, senzația e ca atunci când deschizi un coșciug.*

Tăcere, doar vântul bâjbâind peste pietrele întunecate, răsuflarea suspinând în gâtlejul uscat al lui Glokta și clipocitul îndepărtat al apei, undeva dedesubt. Teroarea nepământeană trecuse. Glokta simțea doar o profundă îngrijorare, privind în galeria deschisă. *Dar nu e mai rău decât atunci când aștept în fața biroului Arhilectorului.* Bayaz se întoarse, zâmbind.

– Ani lungi au trecut de când am zăvorât acest loc și în tot acest timp nimeni nu i-a trecut pragul. Voi trei aveți parte de o onoare deosebită. Glokta nu se simțea onorat. Se simțea bolnav. Înăuntru sunt pericole. Nu atingeți nimic și nu mergeți decât acolo unde vă conduc eu. Urmați-mă îndeaproape, căci drumurile nu sunt întotdeauna la fel.

– Nu sunt la fel? întrebă Glokta. Cum e cu putință?

Bătrânul ridică din umeri.

– Eu sunt doar ușierul, răspunse el, strecurând cheia, cu lanțul ei, înapoi sub cămașă, după care păși în umbre.

Jezal nu se simțea bine, nu se simțea bine deloc. Nu era doar simpla amețeală pe care o provocaseră cumva literele de pe ușă, era mai mult. Era o stare de șoc și dezgust, ca și cum ai lua o cană și ai bea, așteptându-te să fie apă, și ai descoperi altceva înăuntru. Urină, probabil, în cazul de față. Aceeași senzație de surpriză neplăcută, dar persistând minute, ore. Lucruri pe care le considerase aiureli sau basme îi erau dezvăluite, dintr-odată, în fața ochilor, ca adevăruri. Lumea era alt loc decât cu o zi în urmă, un loc ciudat, neliniștitor, și o preferase infinit mai mult așa cum fusese.

Nu înțelegea de ce trebuia să se afle acolo. Jezal nu știa aproape nimic despre istorie. Kanedias, Juvens, Bayaz, chiar, erau nume din cărți prăfuite, pe care le auzise pe când era copil, fără să prezinte vreun interes pentru el nici măcar atunci. Era doar ghinion, atâta tot, ghinion. Câștigase Turnirul și iată-l aici, cutreierând printr-un turn vechi și ciudat. Asta era și nimic altceva. Un turn vechi și ciudat.

– Bine ați venit în Casa Creatorului, zise Bayaz.

Jezal își ridică privirea din podea și rămase cu gura căscată. Cuvântul „casă" nu reușea să descrie imensitatea spațiului întunecat în care se pomeni. Însăși Rotonda Lorzilor ar fi încăput bine înăuntrul ei, întreaga clădire, și tot ar mai fi rămas loc. Zidurile erau din pietre brute, nefinisate, netencuite, stivuite la întâmplare, dar ridicându-se la nesfârșit spre înălțimi. Sus, deasupra centrului încăperii, atârna ceva. Ceva imens, fascinant.

Îi amintea lui Jezal de instrumentele unui navigator, redate la o scară imensă. Un sistem de inele gigantice de metal, strălucind în lumina difuză, unul lângă altul, cu inele mai mici printre ele, în interiorul lor, de jur împrejurul lor. Sute de inele în total, probabil, scrijelite cu semne: scris, poate, sau zgârieturi fără noimă. În mijloc atârna o sferă mare și neagră.

Bayaz trecea deja dincolo de imensul cerc al podelei, acoperit de linii complicate, incrustate în metal strălucitor în piatra întunecată, iar pașii lui răsunau sus, departe. Jezal se furișă după el. Era ceva înfricoșător, ceva amețitor, să traversezi un spațiu atât de vast.

– Acesta este Midderlandul, zise Bayaz.

– Ce?

Bătrânul arătă în jos. Liniile vălurite de metal începură să capete sens. Coaste, munți, râuri, uscatul și marea. Conturul Midderlandului, pe care Jezal îl purta limpede în minte din sute de hărți, era așezat la picioarele lui.

– Întregul Cerc al Lumii. Bayaz făcu semn peste podeaua nesfârșită. Într-acolo este Englia și dincolo, Nordul. Gurkhulul e acolo. Acolo sunt Stariklandul și Vechiul Imperiu, iar dincolo

orașele-stat ale Styriei, și dincolo de ele Suljuk și îndepărtatul Thond. Kanedias a observat că țările Lumii cunoscute formează un cerc, cu centrul aici, în Casa lui și cu marginea lui exterioară trecând prin insula Shabulyan, departe la vest, dincolo de Vechiul Imperiu.

– Marginea Lumii, murmură omul Nordului, clătinând încet din cap, pentru sine.

– Ce aroganță, pufni Glokta, să-ți consideri casa drept centrul tuturor lucrurilor.

– Ha! Bayaz privi împrejur, la imensitatea sălii. Creatorului nu i-a lipsit niciodată aroganța. Nici fraților lui.

Jezal ridică privirea prostit. Sala era încă și mai înaltă decât largă, cu tavanul, dacă exista vreunul, pierdut în umbră. O balustradă de fier se întindea pe zidurile de piatră, un balcon la douăzeci de metri deasupra, poate. Dincolo de el, și mai sus, erau altele și altele, pierzându-se în penumbră. Deasupra tuturor, atârna un mecanism ciudat.

Jezal tresări. Mecanismul se mișca. Totul se mișca, încet, domol, fără zgomot, cercurile se deplasau, se întorceau, se roteau unul pe lângă altul. Nu-și putea imagina ce anume le punea în mișcare. Cheia întoarsă în broască trebuie să le fi declanșat cumva... sau era posibil să se fi răsucit în toți acești ani?

Se simțea amețit. Întreg mecanismul părea acum să se învârtă, rotindu-se din ce în ce mai repede, și balcoanele la fel, deplasându-se în direcții diferite. Dacă se uita direct în sus, era și mai dezorientat, și Jezal își fixă ochii, cuprinși de durere, în podea, la harta Midderlandului de sub picioarele sale. I se tăie răsuflarea. Era și mai rău! Acum toată podeaua părea să se învârtă. Întreaga sală se rotea în jurul lui! Ușile boltite care duceau afară erau identice, o duzină dintre ele sau chiar mai multe. Nu-și putea da seama acum prin care intraseră. Simți un val de panică oribilă. Doar acea îndepărtată sferă neagră din mijlocul mecanismului era neclintită. Își fixă cu disperare ochii înlăcrimați asupra ei, străduindu-se să respire rar.

Sentimentul se atenuă. Sala imensă era iarăși neclintită. Aproape neclintită. Cercurile continuau să se miște, aproape imperceptibil, înaintând mereu spre interior. Jezal înghiți o gură plină de salivă, își vârî capul între umeri și porni iute după ceilalți, cu creștetul plecat.

– Nu pe acolo! răcni pe neașteptate Bayaz, și glasul lui explodă în tăcerea grea, țâșnind și săltând înapoi, răsunând de o mie de ori în spațiul cavernos.

Nu pe acolo!

Nu pe acolo!

Jezal făcu un salt înapoi. Ușa boltită și sala întunecată de dincolo păreau aceleași prin care pășiseră ceilalți, dar acum vedea că aceștia erau în dreapta. Cumva, se întorsese.

– Mergi numai unde merg eu, am spus! șuieră bătrânul.

Nu pe acolo.

Nu pe acolo.

– Îmi pare rău, se bâlbâi Jezal și glasul îi sună pricăjit în spațiul imens. Credeam... totul arată la fel.

Bayaz îi puse o mână liniștitoare pe umăr și-l trase cu blândețe la o parte.

– N-am vrut să te sperii, prietene, dar ar fi mare păcat ca o persoană atât de promițătoare să fie luată dintre noi atât de tânără.

Jezal înghiți în sec și privi în coridorul întunecat, întrebându-se ce l-ar fi putut aștepta acolo. Mintea îi oferi nenumărate posibilități neplăcute.

Când se întoarse, ecoul îi șoptea încă: *...nu pe acolo, nu pe acolo, nu pe acolo...*

Logen ura locul acela. Pietrele erau reci și moarte, aerul era neclintit și mort, până și sunetele pe care le scoteau când se mișcau păreau înăbușite și lipsite de viață. Nu era frig, nu era cald, și totuși spatele îi șiroia de sudoare, ceafa îl furnica de o teamă confuză. Tresărea la fiecare câțiva pași, cuprins din senin de senzația că e urmărit, dar niciodată nu era nimeni în spatele lui. Doar flăcăul Luthar și infirmul Glokta, arătând la fel de îngrijorați și nedumeriți ca și el.

– L-am urmărit chiar prin aceste săli, murmură încetișor Bayaz. Unsprezece eram. Cu toții magi, împreună pentru ultima oară. Toți, în afară de Khalul, Zacharus și Cawneil, au luptat aici cu Creatorul și fiecare a fost învins. Au avut noroc să scape cu viață. Anselm și Brokentooth n-au avut noroc. Kanedias le-a adus moartea. Doi prieteni buni, doi frați, am pierdut în ziua aceea.

Se strecurară pe un balcon îngust, luminat de o cortină palidă de lumină. Într-o parte, se înălța neted un zid abrupt de pietre, în cealaltă parte, pietrele coborau și se pierdeau în beznă. O genune neagră, încărcată de umbre, fără capăt, fără tavan, fără fund. În ciuda imensității spațiului, nu era niciun ecou. Aerul nu se clintea. Nici cea mai mică adiere. Aerul era stătut și închis, ca într-un cavou.

– Acolo, jos, trebuie să fie apă, negreșit, șopti Glokta, încruntându-se peste balustradă. Trebuie să fie ceva, nu-i așa? Privi în sus, cu ochii mijiți. Unde e tavanul?

– Locul ăsta duhnește, scânci Luthar, cu o mână strânsă peste nas.

Logen era de acord cu el, măcar de data aceasta. Era un miros pe care-l cunoștea bine și buzele i se strânseră cu ură, în prezența lui.

– Miroase a blestemate de capete-turtite.

– O, da, spuse Bayaz, și shanka sunt opera Creatorului.

– Opera lui?

– Chiar așa. A luat lut și metal și resturi de carne și i-a făcut.

Logen se holbă la el:

– I-a făcut?

– Ca să lupte în războiul lui. Împotriva noastră, împotriva magilor. Împotriva fratelui său Juvens. Pe primii shanka i-a zămislit aici și le-a dat drumul în lume, să crească, să se înmulțească și să distrugă. Aceasta era menirea lor. Mulți ani, după moartea lui Kanedias, i-am vânat, dar nu i-am putut prinde pe toți. I-am alungat în cele mai întunecate unghere ale lumii și acolo au crescut și s-au înmulțit din nou, iar acum ies la iveală să crească, să se înmulțească și să distrugă, așa cum le-a fost hărăzit dintotdeauna să facă.

Logen îl privea cu gura căscată.

– Shanka.

Luthar chicoti și clătină din cap.

Capetele-turtite nu erau un subiect amuzant. Logen se întoarse brusc, blocând balconul îngust cu trupul său, înălțându-se amenințător deasupra lui Luthar, în lumina difuză.

– Te distrează ceva?

– Păi, vreau să zic, toată lumea știe că nu există așa ceva.

– M-am luptat cu ei cu mâinile mele, mârâi Logen, toată viața. Mi-au ucis nevasta, copiii, prietenii. Nordul mișună de capete-turtite blestemate. Logen se aplecă spre Luthar: Așa că nu-mi spune mie că nu există așa ceva.

Luthar pălise. Se uită spre Glokta, căutând ajutor, dar inchizitorul se lipise de zid, masându-și piciorul, strângând din buzele-i subțiri, cu broboane de sudoare pe fața suptă.

– Mă doare-n cot dacă e una sau alta! se răsti el.

– E plin de shanka în lume, șuieră Logen, apropiindu-și fața de fața lui Luthar. Poate că într-o zi vei întâlni câțiva.

Se întoarse și porni țanțoș după Bayaz, dispărând deja printr-o boltă de la capătul balconului. N-avea niciun chef să fie lăsat în urmă în locul acela.

Încă o sală. Una enormă, străjuită de o pădure de coloane tăcute, populată de o sumedenie de umbre. Raze de lumină coborau de sus, de departe, gravând modele ciudate în podeaua de piatră, forme de lumină și întuneric, linii de negru

și alb. *Aproape ca un scris. Să fie un mesaj aici? Pentru mine?* Glokta tremura. *Dacă m-aș uita, doar o clipă mai mult, poate că aș putea înțelege.*

Luthar trecu pe lângă el și umbra lui căzu peste podea. Liniile se frânseră, sentimentul dispăru. Glokta se scutură. *Îmi pierd mințile în locul ăsta blestemat. Trebuie să gândesc limpede. Doar faptele, Glokta, doar faptele.*

– De unde vine lumina? întrebă el.

Bayaz flutură din mână:

– De sus.

– Există ferestre?

– Probabil.

Toiagul lui Glokta bocăni în lumină, bocăni în întuneric, cizma stângă se târî în urmă.

– Mai există ceva în afară de coridoare? Ce sens au toate astea?

– Cine poate să cunoască mintea Creatorului? declamă pompos Bayaz, sau să pătrundă sensul proiectului său măreț?

Magul părea să-și facă aproape un titlul de glorie din a nu da niciodată răspunsuri directe. Întreg locul era o colosală irosire de eforturi, din câte vedea Glokta.

– Câți au locuit aici?

– Cu multă vreme în urmă, în vremuri mai fericite, multe sute. Tot soiul de oameni care l-au slujit pe Kanedias și l-au ajutat în munca lui. Dar Creatorul era neîncrezător și își păzea cu strășnicie secretele. Încetul cu încetul, și-a izgonit adepții, în Agriont, la Universitate. Spre sfârșit, doar trei au mai locuit aici: Kanedias însuși, asistentul lui, Jaremias - Bayaz se opri o clipă - și fiica lui, Tolomei.

– Fiica Creatorului?

– Și ce-i cu asta? se răsti bătrânul.

– *Nimic, chiar nimic. Și, totuși, spoiala a căzut puțin. Fie și doar pentru o clipă. E ciudat cât de bine cunoaște rânduiala acestui loc. Când ai locuit aici?*

Bayaz se încruntă adânc.

– Unii pun prea multe întrebări.

Glokta îl privi îndepărtându-se. Sult s-a înșelat. Arhilectorul este supus greșelii, până la urmă. L-a subestimat pe Bayaz și asta l-a costat. Cine este acest nebun pleșuv, irascibil, care poate să-l prostească pe cel mai puternic om din Uniune? Aici, în măruntaiele unui astfel de loc nepământesc, răspunsul nu părea atât de straniu.

Întâiul dintre Magi.

– Asta e!

– Ce? întrebă Logen. Culoarul se întindea în ambele direcții, șerpuind domol, dispărând în beznă, cu zidurile din blocuri imense de piatră neîntrerupte de-o parte și de alta.

Bayaz nu răspunse. Își trecea ușor mâinile peste pietre, căutând ceva.

– Da. Asta e. Bayaz scoase cheia de sub cămașă. S-ar putea să vreți să vă pregătiți.

– Pentru ce?

Magul strecură cheia într-o gaură nevăzută. Unul dintre blocurile care formau zidurile dispăru dintr-odată, zburând în tavan cu un bubuit îngrozitor. Logen se clătină, scuturând din cap. Îl văzu pe Luthar aplecându-se, cu mâinile apăsate peste urechi. Întregul coridor părea să vâjâie de ecouri zguduitoare, perpetuate la nesfârșit.

– Așteptați, zise Bayaz, deși Logen abia îl putea auzi peste răsunetul din cap. Nu atingeți nimic. Nu mergeți nicăieri.

Păși prin deschizătură, lăsând cheia înfiptă în zid.

Logen se uită după el. Un licăr de lumină strălucea de-a lungul unui culoar îngust și un sunet șopotit năvăli afară, ca susurul unui râu. Logen simți o stranie curiozitate dându-i târcoale. Aruncă o privire peste umăr, la ceilalți doi. Poate că Bayaz se referise doar la ei doi, când spusese să rămână acolo? Se aplecă și trecu dincolo de ușă.

Și privi în sus, la sala strălucitoare, circulară. Lumina se revărsa de sus, o lumină orbitoare, aproape dureroasă, după întunericul de dinainte. Pereții curbați erau perfecți, din piatră albă, imaculată, șiroind de apă, care curgea de jur împrejur adunându-se jos, într-un iaz circular. Aerul era rece și umed pe pielea lui Logen. Un pod îngust se întindea de la culoar, cu scări care duceau în sus, terminându-se în dreptul unei coloane care se înălța din apă. Bayaz stătea acolo, în vârful lui, privind țintă în jos, la ceva.

Logen se furișă în spatele magului, răsuflând încet. Văzu acolo un bloc de piatră albă. Apa picura de deasupra pe mijlocul lui neted și tare. Un pic, pic, pic ritmic, mereu în același punct. În stratul subțire de apă se aflau două obiecte. Primul era o cutie simplă, făcută din metal întunecat, destul de mare să adăpostească un cap de om, poate. Celălalt era întru totul mai straniu.

O armă, poate, ca un topor. Un mâner lung, din tuburi minuscule de metal, toate răsucite unul în jurul celuilalt, ca niște lujeri de viță bătrână. La un capăt se afla un mâner striat, la celălalt o bucată plată de metal, străpunsă de găuri mici, din care ieșea, curbându-se, un cârlig subțire. Lumina se juca pe multele sale suprafețe întunecate, sclipind de picături de umezeală. Ciudat, frumos, fascinant. Pe mâner, scânteia o

literă, argintie în metalul întunecat. Logen o recunoscu de pe sabia lui. Semnul lui Kanedias. Lucrarea Maestrului Creator.

– Ce-i asta? întrebă el, întinzând mâna.

– N-o atinge! țipă Bayaz, plesnindu-l pe Logen peste mână. Nu ți-am spus să aștepți?

Logen făcu un pas șovăielnic în spate. Nu-l mai văzuse niciodată pe mag atât de neliniștit, dar nu-și putea dezlipi ochii de la obiectul ciudat de pe lespede.

– E o armă?

Bayaz trase adânc, încet, aer în piept.

– O armă cât se poate de teribilă, prietene. O armă împotriva căreia nicio sabie, nicio piatră, nicio vrajă nu te poate apăra. Nici să nu te apropii de ea, te previn. E periculos. Kanedias a numit-o Spintecătoarea și cu ea l-a ucis pe fratele său Juvens, maestrul meu. Cândva, mi-a spus că are două tăișuri. Unul aici, unul în Partea Cealaltă.

– Ce naiba înseamnă asta? murmură Logen. Nu putea să vadă nici măcar un tăiș.

Bayaz ridică din umeri.

– Dacă aș ști asta, presupun că aș fi Maestrul Creator, în loc să fiu doar Întâiul dintre Magi. Întinse mâna și luă cutia, crispându-se de parcă ar fi fost foarte grea. Mă poți ajuta?

Logen își vârî mâinile sub ea și icni. Nici dacă ar fi fost un bloc compact de fier n-ar fi putut cântări mai mult.

– Grea, mârâi el.

– Kanedias a făurit-o să fie solidă. Cât de solidă a putut, cu toată măreața lui pricepere. Nu ca să-i apere conținutul de Lume. Bayaz se aplecă și șopti: Ci ca să apere Lumea de conținutul ei.

Logen privi în jos, încruntându-se.

– Ce e înăuntru?

– Nimic, mormăi Bayaz. Încă.

Jezal încerca să se gândească la trei oameni pe care-i ura cel mai mult pe lume. Brint? Era doar un idiot înfumurat. Gorst? Doar se străduise, cu toate modestele-i puteri, să-l învingă într-un duel. Varuz? Era doar un măgar bătrân și infatuat.

Nu. Cei trei bărbați de lângă el erau în fruntea listei sale: Bătrânul arogant, cu trăncăneala lui idioată și înfumuratul lui aer misterios. Sălbaticul mătăhălos, cu cicatricele lui urâte și căutătura amenințătoare. Schilodul care-și dădea importanță, cu micile lui comentarii îngâmfate și pretenția că știe totul despre viață. Cei trei, în combinație cu aerul stătut și obscuritatea perpetuă a acestui loc oribil, erau aproape destul ca să-l facă pe Jezal să vomite din nou. Singurul lucru mai rău

decât actuala lui companie pe care și-l putea imagina nu era decât absența oricărei companii. Privi în umbrele care-i înconjurau și se cutremură la gândul acesta.

Totuși, moralul i se mai ridică atunci când dădură un colț. În fața lor se afla un mic petic de lumină solară. Se grăbi spre el, depășindu-l pe Glokta, care se târșâia sprijinit în bastonul lui, nădușind de nerăbdare, la gândul de a fi din nou afară, sub cerul deschis.

Jezal închise ochii, cuprins de încântare, când păși în aer liber. Vântul rece îi mângâie fața și inspiră cu nesaț. Ușurarea era imensă, ca și cum ar fi stat captiv acolo, jos, săptămâni în șir, ca și cum niște degete strânse în jurul gâtului lui s-ar fi descleștat abia acum. Străbătu un larg spațiu deschis, pavat cu pietre aspre, plate și dincolo de ele...

Agriontul se ivi dedesubt. O tapiserie de ziduri albe, acoperișuri gri, ferestre scânteietoare, grădini verzi. Nu se aflau nici măcar aproape de vârful Casei Creatorului, ci doar pe unul dintre acoperișurile cele mai joase, deasupra porții, însă, și așa, înfricoșător de sus. Jezal recunoscu dărăpănata Universitate, cupola strălucitoare a Rotondei Lorzilor, construcția compactă și turtită a Casei Întrebărilor. Vedea Piața Mareșalilor, o strachină cu bănci de lemn între clădiri, poate și minuscula sclipire galbenă a arenei de luptă, în mijloc. Dincolo de citadela înconjurată de zidul alb și de canalul sclipitor, orașul era o masă lăbărțată, ce se întindea până la mare, sub cerul gri murdar.

Jezal râse cu mirare și încântare. Turnul Lanțurilor era o scară de lemn în comparație cu acesta. Se afla atât de sus deasupra lumii încât totul părea cumva neclintit, înghețat în timp. Se simțea ca un rege. Niciun om nu mai văzuse asta de sute de ani. Se simțea imens, grandios, mult mai important decât oamenii minusculi care trebuie că locuiau și lucrau în micile clădiri de jos, din depărtare. Se întoarse și se uită la Glokta, dar schilodul nu zâmbea. Era mai palid ca oricând, privind încruntat orașul de jucărie, în timp ce ochiul stâng i se zbătea de neliniște.

– Ți-e frică de înălțime? râse Jezal.

Glokta își întoarse fața cadaverică spre el.

– N-au fost trepte. N-am urcat nicio treaptă ca să ajungem aici! Fața zâmbitoare a lui Jezal începu să pălească. N-au fost trepte, pricepi? Cum a fost posibil? Cum? Spune-mi asta!

Jezal înghiți în sec, cugetând la traseul pe care veniseră. Schilodul avea dreptate. Nici o treaptă, nici o rampă, nici nu urcaseră, nici nu coborâseră. Și, totuși, iată-i acolo, sus, deasupra celui mai înalt turn al Agriontului. Îi era rău, din nou. Priveliștea i se părea acum amețitoare, dezgustătoare,

obscenă. Se retrase, clătinându-se, de lângă parapet. Voia să meargă acasă.

– L-am urmărit prin întuneric, de unul singur, și aici l-am înfruntat. Kanedias. Maestrul Creator. Aici ne-am luptat. Foc, oțel și carne. Aici am stat. A aruncat-o pe Tolomei de pe acoperiș în fața ochilor mei. Am știut ce urmează, dar nu l-am putut împiedica. Propria lui fiică. Vă puteți imagina? Nimeni n-ar fi meritat asta mai puțin decât ea. N-a existat vreodată un spirit mai inocent. Logen se încruntă. Nu știa ce să spună. Aici ne-am luptat, murmură Bayaz, strângându-și pumnii cărnoși pe parapetul gol. M-am năpustit asupra lui cu foc, cu oțel și carne și el asupra mea. L-am azvârlit jos. A căzut arzând și s-a zdrobit de podul de dedesubt. Și astfel, ultimul dintre fiii lui Euz a părăsit această lume, ducând cu el atâtea dintre secretele lor. S-au distrus între ei, toți patru. Ce pierdere! Bayaz se întoarse, să se uite la Logen. Dar asta a fost demult, ce zici, prietene? Tare demult. Își umflă obrajii și-și vârî capul între umeri. Haideți să părăsim acest loc. E ca un cavou. Haideți să-l zăvorâm încă o dată și, cu el, amintirile. Toate acestea aparțin trecutului.

– Aș! făcu Logen. Tatăl meu spunea că semințele trecutului rodesc în prezent.

– Așa e. Bayaz întinse mâna încet, mângâind cu degetele metalul rece, întunecat, al cutiei din mâinile lui Logen. Așa e. Tatăl tău a fost un om înțelept.

Piciorul lui Glokta ardea, șira spinării era un râu de foc, de la șezut până la cap. Avea gura uscată ca rumegușul, fața îi era nădușită și tresărea spasmodic, răsuflarea îi șuiera în nas, dar inchizitorul înainta prin întuneric, îndepărtându-se de sala imensă, cu cupola ei neagră și mașinăria ei ciudată, tot înainte, spre ușa deschisă. *Și în lumină.*

Rămase acolo, cu capul dat pe spate, pe podul îngust din fața porții înguste, cu mâna tremurând pe mânerul bastonului, clipind și frecându-se la ochi, respirând adânc în aerul liber și simțind adierea rece pe față. *Cine-ar fi crezut că vântul poate fi atât de plăcut? Poate că e mai bine că n-au fost trepte. Poate că atunci nu mi-aș fi dat seama niciodată.*

Luthar era deja la jumătatea podului, gonind de parcă l-ar fi urmărit un diavol. Nouădegete nu era departe, răsuflând greu și mormăind întruna ceva în limba nordică. „Încă viu" i se păru lui Glokta că ar putea să fie. Mâinile-i mari erau încleștate pe cutia aceea de metal, cu tendoanele umflate, de parcă ar fi cântărit cât o nicovală. *Vizita asta a avut și alt scop decât să dovedească ceva. Oare ce au scos de-acolo? Ce poveri atât de*

grele? Glokta aruncă o privire înapoi, în întuneric, și se scuturâ. Nici măcar nu era sigur că voia să știe.

Bayaz ieși agale din tunel, în aer liber, arătând la fel de mulțumit de sine ca întotdeauna.

– Așadar, Inchizitorule, zise el plin de vervă. Cum ți s-a părut vizita în Casa Creatorului?

Un coșmar zbuciumat, straniu și oribil. Poate că aș fi preferat chiar și să mă întorc în temnițele împăratului pentru câteva ore.

– Ca un răsărit de soare, se răsti el.

– Mă bucur nespus că ai găsit-o atât de plăcută, chicoti Bayaz, scoțând vergeaua de metal întunecat de sub cămașă. Și, spune-mi, încă mai crezi că sunt un mincinos? Sau bănuielile ți-au fost risipite, în sfârșit?

Glokta privi încruntat cheia. Îl privi încruntat pe bătrân. Privi încruntat în bezna copleșitoare a Casei Creatorului. *Bănuielile mele sporesc cu fiecare clipă care trece. Nu se risipesc niciodată. Își schimbă doar înfățișarea.*

– Sincer? Nu știu ce să cred.

– Bine. Recunoașterea propriei ignoranțe e primul pas spre iluminare. Dar, între noi fie vorba, m-aș gândi la altceva să-i spun Arhilectorului. Glokta își simți pleoapa zbătându-se. Ai face bine să începi să traversezi, ce zici Inchizitorule? Până încui eu?

Nu i se mai părea la fel de înfricoșător să plonjeze în apa de dedesubt. *De-ar fi să cad, cel puțin aș muri în lumină.* Glokta privi o singură dată înapoi, când auzi ușile grele ale Casei Creatorului închizându-se cu un țăcănit domol și cercurile glisară la loc. *Totul e întocmai cum a fost înainte de sosirea noastră.* Își întoarse spatele înfiorat, își supse gingiile împotriva obișnuitelor valuri de amețeală și, înjurând, începu să traverseze șchiopătând podul.

Luthar bătea cu disperare în porțile vechi de la celălalt capăt.

– Lăsați-ne înăuntru! aproape că plângea el, cu o răgușeală de panică în glas, pe când Glokta urca șontâc. Lăsați-ne înăuntru!

În cele din urmă, ușa se deschise, bălăbănindu-se, dezvăluind un gardian cu chipul răvășit. *Ce păcat. Eram sigur că Luthar era gata să izbucnească în lacrimi. Mândrul câștigător al întrecerii, cel mai brav fiu al Uniunii, floarea bărbăției, hohotind în genunchi. Pentru o asemenea priveliște, călătoria aproape că ar fi meritat.* Luthar țâșni prin poarta deschisă și Nouădegete îl urmă ursuz, legănând în brațe cutia de metal. Gardianul se uită chiorâș la Glokta, care înainta spre poartă.

– V-ați întors așa de curând?

Idiot bătrân.

– Ce naiba vrei să spui? Cum curând?

– Nici n-am apucat să-mi termin ouăle. Ați fost plecați mai puțin de o jumătate de oră.

Glokta izbucni într-un râs strident, lipsit de voioșie.

– O jumătate de zi, poate.

Dar, când privi dincolo, în curte, se încruntă. Umbrele erau aproape exact acolo unde fuseseră la plecare. *Încă dimineață devreme, dar cum?*

– Creatorul mi-a spus cândva că timpul e doar în mintea noastră.

Glokta tresări când întoarse capul. Bayaz venise în spatele lui și se bătea ușor, cu un deget gros, peste tâmpla țestei plesuve. Ar putea fi mai rău, crede-mă. Abia când ieși mai devreme decât ai intrat începi să-ți faci griji. Zâmbi, cu ochii scânteind în lumina care pătrundea prin ușă. *Face pe prostul? Sau încearcă să-și bată joc de mine? Oricum ar fi, jocurile astea devin obositoare.*

– Gata cu șaradele, rânji cu dispreț Glokta. Ce-ar fi să-mi spui ce urmărești?

Întâiul dintre Magi, dacă asta era, zâmbi și mai larg.

– Îmi placi, Inchizitorule, chiar îmi placi. Nu m-aș mira dacă ai fi singurul om cinstit care a mai rămas în toată țara asta blestemată. Ar trebui să vorbim, la un moment dat, noi doi. O discuție despre ceea ce vreau eu și despre ceea ce vrei tu. Zâmbetul îi pieri. Dar nu astăzi.

Și Bayaz trecu prin ușa deschisă, lăsându-l pe Glokta în urma lui, în întuneric.

POTAIA NIMĂNUI

– De ce eu? își murmură West printre dinții încleștați, privind încordat peste pod, spre Poarta Sudică.

Aiureala aceea de la docuri îi luase mai mult decât era de așteptat, dar oare nu așa se întâmpla cu toate, zilele astea? Uneori avea impresia că era singurul om din Uniune care se pregătea serios pentru război și trebuia să organizeze totul de unul singur, până la număratul cuielor cu care aveau să fie prinse potcoavele cailor. Întârziase deja la întâlnirea de fiecare zi cu Mareșalul Burr și știa că aveau să aibă de îndeplinit astăzi o sută de lucruri imposibile. Întotdeauna erau. Să fie implicat într-un atac absurd, chiar aici, la poarta Agriontului, era tot ce-i mai lipsea.

– De ce naiba tocmai eu?

Capul începea să-l doară din nou. Acea pulsație mult prea cunoscută în spatele ochilor. Cu fiecare zi, părea să apară mai devreme și să se sfârșească mai rău.

Din pricina căldurii din ultimele câteva zile, străjerilor li se îngăduise să vină la datorie fără întreaga armură. West bănuia că acum cel puțin doi dintre ei regretau asta. Unul era chircit la pământ, lângă poartă, cu mâinile strânse între picioare, scâncind zgomotos. Sergentul lui stătea încovoiat lângă el, cu sângele șiroindu-i din nas și picurând stropi roșii, întunecați, pe pietrele podului. Ceilalți doi soldați din dispozitiv aveau sulițele coborâte, cu vârfurile îndreptate spre un tânăr tuciuriu, sfrijit. Un alt om al Sudului stătea în apropiere, un bătrân cu părul lung și cărunt, sprijinit de balustradă, care privea scena cu o expresie de profundă resemnare.

Tânărul aruncă o privire fugară peste umăr și West simți un fior de uimire. O femeie, cu părul negru, retezat scurt și zburlit într-o harababură de țepi unsuroși. Avea o mânecă sfâșiată în jurul umărului, dezvăluind un braț oacheș, viguros, care se termina într-un pumn strâns pe mânerul unui cuțit curbat. Lama strălucea ca oglinda, periculos de ascuțit, singurul lucru care părea curat la ea. Obrazul drept îi era brăzdat de o cicatrice subțire, cenușie, prin sprânceana neagră și peste buzele-i îmbufnate. Însă ochii erau cei care îl surprinseră cu adevărat pe West, ușor oblici, îngustați de cea mai profundă ostilitate și suspiciune, și galbeni. Văzuse tot felul de kantici la vremea lui, pe când luptase în Gurkhul, în război, dar nu mai văzuse niciodată asemenea ochi. Un galben intens, puternic, auriu, ca...

Urină. Acela era mirosul, când se apropie. Urină și murdărie și o grămadă de transpirație veche, acrie. Și-l amintea foarte bine din război. Duhoare de oameni care nu se spălaseră de foarte multă vreme. West își stăpâni pornirea de a-și încreți nasul și de a respira pe gură, când se apropie și imboldul de a se ține la distanță de lama aceea scânteietoare, ocolind-o pe departe. Trebuie să nu-ți trădezi teama dacă vrei să rezolvi o situație periculoasă, oricât de puternică ar fi. Din experiența lui, dacă reușești să pari stăpân pe situație, succesul e mai mult de jumătate garantat.

– Ce naiba se petrece aici? răcni el către sergentul cu fața plină de sânge. Nu era nevoit să se prefacă iritat, întârzia tot mai mult și devenea tot mai nervos cu fiecare secundă.

– Cerșetorii ăștia jegosi au vrut să intre în Agriont, domnule! Am încercat să-i alung, desigur, dar au scrisori!

– Scrisori?

Bătrânul necunoscut îl bătu pe West pe umăr, îi înmână o coală de hârtie împăturită, ușor soioasă pe la margini. Acesta o citi, din ce în ce mai încruntat.

– Aceasta este o scrisoare de trecere semnată de Lordul Hoff însuși. Trebuie să fie lăsați.

– Dar nu înarmați, domnule! Am spus că nu pot trece înarmați! Sergentul ridică într-o mână un arc ciudat, din lemn închis la culoare, și o sabie curbată, model gurkian, în cealaltă. M-am zbătut destul s-o fac să renunțe la astea, dar când am încercat s-o percheziționez pe... această târfă gurkiană...

Femeia șuieră și făcu iute un pas înainte, iar sergentul și cei doi străjeri ai săi se adunară, târșâindu-și nervoși picioarele, înapoi în grup compact.

– Pace, Ferro, oftă bătrânul în limba kantică. Pentru numele zeilor, pace.

Femeia scuipă pe pietrele podului și șuieră o înjurătură pe care West n-o înțelese, fluturând sabia într-un fel care dovedea că știa s-o folosească și era mai mult decât dornică.

– De ce tocmai eu? murmură West în barbă.

Era clar că nu putea să plece nicăieri până când problema aceasta nu era rezolvată. De parcă nu avea destule pe cap. Trase adânc aer în piept și se strădui să se pună în situația femeii care duhnea, o străină înconjurată de oameni cu înfățișări ciudate, care rosteau cuvinte pe care nu le pricepea și care încercau s-o percheziționeze. Probabil că în clipa asta se gândea cât de oribil mirosea West. Dezorientată și speriată, probabil, mai degrabă decât periculoasă. Dar, totuși, arăta foarte periculoasă și câtuși de puțin speriată.

Bătrânul părea cel mai rezonabil dintre cei doi, așa că West i se adresă lui primul.

– Sunteți din Gurkhul? îl întrebă, într-o kantică stricată.

Bătrânul își întoarse ochii obosiți spre West.

– Nu. Nu există doar gurkieni în Sud.

– Din Kadir, atunci? Din Taurish?

– Cunoști Sudul?

– Puțin. Am luptat acolo, în război.

Bătrânul arătă cu capul spre femeia care-i privea cu suspiciune, cu ochii ei galbeni și oblici.

– Ea e dintr-un loc numit Muntaz.

– N-am auzit niciodată de el.

– De ce să fi auzit? Bătrânul ridică din umerii-i osoși. O țară mică, pe malul mării, departe, la est de Shaffa, dincolo de munți. Gurkienii au cucerit-o cu ani în urmă și oamenii ei au fost împrăștiați sau făcuți sclavi. Se pare că de atunci femeia se află într-o dispoziție mizerabilă.

Femeia le aruncă o privire furioasă, fără să-i piardă din ochi pe soldați.

– Și tu?

– O, eu vin din Sudul mult mai îndepărtat, de dincolo de Kanta, de dincolo de deșert, chiar și de dincolo de Cercul Lumii. Ținutul meu natal nu se află pe hărțile tale, prietene. Yulwei e numele meu. Întinse o mână lungă, neagră.

– Collem West.

Femeia îi privi strângându-și mâinile, cu reținere.

– Numele lui este West, Ferro! A luptat împotriva gurkienilor! Te va face asta să ai încredere în el?

Yulwei nu părea prea încrezător și, într-adevăr, umerii femeii continuară să fie la fel de gârboviți și încordați, mâna strânsă la fel de puternic pe mânerul cuțitului. Unul dintre soldați alese acel moment nefericit ca să facă un pas înainte, împungând aerul cu sulița, și femeia mârâi și scuipă din nou, strigând mai multe înjurături nedeslușite.

– Ajunge! se auzi West răcnind la străjer. Ridicați-vă sulițele afurisite!

Străjerii îl priviră șocați, clipind repede și West se strădui să-și controleze glasul.

– Nu cred că aceasta este o invazie de proporții, ce ziceți? Ridicați-le!

Șovăielnic, vârfurile sulițelor se îndepărtară de femeie. West păși hotărât spre ea, privind-o direct în ochi, cu toată autoritatea pe care și-o putea impune. Să nu arăți pic de teamă, își zise el, dar inima îi bubuia. Întinse palma deschisă, destul de aproape ca s-o poată atinge.

– Cuțitul, zise aspru West, în kantica lui stricată. Te rog. Nu vei păți nimic, ai cuvântul meu.

Femeia se uită la el cu acei ochi galbeni, amenințători, oblici, apoi la străjerii cu sulițe și înapoi la el. Fără nicio grabă. West stătea acolo, cu gura uscată, cu capul încă bubuind, întârziind tot mai mult, asudând sub uniformă, sub soarele fierbinte, încercând să ignore mirosul femeii. Timpul trecea.

– Pentru Dumnezeu, Ferro! se răsti dintr-odată bătrânul. Sunt bătrân! Ai milă de mine! S-ar putea să mai am doar câțiva ani de trăit! Dă-i omului cuțitul înainte să mor!

– Sst! șuieră ea, țuguindu-și buzele.

Preț de o ametitoare, nesfârșită clipă, cuțitul se ridică, apoi mânerul coborî plesnind în palma lui West. Își îngădui să înghită în sec, cu ușurare. Până în ultima clipă, fusese aproape sigur că avea să aibă parte de un sfârșit violent, de mâna femeii.

– Mulțumesc, spuse el, mult mai calm decât se simțea. Îi întinse cuțitul sergentului: Pune bine arma și escortează-i pe oaspeții noștri în Agriont și, dacă pățește cineva ceva, în special ea, am să te consider răspunzător, înțelegi?

West îi aruncă sergentului o privire fioroasă, după care trecu prin poartă în tunel, înainte să se mai întâmple ceva, lăsându-i pe bătrân și pe femeia care duhnea în urma lui. Capul îi bubuia mai tare ca înainte. La naiba, întârziase.

– De ce naiba tocmai eu? mârâi el în barbă.

– Mă tem că armurăriile sunt închise deocamdată, mârâi maiorul Vallimir, privindu-l pe West de-a lungul nasului, ca pe un cerșetor care scâncea după mărunțiș. Ne-am îndeplinit normele, înainte de termen și nu vom mai aprinde forjele săptămâna asta. Poate dacă ai fi sosit la timp...

Bubuitul din capul lui West era mai insuportabil decât oricând. Se căznea să respire încet, să vorbească potolit și cumpătat. Nu avea nimic de câștigat dacă își ieșea din fire. Nu aveai niciodată nimic de câștigat din asta.

– Înțeleg, domnule maior, zise West răbdător, dar e război. Mulți dintre recruții pe care i-am primit de-abia dacă sunt înarmați și Lordul Mareșal Burr a cerut să fie aprinse forjele, ca să le asigurăm echipament.

Nu era întru totul adevărat, dar, de când intrase în comandamentul Mareșalului, West renunțase, mai mult sau mai puțin, să mai spună cuiva tot adevărul. Nu era o modalitate prin care reușeai ceva. Acum folosea un fel de amestec de fanfaronadă lingușitoare și minciuni sfruntate, umile rugăminți și amenințări voalate și devenise un adevărat expert în a stabili care ar fi cea mai eficientă tactică pentru fiecare om.

Din nefericire, încă nu reușise să atingă coarda sensibilă a maiorului Vallimir, comandantul Armurăriilor Regale. Cumva, faptul că erau egali în grad făcea lucrurile cu atât mai dificile: nu putea să-l intimideze, dar nici nu-i venea să-l implore.

Mai mult, în privința statutului social, nu erau nici pe departe egali. Vallimir făcea parte din vechea nobilime, dintr-o familie puternică, și era incredibil de arogant. Pe lângă el, Jezal dan Luthar părea genul de om umil și altruist, iar lipsa totală de experiență a maiorului pe câmpul de luptă agrava situația: se purta și mai măgărește, ca să compenseze. Instrucțiunile lui West, chiar venite de la însuși mareșalul Burr, erau la fel de bine primite ca de la un porcar puturos.

Ziua de azi nu era o excepție.

– Norma pentru luna aceasta e îndeplinită, *maior West!* zise Vallimir, reușind să-i accentueze în mod zeflemitor numele, și forjele sunt închise. Asta-i tot.

– Și asta vrei să-i spun Lordului Mareșal?

– Înarmarea recruților este responsabilitatea celor care îi oferă, declamă el afectat. Nu pot fi *eu* făcut vinovat dacă *ei* nu-și respectă obligațiile ce le revin. Pur și simplu nu e problema noastră, *maior West,* și *asta* poți să-i spui Lordului Mareșal.

Așa mergeau lucrurile întotdeauna. Încoace și încolo, de la birourile lui Burr la diferite departamente administrative, la comandanții de companii, de batalioane, de regimente, la magaziile risipite pe tot cuprinsul Agriontului și al orașului, la armurării, la cazărmi, la grajduri, la docurile unde soldații și echipamentele lor aveau să înceapă să se îmbarce doar în câteva zile, la alte departamente și înapoi de unde a început, cu kilometri străbătuți și nimic rezolvat. În fiecare seară se prăbușea în pat ca un bolovan, doar ca să se trezească după câteva ore și s-o ia de la capăt.

În calitate de comandant de batalion, sarcina lui fusese să înfrunte inamicul cu armele. În calitate de ofițer de stat-major, se părea că rolul său era să-i înfrunte pe ai lui cu hârtii, fiind mai mult secretar decât ostaș. Se simțea ca unul care încerca să împingă un bolovan imens în susul unui deal. Opintindu-se și opintindu-se, fără să ajungă nicăieri, dar incapabil să se oprească din împins, ca piatra să nu cadă și să-l zdrobească. Între timp, unii nemernici aroganți care erau în exact același pericol trândăveau pe coama dealului, lângă el, zicând: „Păi, nu e piatra mea."

Înțelegea acum de ce, în timpul războiului din Gurkhul, uneori nu era destulă mâncare pentru oameni sau haine cu care să se îmbrace sau căruțe cu care să-și transporte proviziile sau cai care să tragă căruțele sau tot felul de alte lucruri extrem de necesare și ușor de anticipat.

West nu voia nici în ruptul capului să se întâmple una ca asta din cauza vreunei neglijențe a lui. Și, cu siguranță, nu voia nici în ruptul capului să vadă oameni murind din lipsa unei arme cu care să lupte. Încerca din nou să se calmeze, dar de fiecare dată capul îl durea și mai tare și glasul îi pierea, de efort.

– Și dacă ne pomenim împotmoliți în Englia, cu o gloată de țărani prost îmbrăcați, neînarmați de care să ne îngrijim, ce se întâmplă atunci, maior Vallimir? A cui problemă va fi? Nu a ta, îndrăznesc să spun! Tu vei fi tot aici, cu forjele tale reci, să-ți țină companie!

West își dădu seama de îndată ce spuse asta că mersese prea departe: maiorul se zbârli cu totul:

– Cum îndrăznești, domnule! Îmi pui la îndoială onoarea personală? Familia mea e de nouă generații în Garda Regelui!

West se frecă la ochi, neștiind dacă-i venea să râdă sau să plângă.

– N-am nicio îndoială în privința curajului tău, te asigur, n-am vrut nicidecum să spun asta. West încercă să se pună în situația lui Vallimir. Nu cunoștea cu adevărat presiunile la care era supus acesta: probabil că ar prefera să fie comandantul unor soldați decât al unor fierari, probabil... N-avea sens. Omul era un netrebnic și îl ura. Nu e vorba despre onoarea ta, domnule maior, sau a familiei tale. E o chestiune care ține de capacitatea noastră de război!

Ochii lui Vallimir deveniseră reci ca moartea.

– Cu cine crezi că stai de vorbă, țărănoi mizerabil? Toată influența pe care o ai i-o datorezi lui Burr și cine e el? Doar un mocofan din provincii, ridicat în rang doar din noroc! West clipi. Bănuia, desigur, ce se vorbea despre el, pe la spate, dar era altceva să i se spună în față. Și când Burr nu va mai fi, ce se va alege de tine? Ei? Când n-o să te mai poți ascunde în spatele lui? N-ai obârșie, n-ai familie! Buzele lui Vallimir se strâmbară într-un rânjet rece: În afară de acea *soră* a ta, firește, și, din câte am auzit...

West se pomeni înaintând spre el, repede.

– Ce? mârâi el. Ce-ai spus?

Expresia lui trebuie să fi fost cu adevărat fioroasă: văzu culoarea scurgându-se din obrajii lui Vallimir.

– Eu... eu...

– Crezi că am nevoie de Burr ca să-mi port bătăliile, vierme laș ce ești? Fără să-și dea seama, înaintase din nou și Vallimir se retrase, împleticindu-se, înspre zid, pășind într-o parte și ridicând un braț, vrând parcă să se apere de o lovitură așteptată. West abia se stăpâni să-l înhațe pe micul ticălos și să-l scuture până îi cade capul. Țeasta îi zvâcnea, îi bubuia. Avea impresia că presiunea avea să-i scoată ochii din cap. Trase adânc, îndelung, aer în piept, pe nas, își încleștă pumnii, până simți durere. Furia se retrase încet, dincolo de punctul în care amenința să-i pună stăpânire pe întregul trup. Acum doar pulsa, strângându-l de piept. Dacă ai ceva de spus despre sora mea, șopti el cu glas domol, atunci poți să spui. Spune acum! Își lăsă mâna stângă să coboare încet, pentru a se așeza pe mânerul săbiei. Și putem rezolva asta dincolo de zidurile orașului.

Maiorul West se retrase și mai mult.

– N-am auzit nimic, șopti el, absolut nimic.

– Chiar nimic. West îi mai privi fața palidă încă un moment, apoi se îndepărtă. Acum, fii bun și redeschide forjele pentru mine. Avem o grămadă de treabă de făcut.

Vallimir clipi o secundă.

– Desigur. Am să cer să fie aprinse de îndată.

West se întoarse pe călcâie și se îndepărtă țanțoș, știind că bărbatul scuipa flăcări în spatele lui, știind că reușise din nou să înrăutățească și mai mult o situație proastă deja. Încă un dușman de obârșie nobilă, pe lângă mulți alții. Singurul lucru supărător era că omul avea dreptate. Fără Burr, era ca și terminat. Nu avea alte rude în afară de acea *soră* a lui. La naiba, îl durea capul.

– De ce eu? își șuieră în barbă. De ce?

Mai erau încă multe de făcut astăzi, destule pentru o zi întreagă de muncă, dar West nu mai rezista. Îl durea capul atât de rău încât abia mai vedea. Trebuia să se întindă în întuneric, cu o cârpă umedă pe față, fie și numai pentru o oră, fie și numai pentru un minut. Scotoci în buzunar după cheie, apăsându-și ochii chinuiți cu mâna cealaltă, strângând din dinți. Apoi auzi un sunet de dincolo de ușă. Un zornăit ușor de sticlă. Ardee.

– Nu, își șuieră în barbă. Nu acum! De ce naiba îi dăduse ei o cheie? Înjurând încet, ridică pumnul să bată. Să bată la propria-i ușă, așa ajunsese. Pumnul lui nu ajunse până la lemn. O imagine cât se poate de neplăcută începu să i se formeze în minte. Ardee și Luthar, goi și transpirați, zvârcolindu-se pe covorul lui. Răsuci cheia iute în broască și dădu ușa în lături.

Ardee stătea lângă fereastră, singură și, spre ușurarea lui West, complet îmbrăcată. Fu mai puțin încântat, însă, s-o vadă umplând ochi un pahar, din carafă. Ardee ridică o sprânceană spre el, când năvăli pe ușă.

– O, tu erai.

– Cine naiba altcineva să fie? se răsti West. Acesta e apartamentul meu, nu-i așa?

– Cineva nu e în cea mai bună dispoziție în dimineața asta.

Nițel vin se revărsă peste buza paharului, pe masă. Ardee îl șterse cu mâna, își linse degetele și, pe deasupra, luă o înghițitură zdravănă. Fiecare mișcare a ei îl irita. West se strâmbă și trânti ușa.

– Trebuie să bei așa de mult?

– Înțeleg că o tânără doamnă trebuie să-și umple timpul în mod folositor.

Cuvintele ei erau nepăsătoare, ca întotdeauna, dar, cu toată durerea de cap, West își putea da seama că se întâmpla ceva

ciudat. Ardee se uita întruna spre birou, apoi înainta spre el. West ajunse acolo primul și înhăță o bucată de hârtie, cu un rând scris pe ea.

– Ce-i asta?

– Nimic! Dă-mi-o!

West îi blocă drumul cu un braț și citi:

Locul obișnuit, mâine-seară.
A.

Pielea lui West se înfioră de oroare.

– Nimic? Nimic? Flutură scrisoarea sub nasul surorii sale. Ardee se întoarse, scuturând din cap, ca pentru a alunga o muscă, fără să spună nimic, doar sorbind zgomotos din pahar. West scrâșni din dinți. E Luthar, nu-i așa?

– N-am spus asta.

– Nici nu trebuia!

Scrisoarea se mototoli într-un mic cocoloș în mâna lui albită la încheieturile degetelor. West se întoarse pe jumătate spre ușă, încordat, cu fiecare mușchi tremurând. Puțin mai lipsea să țâșnească afară și să-l strângă de gât pe micul ticălos chiar în clipa asta, dar reuși să-și impună să gândească o clipă.

Jezal îl dezamăgise, și asta rău de tot, netrebnicul nerecunoscător. Dar nu era chiar așa de șocant: omul era un măgar. Dacă îți ții vinul într-un sac de hârtie, să nu te superi prea tare când curge. În plus, nu Jezal era cel care scria scrisorile. La ce-ar folosi să-i sară la beregată? Mereu vor exista alți tineri flușturatici pe lume.

– Spune-mi unde ajungi cu asta, Ardee?

Ea se așeză pe banchetă și se uită la el cu răceală, peste marginea paharului.

– Cu ce, frate?

– Știi cu ce!

– Nu suntem frate și soră? Nu putem fi sinceri unul cu altul? Dacă ai ceva de spus, poți s-o spui deschis! Unde crezi că ajung?

– Cred că ajungi direct în rahat, dacă mă-ntrebi! Își micșoră înapoi glasul cu mare dificultate. Treaba asta cu Luthar a mers mult prea departe. Scrisori? Scrisori? L-am prevenit, dar se pare că nu el era problema! Ce-ți trece prin cap? Măcar îți trece prin cap ceva? Trebuie să se termine, înainte ca lumea să înceapă să vorbească! West simți o strânsoare sufocantă în piept, inspiră adânc, dar glasul îi izbucni și așa: Deja vorbesc, fir-ar a naibii de treabă! Se termină acum! M-auzi?

– Te aud, zise ea nepăsătoare, dar cui îi pasă de ce crede lumea?

– Mie îmi pasă! Aproape țipă aceste vorbe. Știi cât de mult trebuie să muncesc? Mă crezi prost? Îți dai seama ce ești pe cale să faci, Ardee? Fața fetei se îmbufna, dar el îi dădea înainte: Nu că ar fi prima oară! Trebuie să-ți amintesc, n-ai prea avut noroc cu bărbații!

– Nu cu bărbații din familia mea, cel puțin! Acum Ardee stătea dreaptă ca o prăjină, cu fața încordată și palidă de furie. Și ce știi tu despre norocul meu? Abia dacă am vorbit în ultimii zece ani!

– Vorbim acum! strigă West, azvârlind cât colo hârtia mototolită. Te-ai gândit ce s-ar putea întâmpla? Ce-ar fi dacă ai pune mâna pe el? Te-ai gândit la asta? Crezi că familia lui ar fi încântată de sfielnica mireasă? În cel mai bun caz, n-ar vorbi niciodată cu tine. În cel mai rău, v-ar dezmoșteni pe amândoi! Arătă spre ușă cu un deget tremurător. N-ai observat că e un porc arogant și fudul? Așa sunt toți! Cum crezi că s-ar descurca fără renta lui? Fără prietenii lui sus-puși? N-ar ști încotro s-o apuce! Cum ați putea fi fericiți împreună? Capul lui West stătea să crape în două, dar continua să peroreze: Și ce se întâmplă dacă, după cum e mult mai probabil, nu poți pune mâna pe el? Atunci, ce? Vei fi terminată, la asta te-ai gândit? Ai mai fost odată cât pe ce! Și cică tu ești cea isteață! Îți bați joc de tine! Aproape că se sufoca de furie: De amândoi!

Ardee suspină.

– Acum se vede! aproape că răcni ea la el. Nimeni nu se sinchisește de mine, dar dacă reputația *ta* e în pericol...

– Desfrânată afurisită și proastă! Carafa zbură învârtindu-se peste încăpere. Se zdrobi de perete, nu departe de capul lui Ardee, aruncând în aer bucăți de sticlă și revărsând vinul pe tencuială. Asta îl înfurie și mai tare. De ce nu asculți naibii?

West traversă camera într-o clipită. Ardee păru surprinsă, doar un moment, apoi se auzi un pocnet scurt: pumnul lui izbind-o în față, când se ridică. Ardee nu apucă să cadă până jos. Mâinile lui o prinseră înainte de a lovi podeaua, o smuciră în sus și apoi o aruncară cu spatele la perete.

– O să ne distrugi!

Capul ei se lovi de zid, o dată, de două ori, de trei ori. O mână o apucă de gât. Dinții se dezgoliră. Trupul lui o strivi de perete. Un mic horcăit în gâtlej, când degetele lui începură să strângă.

– Târfă blestemată... egoistă și netrebnică!

Părul îi era răvășit peste față. West nu vedea decât o fâșie îngustă de piele, colțul gurii; un ochi întunecat.

Ochii îl priviră și ei. Lipsiți de durere. Lipsiți de teamă. Goi, pustii, ca un cadavru.

Strânsoare. Horcăit. Strânsoare.

Strânsoare...

West își veni în fire cu un spasm oribil. Degetele se deschiseră brusc și își smuci mâna. Sora lui stătea dreaptă, sprijinită de perete. Îi auzea răsuflarea. Gâfâieli scurte. Sau era el? Capul îi crăpa. Ochiul continua să-l fixeze.

Trebuie că-și imaginase totul. Altfel nu se putea. Avea să se trezească dintr-o clipă în alta și coșmarul va lua sfârșit. Un vis. Apoi Ardee își dădu părul la o parte de pe față.

Avea pielea albă, ca o lumânare de ceară. Firicelul de sânge care i se prelingea din nas părea aproape negru, prin contrast. Semnele rozalii se profilau intense pe gâtul ei. Semnele făcute de degete. Degetele lui. Nu visa, așadar.

I se întoarse stomacul pe dos. Gura i se deschise, dar nu scoase niciun sunet. West se uita la sângele de pe buza ei și îl lua cu amețeli.

– Ardee... Era atât de dezgustat încât îi veni să vomite când îi rosti numele. Simțea gust de fiere în cerul gurii, dar glasul îi bolborosea întruna: Îmi pare rău... Îmi pare rău... Te simți bine?

– M-am simțit și mai rău.

Ardee întinse mâna încet și își atinse buza cu vârful degetului. Sângele țâșni, mânjindu-i gura.

– Ardee... O mână se întinse spre ea, apoi West și-o smulse înapoi, temându-se de ce-ar putea să facă. Îmi pare rău...

– Și lui îi părea întotdeauna rău. Nu-ți aduci aminte? Ne strângea în brațe și plângea, după aceea. Îi părea întotdeauna rău. Dar asta nu l-a împiedicat data următoare. Ai uitat?

West se înecă, înghițindu-și iarăși voma. Dacă Ardee ar fi plâns și ar fi spus ceva și l-ar fi bătut cu pumnii, i-ar fi fost mai ușor să suporte. Orice, în afară de asta. Încerca să nu se gândească niciodată la asta, dar nu uitase.

– Nu, șopti el. Îmi amintesc.

– Credeai c-a încetat când ai plecat? A devenit mai rău. Doar că atunci mă ascundeam de una singură. Visam că te vei întoarce, că te vei întoarce și mă vei salva. Dar când te-ai întors, n-a fost pentru mult timp și lucrurile n-au mai fost la fel între noi și n-ai făcut nimic.

– Ardee... n-am știut...

– Ai știut, dar te-ai fofilat. Era mai ușor să nu faci nimic. Te-ai prefăcut. Înțeleg și, știi, nici măcar nu te învinuiesc. Era un fel de alinare, pe atunci, să știu că tu ai scăpat. Ziua în care a murit a fost cea mai fericită din viața mea.

– A fost tatăl nostru...

– O, da. Ghinionul meu. Ghinion cu bărbații. Am plâns la mormântul lui, ca o fiică respectuoasă. Am plâns și am plâns până când asistența îndoliată s-a temut că-mi pierd mințile.

Apoi am zăcut în pat, cu ochii deschiși, până când toată lumea a adormit. M-am furișat afară din casă, m-am întors la mormânt și am rămas acolo o vreme, privind în jos... apoi am urinat pe el! Mi-am ridicat poalele, m-am așezat pe vine și am făcut pe el! Și în tot acest timp mă gândeam: nu voi mai fi potaia nimănui! Ardee își șterse sângele de pe nas cu dosul palmei. Să fi văzut cât am fost de fericită când ai trimis după mine! Am tot citit și recitit scrisoarea. Toate micile mele visuri duioase au prins viață din nou. Speranțe, hm? Ce blestem nenorocit! O nouă viață cu fratele meu. Protectorul meu. O să aibă grijă de mine, o să mă ajute. Acum, voi putea avea o viață, cine știe! Dar te găsesc altfel decât îmi aminteam. Un om matur. La început mă ignori, apoi mă dădăcești, pe urmă mă lovești și acum îți pare rău. Un urmaș demn al tatălui tău!

West gemu. Era ca și cum l-ar fi împuns cu un ac, direct în craniu. Mai puțin decât merita. Ardee avea dreptate. Îi înșelase așteptările. Și nu doar de azi. În timp ce el se jucase cu săbiile și-i pupase în fund pe cei care-l disprețuiau, ea suferise. N-ar fi fost nevoie decât de puțin efort, dar el n-a putut face față. În fiecare minut pe care îl petrecuse cu ea simțise vinovăția ca pe un bolovan în stomac, trăgându-l în jos, insuportabil.

Ardee se îndepărtă de la perete.

– Poate că am să mă duc să-i fac o vizită lui Jezal. O fi cel mai ușuratic idiot din tot orașul, dar nu cred că ar ridica vreodată mâna la mine, tu crezi?

Îl împinse din cale și se îndreptă spre ușă.

– Ardee! West o prinse de braț. Te rog... Ardee... Îmi pare rău...

Ardee scoase limba, și-o răsuci într-un jgheab și scuipă salivă amestecată cu sânge. Se scurse încet pe pieptul uniformei.

– Asta e pentru regretele tale, nemernicule!

Ușa i se trânti în față.

FIECARE OM SE VENEREAZĂ PE SINE

Ferro se zgâi, printre gene, la albul voinic, iar el îi susținu privirea. Se întâmpla de o bună bucată de vreme, nu tot timpul, dar aproape. Zgâitul. Erau cu toții urâți, acești oameni albi și moi, dar acesta era ieșit din comun.

Hidos.

Ferro știa că era plină de cicatrice, tăbăcită de soare și vânt, stoarsă de anii petrecuți în sălbăticie, dar pielea palidă

de pe fața acestui bărbat arăta ca un scut greu încercat în bătălii: crestat, ciobit, rupt, sfărâmat. Era surprinzător să vezi ochii încă vii pe o față atât de distrusă, dar erau și o urmăreau.

Hotărâse că era periculos.

Nu doar voinic, dar puternic. Puternic și brutal. De două ori mai greu decât ea, probabil, și gâtul lui gros era numai fibră. Ferro simțea puterea pe care o emana. Nu s-ar fi mirat dacă ar fi putut s-o ridice cu o mână, dar asta n-o îngrijora prea mult. Mai întâi ar trebui s-o prindă. Un om mare și puternic poate fi încet.

Încet și periculos nu se poate.

Nici cicatricele n-o îngrijorau. Ele nu dovedeau decât că participase la o mulțime de lupte, nu spuneau dacă le și câștigase. Alte lucruri o îngrijorau. Felul cum stătea: nemișcat, dar nu tocmai relaxat. Pregătit. Răbdător. Felul cum i se mișcau ochii: șireți, prevăzători, de la ea la restul încăperii și pe urmă înapoi la ea. Ochi negri, atenți, preocupați. Cântărind-o. Vene groase pe dosul palmelor, dar degete lungi, degete dibace. Dungi de murdărie sub unghii. Un deget lipsă. Un ciot alb. Nu-i plăcea nimic din toate acestea. Miroseau a pericol.

Ferro nu și-ar fi dorit să se lupte cu el neînarmată.

Dar îi dăduse cuțitul acelui alb, pe pod. Fusese pe punctul de a-l înjunghia, dar, în ultimul moment, se răzgândise. Ceva din ochii lui îi amintise de Aruf, înainte ca gurkienii să-i înfigă capul într-o suliță. Triști și direcți, de parcă ar fi înțeles-o. De parcă ea ar fi fost o persoană și nu un obiect. În ultimul moment, fără să vrea, îi dăduse arma. Se lăsase condusă aici.

Proastă!

Acum regreta amarnic, dar ar lupta în orice fel ar putea, dacă ar fi nevoită. Majoritatea oamenilor nu-și dau seama cât de plină e lumea de arme. Obiecte de aruncat sau în care să-ți arunci inamicii. Obiecte cu care zdrobești sau pe care să le folosești pe post de ciomege. Bucăți de pânză răsucite, cu care să strangulezi. Noroi de aruncat în față. În lipsă de asta, i-ar mușca beregata. Își desfăcu buzele și-i arătă dinții, ca s-o dovedească, dar el păru să nu observe. Doar stătea acolo, privind. Tăcut, neclintit, hidos și periculos.

– Albi afurisiți, șuieră Ferro printre dinți.

Cel slăbănog, prin contrast, nu părea deloc periculos. Cu un aer de om bolnav, cu părul lung, ca de femeie. Stângaci și agitat, lingându-și buzele. Îi arunca pe furiș câte o privire ciudată, dar se uita în altă parte de îndată ce ea se încrunta la el, înghițind, cu bulgărele noduros din gât agitându-se în sus și-n jos. Părea speriat, nu reprezenta o amenințare, dar Ferro

îl urmărea cu coada ochiului în timp ce nu-l scăpa din priviri pe cel voinic. Era mai bine să nu-l piardă cu totul din vedere.

Viața o învățase să se aștepte la surprize.

Astfel, mai rămânea bătrânul. N-avea încredere în niciunul dintre acești albi, dar în pleșuv, cel mai puțin. Multe riduri adânci pe față, în jurul ochilor, în jurul nasului. Linii de cruzime. Oase aspre, proeminente, ale obrajilor. Palme mari și groase, fire albe de păr pe dosul lor. Dacă trebuia să-i omoare pe cei trei, cu tot pericolul pe care părea să-l reprezinte cel voinic, hotărî că pe cel pleșuv l-ar ucide primul. Avea în ochi privirea unui proprietar de sclavi, cercetând-o de sus până jos, fără încetare. O privire rece, evaluând cam care i-ar fi prețul.

Ticălos.

Bayaz îi spunea Yulwei și cei doi bătrâni păreau să se cunoască bine.

– Așadar, frate, spunea albul pleșuv în limba kantică, deși era destul de limpede că nu erau rude, cum e în marele Imperiu Gurkhul?

Yulwei suspină.

– A trecut doar un an de când Uthman a pus mâna pe coroană, i-a înfrânt pe ultimii rebeli și i-a adus pe guvernatori sub călcâi. Tânărul împărat este deja mai temut decât a fost tatăl său. Uthman-ul-Dosht îi spun soldații lui, cu mândrie. Aproape întregul Kanta e în mâna lui. Domnește absolut peste toată Marea Sudului.

– În afară de Dagoska.

– Adevărat, dar ochii lui sunt întorși într-acolo. Oștirile sale roiesc spre peninsulă și spionii lui trebăluiesc neîncetat dincolo de marile ziduri ale Dagoskăi. Acum, cu războiul din Nord, nu mai poate fi mult până când va simți că e timpul să asedieze orașul și, când o va face, nu cred că acesta va rezista multă vreme în fața lui.

– Ești sigur? Uniunea continuă să aibă controlul asupra mărilor.

Yulwei se încruntă.

– Am văzut corăbii, frate. Multe corăbii mari. Gurkienii au construit o flotă. O flotă puternică, în secret. Trebuie să fi început cu ani în urmă, în timpul ultimului război. Mă tem că Uniunea va mai controla mările doar pentru scurt timp.

– O flotă? Sperasem să mai am câțiva ani în care să mă pregătesc. Albul pleșuv părea îngrijorat. Planurile mele devin cu atât mai presante.

Pe Ferro o plictisea discuția lor. Era obișnuită să fie mereu în mișcare, mereu cu un pas înainte și ura să stea nemișcată. Stai prea mult într-un loc și gurkienii te vor găsi. Nu-și dorea să fie obiect de studiu pentru acești albi curioși. Umbla de

colo-colo prin încăpere, în timp ce bătrânii vorbeau la nesfârșit, încruntându-se și sugându-și dinții. Atingea pânzele de pe pereți și se uita în spatele lor, își trecea degetele peste marginile mobilierului, își plescăia limba și își pocnea dinții.

Enervându-i pe toți.

Trecu pe lângă albul mare și urât care stătea pe scaun, destul de aproape ca să-i poată atinge, cu mâna în balans, pielea ciupită. Doar ca să-i arate că nu-i păsa nici cât negru sub unghie de dimensiunile lui ori de cicatricele lui sau de altceva. Apoi păși țanțoș către cel agitat. Albul slăbănog, cu părul lung. Acesta înghiți, când ea se apropie.

– Sssss, îi șuieră ea.

Băiatul mormăi ceva și se îndepărtă, târșâindu-și picioarele, iar ea se așeză lângă fereastra deschisă, în locul lui. Uitându-se afară, întorcându-se cu spatele la încăpere.

Doar ca să le arate albilor că nu-i păsa nici cât negru sub unghie de vreunul dintre ei.

Dincolo de fereastră erau grădini. Pomi, plante, pajiști întinse, ordonate și îngrijite. Grupuri de bărbați și femei, grași și palizi, trândăveau la soare, pe iarba tăiată cu grijă, îndesând mâncare în gurile de pe fețele lor asudate. Dând pe gât băutură. Se uită încruntată la ei. Albi grași, urâți și leneși, fără niciun Dumnezeu, în afară de mâncare și lenevie.

– Grădini, zise ea batjocoritoare.

Existaseră grădini și în palatul lui Uthman. Le privea prin ferestruica odăii sale. A celulei sale. Cu mult înainte ca el să devină Uthman-ul-Dosht. Pe când fusese doar fiul cel mic al împăratului. Când ea fusese una dintre numeroasele sale sclave. Prizoniera lui. Ferro se aplecă și scuipă pe fereastră.

Ura grădinile.

Ura orașele în întregime. Locuri ale sclaviei, ale fricii, ale decăderii. Zidurile lor erau ziduri de închisoare. Cu cât va părăsi mai repede locul acesta blestemat, cu atât va fi mai fericită. Sau, măcar, mai puțin nefericită. Se întoarse de la fereastră și se încruntă din nou. Cu toții se holbau la ea.

Cel numit Bayaz vorbi primul.

– Ceea ce ai descoperit, frate, este, negreșit, ceva extraordinar. N-ai putea s-o pierzi în mulțime, nu? Ești sigur că e ceea ce caut?

Yulwei o cercetă o clipă.

– Cât se poate de sigur.

– Sunt aici, mârâi ea, dar albul plesuv continuă să vorbească de parcă ea nu i-ar fi putut auzi.

– Simte durerea?

– Puțin. S-a luptat cu un devorator pe drum.

– Zău? Bayaz chicoti încet în barbă. Cât de rău a rănit-o?

– Rău, dar în două zile a fost pe picioare și într-o săptămână a fost vindecată. Nu are nicio zgârietură. Asta nu e normal.

– Am văzut amândoi la viața noastră multe lucruri care nu sunt normale. Trebuie să fim siguri. Albul pleșuv vârî mâna într-un buzunar. Ferro îl privi cu suspiciune cum își scoate pumnul și îl așază pe masă. Când îl ridică, pe lemnul mesei erau două pietre netede, lustruite. Pleșuvul se aplecă spre ea: Spune-mi, Ferro, care este piatra albastră?

Ea îl privi fix, cu asprime, apoi își coborî ochii la pietre. Nu era nicio diferență între ele. Cu toții o priveau, mai atent ca oricând acum, iar ea scrâșni din dinți.

– Aceea. Ferro arătă către piatra din stânga.

Bayaz zâmbi.

– Exact răspunsul la care speram.

Ferro ridică din umeri. Ce noroc, gândi ea, s-o ghicesc pe cea care trebuie. Apoi observă expresia de pe chipul albului voinic. Se încrunta la cele două pietre, ca și cum nu înțelegea.

– Amândouă sunt roșii, spuse Bayaz. Nu distingi culorile, nu-i așa, Ferro?

Așadar, albul pleșuv îi jucase o festă. Nu era sigură de unde ar fi putut el să știe, dar era sigură că nu-i plăcea asta. Nimeni nu-i joacă feste lui Ferro Malijinn. Începu să râdă. Un gâlgâit răgușit, hidos, neexersat.

Apoi țâșni peste masă. Expresia de surprindere tocmai se contura pe fața bătrânului alb când nasul îi pârâi sub pumnul ei. Gemu, scaunul căzu pe spate și bătrânul se răschiră pe podea. Ferro se târî peste masă, să ajungă la el, dar Yulwei o apucă de picior și o trase înapoi. Mâinile ei nu reușiră să apuce gâtul ticălosului, dar, în schimb, răsturnară masa într-o parte și cele două pietre alunecară jos.

Își eliberă piciorul și se năpusti asupra bătrânului alb, care se ridica, împleticindu-se, dar Yulwei o prinse de braț și o trase din nou înapoi, țipând fără încetare:

– Pace!

Pentru osteneala lui, Yulwei se alese cu cotul ei în față și se prăbuși, cu spatele la perete, cu ea deasupra. Ferro se ridică prima, gata să se repeadă din nou la ticălosul pleșuv.

Dar voinicul era acum în picioare și înainta, fără s-o piardă din ochi. Ferro îi zâmbi, cu pumnii încleștați lângă coapse. Acum avea să vadă cât de periculos era cu adevărat.

Bărbatul făcu încă un pas.

Apoi Bayaz întinse un braț, să-l oprească. Cu cealaltă mână se ținea de nas, încercând să oprească șuvoiul de sânge. Începu să râdă pe înfundate.

– Foarte bine! Tuși. Foarte fioroasă și a naibii de iute. Fără îndoială, ești ceea ce ne trebuie! Sper că-mi vei accepta scuzele, Ferro.

– Ce?

– Pentru purtarea mea îngrozitoare. Își șterse sângele de pe buza de sus. Am meritat-o pe deplin, dar trebuia să mă asigur. Îmi cer scuze. Sunt iertat?

Arăta oarecum diferit acum, deși nimic nu se schimbase. Prietenos, politicos, onest. Scuze.

Dar era nevoie de mai mult de-atât ca să-i câștige încrederea. De mult mai mult.

– Mai vedem, șuieră ea.

– E tot ce-ți cer. Asta și să ne acorzi, lui Yulwei și mie, un moment ca să discutăm niște... chestiuni. Chestiuni care e mai bine să fie discutate între patru ochi.

– E în regulă, Ferro, spuse Yulwei, sunt prieteni. Ferro era a naibii de sigură că nu erau prietenii ei, dar îl lăsă pe Yulwei s-o conducă afară pe ușa din spatele celor doi albi. Încearcă doar să nu-l omori pe niciunul din ei.

Încăperea aceasta semăna foarte mult cu cealaltă. Trebuie că erau bogați, acești albi, deși nu păreau. Un șemineu imens, făcut din piatră întunecată cu nervuri. Perne și, în jurul ferestrelor, postav moale, acoperit de flori și păsări, în cusături minuscule. Dintr-un tablou de pe perete, se încrunta la ea un bărbat aspru, cu o coroană pe cap. Ferro se încruntă și ea la el. Lux.

Ferro ura luxul și mai mult decât ura grădinile.

Luxul însemna captivitate mai mult decât gratiile unei colivii. Mobilierul moale însemna pericol mai mult decât o armă. Pământ tare și apă rece era tot ce-i trebuia ei. Lucrurile moi te fac moale și ea nu voia așa ceva.

În încăpere mai aștepta cineva, plimbându-se în cercuri, cu mâinile la spate, de parcă nu-i plăcea să stea locului prea mult timp. Nu era chiar un alb - pielea lui tăbăcită avea o nuanță cumva între a ei și a lor. Capul ras, ca al unui preot. Lui Ferro nu-i plăcea asta.

Ura preoții mai presus de orice.

Ochii bărbatului se luminară când o văzu intrând, în ciuda rânjetului ei disprețuitor, și se grăbi spre ea. Un omuleț ciudat, în haine ponosite, cu creștetul capului nu mai sus decât gura lui Ferro.

– Sunt Fratele Picior-Lung - își flutură mâinile în toate direcțiile - din Marele Ordin al Navigatorilor.

– Norocul tău. Ferro se întoarse cu un umăr spre el, ciulind urechile, ca să audă ce spuneau cei doi bătrâni dincolo de ușă, dar Picior-Lung nu se lăsă descurajat.

– Da, e un noroc! Da, da, este, cu siguranță! Dumnezeu m-a binecuvântat cu adevărat! Declar că n-a existat vreodată, în întreaga istorie, un om mai potrivit profesiei lui sau o profesie potrivită unui om așa cum eu, Fratele Picior-Lung, sunt potrivit nobilei științe a navigației! Din munții acoperiți de nea ai îndepărtatului Nord până la nisipurile scăldate în soare de la ultimul hotar al Sudului, lumea întreagă e cu adevărat casa mea!

Îi zâmbi cu un aer de dezgustătoare mulțumire de sine. Ferro îl ignoră. Cei doi albi, voinicul și slăbănogul, discutau în celălalt capăt al încăperii. Vorbeau într-o limbă pe care n-o înțelegea. Suna ca un grohăit de porci. Vorbeau despre ea, poate, dar nu-i păsa. Ieșiră pe o altă ușă, lăsând-o singură cu preotul care continua să dea din buze.

– Puține sunt națiile din Cercul Lumii care mie, Fratele Picior-Lung, îmi sunt străine și, totuși, sunt nedumerit în privința originilor tale. Rămase în așteptare, dar Ferro nu spuse nimic. Așadar, ai vrea să ghicesc? Într-adevăr, e o șaradă. Să vedem... ochii tăi au forma celor din îndepărtatul Suljuk, unde munții negri se ridică prăpăstioși din marea scânteietoare, chiar așa, și, totuși, pielea ta e...

– Tacă-ți gura, împuțitule.

Bărbatul se opri la mijlocul propoziției, tuși și se îndepărtă, lăsând-o pe Ferro să asculte glasurile de dincolo de ușă. Ferro zâmbi mulțumită. Lemnul era gros și sunetele erau înăbușite, dar cei doi bătrâni nu luaseră în calcul ascuțimea auzului ei. Continuau să vorbească în limba kantică. Acum, că idiotul de navigator tăcea, deslușea fiecare vorbă pe care o spunea Yulwei.

– ...Khalul încalcă A Doua Lege, atunci tu trebuie s-o încalci pe Prima? Nu-mi place, Bayaz! Juvens n-ar fi îngăduit asta niciodată! Ferro se încruntă. În glasul lui Yulwei era o nuanță ciudată. Teamă. A Doua Lege. Ferro își amintea că le vorbise despre ea devoratorilor. E interzis să mănânci carnea oamenilor.

Apoi îl auzi pe albul pleșuv.

– Prima Lege e un paradox. Toată magia vine din Cealaltă Parte, chiar și a noastră. Ori de câte ori schimbi un lucru, atingi lumea de jos, ori de câte ori faci un lucru, te împrumuți din Cealaltă Parte și întotdeauna există un preț.

– Dar prețul pentru asta ar putea fi prea mare! E un lucru blestemat, această Sămânță, un lucru afurisit. Din ea nu crește nimic, doar haos! Pentru fiii lui Euz, atât de înțelepți și de puternici, această Sămânță a însemnat sfârșitul pentru toți, în diferite feluri. Tu ești mai înțelept decât Juvens, Bayaz? Ești mai viclean decât Kanedias? Ești mai puternic decât Glustrod?

– Nici una, nici alta, frate, dar, spune-mi... câți devoratori a făcut acest Khalul?

O lungă tăcere.

– Nu pot fi sigur.

– Câți?

Iar tăcere.

– Poate două sute. Poate mai mulți. Preoțimea scotocește Sudul după cei cu orice fel de perspectivă. Acum îi face din ce în ce mai repede, dar cei mai mulți sunt tineri și slabi.

– Peste două sute și sporind mereu. Mulți sunt slabi, dar printre ei există unii care ar putea să se pună cu tine sau cu mine. Aceia care au fost ucenicii lui Khalul în Vechime - cei cărora li se spune Vântul Răsăritului și acele gemene blestemate.

– Să le ia naiba de cățele! mârâi Yulwei.

– Ca să nu mai vorbim de Mamun, ale cărui minciuni au stârnit acest haos.

– Problema a fost bine înrădăcinată dinainte de a se naște el măcar. Știi asta, Bayaz. Totuși, Mamun a fost în Ținuturile Aspre. L-am simțit aproape. A devenit teribil de puternic.

– Știi că am dreptate. Între timp, efectivele noastre abia dacă sporesc.

– Credeam că omul ăsta, Quai, s-a dovedit promițător.

– Avem nevoie doar de încă o sută ca el și de douăzeci de ani în care să-i antrenăm. Apoi putem discuta de pe poziții egale. Nu, frate, nu. Trebuie să folosim focul împotriva focului.

– Chiar dacă focul te preface în scrum, împreună cu toată creația? Lasă-mă să merg la Sarkant. Khalul ar putea să mai asculte glasul rațiunii...

Râsete.

– A înrobit jumătate din lume! Când ai să te trezești, Yulwei? După ce o va înrobi pe toată? Nu-mi pot permite să te pierd, frate!

– Nu uita, Bayaz, sunt lucruri mai rele decât Khalul. Mult mai rele. Glasul scăzu, devenind o șoaptă și Ferro se forță să audă. Șoptitorii de Secrete ascultă mereu...

– Ajunge, Yulwei! E mai bine nici să nu ne gândim la asta!

Ferro se încruntă. Ce era aiureala asta? Șoptitorii de Secrete? Care secrete?

– Adu-ți aminte, Bayaz, ce ți-a spus Juvens. Ferește-te de mândrie. Folosești Arta. Știu asta. Văd o umbră asupra ta.

– La naiba cu umbrele tale! Fac ce trebuie să fac! Adu-ți aminte, Yulwei, ce ți-a spus *ție* Juvens. Nimeni nu poate veghea veșnic. Timpul trece și eu nu voi mai veghea. Eu sunt cel dintâi. Eu am dreptul să decid.

– Nu te-am urmat întotdeauna acolo unde m-ai condus? Întotdeauna, chiar și când conștiința m-a îndemnat altfel?

– Și am greșit vreodată?

– Asta rămâne de văzut. Tu ești cel dintâi, Bayaz, dar nu ești Juvens. E dreptul meu să mă îndoiesc. Și al lui Zacharus. Nu-i va plăcea asta mai mult decât mie. Nici pe departe.

– Trebuie s-o facem.

– Dar alții vor plăti prețul, așa cum s-a întâmplat întotdeauna. Acest om al Nordului, Nouădegete, poate vorbi cu spiritele?

– Da.

Ferro se încruntă. Spirite? Nu i se păruse că albul cu nouă degete putea vorbi măcar cu alte ființe umane.

– Și dacă găsești Sămânța? veni glasul lui Yulwei de dincolo de ușă, vrei s-o poarte Ferro?

– Ea are sângele potrivit și cineva trebuie s-o facă.

– Ai grijă, atunci, Bayaz. Te cunosc, ține minte. Ca nimeni altul. Dă-mi cuvântul că o vei proteja, chiar și după ce își va încheia rolul.

– O voi apăra mai strașnic decât mi-aș păzi propriul copil.

– Apăr-o mai strașnic decât ai apărat copilul Creatorului și voi fi mulțumit.

O tăcere lungă. Ferro își frământa maxilarul, gândindu-se la ceea ce auzise. Juvens, Kanedias, Zacharus: numele ciudate nu însemnau nimic pentru ea. Și ce fel de sămânță putea preschimba toată creația în cenușă? Nu voia să aibă de-a face cu așa ceva, de asta era sigură. Locul ei era în Sud, luptând împotriva gurkienilor cu armele pe care le înțelegea.

Ușa se deschise și cei doi bătrâni păși înăuntru. Nici că puteau să fie mai diferiți. Unul tuciuriu, înalt și osos, cu părul lung, celălalt cu pielea albă, corpolent și plешuv. Ferro îi privi cu suspiciune. Cel alb vorbi primul:

– Ferro, am o ofertă să...

– Nu merg cu tine, alb bătrân și nebun.

O vagă umbră de iritare flutură peste chipul bătrânului plешuv, dar fu iute stăpânită.

– De ce? Ce altă treabă atât de presantă ai de făcut?

La asta nu trebuia să se gândească.

– Răzbunare. Cuvântul ei preferat.

– A, înțeleg. Îi urăști pe gurkieni?

– Da.

– Trebuie să plătească, pentru ceea ce ți-au făcut?

– Da.

– Pentru că ți-au luat familia, neamul, țara?

– Da.

– Pentru că te-au făcut sclavă, șopti el. Ferro îi aruncă o privire mânioasă, întrebându-se de unde știa atât de multe despre ea, întrebându-se dacă să se năpustească din nou asupra lui. Te-au furat, Ferro, ți-au furat totul. Ți-au luat viața. Dacă aș fi în locul tău... dacă aș fi suferit așa cum ai suferit tu... nu m-aș mulțumi cu tot sângele Sudului. Aș vrea să văd mort fiecare soldat gurkian ca să fiu mulțumit. Aș vrea să văd pârjolit fiecare oraș gurkian ca să fiu mulțumit. Aș vrea să-l văd pe împărat putrezind într-o cușcă, în fața propriului său palat, ca să fiu mulțumit!

– Da! șuieră ea, cu un zâmbet sălbatic pe față. Acum vorbea pe limba ei. Yulwei nu vorbise niciodată așa - poate că acest alb bătrân nu era atât de rău, până la urmă. Văd că înțelegi! De aceea trebuie să merg în Sud.

– Nu, Ferro. Acum plesuvul era cel care zâmbea. Nu-ți dai seama ce șansă îți ofer. Împăratul nu domnește cu adevărat în Kama. Oricât de puternic ar părea, dansează după cum îi cântă un altul, o mână bine ascunsă. Khalul i se spune.

– Profetul.

Bayaz clătină din cap.

– Dacă te alegi cu o tăietură, urăști cuțitul sau pe cel care-l mânuiește? împăratul, gurkienii, nu sunt decât uneltele lui Khalul, Ferro. Împărații vin și trec, Profetul e mereu acolo, în spatele lor. Le șoptește. Le sugerează. Le poruncește. El e cel care trebuie să-ți plătească.

– Khalul... da. Devoratorii folosiseră acel nume: Khalul. Profetul. Palatul Împăratului era plin de preoți, toată lumea știa asta. Și palatele guvernatorilor. Preoții erau peste tot, mișunând ca insectele. În orașe, în sate, printre soldați, mereu răspândind minciuni. Șoptind. Sugerând. Poruncind. Yulwei se încrunta, nemulțumit, dar Ferro știa că bătrânul alb avea dreptate. Da, înțeleg!

– Ajută-mă și am să-ți dau răzbunare, Ferro. Răzbunare adevărată. Nu un soldat mort sau zece, ci mii. Zeci de mii! Poate împăratul însuși, cine știe? Bătrânul ridică din umeri și îi întoarse spatele pe jumătate. Totuși, nu te pot obliga. Întoarce-te în Ținuturile Aspre, dacă dorești - ascunde-te, fugi și scormonește în pământ ca un șobolan. Dacă asta te satisface. Dacă asta e măsura întreagă a răzbunării tale. Devoratorii te vor acum. Copiii lui Khalul. Fără noi, te vor avea și asta foarte repede. Însă alegerea îți aparține.

Ferro se încruntă. Toți acei ani în sălbăticie, luptându-se pe viață și pe moarte, mereu pe fugă, nu-i aduseseră nimic. Nicio răzbunare demnă de acel cuvânt. Dacă n-ar fi fost Yulwei, acum ar fi fost oale și ulcele. Oase albe în deșert. Carne în burțile devoratorilor. În cușca din fața palatului împăratului.

Putrezind.

Nu putea să refuze și știa asta, dar nu-i plăcea. Acest bătrân știuse exact ce să-i ofere. Ferro nu suporta să nu aibă de ales.

– Am să mă gândesc, spuse ea.

Din nou o vagă umbră de furie pe fața albului pleșuv, repede ascunsă.

– Gândește-te, atunci, dar nu mult timp. Soldații împăratului se adună și timpul trece.

Îi urmă pe ceilalți afară din încăpere, lăsând-o singură cu Yulwei.

– Nu-mi plac albii ăștia, spuse ea, destul de tare ca bătrânul s-o audă de pe coridor și apoi mai încet: Trebuie să mergem cu ei?

– Tu. Eu trebuie să mă întorc în Sud.

– Ce?

– Cineva trebuie să fie cu ochii pe gurkieni.

– Nu!

Yulwei începu să râdă.

– De două ori ai încercat să mă omori. O dată ai încercat să fugi de mine, dar acum, că plec, vrei să rămân? Nu te înțeleg, Ferro.

Ferro se încruntă.

– Pleșuvul spune că-mi poate da răzbunare. Minte?

– Nu.

– Atunci trebuie să merg cu el.

– Știu. De aceea te-am adus aici.

Ferro nu găsea nimic de spus. Se uită în podea, dar Yulwei o luă pe neașteptate, apropiindu-se dintr-odată. Ea ridică mâna, să se păzească de o lovitură, dar el o cuprinse în brațe și o strânse cu putere. O senzație ciudată. Să fie atât de aproape de altcineva. Caldă. Apoi Yulwei se retrase, cu o mână pe umărul ei.

– Dumnezeu să-ți călăuzească pașii, Ferro Maljinn.

– Aș! Aici n-au niciun Dumnezeu.

– Aș zice mai degrabă că au mai mulți.

– Mai mulți?

– N-ai observat? Aici, fiecare om se venerează pe sine. Ferro clătină din cap. Asta părea aproape de adevăr. Ai grijă, Ferro. Și ascultă de Bayaz. El e primul din ordinul meu și puțini sunt la fel de înțelepți ca el.

– N-am încredere în el.

Yulwei se aplecă mai aproape.

– Nu ți-am spus să ai.

Apoi zâmbi și se întoarse. Ea îl privi cum pășește încet către ușă, apoi afară, pe coridor. Îi auzi picioarele goale lipăind pe dale și brățările de pe mâini zornăind încetișor.

Lăsând-o singură, cu luxul, cu grădinile și cu albii.

VECHI PRIETENI

Se auzi un bubuit în ușă și Glokta își săltă capul, cu ochiul stâng tresărind. Cine naiba vine să bată la ora asta? Frost? Severard? Sau altcineva. Superiorul Goyle, poate, venit să-mi facă o vizită, cu circarii lui năstrușnici? Să se fi săturat deja Arhilectorul de jucăria lui schiloadă? Nu s-ar putea spune că ospățul a decurs conform planului și eminența sa nu e genul de om care să ierte. Cadavru găsit plutind lângă docuri...

Bătaia se auzi din nou. O bătaie sonoră, sigură. Genul care cere ca ușa să fie deschisă, înainte de a fi spartă.

– Vin! strigă el, și glasul i se frânse ușor, când se ridică din spatele mesei, clătinându-se pe picioare. Vin acum!

Își înhăță bastonul și șontâcăi spre ușă, trase adânc aer în piept și o deschise pe bâjbâite.

Nu era Frost. Nici Severard. Nu era nici Goyle, sau vreunul dintre practicienii lui năstrușnici. Era cineva mult mai neașteptat. Glokta ridică o sprânceană, apoi se sprijini de tocul ușii.

– Maior West, ce surpriză!

Uneori, când niște vechi prieteni se reîntâlnesc, lucrurile sunt dintr-odată așa cum au fost în urmă cu toți acei ani. Prietenia se reia, neatinsă, de parcă n-ar fi existat nicio întrerupere. *Uneori, dar nu acum.*

– Inchizitor Glokta, mormăi West, șovăielnic, încurcat, stânjenit. Îmi cer scuze că te deranjez atât de târziu.

– Nu face nimic, răspunse el cu o politețe glacială.

Maiorul aproape tresări.

– Pot intra?

– Desigur.

Glokta închise ușa în urma lui, apoi șchiopătă după West în sufragerie. Maiorul se strecură într-unul dintre scaune și inchizitorul se așeză pe altul. Rămaseră privindu-se o clipă, fără să vorbească. *Ce naiba vrea, la ora asta sau la orice altă oră?* Glokta cercetă chipul vechiului său prieten în lumina focului și a singurei lumânări pâlpâitoare. Acum, că-l putea vedea mai limpede, își dădea seama că West se schimbase. *Arată bătrân.* Părul i se împuțina la tâmple, încărunțind în jurul urechilor. Avea fața palidă, ascuțită, ușor scofâlcită. *Pare*

îngrijorat. La pământ. La capătul răbdărilor. West se uită prin camera meschină, la focul meschin, la mobila meschină, cu prudență, spre Glokta, apoi repede în podea. Agitat, de parcă ceva îl sâcâia. *Pare stingherit. Cum ar și trebui.*

Nu părea gata să rupă tăcerea, așa că Glokta o făcu în locul lui.

– Așadar, cât a trecut, ei? Lăsând la o parte noaptea aceea din oraș, pe care n-o putem pune la socoteală, nu-i așa?

Amintirea acelei nefericite întâlniri atârnă o clipă între ei, ca o duhoare, apoi West își drese glasul:

– Nouă ani.

– Nouă ani. Dă-ți seama. De când am stat pe creastă, doi vechi prieteni împreună, privind în jos, spre râu. În jos, spre pod și spre toți acei gurkieni din partea cealaltă. Parcă a trecut o viață, nu-i așa? Nouă ani. Îmi amintesc cum mă rugai să nu cobor, dar eu nu voiam să aud nimic. Ce prost am fost, nu? Credeam că sunt unica noastră speranță. Credeam că sunt invincibil.

– Ne-ai salvat pe toți în ziua aceea, ai salvat întreaga armată.

– Chiar așa? Ce minunat! Îndrăznesc să spun că, dacă aș fi murit pe podul acela, aș avea statui peste tot. Păcat că n-am făcut-o, zău. Păcat pentru toată lumea.

West tresări și se foi în scaun, părând și mai stânjenit.

– Te-am căutat după aceea... mormăi el.

M-ai căutat? Ce nemaipomenit de al naibii de nobil! Ce prieten adevărat. Nu mi-a slujit la nimic, târât în agonie, cu piciorul tocat mărunt. Și ăsta a fost doar începutul.

– N-ai venit să depănăm amintiri, West.

– Nu... nu de aceea am venit. Am venit în legătură cu sora mea.

Glokta rămase tăcut. Cu siguranță, nu se așteptate la acest răspuns.

– Ardee?

– Da, Ardee. Plec în Englia curând și... speram că, poate, ai putea să fii cu ochii pe ea, cât sunt eu plecat. Ochii lui West licăriră spre el, agitați. Întotdeauna ai știut să te porți cu femeile... Sand. Glokta se strâmbă la auzul numelui său mic. Nimeni nu-i mai spunea așa. *Nimeni în afară de mama.* Ai știut întotdeauna ce să spui. Le ții minte pe cele trei surori? Cum le chema? Le-ai făcut pe toate să-ți mănânce din palmă.

West zâmbi, dar Glokta nu putea.

Își *amintea, dar amintirile erau vagi acum, lipsite de culoare, palide. Amintirile altui om. Un om mort. Viața mea începe în Gurkhul, în temnițele împăratului. Amintirile de atunci sunt mult mai reale. Întins în pat ca un cadavru, după*

ce mi-am revenit, în întuneric, așteptând prietenii care n-au mai venit. Se uită la West și știa că privirea lui era teribil de rece. Vrei să mă cucerești cu mutra ta cinstită și discuțiile tale despre vremurile de demult? Ca un câine demult pierdut, întors, în cele din urmă, cuminte, acasă? Pe mine nu mă duci cu una, cu două. Duhnești, West, Miroși a trădare. Amintirea aceea cel puțin e a mea.

Glokta se lăsă ușurel pe spătarul scaunului.

– Sand dan Glokta, murmură el, de parcă și-ar fi amintit un nume pe care l-a știut cândva. Ce s-a ales de el, West, ai? Știi, acel prieten al tău, acel tânăr îndrăzneț, chipeș, mândru, neînfricat? Cu trecere la femei! Iubit și respectat de toată lumea, destinat pentru lucruri mărețe! Unde s-a dus?

West întoarse privirea, derutat și nesigur pe sine, și nu spuse nimic.

Glokta se aplecă spre el, cu mâinile întinse peste masă, cu buzele desfăcute, dezvăluindu-i dinții distruși.

– Mort! A murit pe pod! Și ce a rămas? O ruină afurisită cu numele lui! O umbră șchioapă, la pândă! O fantomă schiloadă, care se agață de viață ca mirosul de urină de un cerșetor. Nu are prieteni, această afurisită rămășiță dezgustătoare, și nu vrea niciunul! Pleacă, West! Întoarce-te la Varuz și la Luthar și la ceilalți ticăloși netrebnici! Nu e nimeni aici, știi? Buzele lui Glokta tremurau și scuipau cu repulsie. Nu era sigur cine îl dezgusta mai mult: West sau el însuși.

Maiorul clipi, cu mușchii maxilarului mișcându-se în tăcere. Se ridică, tremurând, în picioare.

– Îmi pare rău, spuse el, peste umăr.

– Spune-mi! strigă Glokta, oprindu-l în dreptul ușii. Ceilalți... Ceilalți, s-au ținut de mine cât timp am fost folositor, cât timp avansam. Am știut-o întotdeauna. Nu am fost atât de surprins că n-au vrut să mai aibă de-a face cu mine când m-am întors. Dar tu, West, te-am crezut întotdeauna un prieten mai bun de-atât, un om mai bun. Întotdeauna am crezut că tu, cel puțin - doar tu - vei veni să mă vizitezi. Ridică din umeri. Bănuiesc că m-am înșelat. Glokta se întoarse, privind încruntat spre foc, așteptând să audă ușa de la intrare închizându-se.

– Nu ți-a spus?

Glokta întoarse capul.

– Cine?

– Mama ta.

Glokta pufni.

– Mama? Ce să-mi spună?

– Am venit. De două ori. De îndată ce am aflat că te-ai întors, am venit. Mama ta m-a expediat la porțile domeniului tău. A zis că ești prea bolnav ca să primești musafiri și că, în

orice caz, nu voiai să mai ai de-a face deloc cu armata, și cu mine în special. M-am întors, câteva luni mai târziu. Credeam că îți datorez măcar atât. De data aceasta, a ieșit un servitor să mă alunge. Mai târziu, am aflat că ai intrat în Inchiziție și că ai plecat în Englia. Mi te-am scos din minte... până când ne-am întâlnit... în noaptea aceea, în oraș...

Glasul lui West se stinse.

Trecu o vreme până când cuvintele sale își făcură efectul și atunci Glokta își dădu seama că stătea cu gura căscată. Atât de simplu. Nici-o conspirație. Nici-o rețea a trădării. Aproape că îi venea să râdă în fața stupidității situației. Mama mea l-a alungat de la poartă, iar eu nu m-am gândit niciodată să mă întreb de ce n-a venit nimeni. Mama l-a urât întotdeauna pe West. Un prieten cât se poate de nepotrivit, mult sub nivelul neprețuitului ei fiu. Fără îndoială, îl învinuia pentru ceea ce mi s-a întâmplat. Ar fi trebuit să bănuiesc, dar eram atât de ocupat să mă tăvălesc de durere și de amărăciune. Prea ocupat să fiu tragic. Glokta înghiți în sec.

– Ai venit?

West ridică din umeri.

– Dacă mai contează.

Ei, bine. Ce putem face, decât să ne străduim să îndreptăm lucrurile? Glokta clipi și trase adânc aer în piept.

– Îmi, ăă... îmi cer scuze. Uită ce-am spus, dacă poți. Te rog. Ia loc. Spuneai ceva despre sora ta.

– Da. Da. Sora mea. West își croi drum cu stângăcie înapoi spre scaun, cu privirea în podea, cu fața adoptând din nou acel aer îngrijorat, vinovat. Plecăm spre Englia în curând și nu știu când mă voi întoarce... sau dacă, presupun... va fi fără niciun prieten în oraș și, ei, bine... cred că ai întâlnit-o cândva, când ai venit la noi acasă.

– Desigur, și mult mai recent, la drept vorbind.

– Serios?

– Da. Cu prietenul nostru comun, căpitanul Luthar.

West deveni și mai palid*. E mai mult la mijloc decât îmi spune.* Dar Glokta nu era dornic tocmai acum să-și pună talpa strâmbă în calea unicei sale prietenii, nu atât de curând după ce renăscuse. Rămase tăcut și, după o clipă, maiorul continuă.

– Viața a fost... dificilă pentru ea. Aș fi putut să fac ceva. Ar fi trebuit să fac ceva. Se uită nefericit în jos, la masă și un spasm hidos îi străbătu fața. *Cunosc senzația. Una dintre preferatele mele. Scârbă de sine.* Dar am ales să las alte lucruri să-mi stea în cale, mi-am dat silința să uit de asta și m-am prefăcut că totul e bine. Ea a suferit și eu sunt de vină. West tuși, apoi înghiți cu greu. Buza începu să-i tremure și își acoperi fața cu mâinile. Vina mea... dacă i s-ar întâmpla ceva...

Umerii i se cutremurau în tăcere și Glokta ridică din sprâncene. Era obișnuit să vadă bărbați plângând, desigur. *Dar, de obicei, trebuie cel puțin să le arăt mai întâi ustensilele.*

– Haide, Collem, revino-ți. Glokta întinse mâna încet peste masă, și-o retrase pe jumătate și apoi, cu stângăcie, își bătu pe umăr prietenul care plângea. Ai făcut unele greșeli, dar oare n-am greșit cu toții? Aparțin trecutului și nu pot fi schimbate. Nu mai avem ce face acum, decât să ne străduim să îndreptăm lucrurile, nu?

Ce? E cu putință să fiu eu cel care vorbește? Inchizitorul Glokta, mama răniților? Dar West părea că se liniștise. Înălță capul, se șterse la nas și ridică spre Glokta niște ochi umezi, plini de speranță.

– Ai dreptate, ai dreptate, firește. Trebuie să îndrept lucrurile. Trebuie! Mă ajuți, Sand? Vei avea grijă de ea, cât timp voi fi plecat?

– Am să fac tot ce pot pentru ea, Collem, te poți bizui pe mine. Cândva am fost mândru să te numesc prietenul meu și... voi fi din nou.

Ciudat, dar Glokta aproape că simțea o lacrimă în ochi. *Eu? E cu putință? Inchizitorul Glokta, prieten de nădejde? Inchizitorul Glokta, protectorul tinerelor femei vulnerabile?* Fu cât pe ce să izbucnească în râs, la gândul acesta, și, totuși, așa era. Nu s-ar fi gândit niciodată că avea nevoie de un prieten, dar era o senzație plăcută să-l aibă din nou.

– Hollit, zise Glokta.

– Ce?

– Cele trei surori, le chema Hollit. Râse pe înfundate și amintirea răzbătu puțin mai clară ca înainte. Aveau o atracție pentru duel. Le plăcea. Ceva legat de transpirație, poate.

– Cred că atunci m-am hotărât să mă apuc. West râse, apoi se strâmbă, de parcă încerca să-și amintească ceva. Cum se numea intendentul nostru? Avea o pasiune pentru cea mai mică, era turbat de gelozie. Cum naiba îl chema? Unul gras.

Pentru Glokta nu era atât de greu să-și amintească numele.

– Rews. Salem Rews.

– Rews, el e! Uitasem complet de el. Rews! Știa să povestească omul ăla ca nimeni altul. Stăteam toată noaptea ascultându-l și prăpădindu-ne cu toții de râs. Ce s-a ales de el?

Glokta tăcu o clipă.

– Cred că a părăsit armata... ca să devină un fel de negustor. Își flutură mâna nepăsător. Cred că s-a mutat în Nord.

ÎNAPOI ÎN ŢĂRÂNĂ

Carleonul nu era defel așa cum și-l amintea Copoiul, dar, pe de altă parte, el avea tendința să și-l amintească în flăcări. O amintire ca aceea te urmărește. Acoperișuri prăbușindu-se, ferestre crăpând, grupuri de luptători pretutindeni, toți îmbătați de durere și victorie și, ei bine, băutură - jefuind, omorând, aprinzând focuri, toate urmările neplăcute. Femei țipând, bărbați strigând, duhnind a fum și teamă. Pe scurt, un jaf, cu el și Logen în miezul evenimentelor.

Bethod stinsese focurile și pusese stăpânire pe Carleon. Îl ocupase și începuse să construiască. Nu ajunsese departe când i-a trimis pe Logen, pe Copoi și pe ceilalți în exil, dar de atunci, probabil, construiau zi de zi. Acum era de două ori mai mare ca odinioară, chiar înainte de a fi pârjolit, acoperind tot dealul și întreaga pantă dinspre râu. Mai mare decât Uffrithul. Mai mare decât orice oraș văzuse Copoiul. Din locul în care se afla, sus, în pădurea de pe cealaltă parte a văii, nu se zăreau oamenii, dar trebuie că erau îngrozitor de mulți acolo. Trei drumuri noi, pornind dinspre poartă. Două noi poduri mari. Noi clădiri peste tot și clădiri mari acolo unde cândva se aflaseră cele mici. O puzderie. Construite din piatră, cele mai multe, cu acoperișuri de ardezie, chiar și sticlă în unele dintre ferestre.

– Au fost harnici, remarcă Treicopaci.

– Ziduri noi, zise Ursuzul.

– Cu duiumul, murmură Copoiul.

Erau ziduri pretutindeni. Exista unul mare, împrejmuitor, cu turnuri pe potrivă și tot ce trebuie, și un șanț mare la bază. Un zid și mai mare înconjura vârful dealului, acolo unde se înălțase cândva Castelul lui Skarling. O construcție gigantică. Copoiul nu-și putea închipui de unde aduseseră toată piatra pentru zidirea lui.

– Cel mai mare afurisit de zid pe care l-am văzut vreodată, spuse el.

Treicopaci clătină din cap.

– Nu-mi place. Dacă Forley e capturat, nu-l mai scoatem afară niciodată.

– Dacă Forley e capturat, rămânem cinci, șefule, și vom fi căutați. El nu e o amenințare pentru nimeni, dar noi suntem. Ultima noastră grijă va fi să-l scoatem de acolo. Se descurcă el, ca întotdeauna. Foarte probabil, va supraviețui celor mai mulți dintre noi.

– Nu m-ar mira, mormăi Treicopaci. Avem o misiune periculoasă.

Se târâră prin tufăriș, înapoi la tabără. Dow cel Negru era acolo și părea chiar mai prost dispus ca de obicei. Tul Duru la fel, muncind cu un ac la o gaură din tunică, răvășit la față în timp ce degetele-i mari și groase bâjbâiau cu mica aschie de metal. Forley era așezat lângă el, privind cerul printre frunze.

– Cum te simți, Forley? întrebă Copoiul.

– Rău, dar trebuie să te temi ca să ai curaj.

Copoiul îi zâmbi larg.

– Așa am auzit. Îmi închipui, așadar, că suntem amândoi eroi, nu?

– Trebuie, spuse el, întorcându-i zâmbetul.

Treicopaci voia să pună lucrurile la punct.

– Ești sigur de asta, Forley? Ești sigur că vrei să intri acolo? Odată intrat, s-ar putea să nu mai ieși, indiferent cât de meșteșugit ești la vorbă.

– Sunt sigur. Poate că fac pe mine, dar mă duc. Pot să fiu mai folositor înăuntru decât aici, afară. Cineva trebuie să-i prevină în legătură cu shanka. Știi asta, șefule. Cine altcineva s-o facă?

Veteranul clătină îngândurat din cap, încet ca soarele răsărind. Își lua un răgaz, ca întotdeauna.

– Da. În regulă. Spune-le că aștept aici, lângă podul vechi. Spune-le că sunt singur. Asta în caz că Bethod decide că nu ești bine-venit, pricepi?

– M-am prins. Ești de unul singur, Treicopaci. Numai noi doi am reușit să ne întoarcem peste munți.

Acum înțeleseseră cu toții și Forley le zâmbea, uitându-se de la unul la altul.

– Păi, atunci, flăcăi, a fost grozav, nu?

– Taci din gură, Molâule, se încruntă Dow. Bethod n-are nimic împotriva ta. Te întorci.

– În caz că nu mă întorc, totuși. A fost grozav.

Copoiul îl aprobă, cu o clătinare stângace a capului. Erau aceleași fețe murdare, pline de cicatrice, ca de obicei, dar mai îndârjite ca oricând. Niciunuia nu-i plăcea să-l lase pe unul dintre ei să se pună în pericol, dar Forley avea dreptate, cineva trebuie s-o facă și el era cel mai potrivit. Uneori slăbiciunea e un scut mai bun decât puterea, cugetă Copoiul. Bethod era un ticălos, dar era unul inteligent. Shanka veneau și trebuia prevenit.

Nu puteau decât să spere că va fi recunoscător pentru asta.

Înaintară împreună, de-a lungul lizierei pădurii, privind spre cărare. Trecea peste podul vechi și cobora șerpuit în vale. De acolo, spre porțile Carleonului. În fortăreața lui Bethod.

Forley trase adânc aer în piept și Copoiul îl bătu pe umăr.

– Succes, Forley. Mult succes.

– Asemenea. Strânse mâna Copoiului într-a lui, preț de o clipă. Și vouă, tuturor, flăcăi!

După care se răsuci și porni hotărât spre pod, cu fruntea ridicată.

– Succes, Forley! strigă Dow cel Negru, făcându-i pe toți să tresară.

Molâul se întoarse o clipă, rămase în vârful podului și rânji. Apoi dispăru.

Treicopaci trase adânc aer în piept.

– Pregătiți armele, spuse el, în caz că Bethod nu vrea să asculte de glasul rațiunii. Și așteptați semnalul, da?

Așteptarea părea nesfârșită, sus, în frunziș, tăcuți și neclintiți, privind în jos la toate acele ziduri noi. Copoiul stătea întins pe burtă, cu arcul la îndemână, pândind, așteptând, întrebându-se cum se descurca Forley acolo, înăuntru. O așteptare lungă, încordată. Apoi îi văzu. Călărești ieșind pe poarta cea mai apropiată, îndreptându-se spre unul dintre podurile noi, traversând râul. În urma lor venea un car. Copoiul nu era sigur ce aveau în car, dar nu-i plăcea defel. Nici urmă de Forley și nu era sigur dacă ăsta era un lucru bun sau rău.

Se apropiau iute, gonind în sus, pe coasta văii, pe cărarea abruptă către pădure, către pârâu și către vechiul pod de piatră care-l traversa. Direct spre Copoi. Auzea copitele cailor bubuind pe pământ. Acum destul de aproape să-i numere și să-i privească bine. Sulițe, scuturi și armuri bune. Coifuri și zale. Zece la număr și alți doi în car, de-o parte și de alta a vizitiului, ducând niște obiecte care arătau ca niște arcuri mici pe bușteni de lemn. Nu știa ce aveau de gând și nu-i plăcea să nu știe. El era cel care ar fi trebuit să le ofere surprizele.

Se târî înapoi, pe burtă, prin tufăriș, trecu prin pârâu și se duse grăbit spre marginea pădurii, de unde putea vedea bine podul vechi. Treicopaci, Tul și Dow stăteau în preajma lui și Copoiul le făcu semn cu mâna. Nu-l vedea pe Ursuz, trebuie că era departe, în pădure. Dădu semnalul pentru călărești, ridică pumnul, pentru zece și își lipi mâna de piept, pentru armură.

Dow își luă sabia și securea, alergă în mijlocul unui morman de pietre sfărâmate, sus, lângă pod, strecurându-se fără zgomot. Tul se furișă în josul malului, intră în pârâu, care, din fericire, în momentul acela nu trecea de genunchi, își lipi făptura imensă de capătul îndepărtat al arcului, cu sabia lui mare ridicată deasupra apei. Pe Copoi îl agita puțin să-l vadă pe Tul atât de limpede din locul unde se afla. Totuși, călărești nu-l puteau zări dacă veneau direct pe cărare. Se așteptau la

un singur om și Copoiul spera că n-aveau să fie prea prudenți. Spera să fia așa căci, dacă-și luau răgazul să verifice, ar fi un dezastru afurisit.

Îl privi pe Treicopaci legându-și scutul pe braț, scoțând sabia, întinzându-și gâtul, apoi rămânând nemișcat, în așteptare, mare și voinic, blocând calea, în partea dinspre ei a podului, parcă singur pe lume.

Acum Copoiul auzea puternic tropotul copitelor și huruitul roților carului, dincolo de copaci. Scoase câteva săgeți și le înfipse în pământ, cu vârful în jos, undeva la îndemână. Străduindu-se să-și înfrângă frica. Degetele îi tremurau fără încetare, dar nu conta. Aveau să funcționeze bine când va fi nevoie.

– Așteaptă semnalul, își șopti. Așteaptă semnalul.

Potrivi o săgeată în arc și întinse coarda pe jumătate, ochind spre pod. Pe toți dracii, îi venea rău de tot să se ușureze.

Primul vârf de suliță își făcu apariția peste creasta dealului, apoi altele. Legănându-și coifurile, cu piepturile acoperite de zale, cu fețe de cal, unul câte unul, călărețiii urcară spre pod. Carul se rostogolea în urmă, cu vizitiul lui și cei doi pasageri ciudați, tras de un cal mare și lățos.

Călărețul din frunte îl zări acum pe Treicopaci așteptându-l peste curbura podului și dădu pinteni calului. Copoiul răsuflă ceva mai ușurat când ceilalți porniră grupați, la trap, după el, plini de avânt. Forley trebuie că spusese ceea ce fusese învățat să spună - se așteptau la unul singur. Copoiul îl vedea pe Tul privind pe furiș de sub arcul acoperit de mușchi, în timp ce caii tropăiau deasupra lui. Fir-ar să fie, mâinile îi tremurau. Era îngrijorat că va da drumul săgeții înainte s-o tragă bine, stricând totul.

Carul se opri, pe malul celălalt, cei doi bărbați aflați în el se ridicară și își îndreptară arcurile ciudate spre Treicopaci. Copoiul îl ochi bine pe unul dintre ei și întinse coarda până la capăt. Majoritatea călăreților erau de-acum pe pod, cu caii speriați și agitați, nemulțumiți să fie ținuți atât de strâns în frâu. Cel din dreapta se opri în fața lui Treicopaci, cu sulița îndreptată spre el. Dar bătrânul nu se retrase niciun pas. Nu el. Doar ridică, încruntat, privirea, fără să le facă loc călăreților să-l ocolească, ținându-i îngrămădiți pe pod.

– Măi, măi, îl auzi Copoiul spunând pe cel ce le era căpetenie. Rudd Treicopaci. Credeam că ești mort de mult, bătrâne. Îi cunoștea vocea. Unul dintre oamenii lui Bethod, de demult. Rău-Destul i se spunea.

– Se pare că mi-au mai rămas vreo două lupte de purtat, răspunse Treicopaci, fără să se dea la o parte.

Rău-Destul se uită împrejur, scrutând copacii cu privirea, destul de deștept să-și dea seama că se afla într-o situație defavorabilă, dar nu destul de prudent. Unde sunt ceilalți? Unde e nemernicul de Dow, ai?

Treicopaci ridică din umeri.

– Nu sunt decât eu.

– Întorși în țărână, ai? Copoiul îl și vedea parcă pe Rău-Destul rânjind sub coif. Păcat. Speram c-o să fiu eu cel care-l va omorî pe ticălos.

Copoiul tresări, aproape așteptându-se să-l vadă pe Dow țâșnind dintre pietre, chiar în clipa aceea, dar nici urmă de el. Nu încă. Aștepta semnalul, o dată în viață.

– Unde e Bethod? întrebă Treicopaci.

– Regele nu iese pentru unii de teapa voastră! Oricum, e plecat în Englia, unde le dă picioare în fund celor din Uniune. Prințul Calder se ocupă de treburi în lipsa lui.

Treicopaci pufni.

– E prinț acum? Mi-l amintesc sugând la țâța mamei. Nici asta nu era în stare să facă bine.

– S-au schimbat multe, bătrâne. Tot felul de lucruri.

Pe toți dracii. Copoiul își dorea să se termine odată, într-un fel sau altul. Abia se mai ținea să nu se ușureze.

– Așteaptă semnalul, își șoptea, doar ca să încerce să-și țină mâinile neclintite.

– Capetele-turtite sunt peste tot, spunea Treicopaci. Vor veni la sud vara viitoare, poate mai devreme. Trebuie făcut ceva.

– Păi, de ce nu vii cu noi, ai? Poți să-l previi chiar tu pe Calder. Am adus un car, ca să te ducă. Oamenii de vârsta ta n-ar trebui să meargă pe jos.

Câțiva dintre ceilalți călăreți râseră la asta, dar Treicopaci nu li se alătură.

– Unde e Forley? mârâi el. Unde e Molâul?

Urmară alte râsete înfundate dinspre călăreți.

– O, e pe-aproape, răspunse Rău-Destul, e foarte aproape. Ce-ar fi să te urci în car și te ducem noi direct la el. Atunci putem să stăm toți și să discutăm despre capete-turtite, frumușel și în liniște.

Copoiului nu-i plăcea asta. Avea un sentiment neplăcut.

– Cred că mă iei de prost, zise Treicopaci. Nu merg nicăieri până nu-l văd pe Forley.

Rău-Destul se încruntă.

– Nu ești în situația să ne spui tu nouă ce vei face. Poate că ai fost tu cândva un om mare, dar acum ești un nimic și ăsta e purul adevăr. Hai, lasă-ți sabia și urcă-te în afurisitul de car, cum ți-am spus, până nu-mi pierd cumpătul.

Încercă să-și îmboldească din nou calul, dar Treicopaci nu se clintea.

– Unde-i Forley? mârâi el. Și vreau un răspuns sincer, altfel îți scot mațele.

Rău-Destul le rânji peste umăr tovarășilor lui și aceștia îi rânjiră înapoi.

– În regulă, omule, dacă întrebi. Calder a vrut să mai așteptăm, dar trebuie să-ți văd mutra. Molâul e în car. Cel puțin, cea mai mare parte din el. Zâmbi și lăsă să cadă ceva din șa. Un sac de pânză, cu ceva înăuntru. Copoiul ghicea deja ce anume. Sacul lovi pământul lângă picioarele lui Treicopaci. Acel ceva se rostogoli afară și Copoiul văzu pe fața bătrânului că ghicise bine. Capul lui Forley.

Ei, bine, până aici! La naiba cu semnalul. Prima săgeată a Copoiului îl izbi pe unul dintre bărbații din car direct în piept și acesta țipă și se răsturnă pe spate, trăgându-l pe vizitiu după el. O lovitură bună, dar n-avea timp să se gândească la asta, era mult prea ocupat să scotocească după altă săgeată și să strige. Nici măcar nu știa ce, doar că striga. Pesemne că Ursuzul striga și el, unul dintre oamenii de pe pod scoase un țipăt, căzu de pe cal și se prăvăli în râu.

Treicopaci era jos, ghemuit, ascunzându-se sub scut, retrăgându-se în timp ce Rău-Destul împungea spre el cu sulița, dând pinteni calului, coborând de pe pod și înaintând pe cărarea din partea alor noștri.

Călărețul din spatele lui se vârî pe după el, nerăbdător să coboare de pe pod, apropiindu-se pe lângă stânci.

– Nemernicilor!

Dow țâșni dintre pietrele de deasupra lui și se năpusti asupra călărețului. Se prăbușiră împreună, într-o învălmășeală de mâini, picioare și arme, dar Copoiul vedea că Dow era deasupra. Securea i se ridică de câteva ori, iute. Cu unul mai puțin pe cap.

Cea de-a doua săgeată a Copoiului zbură departe de țintă, atât de ocupat era să urle din toți bojocii, dar nimeri unul dintre cai în crupă și asta se dovedi mai bine ca orice. Animalul începu să se cabreze și să se zbată și curând toți ceilalți cai se agitau și nechezau, în timp ce călăreții lor înjurau și se agitau, cu sulițele în toate direcțiile, înconjurați de hărmălaie și învălmășeală.

Calul din spate se despică dintr-odată în două, împroșcând sânge peste tot. Capdetunet ieșise din râu și îl ocolise prin spate. Nici-o armură nu poate opri o asemenea lovitură. Uriașul răcni și își legănă din nou deasupra capului imensa bucată de metal. Următorul își ridică scutul la timp, dar ar fi putut să nu se ostenească. Sabia sfârtecă o bucată mare din

el, îi despică craniul și îl trânti din șa. Lovitura fu atât de puternică încât doborî și calul.

Acum unul dintre ei își întoarse calul, ridicând sulița pentru a-l împunge pe Tul dintr-o parte. Înainte să apuce s-o facă, gemu și zvâcni, arcuindu-și spatele. Copoiul văzu penele ieșindu-i din coapsă. Pesemne Ursuzul trăsese în el și omul se prăbușea. Piciorul i se agăță în scară și rămase acolo, legănându-se. Gemea și se tânguia și încerca să se ridice, dar calul se avânta acum alături de ceilalți, făcându-l să salte, cu picioarele în sus, izbindu-i capul de partea laterală a podului. Își aruncă sulița în râu, încercă să se tragă în sus, apoi calul îl lovi cu piciorul în umăr, eliberându-l. Căzu sub joagărul copitelor și Copoiul nu se mai sinchisi de el.

Cel de-al doilea arcaș ședea și acum în car. Începea să-și revină de pe urma șocului, îndreptându-și arcul ciudat spre Treicopaci, continuând să stea ghemuit în spatele scutului. Copoiul trase spre el, dar se agita și țipa și săgeata lui rată ținta, nimerind vizitiul de lângă arcaș în umăr, tocmai ridicat din spatele carului, doborându-l înapoi.

Arcul ciudat zbârnâi și Treicopaci sări din spatele scutului său. Copoiul se neliniști o clipă, apoi văzu cum săgeata despică lemnul tare și îl străpunge, dar oprindu-se înainte să-l nimerească pe Treicopaci. Rămase vârâtă acolo, prin scutul lui, cu penele ieșind printr-o parte și vârful prin cealaltă. *Un arc mic și afurisit*, gândi Copoiul.

Îl auzi pe Tul răcnind și văzu un alt călăreț zburând în râu. Un altul căzu cu una dintre săgețile Ursuzului în spate. Dow se întoarse și reteză cu sabia picioarele dinapoi de sub calul lui Rău-Destul, iar acesta se împiedică și derapă, azvârlindu-l la pământ. Ultimii doi nu mai aveau scăpare, cu Dow și Treicopaci la un capăt al podului și Tul la celălalt, prea strâmtorați de caii speriați, fără călăreți, ca să se întoarcă sau să facă orice, la mila Ursuzului, aflat în pădure. Nu era într-o dispoziție milostivă, se părea, și nu îi luă mult să-i culce la pământ.

Cel cu arcul încercă să-și ia tălpășița, aruncându-și cât colo bucata de lemn și sărind jos din car. De data aceasta, Copoiul își cumpăni cu grijă lovitura și săgeata îl nimeri pe arcaș drept între umeri, doborându-l cu fața în jos, înainte să facă mai mult de câțiva pași. Încercă să se târască, dar nu ajunse departe. Vizitiul carului își arătă fața din nou, gemând și apucând cu mâinile săgeata din umăr. Copoiul nu obișnuia să omoare oameni doborâți la pământ, dar socoti că astăzi trebuia să facă o excepție. Săgeata îi pătrunse vizitiului în gură și cu asta se isprăvi.

Copoiul văzu cum unul dintre călăreți se îndepărtează șchiopătând, cu una dintre săgețile Ursuzului în picior, și îl luă în bătaia ultimei sale săgeți. Însă Treicopaci ajunse înainte lângă el și îi înfipse sabia în spate. Mai era unul care încă mișca, căznindu-se să se ridice în genunchi și Copoiul îl ochi pe acesta. Înainte să apuce să tragă, Dow se apropie și-i tăie capul. Sânge peste tot. Cai agitându-se, nechezând, alunecând pe pietrele podului.

Acum Copoiul îl vedea pe Rău-Destul, ultimul în viață. Pesemne își pierduse coiful când căzuse de pe cal. Se târa pe brânci în pârâu, încetinit de povara armurii. Își aruncase scutul și sulița, ca să înainteze mai repede, dar nu-și dăduse seama că se îndrepta direct spre Copoi.

– Prindeți-l viu! strigă Treicopaci. Tul porni de-a lungul unui mal, dar înainta încet, alunecând și patinând în noroiul pe care îl tulburase carul. Prindeți-l viu! Dow era pe urmele lui, bălăcindu-se și înjurând în apă. Rău-Destul era acum aproape. Copoiul îi auzea gâfâitul speriat în timp ce se opintea în josul pârâului.

– Aah! urlă el, când săgeata Copoiului îi lovi piciorul cu un sunet înfundat, chiar sub marginea de jos a cămășii de zale. Se răsturnă pe-o parte, pe mal, cu sângele șiroind în apa mocirloasă. Începu să se târască pe iarba udă de lângă pârâu.

– Așa, Copoiule, strigă Treicopaci. Viu!

Copoiul se strecură afară din pădure, în josul malului, prin apă. Scoase cuțitul. Tul și Dow erau puțin mai departe, grăbindu-se spre el. Rău-Destul se rostogoli în noroi, cu fața schimonosită de durerea săgeții din picior. Ridică mâinile:

– Bine, bine, mă hrrr...

– Ce faci? întrebă Copoiul, coborându-și privirea spre el.

– Hrrr... făcu el din nou, părând nespus de surprins, cu mâna strânsă la gât. Sângele îi curgea printre degete, pe pieptul cămășii de zale ude.

Dow săltă lângă ei, împroșcând apa și rămase acolo, privind în jos.

– Ei, bine, cu asta s-a încheiat, spuse el.

– De ce faci asta? strigă Treicopaci, apropiindu-se grăbit.

– Cum? întrebă Copoiul.

Apoi își coborî privirea spre cuțit. Era plin de sânge. Ah! Atunci își dădu seama că el era cel care îi tăiase beregata lui Rău-Destul.

– Am fi putut să-i punem întrebări, zise Treicopaci. Ar fi putut să-i ducă un mesaj lui Calder, să-i spună cine a făcut asta și de ce.

– Trezește-te, șefule, mormăi Tul Duru, ștergându-și deja sabia. Nimeni nu se mai sinchisește de vechile obiceiuri. În

plus, vor fi pe urmele noastre cât de curând. N-are niciun sens să le dăm mai multe informații decât trebuie.

Dow îl bătu pe Copoi pe umăr.

– Bine-ai făcut. Capul nemernicului va fi un mesaj suficient.

Copoiul nu era sigur dacă își dorea aprobarea lui Dow, dar acum era puțin cam târziu. Lui Dow îi trebuiră câteva lovituri ca să taie capul lui Rău-Destul. Îl duse, legănându-l de păr, fără pic de grijă sau atenție, ca și cum ar fi cărat un sac de napi. Înhață din mers o suliță din pârâu și găsi un loc care-i plăcea.

– Lucrurile nu mai sunt cum au fost, murmură Treicopaci în timp ce se îndrepta cu pași mari spre pod, de-a lungul râului, unde Ursuzul cerceta deja cadavrele.

Copoiul îl urmă, cu ochii la Dow, care înfigea capul lui Rău-Destul într-o suliță, vârând capătul bont în pământ, apoi făcând un pas înapoi, cu mâinile în șold, să-și admire opera. Îl mută puțin spre dreapta, după care înapoi spre stânga, până când îl potrivi drept. Îi rânji Copoiului.

– Perfect, spuse acesta.

– Ce urmează, șefule? întrebă Tul. Ce urmează?

Treicopaci stătea aplecat pe mal, spălându-și mâinile pline de sânge în râu.

– Ce facem? întrebă Dow.

Bătrânul se ridică încet, își șterse mâinile de haină, cugetând pe îndelete.

– Mergem spre sud. Îl îngropăm pe Forley pe drum. Luăm caii ăștia, de vreme ce vor veni acum după noi, și ne îndreptăm spre sud. Tul, fă bine și dezleagă calul ăla de la car, e sigurul care te va căra.

– Spre sud? întrebă Capdetunet, cu un aer nedumerit. Unde spre sud?

– Englia.

– Englia? se miră Copoiul, dându-și seama că la fel gândeau cu toții. De ce? Nu sunt lupte acolo?

– Sigur că sunt, de aceea am de gând să merg.

Dow se încruntă:

– Noi? Ce-avem noi împotriva Uniunii?

– Nu, nătărăule, zise Treicopaci. Am de gând să lupt alături de ei.

– Alături de Uniune? întrebă Tul, cu colțurile buzelor ridicându-se. Cu femeile alea afurisite? Asta nu e lupta noastră, șefule.

– Orice luptă împotriva lui Bethod este acum lupta mea. Am de gând să-l văd murind. Dacă se gândea mai bine, Copoiul nu-l văzuse niciodată pe Treicopaci răzgândindu-se. Nici măcar o dată. Cine e cu mine? întrebă el.

Erau cu toții. Firește.

Ploua. O ploaie măruntă ce îmbiba întreaga lume. Blândă ca sărutul unei fecioare, cum se spune, deși Copoiul abia dacă-și mai amintea cum era un asemenea sărut. Ploaie. Părea potrivită, oarecum, pentru situația aceea. Dow terminase de făcut mormanul, strănută și împlântă lopata în pământ, lângă mormânt.

Era departe de drum. Destul de departe. Nu voiau să-l găsească nimeni și să-l scoată pe Forley la suprafață. Se strânseră cu toții împrejur, doar cinci acum, privind în jos. Trecuse multă vreme de când înmormântaseră pe vreunul de-ai lor. Shanka îl luaseră pe Logen, desigur, nu foarte de mult, dar nu-i găsiseră trupul. Grupul era mai mic doar cu unul, dar Copoiului i se părea că lipseau o grămadă.

Treicopaci se încruntă, luându-și o clipă de răgaz, gândindu-se ce să spună. Noroc că el era șeful și trebuia să găsească cuvintele, căci Copoiul nu-și închipuia că ar fi putut găsi ceva de zis. După un minut, Treicopaci începu să vorbească, domol, ca lumina ce se stinge în amurg.

– Omul de aici a fost un om slab. Cel mai slab. Un Molâu, fără doar și poate. Acesta i-a fost numele și, nu-i așa că-i nostim? Să-i spui unui om Molâul. Cel mai prost luptător ce putea fi găsit, să i se predea lui Nouădegete. Un luptător slab, negreșit, dar o inimă puternică, zic eu.

– Da, zise Ursuzul.

– O inimă puternică, întări Tul Duru.

– Cea mai puternică, bâigui Copoiul. Avea un nod în gât, cinstit vorbind.

Treicopaci clătină din cap.

– E nevoie de ceva curaj să-ți înfrunți moartea așa cum a făcut-o el. Să te îndrepți spre ea, fără să te plângi. S-o ceri. Și nu pentru binele lui, ci pentru alții, pe care nici măcar nu-i cunoștea. Treicopaci își încleștă dinții și își luă un răgaz, privind în pământ. Cu toții făcură la fel. E tot ce am de spus. Întoarce-te în țărână, Forley. Noi suntem mai săraci, iar pământul prin asta mai bogat.

Dow îngenunche și își puse mâna pe pământul afânat. Întoarce-te în țărână, spuse el. Copoiul avu impresia, preț de un minut, că vede cum o lacrimă i se prelinge pe nas, dar era numai ploaia. Era vorba despre Dow cel Negru, în definitiv. Se ridică și se îndepărtă cu capul plecat și ceilalți îl urmară, unul câte unul, înspre cai.

– Mergi cu bine, Forley, zise Copoiul. Gata cu frica.

Acum își dădea seama că el era lașul grupului.

SUFERINȚĂ

Jezal se încruntă. Ardee întârzia. Ea nu întârzia niciodată. Era mereu acolo, când sosea el, la locul stabilit, oricare ar fi fost acela. Lui Jezal nu-i plăcea s-o aștepte niciun pic. Mereu trebuia să-i aștepte scrisorile și asta îl chinuia destul. Stând acolo, ca un idiot, se simțea și mai sclav decât se simțise deja.

Privi, încruntat, cerul cenușiu. Cădeau câțiva stropi de ploaie, cât să se potrivească stării lui de spirit. Simțea câte unul, din când în când, o minusculă pișcătură pe față. Vedea picăturile stârnind cercuri pe suprafața cenușie a lacului, trasând dâre palide pe verdele copacilor, pe cenușiul clădirilor. Începețoșau silueta întunecată a Casei Creatorului. Jezal privi încruntat spre acea clădire, cu o anumită aversiune.

Acum nu știa ce să înțeleagă. Totul fusese ca un fel de coșmar febril și, ca pe un coșmar, hotărâse pur și simplu să-l ignore și să-și închipuie că nici nu s-a întâmplat. Ar fi putut să și reușească, numai că afurisenia aceea îi apărea mereu în colțul ochiului, ori de câte ori ieșea pe ușă, amintindu-i că lumea era plină de mistere pe care nu le înțelegea, clocotind chiar sub stratul de suprafață.

– La naiba, murmură el. Și la naiba cu lunaticul ăla de Bayaz.

Privi încruntat peluzele ude. Ploaia ținea oamenii departe de parc și era mai gol decât îl văzuse de multă vreme. Pe bănci stăteau câțiva oameni posomorâți, cugetând la tragediile lor personale, iar pe alei erau trecători ce se grăbeau de undeva spre cine știe unde. Unul venea acum spre el, înfășurat într-o mantie lungă.

Încruntarea dispăru de pe fața lui Jezal. Era ea, își dădea seama. Avea gluga trasă peste toată fața. Știa că era o zi răcoroasă, dar asta părea ușor teatral. Nu i se păruse niciodată că Ardee era genul de fată care să fie deranjată de câțiva stropi de ploaie. Totuși, era bucuros s-o vadă. Ridicol de bucuros. Zâmbind, porni grăbit spre ea. Apoi, când se aflau la câțiva pași distanță, ea își dădu gluga pe spate.

Jezal icni, îngrozit. Avea o imensă vânătaie roșiatică pe obraz, în jurul ochiului, în colțul gurii. Rămase încremenit, o clipă, dorindu-și, prostește, să fie el rănit în locul ei. Durerea ar fi fost mai mică. Își dădu seama că-și dusese o mână la gură, cu ochii ieșiți din orbite, ca o fetiță speriată de un păianjen aflat în baie, dar nu se putea stăpâni.

Ardee doar se încruntă:

– Ce? N-ai mai văzut o vânătaie până acum?

– Păi, da, dar... te simți bine?

– Firește. Ardee îl ocoli și porni de-a lungul aleii. Jezal fu nevoit să grăbească pasul ca s-o ajungă din urmă. Nu-i nimic. Am căzut, atâta tot. Sunt o împiedicată. Așa am fost mereu. Toată viața.

O spuse cu o anumită amărăciune, așa i se păru lui Jezal.

– Pot să te ajut cu ceva?

– Ce-ai putea face? Să mă săruți, să-mi treacă?

Dacă ar fi fost singuri, nu l-ar fi deranjat să încerce, dar încruntătura ei îi spunea ce părere avea despre o asemenea idee. Era ciudat: vânătăile ar fi trebuit să-i repugne, dar nu era așa. Defel. Mai degrabă avea o pornire copleșitoare de a o lua în brațe, de a-i mângâia părul, de a-i murmura cuvinte de alinare. Patetic. Probabil că l-ar pălmui dacă ar încerca. Probabil că ar merita-o. Ardee nu avea nevoie de ajutorul lui. În plus, n-o putea atinge. Erau oameni prin preajmă, fir-ar ai naibii, ochi peste tot. Cine știe cine îi putea vedea. Gândul îl neliniști peste măsură.

– Ardee... nu ne asumăm un risc? Vreau să spun, ce-ar fi dacă fratele tău ar...

Fata pufni.

– Uită-l. N-o să facă nimic. I-am spus să nu-și mai vâre nasul în treburile mele. Jezal nu-și putu stăpâni un zâmbet. Își imagina că scena trebuie să fi fost chiar amuzantă. În plus, am auzit că plecați cu toții în Englia la următorul flux și n-am putut să te las să pleci fără să ne luăm rămas-bun, ce zici?

– N-aș fi făcut asta, spuse el, îngrozit din nou. Îl durea s-o audă rostind cuvintele „rămas-bun". Vreau să zic, ei, bine, mai degrabă i-aș fi lăsat să plece fără mine decât să fac asta.

– Ha!

Se plimbară alături în liniște, o vreme, ocolind lacul, amândoi cu ochii în pământ. Până acum, nu era nici pe departe despărțirea dulce-amară pe care și-o imaginase. Doar amară. Trecură printre trunchiurile unor sălcii, cu crengile atârnând în apa de dedesubt. Era un loc izolat, ferit de ochii iscoditori. Jezal se gândi că nu era de așteptat să găsească unul mai bun pentru ceea ce avea de spus. Își întoarse privirea spre ea și trase adânc aer în piept.

– Ardee, ăă..., nu știu cât timp voi fi plecat. Vreau să zic, presupun că ar putea fi luni... Își mușcă buza de sus. Nu ieșea totul așa cum sperase. Exersase acest discurs de cel puțin douăzeci de ori, holbându-se în oglindă până obținuse expresia potrivită: serios, sigur pe sine, ușor mieros. Acum, însă, cuvintele se revărsau într-o năvală stupidă. Sper că, vreau să zic, poate, sper că mă vei aștepta.

– Îndrăznesc să spun că voi fi tot aici. N-am altceva de făcut. Dar, nu-ți face griji, vei avea la ce să te gândești în Englia: război, onoare, glorie și toate astea. Mă vei uita curând.

– Nu! strigă el, apucând-o de braț. Nu, n-am să te uit! Își trase mâna repede, îngrijorat că l-ar putea vedea cineva. Măcar acum Ardee se uita la el, oarecum surprinsă, poate, la cât de vehementă fusese negarea, dar nici pe jumătate la fel de surprinsă ca el.

Jezal își coborî privirea spre ea, clipind. O fată drăguță, fără îndoială, dar prea brunetă, prea oacheșă, mult prea deșteaptă, îmbrăcată simplu, fără giuvaiere și cu o vânătaie mare și urâtă pe față. N-ar fi stârnit prea multe comentarii în popota ofițerilor. Cum de lui i se părea cea mai frumoasă femeie din lume? Prințesa Terez era un câine nespălat pe lângă ea. Toate cuvintele meșteșugite i se scurseră din minte și Jezal vorbi fără să gândească, privind-o direct în ochi. Poate că aceasta era senzația pe care ți-o dădea sinceritatea.

– Uite, Ardee, știu că tu mă crezi un măgar și, ei, bine, îndrăznesc să spun că sunt, dar n-am de gând să fiu mereu așa. Nu știu de ce te și uiți la mine și nu știu prea multe despre lucrurile astea dar, ei, bine... mă gândesc la tine tot timpul. Nu mă mai gândesc la nimic altceva. Trase din nou adânc aer în piept. Cred... Privi iarăși împrejur, doar ca să se asigure că nu-i urmărea nimeni. Cred că te iubesc.

Ardee izbucni în râs.

– Chiar ești un măgar, spuse ea. Disperare. Jezal era pur și simplu distrus. Nu putea respira, de dezamăgire. Fața i se schimonosi, capul îi căzu și rămase cu privirea în pământ. Avea lacrimi în ochi. Lacrimi adevărate. Jalnic. Dar am să aștept. Bucurie. I se umflă în piept și izbucni într-un suspin feciorelnic. Era neputincios. Era ridicolă puterea pe care o avea asupra lui. Diferența dintre nefericire și fericire era cuvântul potrivit pentru ea. Ardee râse din nou. Uită-te la tine, nătărăule. Întinse mâna și-i atinse fața, îi șterse o lacrimă de pe obraz cu degetul mare. Am să aștept, spuse ea și îi zâmbi. Acel zâmbet strâmb.

Oamenii dispăruseră, parcul, orașul, lumea. Jezal se uită la Ardee, n-ar fi putut spune câtă vreme, încercând să-și întipărească în minte fiecare detaliu al chipului ei. Dintr-un oarecare motiv, avea sentimentul că ar putea avea nevoie de amintirea acelui zâmbet, să-l treacă prin multe.

Docurile gemeau de activitate, chiar și pentru niște docuri. Cheiurile clocoteau de oameni, aerul se zguduia și huruia de zarva lor. Soldați și provizii se revărsau la nesfârșit de-a

lungul pasarelelor alunecoase și pe corăbii. Erau târâte lăzi, erau rostogolite butoaie, sute de cai erau trași și împinși și loviți cu piciorul, să urce la bord, cu ochii ieșiți din orbite, cu boturile spumegând. Oamenii gemeau și mârâiau, trăgeau de funii ude, se opinteau cu traverse ude, asudau și răcneau în ploaia măruntă, alunecau pe punți, fugeau de colo-colo într-o harababură de proporții.

Peste tot oamenii se îmbrățișau, se sărutau, își făceau semn cu mâna. Soții care își luau rămas-bun de la soți, mame de la fii, copii de la tați, toți la fel de uzi. Unii își luau un aer curajos, alții plângeau și se jeleau. Altora nu le păsa, spectatori veniți pur și simplu să asiste la acea nebunie.

Toate astea nu însemnau nimic pentru Jezal, care stătea sprijinit de parapetul bătut de vânturi al corăbiei care avea să-l ducă în Englia. Era cufundat într-o tristețe teribilă, cu nasul curgând, cu părul lipit de cap de ud ce era. Ardee nu era acolo și totuși era peste tot. Îi auzea glasul peste hărmălaie, strigându-l pe nume. O zărea cu coada ochiului privindu-l și i se tăia respirația. Zâmbea, ridica mâna pe jumătate, să-i facă semn, apoi vedea că nu era ea. Vreo altă femeie brunetă, zâmbind vreunui alt soldat. Umerii îi coborau din nou. De fiecare dată dezamăgirea era mai cumplită.

Își dădea seama acum că făcuse o greșeală teribilă. De ce naiba îi ceruse să-l aștepte? Ce să aștepte? Nu se putea însura cu ea, asta era o realitate. Imposibil. Dar gândul că ea s-ar uita măcar la un alt bărbat îl înnebunea. Era nefericit.

Dragoste. Ura să recunoască asta, dar era nevoit, întotdeauna privise cu dispreț întreaga noțiune. Un cuvânt stupid. Un cuvânt pentru poeți nepricepuți, despre care să cânte la harpă, și pentru femei ridicole, despre care să trăncănească. Un lucru întâlnit în poveștile pentru copii și fără nicio legătură cu viața reală, unde relațiile dintre bărbați și femei se reduceau la sex și bani. Cu toate acestea, iată-l împotmolit într-o mlaștină teribilă de teamă și vinovăție, dorință și confuzie, disperare și durere. Dragostea. Ce blestem!

– Mi-ar plăcea s-o văd pe Ardee, murmură nostalgic Kaspa.

Jezal se întoarse, holbându-se la el.

– Ce? Ce-ai spus?

– E o apariție strașnică, atâta tot, răspunse locotenentul, ridicând mâinile.

Cu toții erau prudenți în preajma lui, de când cu jocul de cărți, de parcă ar fi putut exploda în orice moment.

Jelaz se întoarse ursuz înapoi spre mulțime. Jos, la picioarele lor, era un fel de forfotă. Un călăreț singur își croia drum prin haos, dând pinteni unui cal agitat, strigând întruna

„mișcă!". Chiar și prin ploaie, aripile de pe coiful călărețului scânteiau. Un Cavaler Vestitor!

– Vești proaste pentru cineva, șopti Kaspa.

Jezal clătină din cap.

– Se pare că pentru noi.

Într-adevăr, se îndrepta direct spre corabie, lăsând în urma lui un șir de soldați și muncitori năuciți și furioși. Săltă din șa și păși hotărât în susul pasarelei, spre ei, cu fața încrâncenată, cu armura strălucitoare acoperită de un strat de umezeală și zornăind la fiecare pas.

– Căpitan Luthar? întrebă el.

– Da, răspunse el. Îl chem pe colonel.

– Nu-i nevoie. Mesajul meu e pentru tine.

– Zău?

– Înaltul Judecător Marovia solicită prezența ta în birourile sale. De îndată. Ar fi bine să iei calul meu.

Jezal se încruntă. Nu-i plăcea deloc cum sună. Nu vedea niciun motiv pentru care un Cavaler Vestitor să-i aducă lui mesaje, în afară de faptul că fusese în Casa Creatorului. Nu mai voia să aibă de-a face cu asta. Voia ca întâmplarea să rămână trecutului, uitată, împreună cu Bayaz și nordicul lui și acel schilod dezgustător.

– Înaltul Judecător așteaptă, căpitane.

– Da, desigur.

Se părea că nu avea de ales.

– Ah, căpitane Luthar. Ce onoare să te revăd! Jezal nu era deloc surprins să-l întâlnească pe nebunul Sulfur, chiar și acolo, în fața birourilor Înaltului Judecător. Nici măcar nu mai părea nebun, doar o parte a lumii care înnebunise pe de-a-ntregul. O onoare deplină, spuse el, făcând spume la gură.

– Asemenea, zise apatic Jezal.

– Ce noroc am că te-am prins, acum, că plecăm amândoi atât de curând! Stăpânul meu are tot soiul de corvezi pentru mine. Suspină adânc. N-am pic de răgaz, nu?

– Nu. Știu ce vrei să spui.

– Totuși, e o mare onoare să te văd, și victorios în Turnir! Am văzut totul, știi, a fost un privilegiu să fiu martor. Zâmbi larg, cu ochii de culori diferite scânteind. Și când te gândești că erai gata să renunți. Hah! Dar nu te-ai lăsat, întocmai cum am spus eu! Da, nu te-ai lăsat și acum culegi roadele! Marginea Lumii, șopti el încetișor, ca și cum, dacă ar rosti cuvintele cu voce tare ar provoca un dezastru. Marginea lumii. Îți poți imagina? Te invidiez, chiar te invidiez!

Jezal clipi.

– Ce?

– Ce? Ha! Ce, zice el. Ești neînfricat, domnule. Neînfricat.

Și Sulfur se îndepărtă, traversând cu pași mari Piața Mareșalilor și chicotind. Jezal era atât de năucit încât nu avu nici măcar prezența de spirit să-l facă idiot afurisit după ce se îndepărtase destul ca să nu-l mai audă.

Unul dintre numeroșii funcționari ai lui Marovia îl conduse printr-un coridor gol, răsunător, către două uși imense. Se opri în fața lor și bătu. La un strigăt de răspuns, răsuci mânerul și trase una dintre cele două uși, rămânând politicos la o parte, ca să-i facă lui Jezal loc să treacă.

– Poți intra, spuse el încet, după ce fură lăsați să stea acolo o vreme.

– Da, da, desigur.

În sala cavernoasă de dincolo era o liniște stranie. Mobila era ciudat de puțină în acel spațiu imens, căptușit cu plăci de lemn și, atâta câtă era, părea supradimensionată, de parcă ar fi fost destinată unor oameni mult mai mari decât Jezal. Asta îi dădu senzația deslușită că tocmai sosea la propria sa judecată.

Înaltul Judecător Marovia stătea în spatele unei mese enorme, cu suprafața lustruită ca oglinda, zâmbindu-i lui Jezal cu o expresie binevoitoare, deși ușor compătimitoare. Mareșalul Varuz era așezat la stânga lui, privind în jos, vinovat, la propria-i reflexie încețoșată. Jezal nu-și închipuise că se putea simți mai deprimat, dar, văzându-l pe cel de-al treilea membru al grupului, își dădu seama că se înșelase. Bayaz, afișând un zâmbet satisfăcut. Simți un ușor fior de panică atunci când ușa se închise în urma lui: țăcănitul încuietorii i se păru ca zăngănitul lacătului greu de la celula unei temnițe.

Bayaz se ridică din scaun și ocoli masa.

– Căpitane Luthar, mă bucur nespus că ai putut să ni te alături. Bătrânul luă mâna umedă a lui Jezal în ambele sale mâini și o strânse ferm, conducându-l mai departe în încăpere. Mulțumesc că ai venit. Mulțumesc sincer.

– Ăă, desigur. De parcă i s-ar fi dat de ales.

– Ei, bine, probabil te întrebi despre ce e vorba. Îngăduie-mi să-ți explic. Făcu un pas înapoi și se cocoță pe marginea mesei, ca un unchi prietenos care îi ține un discurs unui copil. Eu și câțiva bravi tovarăși - oameni aleși, înțelegi, oameni de calitate - pornim într-o mare călătorie! O călătorie memorabilă! O mare aventură! Nu mă îndoiesc că, de vom reuși, va rămâne de pomină mulți ani de-acum înainte. Foarte mulți ani. Fruntea lui Bayaz se încreți când își ridică sprâncenele albe. Ei? Ce părere ai?

– Ăă... Jezal aruncă neliniștit o privire către Marovia și Varuz, dar aceștia nu-i dădeau niciun indiciu despre ceea ce se petrecea. Dacă-mi permiteți?

– Desigur, Jezal. Pot să-ți spun Jezal, nu-i așa?

– Da, ăă..., ei, bine, da. Presupun. Păi, problema e... Mă întrebam ce legătură au toate astea cu mine.

Bayaz zâmbi.

– Ne mai lipsește un om.

Se lăsă o lungă tăcere apăsătoare. O picătură de apă se prelinse pe țeasta lui Jezal, îi picură din păr, se scurse în josul nasului și lipăi pe dale, sub picioarele lui. Groaza se strecura încet prin tot trupul său, de la stomac până în vârful degetelor.

– Eu? făcu el cu glas răgușit.

– Drumul va fi unul lung și greu, după toate probabilitățile presărat cu pericole. Avem dușmani acolo, tu și cu mine. Mai mulți dușmani decât ai crede. Cine ar putea fi mai folositor decât un săbier dovedit, așa cum ești tu? Nimeni altul decât câștigătorul Turnirului!

Jezal înghiți în sec.

– Apreciez oferta, sincer, dar mă tem că trebuie s-o refuz. Locul meu este alături de armată, mă înțelegeți. Făcu un pas șovăitor către ușă. Trebuie să merg în Nord. Corabia mea pleacă în curând și...

– Mă tem că a plecat deja, căpitane, zise Marovia, țintuindu-l locului pe Jezal cu glasul lui cald. Nu trebuie să te mai preocupe asta. Nu vei merge în Englia.

– Dar, Domnia Voastră, compania mea...

– Va găsi un alt comandant, zâmbi Înaltul Judecător, înțelegător, compătimitor și îngrozitor de ferm. Îți apreciez sentimentele, chiar ți le apreciez, dar considerăm că acest lucru este mai presant. Este important ca Uniunea să fie reprezentată într-o asemenea chestiune.

– Extrem de important, murmură Varuz, fără prea multă tragere de inimă.

Jezal îi privi printre gene pe cei trei bătrâni. Nu era cale de scăpare. Așadar, aceasta era răsplata lui pentru câștigarea Turnirului? O călătorie excentrică spre cine știe unde, în compania unui bătrân dement și a unei cete de sălbatici? Cât își mai dorea acum să nu se fi apucat niciodată de scrimă! Să nu fi văzut nici măcar o dată în viață o sabie! Dar era inutil. Cale de întoarcere nu mai era.

– Trebuie să-mi slujesc țara, bâigui Jezal.

Bayaz râse:

– Există și alte moduri de a-ți sluji țara, băiete, decât să fii un cadavru într-un morman, acolo, în înghețatul Nord. Plecăm mâine.

– Mâine? Dar lucrurile mele sunt...

– Nu-ți face griji, căpitane. Și bătrânul se strecură de la masă și-l bătu cu entuziasm pe umăr. Totul e aranjat. Cutiile tale au fost coborâte de pe navă înainte de a pleca. Ai seara asta să-ți alegi câteva lucruri pentru călătoria noastră, dar trebuie să avem bagaje ușoare. Arme, desigur și haine rezistente pentru drum. Ai grijă să împachetezi o pereche bună de cizme, da? Fără uniforme, mă tem, ar putea să atragă genul de atenție nedorită acolo unde mergem.

– Da, firește, zise Jezal nefericit. Aș putea întreba... unde mergem?

– La marginea Lumii, băiete, la marginea Lumii! Ochii lui Bayaz scânteiară. Și înapoi, desigur... Sper.

SÂNGEROSUL NOUĂ

Ăsta era Logen Nouădegete, un om fericit. Plecau, în sfârșit. Dincolo de discuțiile vagi despre Imperiul Vechi și despre marginea Lumii, n-avea habar încotro mergeau și nu-i păsa. Oriunde, în afară de locul ăsta blestemat, era mulțumitor pentru el și, cu cât mai repede cu atât mai bine.

Ultimul membru al grupului nu părea să-i împărtășească buna dispoziție. Luthar, tânărul fudul de la poartă. Cel care câștigase duelul datorită înșelătoriei lui Bayaz. Nu legase nici două vorbe de când venise. Doar stătea acolo, cu fața încremenită și albă ca varul, uitându-se pe fereastră, cu spatele drept de parcă ar fi avut o suliță vârâtă în fund.

Logen păși agale spre el. Dacă e să călătorești cu cineva și poate să lupți alături de el, e bine să vorbești și să râzi, dacă poți. Astfel poți să ajungi la o anumită înțelegere și apoi la încredere. Încrederea este ceea ce leagă un grup și acolo, în sălbăticie, ea poate să atârne balanța în favoarea vieții sau a morții. Să clădești o asemenea încredere cere timp și efort. Logen se gândea că era de preferat să înceapă din vreme, iar astăzi era binedispus, așa că se așeză lângă Luthar și privi spre parc, încercând să născocească un teren comun pe care să planteze semințele unei neverosimile prietenii.

– Frumos la tine acasă. Nu credea că era, dar îi lipseau ideile.

Luthar se întoarse de la fereastră, îl măsură pe Logen cu privirea, semeț, de sus până jos.

– Ce știi tu despre asta!

– Cred că gândurile unui om valorează la fel de mult ca ale altuia.

– Ha! pufni tânărul cu răceală. Atunci presupun că prin asta ne deosebim.

Întoarse spatele priveliștii.

Logen trase adânc aer în piept. Poate că încrederea venea ceva mai încolo. Îl abandonă pe Luthar și își încercă norocul cu Quai, dar ucenicul nu era nici el mult mai dătător de speranțe, prăbușit într-un scaun, încruntându-se în gol.

Logen se așează lângă el.

– Nu ești nerăbdător să mergi acasă?

– Acasă, bolborosi ucenicul, fără vlagă.

– Da, Imperiul Vechi... sau oriunde o fi.

– Nu știi cum e acolo.

– Mi-ai putea spune, zise Logen, sperând să audă ceva despre văi liniștite, orașe, râuri și câte și mai câte.

– Sângeros. E sângeros acolo și fără de lege și viața e la preț de nimic.

Sângeros și fără de lege. Toate astea aveau un iz cunoscut.

– Nu există un împărat sau ceva?

– Sunt mulți, care se războiesc mereu între ei, încheind alianțe care durează o săptămână sau o zi sau o oră, înainte de a se îngrămădi să fie primii care se înjunghie între ei pe la spate. Când un împărat cade, un altul se ridică, și altul și altul, și, între timp, cei deznădăjduiți și deposedați scotocesc și jefuiesc și ucid. Orașele decad, marile lucrări ale trecutului cad pradă distrugerii, recoltele rămân neculese și oamenii mor de foame. Sute de ani de vărsare de sânge și de trădare. Vrajbele au devenit atât de adânci, atât de complicate, încât puțini pot să mai spună cine pe cine urăște și nimeni nu poate spune de ce. Nu mai e nevoie de rațiune.

Logen făcu un ultim efort.

– Nu poți ști niciodată. Poate că lucrurile s-au schimbat în bine.

– De ce? murmură ucenicul. De ce?

Logen căuta un răspuns când una dintre uși săltă dintr-odată în lături.

Bayaz își roti ochii, încruntat, prin încăpere.

– Unde e Maljinn?

Quai înghiți.

– A plecat.

– Văd și eu că a plecat! Mi se pare că ți-am spus s-o ții aici.

– Nu mi-ai zis și cum, murmură ucenicul.

Maestrul lui îl ignoră.

– Ce naiba s-a întâmplat cu femeia asta afurisită? Trebuie să plecăm până la prânz! O cunosc de trei zile și deja m-a adus la capătul răbdărilor. Își încleștă dinții și trase adânc aer în piept. Găsește-o, Logen, bine? Găsește-o și adu-o înapoi.

– Și dacă nu vrea să se întoarcă?

– Nu știu, ia-o pe sus și adu-o! Poți s-o aduci cu picioare în fund tot drumul până aici, din partea mea.

Ușor de spus, dar Logen nu-și dorea să încerce. Totuși, dacă trebuia să facă asta înainte de plecare, era cel mai bine s-o facă acum. Oftă, se ridică din scaun și porni spre ușă.

Logen se strecură în umbrele de lângă zid, privind.

– La naiba, își șopti el.

Trebuia să se întâmple acum, tocmai când erau pe cale să plece. Ferro era la douăzeci de pași depărtare, stând dreaptă, cu o încruntătură mai adâncă decât de obicei pe chipu-i întunecat. În jurul ei erau adunați trei bărbați. Mascați, în negru din cap până-n picioare, își țineau ciomegele în jos, pe lângă picioare, pe jumătate ascunse la spate, dar Logen n-avea nicio îndoială în privința intențiilor lor. Îl auzea pe unul dintre ei șuierând prin mască, spunând ceva cum că ar trebui să se apropie încet. Logen tresări. Să se apropie încet nu părea a fi în stilul lui Ferro.

Se întreba dacă ar trebui să plece pe furiș și să-i anunțe pe ceilalți. Nu putea spune chiar că femeia îi plăcea prea mult, nu destul ca să-și frângă gâtul pentru ea. Dar, dacă îi lăsa să facă ce vor, cu trei împotriva ei, erau șanse s-o facă bucăți înainte ca el să se întoarcă, oricât de dură era, și s-o târască cine știe unde. Atunci, s-ar putea ca el să nu mai iasă din orașul ăsta blestemat.

Începu să evalueze distanța, gândindu-se cum ar putea să ajungă mai bine la ei, cântărindu-și șansele, dar de prea multă vreme nu mai făcea nimic și mintea i se mișca încet. Încă își muncea gândurile când Ferro sări dintr-odată la unul dintre ei, țipând cât o ținea gura, doborându-l pe spate. Îi dădu câțiva pumni necruțători în față, înainte să fie imobilizată și ridicată de ceilalți.

– La naiba! șuieră Logen.

Cei trei se luptară, împletindu-se pe alee, lovindu-se de ziduri, mârâind și înjurând, lovind cu pumnii și picioarele, o învălmășeală de membre agitate. Se părea că trecuse timpul unei abordări istețe. Logen scrâșni din dinți și se năpusti spre ei.

Cel de la pământ se ridicase, rostogolindu-se, în picioare și își scutura capul, ca să-și revină din amețeală, iar ceilalți doi se chinuiau s-o imobilizeze pe Ferro. Acum, bărbatul ridică

ciomagul, arcuindu-și spatele, gata să-i zdrobească țeasta. Logen scoase un răget. Fața mascată se întoarse brusc, cu un aer surprins.

– Ha!

Apoi umărul lui Logen îl izbi în coaste, ridicându-l de pe picioare și aruncându-l cât colo. Cu coada ochiului, văzu pe cineva legănându-și ciomagul spre el, dar îi luase pe nepregătite și lovitura nu avea cu adevărat forță. Logen o prinse de-a curmezișul brațului, apoi înlătură ciomagul și izbi cu pumnii direct în mască, o lovitură sângeroasă, cu fiecare mână. Bărbatul se retrase, clătinându-se, căzând. Logen îl apucă strâns de haina-i neagră, îl ridică în aer și îl aruncă în zid, cu capul în jos.

Bărbatul săltă cu un gâlgâit și căzu grămadă pe podea. Logen se răsuci, cu pumnii încleștați, dar ultimul zăcea cu fața în jos, cu Ferro deasupra, care îi vârâse un genunchi în spate și îi trăgea capul în sus, de păr, zdrobindu-i fața de drum și strigând, în tot acest timp, înjurături fără noimă.

– Ce naiba ai făcut? strigă Logen, apucând-o se sub cot și trăgând-o în sus.

Ea se smulse din strânsoare și rămase acolo, gâfâind, cu pumnii strânși pe lângă trup și sângele șiroindu-i din nas.

– Nimic, mârâi ea.

Logen făcu un pas prudent în spate.

– Nimic? Atunci ce înseamnă toate astea?

Ferro mușcă fiecare cuvânt, cu accentul ei hidos, și i-l scuipă în față:

– Nu... știu.

Își șterse gura însângerată cu o mână, apoi încremeni. Logen aruncă o privire peste umărul ei. Alți trei bărbați mascați alergau spre ei de-a lungul aleii înguste.

– La naiba.

– Mișcă, albule.

Ferro se întoarse și începu să fugă, iar Logen se luă după ea. Ce altceva putea să facă? Fugi. Fuga oribilă, istovitoare, a celui hăituit, cu umerii așteptând încordați o lovitură din spate, gâfâind, cu pașii sonori ai celor din urmă răsunând în jurul lui.

Clădiri albe, înalte, treceau în goană de-o parte și de alta, ferestre, uși, statui, grădini. Și oameni, strigând în timp ce se dădeau la o parte din calea lor sau lipindu-se de ziduri. Nu avea habar unde se aflau, nu avea habar încotro mergeau. Un bărbat ieși pe o poartă, chiar în fața lui, cu un vraf de hârtii în brațe. Se ciocniră, se răsturnară la pământ, rostogolindu-se în șanț, cu hârtiile zburând în jurul lor.

Logen încercă să se ridice, dar picioarele îi ardeau. Nu vedea nimic. Avea o coală de hârtie peste față. O smulse, apoi simți pe cineva apucându-l de sub braț și trăgându-l.

– Sus, albule. Mișcă.

Ferro. Nici măcar nu gâfâia. Plămânii lui Logen explodau în timp ce încerca să țină pasul cu ea, dar ea înainta fără ezitare, cu capul aplecat, cu picioarele zburând.

Ferro năvăli printr-o galerie acoperită aflată chiar în fața lor și Logen o urmă, chinuit, cu cizmele alunecând când dădu colțul. Un imens spațiu umbros se înălța deasupra lor, ca o pădure ciudată de bârne drepte. Unde naiba se aflau? În față era o lumină strălucitoare, aer liber. Logen năvăli în lumină, clipind. Ferro era chiar în fața lui, întorcându-se încet, răsuflând greu. Erau în mijlocul unui cerc de iarbă, un cerc mic.

Acum știa unde se aflau. Arena unde stătuse în mijlocul mulțimii, privind duelul. Băncile goale se întindeau de jur împrejur. Printre ele, mișunau tâmplari, tăind și bocănind. Scoseseră deja, în bucăți, câteva dintre băncile aflate în spate și bârnele de susținere țâșneau în aer, singure, ca niște coaste gigantice. Logen își așeză mâinile pe genunchii tremurători și se aplecă, gâfâind, scuipând pe pământ.

– Și... acum?

– Pe aici.

Logen se îndreptă cu efort și porni clătinându-se după ea, dar Ferro se întorcea deja.

– Nu pe acolo.

Logen îi văzu. Siluete cu măști negre, din nou. Cea din față era o femeie, înaltă, cu o claie de păr roșu. Păși tiptil, pe vârfuri, către cercul de iarbă, își flutură mâna în spate, făcându-le semn celorlalți doi s-o ia lateral, încercând să-i flancheze, să-i înconjoare. Logen privi împrejur, căutând o armă, dar nu era nimic, doar băncile goale și zidurile albe, înalte, de dincolo. Ferro se retrăgea către el, la nici trei metri distanță și, dincolo de ea, erau alte două măști, strecurându-se în jurul îngrăditurii, cu ciomege în mâini. Cinci. Cinci cu totul.

– La naiba! spuse el.

– De ce naiba întârzie? mârâi Bayaz, măsurând podeaua cu pasul.

Jezal nu-l mai văzuse pe bătrân iritat până atunci și, dintr-un oarecare motiv, asta îl agita. Ori de câte ori se apropia, lui Jezal îi venea să se retragă.

– Mă duc să fac o baie, fir-ar să fie. S-ar putea să treacă luni până la următoarea. Luni!

Bayaz ieși furios din încăpere și trânti ușa de la baie în urma lui, lăsându-l pe Jezal singur cu ucenicul.

Probabil că erau destul de apropiați ca vârstă, dar în rest nu aveau nimic în comun, din câte își dădea seama Jezal. Îl fixă cu privirea, cu nedisimulat dispreț. Un băiat bolnăvicios, tras la față, plăpând, studios. Era jalnic cum stătea îmbufnat, plimbându-se ursuz. Și nepoliticos. Al naibii de nepoliticos. Jezal fierbea în tăcere. Cine se credea, cățelușul ăsta arogant? De ce naiba era așa de supărat? Nu era el cel care îi furase viața din față.

Totuși, dacă trebuia să fie lăsat singur cu unul dintre ei, probabil că s-ar fi putut și mai rău. Ar fi putut să fie nordicul mocofan, cu flecăreala lui bâlbâită, îngălată. Sau vrăjitoarea aia gurkiană, care se holba întruna cu ochii ei galbeni, diavolești. Se cutremura numai gândindu-se. Oameni de calitate, spusese Bayaz. Ar fi râs, dacă n-ar fi fost gata să izbucnească în plâns.

Jezal se așeză pe pernele din scaunul cu spătar înalt, dar nici aici nu-și găsi liniștea. Prietenii lui erau acum în drum spre Englia și le ducea deja dorul. West, Kaspa, Jalenhorm. Până și afurisitul ăla de Brint. Pe drum spre onoare, pe drum spre faimă. Campania va fi de mult terminată până când aveau să se întoarcă ei din cine știe ce văgăună unde îi ducea bătrânul, asta dacă aveau să se mai întoarcă. Oare când va fi următorul război, următoarea șansă de glorie?

Cât își dorea să fie în drum spre înfruntarea cu oamenii Nordului! Cât își dorea să fie cu Ardee! Părea o veșnicie de când fusese fericit. Avea o viață mizerabilă. Mizerabilă. Se lăsă fără vlagă pe spate, întrebându-se dacă lucrurile puteau sta și mai rău.

– Aah, gemu Logen, când un ciomag îl pocni peste braț, apoi un altul peste umăr și unul în coastă.

Se retrase, împleticindu-se, pe jumătate în genunchi, parând loviturile cât de bine putea. O auzea pe Ferro țipând undeva în spatele lui. Logen nu-și dădea seama dacă de furie sau de durere, era prea ocupat să fie ciomăgit.

Ceva îi izbi țeasta, destul de tare ca să-l azvârle către bănci. Căzu cu fața în jos și banca din față îl lovi în piept, scoțându-i aerul din plămâni. Îi curgea sânge din cap, pe mâini, în gură. Ochii îi lăcrimau din pricina unei lovituri la nas, încheieturile degetelor îi erau jupuite și pline de sânge, aproape la fel de sfâșiate cum îi erau veșmintele. Zăcu acolo, o clipă, adunându-și ultimele puteri. O bucată groasă de lemn zăcea pe pământ, sub bancă. O înhăță de un capăt. Era liberă. O trase spre el. Era plăcută în mână. Grea.

Inspiră, încercând să-și revină. Își mișcă puțin brațele și picioarele, încercându-le. Nimic rupt, în afară de nas, poate, dar nu era prima oară. Auzi pași apropiindu-se din spate. Pași silențioși, fără grabă.

Se ridică, încercând să pară amețit. Apoi scoase un răget și se răsuci, legănând bucata de lemn deasupra capului. Se rupse în două de umărul omului mascat, cu un pârâit răsunător, jumătate zburând în iarbă și săltând, cu un trăncănit. Bărbatul scoase un vaiet înăbușit și se prăbuși, cu ochii închiși, cu o mână ținându-se de gât, în timp ce cealaltă îi atârna inutilă, cu ciomagul căzându-i dintre degete. Logen ridică în mâini bucata scurtă de lemn rămasă și îl izbi cu ea peste față. Îi smuci capul pe spate și îl aruncă în iarbă, cu masca pe jumătate sfâșiată și sângele bulbucând de dedesubt.

Capul lui Logen explodă de lumină. Făcu câțiva pași mărunți și se lăsă pe genunchi. Cineva îl lovise în ceafă. Îl lovise tare. Se clătină acolo, o clipă, încercând să nu cadă cu fața în jos, apoi lucrurile se limpeziră dintr-odată. Femeia cu părul roșu stătea deasupra lui, înălțându-și ciomagul.

Logen se ridică, se ciocni de ea, o apucă, pe bâjbâite, de braț, pe jumătate trăgând-o, pe jumătate sprijinindu-se de ea, cu un țiuit în urechi și lumea învârtindu-se nebunește. Se clătinară, trăgând de ciomag ca doi bețivi care se luptă pentru o sticlă, înainte și înapoi, în cercul de iarbă. O simți lovindu-l cu cealaltă mână, direct între coaste.

– Aaah, gemu el, dar capul i se limpezea acum și femeia avea pe jumătate greutatea lui.

Îi răsuci brațul cu ciomagul la spate. Ea îl lovi din nou, un pumn în obraz care îl făcu din nou, preț de o clipă, să vadă stele verzi, dar pe urmă Logen o apucă de cealaltă încheietură, imobilizând și brațul acela. O culcă pe spate, peste genunchiul lui.

Femeia lovi cu picioarele și se smuci, cu ochii mijiți, ca două fante furioase, dar Logen o ținea strâns. Își eliberă mâna dreaptă din învălmășeala de mâini, ridică pumnul și i-l înfipse în stomac. Femeia scoase un șuierat gâfâit și rămase fără vlagă, cu ochii ieșiți din orbite. Logen o azvârli cât colo și ea se târî puțin, își scoase masca și începu să tușească, vomitând în iarbă.

Logen se împletici și se clătină, scuturâ din cap, scuipând sânge și noroi în iarbă. În afară de femeia care vomita, în cerc mai erau patru siluete negre, boțite, răschirate. Una dintre ele gemea încet, în timp ce Ferro o lovea fără încetare. Ferro avea sânge pe toată fața, dar zâmbea.

– Sunt încă viu, își murmură Logen. Sunt încă…

Alții veneau prin galeria boltită. Se răsuci, aproape prăbușindu-se. Alții, alți patru, din cealaltă parte. Erau prinși în capcană.

– Mișcă, albule!

Ferro țâșni pe lângă el și săltă pe prima bancă, apoi pe a doua, pe a treia, sărind printre ele cu pași mari. O nebunie. Unde avea de gând să meargă de acolo? Femeia cu păr roșu încetase să vomite și se târa către ciomagul ei căzut. Ceilalți se apropiau repede, mai mulți ca oricând. Ferro străbătuse deja un sfert din drum înapoi și nu dădea semne de încetinire, săltând de pe o bancă pe alta, făcând scândurile să huruie.

– La naiba.

Logen porni după ea. După o duzină de bănci, picioarele îl ardeau din nou. Renunță să încerce să sară printre ele și începu să se cațere cum putea. În timp ce zbura peste spătare, îi vedea pe oamenii mascați în spate, urmărindu-i, privindu-i, arătând și strigând, împrăștiindu-se printre bănci.

Acum Logen încetinea. Fiecare bancă era un munte. Cel mai apropiat mascat era la doar câteva rânduri în spate. Continuă să se cațere, mai sus, mai sus, apucându-se de lemn cu mâinile însângerate, târându-se pe bănci cu genunchii însângerați, cu propria-i răsuflare răsunând în cap, cu pielea furnicându-l de sudoare și frică. Văzduhul se înălța, dintr-odată, liber în fața lui. Se opri, gâfâind, fluturându-și brațele, bălăngănindu-se pe marginea unui abis amețitor.

Era aproape de acoperișurile înalte ale clădirilor din spate, dar majoritatea băncilor fuseseră scoase deja, lăsând montanții descoperiți: stâlpi care se înălțau singuri, cu grinzi înguste între ei și un nesfârșit spațiu înalt, gol. O privi pe Ferro sărind de pe un montant avântat pe altul, apoi alergând de-a lungul unei grinzi clătinate, fără să-i pese de spațiul adânc de dedesubt. Sări pe un acoperiș plat de la capătul celălalt, sus, deasupra lui. I se părea foarte departe.

– La naiba.

Logen traversă, clătinându-se, cea mai apropiată grindă, cu brațele larg desfăcute, pentru echilibru, târșâindu-și picioarele ca un bătrân. Inima îi bubuia ca barosul unui fierar pe nicovală, genunchii îi erau moi și îi tremurau, din cauza urcușului. Încercă să ignore oamenii care se cățărau și urlau în spatele lui și să se uite doar la suprafața noduroasă a bârnei, dar nu putea să privească în jos fără să vadă păienjenișul de scânduri de sub el și minusculele dale din piața de dedesubt. Departe, dedesubt.

Se împletici pe un interval rămas intact, îl urcă, troncănind, până la capăt. Se ridică pe grinda de deasupra capului, își

strânse picioarele în jurul ei și se târî de-a lungul ei, pe fund, șoptindu-și, iar și iar:

– Sunt încă viu.

Masca cea mai apropiată ajunsese la interval și îl străbătea în goană, spre el.

Bârna se termina în vârful uneia dintre întăriturile verticale. O bucată de lemn de două, trei palme de-a curmezișul. Apoi nimic. Doi pași de văzduh. Apoi altă bucată, în vârful unui alt pilon ametitor, apoi o scândură spre acoperișul plat. Ferro se holba la el de pe parapet.

– Sari! țipă ea. Sari, alb afurisit!

Logen sări. Simți vântul împrejur. Piciorul stâng ateriză pe bucata de lemn, dar nu se putea opri. Piciorul drept lovi scândura. Glezna i se răsuci, genunchii se îndoiră. Lumea ametitoare se înnegri. Piciorul stâng coborî, jumătate pe lemn, jumătate în afară. Scândura trosni. Era în aer, dând din mâini. I se păru o veșnicie.

– Ooof!

Parapetul îl izbi în piept. Brațele se apucară de el, dar nu mai avea strop de aer. Începu să alunece înapoi, foarte încet, centimetru cu înfricoșător centimetru. Mai întâi văzu acoperișul, apoi își văzu mâinile, pe urmă nu mai vedea nimic, decât pietrele din fața lui.

– Ajutor, șopti el, dar nu veni niciun ajutor.

Era cale lungă până jos, știa asta. Cale lungă, lungă și, de data asta, nu era nicio apă în care să cadă. Doar piatră tare, netedă, fatală. Auzi un huruit. Masca venea peste scândură, în spatele lui. Auzi pe cineva strigând, dar nimic din toate astea nu mai conta acum prea mult. Alunecă încă puțin înapoi, agățându-se cu mâinile de mortarul sfărâmat.

– Ajutor, făcu el cu glas răgușit, dar nu era nimeni să-l ajute. Doar măștile și Ferro și niciunul nu părea gata să-l ajute.

Auzi o lovitură și un țipăt disperat. Ferro lovind scândura cu picioarele și masca în cădere. Țipătul se prăbuși, parcă multă vreme, apoi se opri, transformându-se într-o bufnitură îndepărtată. Trupul măștii strivindu-se de pământ, jos, departe, și Logen știa că era pe cale să-l urmeze. Omul trebuie să fie realist când vine vorba despre asemenea lucruri. De data asta, nu avea să mai fie purtat de valuri pe malul unui râu. Degetele îi alunecau încet, mortarul începea să se desprindă. Lupta, goana, cățăratul, toate îl vlăguiseră și acum nu mai avea putere. Se întreba ce sunet va scoate când va plonja prin aer.

– Ajutor, bâigui el.

Și degete puternice i se strânseră în jurul încheieturii. Degete întunecate, murdare. Logen auzi un mârâit și își simți brațele trase cu putere. Gemu. Marginea parapetului îi reapăru în fața ochilor. O vedea acum pe Ferro, cu dinții încleștați, cu ochii strânși, aproape închiși de efort, cu venele de pe gât ieșite în afară, cu cicatricea lividă pe chipu-i tuciuriu. Logen se prinse de parapet cu cealaltă mână, pieptul îi ieși deasupra și reuși să-și ridice un genunchi.

Ferro îl trase restul drumului și Logen se rostogoli și se trânti pe spate, pe partea cealaltă, gâfâind ca un pește pe uscat, cu ochii ațintiți în sus, spre cerul alb.

– Sunt încă viu, își murmură, după o clipă, nevenindu-i să creadă. N-ar fi fost o surpriză prea mare dacă Ferro l-ar fi lovit peste mâini, ajutându-l să cadă.

Fața lui Ferro se ivi deasupra lui, cu ochii galbeni privind în jos, cu dinții dezveliți într-un mârâit.

– Alb afurisit, prost și greu!

Ferro se întoarse, clătinând din cap, se îndreptă furioasă spre un zid și începu să se cațere, ridicându-se repede către un acoperiș turtit de deasupra. Logen se cutremură, privind-o. Nu obosea niciodată? Brațele lui erau pline de lovituri, de vânătăi, de zgârieturi. Picioarele îl dureau, nasul începuse să-i sângereze din nou. Toate îl dureau. Se întoarse și privi în jos. O mască se holba la el, de la marginea băncilor, la douăzeci de pași depărtare. Altele se vânzoleau dedesubt, căutând o cale să urce. Jos, departe, într-un cerc galben de iarbă, vedea minuscula siluetă neagră cu păr roșu arătând împrejur, apoi în sus, spre el, dând ordine.

Mai devreme sau mai târziu aveau să găsească o cale să urce. Ferro era cocoțată în vârful acoperișului de deasupra lui, o siluetă zdrențuită, întunecată, pe fundalul cerului strălucitor.

– Rămâi acolo, dacă vrei, răcni ea, apoi se întoarse și dispăru.

Logen gemu când se ridică, gemu când își târșâi picioarele spre zid, suspină când începu să caute un loc de care să se apuce.

– Unde sunt toți? ceru să știe Fratele Picior-Lung. Unde este ilustrul meu angajator? Unde e Maestrul Nouădegete? Unde e fermecătoarea doamnă, Maljinn?

Jezal își roti privirea. Ucenicul bolnăvicios era prea cufundat în tristețea-i egocentrică pentru a răspunde.

– Nu știu unde sunt ceilalți doi, dar Bayaz e în cadă.

– Jur că n-am mai întâlnit un om mai preocupat de îmbăiere ca el. Ceilalți nu vor întârzia mult, sper. Totul e pregătit, știi.

Corabia e gata. Calele sunt încărcate. Nu-mi stă în obicei să întârzii. Zău așa. Trebuie să prindem fluxul sau rămânem blocați aici până... Omulețul se opri, ridicându-și privirea spre Jezal, dintr-odată neliniștit. Pari supărat, tinere prieten. Preocupat, zău așa. Pot să te ajut cumva eu, Fratele Picior-Lung?

Lui Jezal îi trecu prin minte să-i spună să-și vadă de treburile lui, dar se hotărî la un iritat:

– Nu, nu.

– Aș pune rămășag că e o femeie la mijloc. Aș avea dreptate? Jezal îl privi aspru, întrebându-se cum de ghicise. Soția ta, poate?

– Nu. Nu sunt însurat! Nu e nimic de felul acesta. Este, ăă, păi... își căută cuvintele potrivite, dar nu reuși. Nu e nimic de felul acesta!

– Ah! făcu navigatorul, cu un rânjet cunoscător. Ah, o iubire interzisă, atunci, o iubire secretă, nu-i așa? Spre iritarea lui, Jezal se pomeni roșind. Am dreptate, îmi dau seama. Nu există fruct mai dulce decât cel pe care nu-l poți gusta, ce zici, tinere amic? Ei? Ei? Bărbatul își mișcă sprâncenele într-o manieră care lui Jezal i se păru cât se poate de dezgustătoare.

– Mă întreb de ce întârzie cei doi. Lui Jezal nu-i păsa câtuși de puțin, dar ar fi făcut orice să schimbe subiectul.

– Maljinn și Nouădegete? Ha! râse Picior-Lung, aplecându-se spre el. Poate că au intrat într-o iubire secretă, ca a ta, ce zici? Poate că s-au furișat undeva, să-și urmeze pornirile firești. Înfipse un deget între coastele lui Jezal. Ți-i poți imagina pe cei doi? Ar fi ceva, nu-i așa? Ha!

Jezal se strâmbă. Îl știa pe hidosul nordic drept un animal și, din puținul cât o văzuse pe femeia aceea afurisită, putea fi și mai rea. Singura pornire firească pe care și-o putea imagina din partea lor era violența. Ideea era de-a dreptul revoltătoare. Se simțea mânjit doar gândindu-se.

Acoperișurile păreau să nu se mai sfârșească. Urcau unul, coborau altul. Se strecurau de-a lungul crestelor, alunecând cu câte un picior pe fiecare parte, furișându-se pe pervaz, pășind peste bucățile de zid care se sfărâmau. Uneori, Logen ridica ochii o clipă și cuprindea cu privirea priveliștea ametitoare ce se întindea peste adunătura de plăci de ardezie ude, țigle ciupite, plumb străvechi, până la zidul îndepărtat al Agriontului și, uneori, până la orașul de dincolo. Ar fi putut fi chiar liniștitor, de n-ar fi fost Ferro, mișcându-se repede, sigură pe picioare, înjurându-l și trăgându-l după ea, fără să-i dea timp să se gândească la priveliște sau la pantele agasante

pe care le ocoleau, la siluetele negre care, cu siguranță, continuau să-i caute dedesubt.

Una dintre mânecile lui Ferro fusese sfârtecată la un moment dat în timpul luptei și îi flutura în jurul încheieturii, încurcând-o când urcau. Ferro mârâi și o rupse de la umăr. Logen zâmbi în sinea lui, amintindu-și eforturile pe care le depusese Bayaz s-o facă să-și schimbe vechile zdrențe puturoase cu haine noi. Acum era mai murdară ca oricând, cu rochia toată transpirată, pătată de sânge și mânjită de funingine, de pe vârfurile acoperișurilor. Ferro aruncă o privire peste umăr și îl văzu uitându-se la ea.

– Mișcă, albule, șuieră ea.

– Nu vezi culorile, nu-i așa? Ferro continuă să se cațere, ignorându-l, legănându-se în jurul unui horn ce scotea fum, târându-se pe burtă peste țiglele murdare, alunecând pe marginea îngustă dintre două acoperișuri. Logen coborî lângă ea. Niciun fel de culori.

– Și? îi aruncă ea peste umăr.

– Atunci de ce îmi spui alb?

Ferro se uită împrejur.

– Ești alb?

Logen își privi antebrațele. În afară de câteva vânătăi marmorate, zgârieturi roșii, vene albastre, erau albe, trebuia spus. Se încruntă.

– Așa mă gândeam.

Ferro se îndepărtă în goană printre acoperișuri, direct către capătul clădirii, și privi în jos. Logen o urmă, se aplecă peste margine cu băgare de seamă. Câțiva oameni se mișcau de colo-colo pe străduța de dedesubt. Jos, departe, și nu aveau cum să coboare. Trebuiau să se întoarcă pe unde veniseră. Ferro se îndepărtase deja în spatele lui.

Un vânt se stârni pe lângă obrazul lui Logen. Talpa lui Ferro lovi marginea acoperișului și pe urmă era în aer. Gura lui Logen se căscă, privind-o cum zboară, cu spatele arcuit, dând din mâini și din picioare. Aterizează pe un acoperiș plat, din plumb cenușiu, împestrițat cu mușchi verde, se rostogoli o dată, apoi se ridică ușor în picioare.

Logen își linse buzele și arătă spre piept. Ferro clătină din cap. Acoperișul plat era la trei metri mai jos, dar ar fi putut fi șapte metri de văzduh între el și ea și era cale lungă până jos. Se retrase încet, luându-și avânt. Trase de câteva ori aer în piept și închise ochii o clipă.

Ar fi perfect, într-un fel, dacă ar cădea. Fără cântece, fără povești. Doar o pată însângerată undeva pe un drum. Începu să fugă. Picioarele îi bubuiau pe piatră. Aerul îi șuiera în gură, îl trăgea de hainele sfârtecate. Acoperișul plat urcă zburând

spre el. Aterizã cu un impact cutremurător, se rostogoli o datã, exact cum fãcuse Ferro, și se ridicã în picioare lângã ea. Era încã viu.

– Ha! strigã ea. Măi să fie!

Se auzirã un pârâit, apoi un trosnet și acoperișul cedã sub picioarele lui Logen. Se agãțã disperat de Ferro și cãzu, iar ea alunecã dupã el, neajutoratã. Logen se prãbuși preț de o amețitoare clipã, zbierând, apucând aerul cu mâinile. Se prãbuși pe spate.

Logen tuși, înecându-se cu praful, își scuturã capul, se învârti cu durere. Era într-o cameră întunecatã ca smoala dupã strãlucirea de afarã. Praful se filtra prin lumina ce cobora din gaura zdrențuitã din acoperișul de deasupra. Sub el era ceva moale. Un pat. Se prãbușise pe jumãtate, stând într-o rânã, cu pãturile acoperite de tencuialã cãzutã. Logen simți ceva pe picioare. Ferro. Izbucni într-un râs gâlgâit. Din nou în pat cu o femeie, în sfârșit. Din nefericire, nu era tocmai ceea ce sperase.

– Alb idiot! mârâi ea, ridicându-se pe bâjbâite și îndreptându-se spre ușã, cu bucãți de lemn și mortar alunecându-i de pe spate. Trase de încuietoarea ușii. Închis! E... Logen se nãpusti pe lângã ea, smulgând ușa din balamale și cãzând rãschirat în coridorul de dincolo. Ferro sãri peste el. Sus, albule, sus!

O bucatã de lemn numai bunã se rupsese din tocul ușii, cu câteva cuie ieșite în afarã, la un capãt. Logen o înhãță și o ridicã în mâini. Se ridicã anevoie în picioare, se împletici pe coridor, câțiva pași și ajunse la o rãscruce. De fiecare parte se întindea câte un culoar umbros. Ferestre minuscule revãrsau bãlți bine conturate de luminã pe podeaua întunecatã. N-avea cum sã-și dea seama încotro o luase Ferro. Logen se întoarse la dreapta, spre un șir de scãri.

O siluetã înainta cu bãgare de seamã de-a lungul coridorului, spre el. Lungã și subțire, ca un pãianjen negru în întuneric, balansându-se pe vârfuri. O fantã de luminã strãluci pe pãrul roșu strãlucitor.

– Iarãși tu, zise Logen, cântãrind bucata de lemn în mânã.

– Da, eu.

Urmã un zornãit, o scânteiere de metal în beznã. Logen simți bucata de lemn smulsã dintre degetele sale și o vãzu zburând peste umãrul femeii și îndepãrtându-se, troncãnind, în josul coridorului. Din nou neînarmat, dar femeia nu-i lãsã prea mult timp sã-și facã griji pentru asta. Avea ceva în mânã, ceva ca un cuțit, și femeia aruncã obiectul acela spre el. Logen se feri și acesta îi șuierã pe lângã ureche, apoi femeia își smuci celãlalt braț și ceva îl tãie peste față, chiar sub ochi.

Logen se retrase, împleticit, la perete, încercând să înțeleagă cu ce fel de vrajă se confrunta.

Obiectul din mâna femeii era un fel de cruce de metal, trei lame curbate, una dintre ele având un cârlig la capăt. Un lanț săltă dintr-un inel aflat pe mâner și dispăru sub mâneca ei.

Obiectul ce semăna cu un cuțit țâșni afară, trecu razant pe lângă fața lui Logen, când acesta își vârî capul între umeri, revărsă o ploaie de scântei când se retrase, zgâriind peretele și se lipi înapoi de mâna ei. Femeia îl lăsă să cadă atârnând ușor de lanț, zornăind pe podea, săltând și dansând înspre Logen în timp ce ea se apropia. Își smuci încheietura și obiectul lovi din nou spre omul Nordului, sfârtecându-i pieptul când acesta încercă să se ferească și împroșcând stropi de sânge pe perete.

Logen se năpusti spre ea, dar brațele lui nu apucară nimic. Se auzi un zornăit și își simți piciorul tras de sub el, cu glezna într-o strânsoare dureroasă, prinsă de lanț în timp ce femeia îl ocoli. Logen căzu cu fața în jos, apoi dădu să se ridice. Lanțul îi șerpuia sub beregată. Abia apucă să-și vâre mâinile sub el înainte de a se strânge. Femeia era deasupra lui, îi simțea genunchiul apăsat pe spate, îi auzea răsuflarea șuierând prin mască, în timp ce trăgea, și lanțul strângându-se tot mai mult, tăindu-l în palmă.

Logen gemu, săltând într-un genunchi, ridicându-se, clătinat, în picioare. Femeia era tot pe spatele lui, apăsându-l cu toată greutatea, trăgând de lanț cât putea de tare. Logen lovi cu mâna-i liberă, dar nu putea să ajungă la ea, nu putea s-o arunce jos: era ca o lipitoare care nu se dezlipea de el. Abia mai putea respira acum. Se clătină, câțiva pași, apoi căzu pe spate.

– Aaaau, îi șopti femeia în ureche, când povara lui o strivi de podea.

Lanțul se lărgi cât să-l poată desface și să se strecoare de sub el. Liber. Se rostogoli și o apucă pe femeie de gât cu mâna stângă, începând să strângă. Femeia îl lovi cu genunchii, îl izbi cu pumnii, dar greutatea lui o apăsa și loviturile erau slabe. Mârâiră și gâfâiră și croncăniră unul la altul, scoțând sunete animalice, cu fețele aproape lipite. Câțiva stropi de sânge picurară din tăietura de pe obrazul lui Logen și căzură pe masca femeii. Mâinile se ridicară și începură să-i pipăie fața, împingându-i capul pe spate. Îi vârî un deget în nas.

– Aaa! țipă el. Durerea i se înfipse în țeastă.

O lăsă și se ridică, clătinându-se, apucându-se cu o mână de față. Femeia se târî, tușind, îi dădu o lovitură de picior între coaste, făcându-l să se îndoaie, dar Logen ținea încă lanțul în mână și trase de el cu toată puterea. Brațul ei țâșni, femeia

scânci și zbură direct spre Logen, care își afundă genunchiul în coasta ei, lăsând-o fără aer. Logen o apucă de spatele cămășii, o ridică și o azvârli pe scări în jos.

Femeia se rostogoli și se prăbuși și săltă, în coborâre, după care alunecă, oprindu-se pe-o parte, aproape de ultima treaptă. Logen era ispitit să se ducă după ea și să isprăvească treaba, dar n-avea timp. Probabil că erau și alții în locul de unde venea ea. Se întoarse și șontâcăi în direcția opusă, blestemându-și glezna sucită.

Din toate părțile se strecurau înspre el sunete, răsunând de-a lungul coridorului de cine știe unde. Zornăieli și pocnete îndepărtate, strigăte și țipete. Privi încordat în întuneric, șchiopătând, șiroind de sudoare, cu o mână pe perete, ca să-și recapete echilibrul. Se aplecă pe după un colț, să vadă dacă drumul era liber. Simți ceva rece pe gât. Un cuțit.

– Încă viu? îi șopti un glas în ureche. Nu mori ușor, nu-i așa, albule?

Ferro. Își retrase încet brațul.

– De unde ai cuțitul?

Își dorea să fi avut și el unul.

– Mi l-a dat el. În umbră, lângă zid, zăcea o siluetă răvășită, într-o baltă de sânge întunecat. Pe aici.

Ferro se strecură de-a lungul coridorului, ținându-se în umbră. Logen continua să audă sunete, dincolo de ei, lângă ei, de jur împrejurul lor. Se furișară în josul unui șir de trepte, într-un coridor obscur, acoperit cu plăci de lemn închis la culoare. Ferro înainta cu grijă, de la o umbră la alta, mișcându-se repede. Logen nu putea să facă altceva decât să șchiopăteze după ea, târându-și piciorul, încercând să nu țipe de durere ori de câte ori își lăsa greutatea pe el.

– Uite acolo! Sunt ei.

Siluete în coridorul întunecos de dincolo. Logen se întoarse să fugă, dar Ferro întinse brațul. Mai erau și alții, venind din cealaltă direcție. La stânga lui Logen era o ușă mare, ușor întredeschisă.

– Aici, înăuntru. Logen împinse ușa și intră, iar Ferro țâșni după el. Dincolo se afla o piesă grea de mobilier, un fel de bufet mare cu rafturi deasupra, plin de farfurii. Logen apucă de un capăt și îl trase în fața ușii, iar câteva farfurii căzură și se sparseră pe podea. Logen se lipi cu spatele de el. Asta ar trebui să-i oprească, pentru o clipă, cel puțin.

O încăpere mare cu un tavan înalt, boltit. Două ferestre mari ocupau cea mai mare parte a unui perete placat cu lemn, cu un imens șemineu de piatră în față. Între ele se afla o masă lungă, cu câte zece scaune în fiecare parte, așternută cu

tacâmuri și lumânări. O imensă sufragerie și nu exista decât o cale de intrare. Sau de ieșire.

Logen auzi strigăte înfundate dincolo de ușă. Bufetul mare se mișcă în spatele lui. O altă farfurie căzu cu zgomot de pe raft, săltă pe umărul lui Logen și se sparse pe dalele de piatră, împrăștiind bucăți pe podea.

– Un plan al naibii de frumos! mârâi Ferro.

Picioarele lui Logen alunecau în timp ce încerca să țină bufetul drept. Ferro țâșni spre cea mai apropiată fereastră, pipăi ramele de metal din jurul micilor ochiuri, cercetând cu unghia, dar nu exista cale de ieșire.

Ochii lui Logen zăriră ceva. O veche sabie mare, deasupra șemineului, ca ornament. O armă. Dădu bufetului un ultim brânci, apoi se grăbi spre ea, înhăță mânerul lung cu ambele mâini și o smulse din suport. Era tocită ca un plug, cu lama grea pătată de rugină, dar încă solidă. Poate că o lovitură de-a ei n-ar tăia un om în două, dar l-ar putea doborî negreșit. Logen se întoarse tocmai la timp să vadă bufetul răsturnându-se, zguduind și azvârlind vesela pe toată podeaua de piatră.

În cameră se revărsară siluete negre, siluete mascate. Mascatul din față avea o secure cu un aspect primejdios, celălalt, o sabie cu lama scurtă. Cel din spatele acestuia era tuciuriu, cu cercei de aur în urechi. Avea câte un pumnal lung, curbat, în fiecare mână.

Acele arme nu erau pentru a lovi un om în cap, dacă nu cumva aveau de gând să-i împrăștie creierii. Se părea că renunțaseră să ia prizonieri. Erau arme letale, menite să ucidă. Ei, cu atât mai bine, își zise Logen. Ăsta era Logen Nouădegete, un ucigaș, și ăsta era primul lucru care îți trecea prin minte, când venea vorba despre el. Îi privi pe acei oameni cu măști negre, împletindu-se peste bufetul căzut, împrăștiindu-se prudenți pe lângă peretele din celălalt capăt. Aruncă o privire spre Ferro, care stătea cu buzele strânse, cu cuțitul în mână, cu ochii galbeni scânteind. Logen pipăi mânerul săbiei furate: grea și brutală. În sfârșit, arma potrivită.

Se năpusti spre cea mai apropiată mască, țipând cât îl ținea gura, învârtind sabia deasupra capului. Bărbatul încercă să se ferească, dar vârful lamei îl nimeri în umăr și îl doborî, răsucindu-se. Un altul sări în spatele lui, lovind cu securea, făcându-l pe Logen să se retragă, icnind când își lăsă greutatea pe glezna rănită.

Flutură împrejur sabia mare, dar erau prea mulți. Unul se cățără peste masă și ajunse între Logen și Ferro. Ceva îl lovi din spate și se împiedică, se răsuci, alunecă, întinse sabia și lovi ceva moale. Cineva țipă, dar cel cu securea îl ataca deja

din nou. Totul era o harababură de măști și fier, de arme încleștate scârțâind, înjurături și strigăte, gâfâieli.

Logen legănă sabia, dar era nespus de obosit, nespus de rănit, nespus de chinuit. Sabia era grea și devenea din ce în ce mai grea. Masca se feri, croindu-și drum printre lovituri și sabia ruginită pătrunse în zid cu un zăngănit, lovind un panou mare de lemn și mușcând din tencuiala de dincolo. Șocul aproape că i-o smulse din mâini.

– Ooof, răsuflă el, când bărbatul îl lovi cu genunchiul în stomac.

Ceva îl izbi în picior și Logen fu cât pe ce să cadă. Auzea pe cineva zbierând în spate, dar părea foarte departe. Pieptul îl durea, gura îi era amară. Avea sânge pe trup. Pe tot trupul. Abia mai putea respira. Mascatul continua să înainteze, zâmbind, simțind mirosul victoriei. Logen se retrase, împleticindu-se, spre șemineu, piciorul îi alunecă și căzu jos, pe un genunchi.

Toate au un sfârșit.

Nu mai putea ridica bătrâna sabie. Nu mai avea putere. Niciun strop. Încăperea se încețoșa.

Toate lucrurile au un sfârșit, dar unele doar zac neclintite, uitate…

Logen avea o senzație rece în stomac, o senzație pe care n-o mai simțise de multă vreme.

– Nu, șopti el. M-am eliberat de tine.

Dar era prea târziu. Prea târziu…

…avea sânge pe trup, dar asta era bine. Mereu era sânge. Dar îngenunchea și asta nu era bine. Sângerosul Nouă nu îngenunchează în fața nimănui. Degetele căutară crăpăturile dintre pietrele șemineului, vârându-se printre ele, ca niște rădăcini bătrâne de copac, ridicându-l. Simți o durere în picior și zâmbi. Durerea era combustibilul care face focurile să ardă. Ceva se mișcă în fața lui. Oameni mascați. Dușmani.

Cadavre, așadar.

– Ești rănit, nordicule? Ochii celui mai apropiat scânteiară deasupra măștii, lama strălucitoare a securii sale săltă în aer. Vrei să renunți acum?

– Rănit? Sângerosul Nouă își dădu capul pe spate și râse. Am să-ți arăt eu cât sunt de rănit!

Se năpusti înainte, zbură pe sub secure, alunecos ca peștii în râu, legănând sabia grea jos, într-un cerc imens. Sabia izbi genunchiul bărbatului și îl întoarse invers, cu un pârâit, seceră piciorul celălalt și i-l smulse de sub el. Omul scoase un țipăt înăbușit, învârtindu-se pe pietre, răsucindu-se și răsucindu-se, cu picioarele săltând.

Ceva săpă în spatele Sângerosului Nouă, dar nu simți nicio durere. Era un semn. Un mesaj într-o limbă secretă, pe care doar el îl putea înțelege. Îi spunea unde se afla următorul om mort. Se răsuci și sabia îl urmă într-un furios, frumos, irezistibil arc. Scârțâi în măruntaiele cuiva, încovoindu-l, smulgându-l de pe picioare și aruncându-l prin aer. Trupul săltă pe zidul de lângă șemineu și căzu grămadă pe podea, într-o ploaie de mortar sfărâmat.

Un cuțit se răsuci, șuierând, și lovi adânc în umărul Sângerosului Nouă, cu o bufnitură udă. Bărbatul negru, cel cu cercei în urechi. El îl aruncase. Era pe partea cealaltă a mesei, zâmbind, mulțumit de lovitura sa. O greșeală teribilă. Sângerosul Nouă se năpusti asupra lui. Un alt cuțit scânteie pe lângă el și zăngăni lovindu-se de zid. Sângerosul Nouă sări peste masă și sabia îl urmă.

Bărbatul întunecat se feri de prima lovitură năprasnică și de a doua. Iute și viclean de isteț, dar nu destul de isteț. Cea de-a treia lovitură îi mușcă din coapsă. O mușcătură fulgerătoare. Doar o îmbucătură. Doar îi izbi coastele și îl doborî, țipând, în genunchi. Ultima lovitură fu și mai bună, un cerc de carne și fier care sfârtecă prin gura lui și îi tăie jumătate din cap, împroșcând sânge pe toți pereții. Sângerosul Nouă îi smulse cuțitul din umăr și îl azvârli pe jos. Sângele îi șiroi din rană, îmbibându-i cămașa și făcând o pată mare, încântătoare, caldă și roșie.

Căzu și dispăru într-o ploaie de frunze, rostogolindu-se pe pământ. Un bărbat plonjă pe lângă el, lovind aerul, acolo unde se aflase Sângerosul Nouă, cu o sabie cu lama scurtă. Înainte să apuce să fugă, Sângerosul Nouă era asupra lui, încolăcindu-și mâna stângă în jurul pumnului lui. Omul se zbătu și se împotrivi, dar era în zadar. Încleștarea Sângerosului Nouă era puternică, ca rădăcinile unui munte, neabătută ca valul mareei.

– Au trimis unii ca tine să se pună cu mine? Îl azvârli cu spatele în perete, strivindu-i mâna strânsă pe mânerul armei, răsucind lama scurtă până când era întoarsă spre pieptul său. O insultă afurisită! răcni el, înfigând trupul bărbatului în propria-i sabie.

Omul țipă și țipă, sub mască și Sângerosul Nouă râse și răsuci lama. Poate că lui Logen i-ar fi fost milă de el, dar Logen nu era aici și Sângerosul Nouă nu era mai milos decât gerul iernii. Era chiar mai puțin milos. Împunse, tăie și tăie și zâmbi și țipătul horcăi și se stinse și Sângerosul Nouă lăsă cadavrul să cadă pe pietrele reci. Degetele îi erau alunecoase de sânge. Și le șterse de haine, de brațe, de față - întocmai cum trebuia să se întâmple.

Cel de lângă șemineu atârna fără vlagă, cu capul pe spate, cu ochii asemenea unor pietre ude, cu privirea fixă în tavan. Era deja țărână. Sângerosul Nouă îi spintecă fața cu sabia, pentru orice eventualitate. Mai bine să nu rămână nicio îndoială. Cel care avusese toporul se târa spre ușă, trăgându-și după el picioarele sucite, gâfâind și scâncind neîncetat.

– Liniște acum.

Lama grea pătrunse cu un scrâșnet în ceafa bărbatului și îi împroșcă sângele pe pietre.

– Altul, șopti el și încăperea se învârti în jurul lui, în timp ce își căuta următoarea victimă. Altul! răcni el și râse și zidurile râseră și cadavrele râseră cu el. Ceilalți, unde sunteți?

Văzu o femeie tuciurie, cu o rană sângerândă pe față și un cuțit în mână. Nu era precum ceilalți, dar avea să se mulțumească și cu ea. Zâmbi, înaintă tiptil, ridicând sabia în ambele mâini. Femeia se retrase, privindu-l, ținând masa între ei, cu ochi galbeni și neînduplecați, ca de lup. Un glas părea să-i șoptească, spunându-i că femeia era de partea lui. Păcat.

– Nordic, ai? întrebă o umbră masivă din pragul ușii.

– Da, cine întreabă?

– Sfarmă-Piatră.

Era voinic, omul acesta și aspru și sălbatic. Se vedea după felul în care împinse bufetul cu gheata-i imensă și înaintă, cu pașii scrâșnind, printre farfuriile sparte. Dar pentru Sângerosul Nouă era o nimica toată: era făcut să zdrobească asemenea oameni. Tul Duru Capdetunet fusese mai voinic. Rudd Treicopaci fusese mai aspru. Dow cel Negru fusese de două ori mai sălbatic. Sângerosul Nouă îi învinsese. Și pe mulți alții pe lângă ei. Cu cât mai mare, mai aspru, mai sălbatic era, cu atât mai crunt va fi zdrobit.

– Sfarmă-Piatră? râse Sângerosul Nouă. Și ce? Ești următorul mort, asta ești, nimic mai mult. Ridică mâna stângă, pătată de sânge roșu, cu trei degete larg desfăcute, rânjind prin gaura unde, cu multă vreme în urmă, se aflase degetul mijlociu. Sângerosul Nouă mi se spune.

– Ha! Sfarmă-Piatră își smulse masca și o azvârli pe podea. Mincinosule! O grămadă de oameni din Nord și-au pierdut un deget. Nu sunt toți Nouădegete!

– Nu. Doar eu.

Chipul imens se ridică, schimonosit de furie.

– Mincinos nenorocit! Crezi că-l sperii pe Sfarmă-Piatră cu un nume care nu-ți aparține? Îți mai fac o gaură-n fund, vierme! Pun pe tine o cruce însângerată! Te vâr înapoi în pământ, laș mincinos!

– Mă omori? Sângerosul Nouă râse mai tare ca oricând. Eu te omor, nătărăule.

Isprăviră cu vorbele. Sfarmă-Piatră se năpusti spre el cu securea într-o mână și buzduganul în cealaltă, arme mari, grele, pe care însă le mânuia destul de agil. Buzduganul săltă, făcând o gaură mare prin sticla uneia dintre ferestre. Securea coborî, spintecă în două lemnul mesei, făcând farfuriile să sară în aer și lumânările să se răstoarne. Sângerosul Nouă zvâcni într-o parte, cu un salt de broască, așteptându-și rândul.

Buzduganul îi rată umărul, la doi centimetri, când se rostogoli peste masă, crăpă una dintre lespezile mari și plate ale podelei, spintecând-o prin mijloc, aruncând așchii în aer. Sfarmă-Piatră răcni, legănându-și armele, despicând scaunul în două, doborând o bucată de piatră din șemineu, tăind o spintecătură mare în zid. Securea se înfipse adânc în lemn, preț de o clipă, și sabia Sângerosului Nouă fulgeră pe deasupra, crăpă mânerul în două, lăsându-l pe Sfarmă-Piatră cu un băț rupt în palmă. Îl azvârli cât acolo, ridică buzduganul și atacă și mai înverșunat, rotindu-l cu răgete furioase.

Alunecă spre el și sabia Sângerosului Nouă o prinse chiar mai jos de cap și o smulse din mâna voinică. Se răsuci prin aer și căzu, zornăind, într-un colț, dar Sfarmă-Piatră continua să atace, desfăcându-și larg mâinile-i imense. Acum era prea aproape ca Nouădegete să poată folosi sabia mare. Sfarmă-Piatră zâmbi, în timp ce brațele-i imense se închiseră în jurul Sângerosului Nouă, încorsetându-l, ținându-l strâns.

– Te-am prins! strigă Sfarmă-Piatrăm strângându-l într-o puternică îmbrățișare.

O greșeală îngrozitoare. Mai bine ar fi îmbrățișat o vâlvătaie.

Trosc!

Capul Sângerosului Nouă îl pocni în gură. Sângerosul Nouă simți strânsoarea lui Sfarmă-Piatră slăbind ușor și își mișcă umărul, făcându-și loc, mișcându-se, mișcându-se, ca o cârtiță în vizuină. Își smuci capul pe spate, cât de mult putu. Lovituri de țap. Cea de-a doua lovitură de cap îi sparse lui Sfarmă-Piatră nasul. Acesta mârâi și imensele brațe își slăbiră strânsoarea încă puțin. Cea de-a treia îi crăpă osul obrazului. Brațele căzură. Cea de-a patra îi rupse maxilarul greu. Acum Sângerosul Nouă era cel care îl ridica, zâmbind, în timp ce își strivea fruntea de fața distrusă. O ciocănitoare, ciocănind, cioc, cioc, cioc. Cinci. Șase. Șapte. Opt. Oasele feței erau zdrobite într-un ritm care-l satisfăcea. Nouă - și-l lăsă pe Sfarmă-Piatră să cadă. Se prăbuși într-o parte și căzu grămadă pe podea, cu sângele țâșnindu-i din fața descompusă.

– Cum ți se pare până acum? râse Sângerosul Nouă, ștergându-și sângele din ochi și dând trupului lipsit de vlagă al lui Sfarmă-Piatră câteva lovituri de picior. Camera se roti în

jurul lui, pluti în jurul lui, râzând, râzând. Cum ți se pare... asta... Se împletici, clipi, somnoros, cu vâlvătaia stingându-se încet. Nu... nu încă... Căzu în genunchi. Nu încă. Mai era treabă de făcut, mereu mai era. Nu încă, mârâi el, dar, de data asta, nu mai avea timp...

...Logen țipă. Se prăbuși pe jos. Durere, peste tot. Picioarele, umerii, capul. Urlă, până când sângele i se opri în gât, apoi tuși și gâfâi și se rostogoli, zgâriind podeaua. Lumea era o pată cețoasă. Regurgită sânge și îl scuipă afară, destulă vreme ca să înceapă să urle din nou.

O mână îl prinse de gură.

– Termină cu urletele tale blestemate, albule! Acum mă auzi? Un glas, șoptindu-i agitat în ureche. O voce străină, aspră. Încetează cu urletele sau te las aici, înțelegi? Ai o singură șansă!

Mâna se îndepărtă. Aerul ieși prin dinții încleștați ai lui Logen într-un geamăt enorm, ascuțit, tânguitor, dar nu prea sonor.

O mână i se strânse în jurul încheieturii, trăgându-l în sus. Icni, când umărul i se întinse și fu târât peste ceva tare. O tortură.

– Sus, ticălosule, nu pot să te car. Sus, acum! Ai o singură șansă, pricepi?

Fu ridicat încet și el încercă să se împingă cu picioarele. Răsuflarea îi șuiera și îi horcăia în gâtlej, dar reușea. Stângul, dreptul. Ușor. Genunchiul i se îndoi și durerea îi străpunse piciorul. Țipă din nou și căzu, se târî pe jos. Era mai bine să stea neclintit. Ochii i se închiseră.

Ceva îl plesni cu putere peste față. Și iarăși. Gemu. Ceva îi alunecă sub braț și începu să-l ridice.

– Sus, albule! Sus, sau te las aici. O singură șansă, m-auzi?

Inspiră, expiră. Stângul, dreptul.

Picior-Lung se vânzolea și se frământa, bătând cu degetele pe brațul scaunului, apoi numărându-și-le, clătinând din cap și mormăind ceva despre maree. Jezal rămase tăcut, sperând zadarnic că cei doi sălbatici s-ar fi putut îneca în șanț și că, în consecință, s-ar putea să nu se mai aleagă nimic din toată aventura. Ar mai fi timp berechet să ajungă în Englia. Poate nu era totul pierdut...

Auzi ușa deschizându-se în spatele lui și visurile i se năruiră. Nefericirea îl copleși din nou, dar fu curând înlocuită de o uluire îngrozită, când se întoarse.

Două siluete zdrențuite stăteau în pragul ușii, murdare și pline de sânge. Diavoli, fără doar și poate, ieșiți pe cine știe ce

poartă spre iad. Femeia gurkiană înjura în timp ce intra, clătinându-se, în încăpere. Nouădegete o ținea pe după umeri cu un braț, celălalt atârnând liber, picurând sânge din vârfurile degetelor, cu capul plecat.

Se clătinară împreună, un pas, doi, apoi piciorul omului Nordului se împiedică de un picior de scaun și se prăbușiră la podea. Femeia mârâi și se scuturâ de brațul lui lipsit de vlagă. Nouădegete se rostogoli încet, gemând, și în umărul lui se căscă o rană adâncă, din care curgea sânge pe covor. Era roșie pe dinăuntru, ca o carne moale dintr-o măcelărie. Jezal înghiți, oripilat și fascinat în același timp.

– Pentru Dumnezeu!

– Vin după noi.

– Ce?

– Cine vine?

O femeie se strecură cu prudență pe după cadrul ușii, cu părul roșu, învesmântată în negru din cap până-n picioare, purtând mască. O practiciană, spunea creierul amorțit al lui Jezal, dar nu putea înțelege de ce era atât de plină de vânătăi sau de ce șchiopăta așa. O altă siluetă se ivi în spatele ei: un bărbat înarmat cu o sabie grea.

– Tu vii cu noi, spuse femeia.

– Obligă-mă, îi scuipă Maljinn.

Jezal fu șocat să vadă că scosese un cuțit de undeva și, pe deasupra, plin de sânge. N-ar trebui să fie înarmată! Nu aici!

Jezal își dădu seama, prostește, că purta sabie. Firește că purta. Bâjbâi după mâner și o scoase, cu intenția vagă de a o lovi după ceafă, cu latul săbiei, pe diavolița gurkiană, înainte de a apuca să mai facă vreun rău. Dacă Inchiziția o voia, n-avea decât s-o aibă și pe toți ceilalți. Din nefericire, practicienii înțeleseră greșit.

– Las-o jos, șuieră femeia roșcată, uitându-se furioasă la el, cu ochii îngustați.

– Ba nu, răspunse Jezal, teribil de jignit că femeia ar putea crede că el era de partea acestor ticăloși.

– Ăă... făcu Quai.

– Aaa, gemu Nouădegete, apucând zdravăn covorul, trăgându-l spre el și făcând masa să se clatine pe podea.

Un al treilea practician se strecură pe ușă, o ocoli pe femeia roșie, cu o măciucă grea în pumnu-i înmănușat. O armă respingătoare. Jezal nu putea să nu își imagineze efectul pe care l-ar putea avea asupra craniului său, dacă ar fi legănată cu furie. Pipăi șovăielnic mânerul săbiei, simțind teribila nevoie să-i spună cineva ce să facă.

– Vii cu noi, repetă femeia, pe când cei doi amici ai ei înaintau încet în încăpere.

– O, Doamne, murmură Picior-Lung, adăpostindu-se în spatele mesei.

Apoi ușa spre baie se izbi de perete. Bayaz stătea acolo, complet gol, picurând apă cu săpun. Privirea lui domoală o cuprinse întâi pe Ferro, încruntându-se, cu cuțitul scos, apoi pe Picior-Lung, ascunzându-se în spatele mesei, pe Jezal, cu sabia trasă, pe Quai, stând cu gura deschisă, pe Nouădegete, rășchirat într-o baltă de sânge, și, în cele din urmă, cele trei figuri mascate, cu armele pregătite.

Urmă o pauză grea.

– Ce naiba e asta? răcni el, înaintând cu pași mari spre mijlocul încăperii, cu apa picurându-i din barbă printre firele sure de păr de pe piept și săltându-i de pe bărbăție.

Era o priveliște ciudată. Un bătrân gol înfruntând trei practicieni ai Inchiziției, înarmați. Ridicol și totuși nimeni nu râdea. Prezența lui avea ceva ciudat de înfricoșător, chiar și fără haine și șiroind de apă. Practicienii se retraseră, vânzolindu-se nedumeriți, speriați chiar.

– Vii cu noi, repetă femeia, deși în glasul ei părea că se strecurase o oarecare undă de îndoială. Unul dintre însoțitorii ei păși cu băgare de seamă spre Bayaz.

Jezal simți o senzație ciudată în stomac. Un zbucium, un gol, o senzație de greață. Era ca și cum s-ar fi aflat înapoi pe pod, în umbra Casei Creatorului. Numai că era mai rău. Fața vrăjitorului devenise îngrozitor de aspră.

– Am ajuns la capătul răbdării.

Ca o sticlă aruncată de la mare înălțime, cel mai apropiat practician explodă în bucăți. Nu se auzi nicio detunătură, doar un lipăit domol. Acum înainta spre bătrân, cu sabia ridicată, întreg. În clipa următoare era o mie de bucăți. O parte necunoscută a lui lovi cu un zgomot surd tencuiala de lângă capul lui Jezal. Sabia îi căzu și zăngăni pe scânduri.

– Ce spuneai? mârâi Întâiul dintre Magi.

Lui Jezal îi tremurau genunchii. Gura i se deschise. Căzu leșinat, îngrețoșat și îngrozitor de gol pe dinăuntru. Avea pete de sânge pe față, dar nu îndrăznea să se miște ca să și le șteargă. Se holba la bărbatul gol, nevenindu-i să-și creadă ochilor. Se părea că urmărise un bătrân bufon bine intenționat transformându-se într-o clipă într-un criminal brutal, fără pic de remușcare.

Femeia cu păr roșu rămase acolo o clipă, plină de sânge și bucăți de carne și oase, cu ochii mari ca două farfurii, apoi începu să se retragă încet către ușă. Celălalt o urmă, aproape împiedicându-se de piciorul lui Nouădegete, în graba lui de a scăpa. Toți ceilalți rămaseră neclintiți ca niște statui. Jezal auzi pași iuți pe coridorul de afară, pe când cei doi practicieni

fugeau să se salveze. Aproape că-i invidia. Ei, se părea, aveau să scape. El era captiv în acest coșmar.

– Trebuie să plecăm acum, zise Bayaz, strâmbându-se de parcă ar fi fost chinuit de durere, de îndată ce-mi pun pantalonii. Ajută-l, Picior-Lung! strigă el peste umăr.

O dată în viață, navigatorul nu-și găsea cuvintele. Clipi, apoi se ridică din spatele mesei și se aplecă peste nordicul inconștient, smulse o fâșie din cămașa-i pătată, ca s-o folosească drept bandaj. Se opri, încruntându-se, de parcă n-ar fi știut sigur de unde să înceapă.

Jezal înghiți în sec. Avea încă sabia în mână, dar părea că-i lipsește puterea s-o lase deoparte. Prin toată încăperea erau împrăștiate bucăți din trupul nefericitului practician, lipite de pereți, de tavan, de oameni. Jezal nu mai văzuse un om murind, darămite într-o manieră atât de hidoasă și de nefirească. Bănuia că ar fi trebuit să fie îngrozit, dar, în schimb, simțea doar un copleșitor sentiment de ușurare. Grijile lui păreau acum lucruri mărunte.

El, cel puțin, era încă viu.

UNELTELE PE CARE LE AVEM

Glokta stătea pe culoarul îngust, sprijinit în toiag și așteptând. Dincolo de ușă, auzea glasuri ridicate.

– Am spus fără musafiri!

Oftă. Avea multe lucruri mai bune de făcut decât să stea acolo, sprijinit pe piciorul care-l durea, dar își dăduse cuvântul și avea de gând să și-l respecte. Un coridor înghesuit, banal, într-o casă înghesuită, banală, printre multe sute de altele asemenea. Întregul cartier era recent construit, terase de case, într-un stil nou: pe jumătate din lemn, cu trei niveluri, bune, poate, pentru o familie și vreo doi servitori. Sute de case, fiecare semănând leit cu cealaltă. Case pentru mica nobilime. Noii bogați. Oameni de rând parveniți, i-ar fi numit probabil Sult. Bancheri, negustori, meșteșugari, proprietari de prăvălii, funcționari. *Poate e casa ciudată de la țară a vreunul moșier de succes, precum cea de aici.*

Glasurile tăcuseră acum. Glokta auzi mișcare, un clinchet de sticlă, pe urmă ușa se crăpă și o slujnică se uită afară. O fată slută, cu ochi apoși. Avea un aer speriat și vinovat. *Totuși, sunt obișnuit cu asta. Toți par speriați și vinovați în prezența Inchiziției.*

– Vă primește acum, mormăi fata.

Glokta clătină din cap și șontâcăi pe lângă ea, intrând în încăperea de dincolo.

Avea anumite amintiri cețoase despre o vară când locuise o săptămână sau două cu familia West, în Englia, cu vreo doisprezece ani în urmă, poate, deși păreau mai degrabă o sută. Își amintea că se duelase cu West în curtea casei lor, că era urmărit în fiecare zi de o fată brunetă, cu un chip serios. Își amintea că, nu de mult, întâlnise în parc o femeie care îl întrebase ce mai face. Avusese dureri cumplite în momentul acela, abia mai vedea, și fața ei era o pată cețoasă în amintirea lui. Așadar, Glokta nu era sigur la ce să se aștepte, dar cu siguranță nu se așteptase la vânătăi. Fu puțin șocat, preț de o clipă. *Dar maschez bine.*

Negru, purpuriu, maro și galben, sub ochiul ei stâng, pleoapa de jos umflată bine. În jurul colțului gurii, la fel, buza spartă și cicatrizată. Glokta știa multe despre vânătăi, puțini oameni știau mai multe. *Și nu cred că s-a ales cu astea accidental. A fost lovită în față, de cineva care exact asta a intenționat.* Privi acele semne urâte și se gândi la vechiul său prieten, Collenn West, plângând în sufragerie și cerșind ajutor. Făcu legătura.

Interesant.

Fata rămase acolo, în tot acest timp, privindu-l cu bărbia ridicată, cu obrazul cel mai învinețit întors spre el, provocându-l parcă să spună ceva. *Nu prea seamănă cu fratele ei. Nu seamănă deloc. Nu cred că ea ar izbucni în lacrimi în sufrageria mea sau oriunde altundeva.*

– Cu ce îți pot fi de folos, Inchizitorule? îl întrebă ea cu răceală.

Glokta detectă o foarte ușoară stâlcire a cuvântului inchizitor. *A băut... deși o ascunde bine. Nu destul cât s-o prostească.* Glokta își țuguie buzele. Dintr-un oarecare motiv, avea senzația că trebuia să fie prudent.

– Nu mă aflu aici în calitate profesională. Fratele tău m-a rugat să...

Ea îl întrerupse violent:

– Chiar așa? Zău? Vrei să te asiguri că nu mă culc cu cine nu trebuie, nu-i așa? Glokta așteptă o clipă, lăsând vorbele să se așeze, apoi începu să chicotească încetișor. *O, nemaipomenit! Începe chiar să-mi placă fata!* E ceva amuzant? se răsti ea.

– Iartă-mă, spuse Glokta, ștergându-și ochiul care-i lăcrima cu un deget, dar am petrecut doi ani în temnițele împăratului. Îndrăznesc să spun, dacă aș fi știut de la început că voi sta acolo numai pe jumătate, m-aș fi străduit mai mult să mă sinucid. Șapte sute de zile, cu aproximație, în întuneric. Aș fi

crezut că mai aproape de iad nu poate ajunge un om în viață. Vreau să spun că dacă vrei să mă superi, ai nevoie de mai mult decât de un limbaj grosolan.

Glokta îi oferi cel mai revoltător, știrb, nebun zâmbet al său. Puțini oameni puteau să-l suporte multă vreme, dar ea nu își feri privirea nicio clipă. De fapt, curând îi întorcea zâmbetul. Un zâmbet strâmb și acesta, și unul pe care Glokta îl găsea neobișnuit de dezarmant. *O altă tactică, poate.*

– Treaba e că fratele tău m-a rugat să am grijă de bunăstarea ta cât timp e plecat. Din partea mea, te poți culca oricând cu cine poftești, dar observația mea generală a fost aceea că, atunci când este vorba despre reputația tinerelor femei, cu cât mai puțin desfrâu, cu atât mai bine. Reversul este valabil pentru tinerii bărbați, desigur. Nu e corect, dar, pe de altă parte, viața e nedreaptă în atâtea feluri, încât acesta nici nu merită comentat.

– Ha! Aici ai dreptate.

– Bun, zise Glokta, așadar ne înțelegem. Văd că ești lovită la față.

Fata ridică din umeri.

– Am căzut. Sunt o împiedicată proastă.

– Știu cum ai căzut. Eu sunt atât de prost încât mi-am smuls jumătate din dinți și mi-am ciopârțit piciorul până l-am făcut terci. Uită-te cum am ajuns, un schilod. E uimitor unde te poate aduce puțină prostie, dacă nu e stăvilită. Noi, ăștia împiedicații, ar trebui să fim uniți, nu crezi?

Îl privi gânditoare, o clipă, mângâindu-și vânătăile de pe maxilar.

– Da, răspunse ea. Presupun că ar trebui.

Practiciana lui Goyle, Vitari, era tolănită într-un scaun în fața lui Glokta, imediat după imensele uși întunecate ale biroului Arhilectorului. Era prăbușită în el, adâncită în el, învelindu-l ca o haină udă, cu membrele lungi atârnând, cu capul odihnindu-se pe spătar. Ochii îi zvâcneau leneși, din când în când, prin încăpere, sub pleoape grele, uneori ajungând să se oprească la Glokta însuși, perioade insultător de lungi. Dar nu-și întorcea capul niciodată, nu mișca un mușchi, de parcă efortul ar fi putut fi prea dureros.

Cum, probabil, ai și fi.

În mod limpede, fusese implicată într-o încăierare extrem de violentă, de la om la om. Deasupra gulerului negru, gâtul ei era o adunătură de vânătăi marmorate. Erau și altele în jurul măștii sale negre, mult mai multe, și o tăietură lungă pe frunte. Una dintre mâinile pleoștite ale femeii era bandajată aproape cu totul, încheieturile celeilalte erau zgâriate și

descojite. *A încasat mai mult de câteva lovituri. S-a luptat din greu împotriva cuiva care nu glumea.*

Clopoțelul sări și scoase un clinchet.

– Inchizitor Glokta, zise secretarul, ieșind în grabă de după biroul său, să deschidă ușa. Eminența Sa vă primește acum.

Glokta oftă, gemu și se sprijini în baston, când se ridică în picioare.

– Succes, spuse femeia, când trecu șchiopătând pe lângă ea.

– Ce?

Ea făcu un semn aproape imperceptibil cu capul către biroul Arhilectorului.

– E într-o dispoziție îngrozitoare astăzi.

Când ușa se deschise, glasul lui Sult pătrunse în anticameră, transformându-se dintr-o șoaptă înăbușită într-un țipăt răsunător. Secretarul tresări, de parcă ar fi fost pălmuit peste față.

– Douăzeci de practicieni! răcni Arhilectorul, de dincolo de ușa boltită. Douăzeci! Ar fi trebuit s-o interogăm pe ticăloasa aia acum, în loc să stăm aici, lingându-ne rănile. Câți practicieni?

– Douăzeci, Arhilec…

– Douăzeci! Fir-ar să fie! Glokta trase adânc aer în piept și se insinuă pe ușă. Și câți morți? Arhilectorul străbătea în lung și-n lat, cu pași mari și iuți, podeaua de dale a biroului său circular, fluturându-și în aer brațele lungi. Era învești mântat în alb, mai nepătat ca oricând. Câți?

– Șapte, mormăi Superiorul Goyle, chircit în scaun.

– O treime dintre ei! O treime! Câți răniți?

– Opt.

– Majoritatea dintre cei rămași! Contra câți?

– În total, au fost șase…

– Zău? Arhilectorul izbi cu pumnul în masă, aplecându-se spre Superiorul care se făcea tot mai mic. Eu am auzit că doi. Doi! răcni el, reluându-și plimbarea în jurul mesei, și amândoi erau sălbatici! O femeie! Lovi sălbatic cu piciorul scaunul de lângă Goyle și acesta se clătină înainte și înapoi pe picioare. Și, ceea ce e mai rău, au fost nenumărați martori la această rușine! N-am spus discret? Ce parte din cuvântul discret e mai presus de înțelegerea ta, Goyle?

– Dar, Eminența Voastră, circumstanțele nu pot…

– Nu pot? Scrâșnetul lui Sult urcă o octavă mai sus. Nu pot? Cum îndrăznești să-mi spui mie *nu pot,* Goyle? Am cerut discreție și tu mi-ai dat un măcel afurisit prin tot Agriontul și ai eșuat în misiune! Arătăm ca niște nătărăi! Mult mai rău, arătăm ca niște nătărăi slabi! Dușmanii mei din Consiliul

Închis nu vor pregeta să folosească această farsă în avantajul lor. Marovia face deja vâlvă, melița bătrână, jeluindu-se despre libertate și frâie mai strânse și toate celelalte! Avocați afurisiți! Dacă ar fi după ei, noi n-am face nimic! Iar tu le vii în întâmpinare, Goyle! Calc în noroi, îmi cer scuze și încerc să pun lucrurile în cea mai bună lumină, dar o baligă e o baligă, în orice lumină ai pune-o! Îți dai seama ce pagube ai provocat? Cum ai stricat luni de trudă?

– Dar, Arhilectore, n-au părăsit ei acum...

– S-au întors, cretinule! Nu s-au ostenit atâta, doar ca să plece, netotule! Da, au plecat, idiotule, și au luat răspunsurile cu ei! Cine sunt, ce vor, cine se află în spatele lor! Au plecat? Au plecat? Lua-te-ar naiba, Goyle!

– Sunt un netrebnic, Eminență.

– Ești mai puțin decât un netrebnic!

– Nu pot decât să-mi cer scuze.

– Ai noroc că nu-ți ceri scuze dintr-o frigare! își mârâi Sult dezgustul. Acum piei din ochii mei!

Goyle îi aruncă lui Glokta o privire plină de cea mai profundă ură, în timp ce se retrăgea din încăpere. *Adio, Superior Goyle, adio. Furia Arhilectorului nu putea să se abată asupra unui candidat mai merituos.* Glokta nu-și putea înăbuși un zâmbet infim, în timp ce-l privea ieșind.

– Ți se pare ceva amuzant? Glasul lui Sult era de gheață, în timp ce-și întindea mâna înmănușată în alb, cu o piatră purpurie scânteindu-i pe deget.

Glokta se aplecă s-o sărute.

– Firește că nu, Eminență.

– Bine, fiindcă n-ai de ce să te amuzi, îți pot spune! Chei? rânji el. Povești? Suluri? Ce m-o fi apucat să-ți ascult balivernele?

– Știu, Arhilectore, îmi cer scuze. Glokta se vârî umil în scaunul pe care Goyle îl eliberase atât de recent.

– Îți ceri scuze, nu-i așa? Toată lumea își cere scuze! Ce să zic, cât îmi folosește! Mai puține scuze și mai multe succese, de asta am eu nevoie! Și când te gândești că am avut speranțe atât de mari pentru tine! Totuși, bănuiesc că trebuie să lucrăm cu uneltele pe care le avem.

Adică? Dar Glokta nu spuse nimic.

– Avem probleme. Probleme foarte serioase, în Sud.

– În Sud, Arhilectore?

– În Dagoska. Situația de acolo e gravă. Trupe gurkiene înaintează spre peninsulă. Sunt deja de zece ori mai mulți decât garnizoana noastră și toate forțele noastre sunt angajate în Nord. Trei regimente din Garda Regelui rămân în Adua, dar cu țăranii scăpați de sub control în jumătate de Midderland,

nu ne putem lipsi de ele. Superiorul Davoust mă informa prin scrisori săptămânale. Era ochii mei, Glokta, înțelegi? Bănuia că se pune la cale o conspirație în oraș. O conspirație menită să predea Dagoska în mâinile gurkienilor. Acum trei săptămâni, scrisorile au încetat, iar ieri am aflat că Davoust a dispărut! Un Superior al Inchiziției! Dispărut în neant! Sunt orb, Glokta, bâjbâi în întuneric într-un moment crucial! Am nevoie acolo de cineva în care pot avea încredere, înțelegi?

Inima lui Glokta bubuia.

– Eu?

– O, începi să înveți, rânji Sult. Ești noul Superior de Dagoska.

– Eu?

– Sincere felicitări, dar iartă-mă dacă trebuie să amân ospățul pentru vremuri mai liniștite! Tu, Glokta, tu! Arhielctorul se aplecă spre el. Du-te la Dagoska și sapă. Află ce s-a întâmplat cu Davoust. Curăță de buruieni grădina de acolo. Smulge din rădăcini tot ce e neloial. Tot și pe oricine. Pune-i pe foc! Trebuie să știu ce se petrece, chiar dacă trebuie să-l ții pe frigare pe Lordul Guvernator până picură!

Glokta înghiți în sec.

– Să-l pun pe frigare pe Lordul Guvernator?

– Nu se aude bine aici? mârâi Sult, aplecându-se și mai mult. Adulmecă putregaiul și nimicește-l! Distruge-l! Arde-l! Pe tot, oriunde s-ar afla! Preia tu însuți comanda apărării orașului, dacă e nevoie. Ai fost soldat! Sult întinse mâna și strecură o singură coală de pergament peste masă. Aceasta este ordonanța regală, semnată de toți cei doisprezece membri ai Consiliului Închis. Toți doisprezece. Am obținut-o cu sudoare și sânge. În orașul Dagoska, vei avea puteri depline.

Glokta se holbă la document. O simplă coală de hârtie de culoarea untului, cu scris negru și un imens sigiliu roșu în partea de jos.

Noi, subsemnații, îi conferim slujitorului credincios al Maiestății Sale, Superiorul Sand dan Glokta, întreaga noastră putere și autoritate...

Urmau mai multe paragrafe de scris ordonat și, dedesubt, două coloane de nume, pete greu de deslușit, înfloriturі frumoase, mâzgăliturі aproape ilizibile. *Hoff, Sult, Marovia, Varuz, Halleck, Burr, Torlichorm și toți ceilalți. Nume puternice.* Glokta simți că-l apucă leșinul când luă documentul în mâinile-i tremurătoare. Părea greu.

– Nu lăsa să ți se urce la cap! Trebuie încă să păsești cu prudență. Nu mai putem tolera alte situații stânjenitoare, dar gurkienii trebuie să fie ținuți la distanță, cu orice preț, cel

puțin până când se rezolvă treburile în Englia. Cu orice preț, înțelegi?

Înțeleg. O detașare într-un oraș înconjurat de dușmani și mișunând de trădători, unde un Superior a dispărut deja în mod misterios. Mai degrabă un cuțit în spate decât o promovare, dar trebuie să lucrăm cu uneltele pe care le avem.

– Înțeleg, Arhilectore.

– Bine. Informează-mă cum se cuvine. Vreau să fiu asaltat de scrisorile tale.

– Desigur.

– Ai doi practicieni, corect?

– Da, eminență, Frost și Severard, amândoi foarte...

– Nici pe departe destul. Nu te vei putea încrede în nimeni acolo, nici măcar în Inchiziție. Sult păru să cugete la asta preț de o clipă. Mai cu seamă în Inchiziție. Am mai ales alți câțiva ale căror calități sunt dovedite, inclusiv Practiciana Vitari.

Femeia aia, să mi se uite peste umăr?

– Dar, Arhilectore...

– Niciun „dar", Glokta, șuieră Sult. Să nu îndrăznești să-mi spui mie „dar". Nu astăzi. Nu ești nici pe jumătate atât de schilod pe cât ai putea fi. Nici pe jumătate, pricepi?

Glokta își plecă creștetul.

– Îmi cer scuze.

– Te gândești, nu-i așa? Văd rotițele învârtindu-se. Te gândești că nu vrei ca unul dintre oamenii lui Goyle să-ți stea în cale? Ei, bine, înainte de a lucra pentru el, a lucrat pentru mine. E styriană, din Sipano. Sunt reci ca gheața oamenii aceia și ea e cea mai rece dintre ei, pot să-ți spun. Așa că nu trebuie să-ți faci griji. Oricum, nu în privința lui Goyle. *Nu. Doar în privința ta, ceea ce e mult mai rău.*

– Voi fi onorat s-o am alături. *Voi fi al naibii de prudent.*

– Fii cât de onorat vrei, dar nu mă dezamăgi. Încurcă numai lucrurile și vei avea nevoie de mai mult decât bucata aia de hârtie ca să te salveze. Pe chei te așteaptă o corabie. Pleacă. Acum.

– Desigur, Eminență.

Sult se întoarse și păși țanțoș spre fereastră. Glokta se ridică fără zgomot, strecură scaunul sub masă fără zgomot, traversă camera târșâindu-și picioarele fără zgomot. Arhilectorul continua să stea în picioare, cu mâinile la spate, când Glokta închise ușile cu mare băgare de seamă în urma lui. Abia atunci când se închiseră cu un păcănit își dădu seama că își ținea respirația.

– Cum a mers?

Glokta se întoarse brusc, cu gâtul pârâind dureros.

Ciudat cum nu mă învăț minte să nu fac asta. Practiciana Vitari stătea și acum tolănită în scaun, ridicându-și privirea spre el, cu ochi obosiți. Nu părea să se fi mișcat în tot acel timp. *Cum a mers?* Își plimbă limba prin gură, peste gingiile goale, gândindu-se la asta. *Asta rămâne de văzut.*

– Interesant, răspunse el, în cele din urmă. Plec la Dagoska.

– Așa am auzit.

Femeia avea într-adevăr accent, acum, că se gândea la asta. *Un ușor iz din Orașele Libere.*

– Înțeleg că vii cu mine.

– Așa înțeleg și eu. Dar Vitari nu se clinti.

– Ne grăbim oarecum.

– Știu. Întinse mâna: Ai putea să mă ajuți să mă ridic?

Glokta ridică sprâncenele. *Mă întreb când mi s-a adresat ultima oară întrebarea asta.* Îi trecu prin minte să refuze, dar, în cele din urmă, întinse mâna, fie și numai de dragul noutății. Degetele ei i se închiseră în jurul mâinii și începură să tragă. Avea ochii mijiți, îi auzea răsuflarea șuierând în timp ce se ridica încet din scaun. Îl durea, să-l tragă așa, îl durea brațul, spatele. *Dar pe ea o doare mai mult.* În spatele măștii, Glokta era convins că scrâșnea din dinți de durere. Își mișcă membrele, unul după altul, cu grijă, fără să știe sigur ce o va durea și cât. Glokta nu-și putu stăpâni un zâmbet. *O rutină prin care trec în fiecare dimineață. E ciudat de înviorător să vezi pe altcineva făcând același lucru.*

În cele din urmă, femeia stătea în picioare, cu mâna bandajată strânsă pe coaste.

– Poți să umbli? întrebă Glokta.

– O să se domolească.

– Ce-ai pățit? Câini?

Ea izbucni într-un râs lătrător.

– Nu. Un nordic mare m-a bătut de m-a îndoit.

Glokta pufni. Ei, bine, sinceră în sfârșit.

– Mergem?

Practiciana își coborî privirea spre bastonul lui.

– Bănuiesc că nu ai vreunul în plus, nu-i așa?

– Mă tem că nu. Nu-l am decât pe ăsta și nu pot umbla fără el.

– Știu ce simți.

Nu tocmai. Glokta se întoarse și începu să se îndepărteze, șchiopătând, de biroul Arhilectorului. *Nu tocmai.* O auzea șchiopătând în spatele lui. *Ciudat de înviorător să văd pe cineva încercând să țină pasul cu mine.* Grăbi pasul și asta îl duru. *Dar pe ea o doare mai tare.*

Înapoi spre Sud, așadar. Își linse gingiile goale. Nu tocmai locul unor amintiri plăcute. Să înfrunt gurkienii, după ceea ce

m-a costat asta ultima oară. Să smulg din rădăcină neloialitatea într-un oraș unde nu poți avea încredere în nimeni, cu atât mai puțin în cei trimiși să mă ajute. Să te lupți pe zăpușeală și praf, într-o misiune ingrată, care aproape sigur se va sfârși cu un eșec. Iar eșecul, cel mai probabil, va însemna moarte.

Simți obrazul zvâcnindu-i, pleoapa tresărind. La mâna gurkienilor. La mâna unor uneltitori împotriva Coroanei. La mâna Eminenței Sale, sau a agenților lui? Sau pur și simplu să dispar, așa cum a făcut predecesorul meu? A mai avut vreodată cineva o paletă atât de largă de feluri de a muri din care să aleagă? Colțurile gurii îi zvâcniră în sus. Abia aștept să încep.

Aceeași întrebare îi venea în minte, iar și iar, și încă nu avea răspunsul.

De ce fac asta?

De ce?

Mulțumiri

Celor fără de care...

Bren Abercrombie, pe care îl dor ochii de cât a citit-o.

Nick Abercrombie, pe care îl dor urechile de cât a auzit despre ea.

Rob Abercrombie, pe care îl dor degetele de cât a întors paginile.

Lou Abercrombie, pe care o dor brațele, de cât m-a susținut.

Și de asemenea...

Matthew Amos, pentru sfaturi de nădejde în vremuri de cumpănă.

Gillian Redfearn, care a citit tot începutul și m-a făcut să-l schimb.

Simon Spanton, care a cumpărat-o înainte de a ajunge la sfârșit.

Cuprins

PARTEA A II-A

Chipul libertății
Dreptatea regelui
Cale de scăpare
Trei semne
Prăvălia de costume
Barbari la poartă
Următorul
Mai bine decât moartea
Bătător la ochi
Întrebări
Noblețe
Lucru necurat
Vorbe și praf
Remarcabilele talente ale fratelui Picior-Lung
O femeie ca ea înfruntă orice
Mă iubește... nu
Sămânța
Să nu pui niciodată prinsoare cu un mag
Publicul ideal
Casa Creatorului
Potaia nimănui

Fiecare om se venerează pe sine
Vechi prieteni
Înapoi în țărână
Suferință
Sângerosul Nouă
Uneltele pe care le avem

Mulțumiri